

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THIEF OF Hearts

L.H. COSWAY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Kalp Hırsızı
Tarafından
L.H. Cosway

Telif hakkı© 2016 L.H. Cosway.

Tüm hakları saklıdır.

Smashwords Baskısı.

Kapak tasarımı RBA Designs tarafından yapılmıştır.

Making Manuscripts'te Marion Archer tarafından düzenlenmiştir.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Çalma Listesi

Yazarın *Kalp Hırsızı* için hazırladığı çalma listesine [buradan](#) göz atabilirsiniz.

Yazar Bülteni

L.H. Cosway'in tüm haberlerini, yeni çıkan kitaplarını, ayrıcalıklı kitaplarını ve etkinliklerini takip etmek için BURADAN yazar bültenine [kaydolun](#).

"Tüm dün içimdeyken yeni bir şeye nasıl başlayabilirim?"

- Leonard Cohen.

Kalplerimizde yaşayan kaybettiklerimiz için.

Bir

İnsanlığın düşebileceği gerçek derinlikleri deneyimlemek istiyorsanız, herhangi bir büyük şehirde zemin katta bir dairede yaşayın.

Bir okul gecesinde saat sabahın üçüydü ve az önce yatak odamın penceresinden gelen birinin ayak sesiyle uyanmıştım. İnledim ve gözlerimi kırpıştırarak açtım, doğruldum ve saçım olan kuş yuvasını ovaladım. Huysuzca, bu sefer dışarıda kimin olduğunu merak ettim.

Eskiden endişelenirdim, etrafta ne tür bir kaçığın dolaşıyor olabileceğinden ve hırsızlık yapmaya çalışıp çalışmayacaklarından endişe ederdim.

Artık sadece hissizleşmişim, o kişinin her ne yapıyorsa bir an önce bitirmesini ve uykuma geri dönebilmeyi istiyordum. Tatlı, değerli uyku. Tanınabilir damlama sesini duyduğumda kırmızıyı gördüm. Tamamen içgüdüyle ayağa kalktım, ayaklarımı bir çift botun içine soktum, kriketi kaptım. Özellikle bu gibi durumlar için sakladığım yarasa alıp dışarı çıktım.

Takım elbiseli orta yaşlı bir adam orada durmuş, sanki kendi kişisel pisuarıymış gibi yatak odamın penceresinin hemen dışında, binamın köşesine işiyordu.

"Pişman olacağım bir şey yapmadan defol git buradan," diye tehdit ettim, sopayı uyku mahmuru deli bir kadın gibi sallayarak. Sinir bozucu olan şey, açıkça sarhoş olması dışında, tamamen normal bir insana benzemesiydi. Gidecek hiçbir yeri olmayan evsiz bir keş değildi. Bir evi, büyük olasılıkla bir işi, ama daha da önemlisi bir tuvaleti olan biriydi. Tüm bunlara rağmen, bu gecenin genel ahlakın canı *cehenneme* deyip birinin *evine işeyeceği* gece olduğuna karar verdi.

Tahmin edebileceğiniz gibi, bu benim ilk rodeom değildi. İnsanların yakalanmayacaklarını düşündüklerinde en iğrenç şeyleri yaptıkları gerçeğini düşünmek için çok zamanım oldu. Ne yazık ki, benim gibi borç içinde boğulurken buna katlanmak zorundaydınız. Basitçe söylemek gerekirse, güzel daireler paraya mal olur.

Adamın sarhoş ve donuk gözleri irileşirken, hızla sikini , kuyruğunu kısırdı ve kaçmaya başladı.

"Kendinden utanmalısın!" bağırdım.

İçimden bir ses ona sopayla vurmaya diliyordu... sadece birazcık. Belki bu ona bir ders verirdi. Ya da belki de dinlenemediğim için deliriyordum. Dünyanın en iyi uyuyan insanı değildim ve en ufak bir ses bile beni uyandırıyor.

İçeri girdim ve kuzenim Alfie'nin odasındaki ışığın hâlâ açık olduğunu fark ettim. Alfie karanlığın yaratığıydı, her zamanki gibi gece yarısı yağını yakıyordu. Son üç yıldır Finsbury Parktaki iki yatak odalı küçük dairemizi paylaşıyorduk. Ayrı birimlere bölünmüş, yenilenmiş Viktorya döneminden kalma bir evin bodrum katındaydı. Teknik olarak zemin katta bile değildik. Yerin altındaydık. Yine de burası Londra'da kiralanabilecek en uygun fiyatlı semtlerden biriydi, ancak garip bir şekilde çok sayıda kuaför dükkânına ev sahipliği yapıyordu. Bazı günler tedbiri elden bırakıp kendime sıcak pembe postişler yaptırmak istiyordum.

Alfie odasından çıkmadan bir süre önce kıkırdama sesleri duyabiliyordum, elini karnına götürmüştü ve neredeyse boğuşuyordu. Ona kaşlarımı çattım.

"Pencerenden izliyordun."

"Yüzündeki ifade paha biçilemezdi, Andie. Zaten işemiyor olsaydı, sanırım altını ıslatabilirdi."

Mutfağa girip buzdolabından bir şişe su alırken kaşlarımın çatıklığı geçmemişti. "Ha ha."

"Cidden, Cadılar Bayramı'nda çocukları korkutman için seni kiralamalıyız. Çılgın yaşlı cadı rolünü oynayabilirsin."

Bir yudum su içerken ona parmağımı gösterdim. Yanıma geldi, iç çekti ve bir kolunu omzuma doladı. Kendisi birkaç santim daha kısa olduğu için ebeveyn olarak yatıştırma çabası pek işe yaramadı. Okuldaki çocuklar bize Küçük ve Büyük derlerdi, gerçi ben hep zayıftım.

"*Uçurtmalı Genç Kız*'ı neredeyse bitirdim. Görmek ister misin?"

Başımı salladım ve nefes verdim. "Madem ayaktayım, ben de bakabilirim."

Yatak odasına/stüdyosuna girdik ve yerdeki ıvır zıvıra takılıp düşmemeye çalıştım. Alfie kaotik bir ruha sahipti: bir ressam. İki varlıklı anne babanın tek çocuğu olarak doğmuş, sanatsal bir uğraşın peşinden gidebilmişti. Ta ki babası bir saadet zinciri yürütmekten yargılanana ve ardından mal varlığı dondurulana kadar. Alfie o günlerde nadiren himaye görerek ve eserlerini bir avuç uzman sanat galerisine satarak hayatta kaldı.

Kuzenim evden çoğunlukla köşedeki hipster kafeden kahve ve sandviç almak için ayrılıyordu; kafenin çalışanları sadece 1.80 boylarında, beyaz-sarı saçlı İsveçlilerden oluşuyordu. Bu özelliklerin bir iş gerekliliği olup olmadığından emin değildim ama Alfie her zaman onların varlığını rahatlatıcı bulduğunu söylerdi. Ayrıca en iyi arkadaşı Jamie'nin ikinci el kitapçı dükkânında da çok zaman geçirirdi. Jamie ve ben olmasaydık, Alfie muhtemelen tam teşekküllü bir münzeviye dönüşecekti.

Tuvalin önünde durdum, *Uçurtmalı Genç Kız*'ı inceledim ve Alfie'nin bitmiş eserlerini görmeye eşlik eden o huşu duygusunu hissettim. Dönüp ona sarılmadan önce ustalığını için birkaç dakikamı ayırdım.

"Bu çok güzel. Ne zaman bir öncekini geçemeyeceğini düşünsem, gidip beni haksız çıkarıyorsun. Sen bir dahisin."

Alfie çenesini ovuşturdu, parçayı düşündü ve arkasında kahverengi bir boya lekesi bıraktı. "Sarı renk aydınlatıcı. Gözlerinizin yerdeki yaprakları ve bulutlardaki uçurtmayı aynı anda algılamasını sağlıyor" dedi, sesi enerjikti. Alfie renklerden çok etkilenirdi, benim aramayı aklıma bile getirmeyeceğim şeyleri bulabilirdi.

Tanıdığım en zeki insandı ama bu, sizi milyoner bir CEO yerine sokakta evsiz bir serseri olarak bırakan türden bir sanatsal zekaydı. Sorun çok fazla empati kurmasıydı. Alfie haberlerde Rusya'nın Ukrayna'daki sorunlara nasıl müdahil olduğuna dair bir hikaye görür ve bunun yol açabileceği felaket üzerine günlerce düşünebilirdi. Öte yandan ben, aynı haberi görüp tamamen kayıtsız bir güne devam edebiliyordum.

Beni yanlış anlamayın. Kalpsiz değildim. Aslında, bir öğretmen olarak günlerimin başkalarına yardım ederek geçirdim. Fazlasıyla empati yeteneğim vardı ama Alfie'nin zeka seviyesine sahip değildim ve inanın bana millet, bu bir lütuftu.

"Haklısın," dedim sonunda ona. "Ve kızın saçındaki kurdele o kadar canlı ki; esintide hareket edişi dans ediyormuş gibi görünüyor."

Alfie bana döndü, sırtışı genişti. "Ben de tam olarak bunu başarmaya çalışıyordum."

Gülümsemesine karşılık verdim, omzunu tebrik edercesine sıktım ve yatağa döneceğimi söyledim. Dışarı çıkarken kapının yanına yığılmış bazı tablolar fark ettim. Bunlar eski ustaların, çoğunlukla Vermeer ve Rembrandt'ın kopyalarıydı. Gariptir ki Alfie resim yapmaya reproduksiyonla başlamıştı. Büyürken annesi evlerini ünlü eserlerin kopyalarıyla dekore etmeyi severdi, bu yüzden Alfie de taklitlerini yapardı. Doğruluğu aslında biraz ürkütücüydü. Her neyse, birkaç yıl sonra nihayet

Kendi orijinal işlerini yapıyordu, ancak replikalar onun becerilerini bugünkü haline getirmesini sağladı.

Ona döndüm ve tabloları göstererek başımı salladım. "Yer açmak için bunları hafta içinde bir hayır kurumuna bırakmamı ister misin?"

Kuzenim çenesini ovuşturdu, onun imzası *olan düşünüyorum* eylemi. "Dur bir düşüneyim. Eşyalarımı vermekten nefret ettiğimi biliyorsun ve bunların manevi değeri var."

"Peki, ne karar verdiğinizi bana bildirin."

Saat yedide alarmımla uyandığımda, daire her zamanki gibi sessizdi. Alfie alışkanlığı olduğu üzere öğleden sonraya kadar uyanmayacaktı.

Duş aldım, giyindim, kahvaltı ettim ve işe gitmek için Nissan'ıma bindim. Özellikle olgun yaştaki öğrenciler olarak üniversiteye dönmek isteyenler için tasarlanmış bir yetişkin eğitimi dersi veriyordum. Öğrencilerimin çoğu onlarca yıldır olmasa da yıllardır okuldan uzaktı. Kurs, yazılarını ve dilbilgilerini geliştirmelerine yardımcı olmanın yanı sıra yükseköğrenime hazırlıkta güçlü ve/veya zayıf yönlerini belirledi.

Sınıfımda yaşları yirmi bir ile altmış arasında değişen on beş öğrenci vardı ve haftanın beş günü, dokuzdan üçe kadar devam ediyordu. Altı ay boyunca devam eden kurs çok yoğunlu. Yeni okul yılının henüz üç haftasındaydık ama şimdiden en sevdiğim öğrencilerim olmuştu.

Mary ellili yaşlarının başında, siyaha boyanmış saçları ve her daim mat kırmızı rujuyla saçma sapan bir kadındı. En az birkaç kilo fazlaydı, leopar desenlerine düşkünlü ve ilişkiler ve belediye vergisini ödeme konusunda her zaman en iyi tavsiyeleri verirdi. Kian sınıfın en genç üyesiydi, Tourette'ten muzdarip Camden'lı bir goth rockçıydı. Mor Mohawk'ına ve sık sık küfür etmesine rağmen, tanıdığım en nazik, en sevimli insanlardan biriydi.

Bir de Larry vardı, 1.80'in biraz üzerindeydi ve pazarda geçirdiği günlerle ilgili bitmek bilmeyen hikâyeleri vardı. DVD'ler ve internet yayınları ortaya çıkıp onları demode etmeden önce korsan video kasetler satan bir tezgah işletiyordu.

Hepsi oradaydı, diğer öğrencilerle sohbet ediyor ve sabah kahvelerini içiyorlardı. Sınıfa girip merhabalaştım ve bugün yeni bir öğrencinin geldiğini hatırladım. Programımdaki bilgilere göre adı Stuart Cross'tu ve otuz yaşındaydı, daha önce çok az eğitim almıştı. Aslında iki yıl hapis yattıktan sonra hapisten yeni çıkmıştı. Yine de suçu listelenmemişti ve ne için içeride olduğunu merak etmek zorunda kaldım.

Yeni birinin, sabıkalı birinin gelmesinden çekiniyordum çünkü deneyimlerime göre, özenle oluşturulmuş dostluk ve öğrenme atmosferini bozmak için tek bir çürük yumurta yeterliydi. Herkesin kendini rahat hissetmesini, bu odayı yargısız bir yer olarak görmesini, hayallerini ve hayal kırıklıklarını endişeye ya da eleştiriye neden olmadan ifade edebilecekleri bir yer olarak görmesini istedim.

Bazen işe yarıyor, bazen yaramıyordu. Neyse ki bu yıl herkesin birbirini gerçekten sevdiği ve iyi anlaştığı bir sınıfla kutsanmıştım. Umarım Stuart da iyi uyum sağlardı.

Eşyalarımı düzenleyip dizüstü bilgisayarımı açtım ve sabahki ders planını hazırladım. Kafamı kaldırdığımda yeni öğrencimizin geldiğini gördüm ve nefes almak için bir saniye durmak zorunda kaldım.

Stuart Cross tehlikeli görünüyordu, James Dean gibi, dikkatsiz erkek güzeli, deri ceketli bir şekilde. Uzun boyluydu, kestane rengi saçları, ela gözleri ve koyu, etkileyici kaşları vardı. Şişeden bira içiyor ve motosiklet kullanıyor gibi görünüyordu.

Mary bir elini kalçasına koydu ve sırtarak, *"Numaranı aldım, Sonny Jim"* onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Ben onun

Onun erkek oyuncuğı olmakla ilgilendiğine dair en ufak bir ipucu bile verse onu kahvaltı niyetine yerdı.

Ben gözlerımı ondan alamıyordum. O kadar beklenmedık birıydı ki. Alfie'nin yatak odasına girip yeni bitmiş bir tabloyla karşılaşmak gibiydi. Bizim sıradan, rahat küçük sınıfımız için fazla görünüyordu.

Üçüncü sırada bir sandalye çekip oturduğunda benimle göz teması kurdu ve ciğerlerime bir hava doldu. Avuçlarımı eteğime sürttüm ve öne doğru eğildim, tam kendimi tanıtacaktım ki bir öğrenci ona yaklaştı. Bu Harold'dı; ellili yaşlarının başında, her şeyin *tam olması* gerektiği gibi yapılmasını seven, ufak tefek, gözlüklü bir adamdı. Başka bir deyişle, kendi bildiğini okuyordu ve Stuart şu anda her zamanki yerinde oturuyordu.

Stuart'ın omzuna vurarak, "Affedersiniz ama ben şurada oturuyorum," dedi.

Stuart dirseğini masaya dayadı ve yavaşça dönüp ona baktı. "Sen ne?"

Harold boğazını temizledi. "Burası benim oturduğum yer. Üzgünüm ama taşınmanız gerekecek."

Stuart sessizce kıkırdadı, başını salladı ve bacaklarını açmak için arkasına yaslandı. "Hiç sanmıyorum. Sadece rahatladım, dostum."

Kaşlarını çattım ve kalktım. Sıraların arasından geçerek yeni öğrencimize yaklaşıırken diğerlerinin beni izlediğini hissettim. Tam önünde durdum, Harold'ın omzuna güven verici bir el koydum ve Stuart'a sert bir bakış attım.

"Aslında belirli bir oturma planımız var. Benimle gelin, size nereye oturabileceğinizi göstereyim. Bu arada ben Bayan Anderson. Öğretmeninizim."

Stuart gözlerini benimkilere dikmek için acele etmedi, beni düşünürken bir an için dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. Ben de ellerimi

Kalçalarım, vücudumun uzun zamandır ihmal edilmiş bir yerinde küçük bir titreşim hissettiğimde ağzına odaklanmamaya çalışıyordum.

"Pekâlâ o zaman, Bayan Anderson. Yaygara koparmak istemem," dedi Stuart, boyuna göre ayağa kalkarak ve Harold'un yerine oturmasına izin vererek. Tavrı beni rahatsız etmişti ama yine de onu ön sıradaki tek boş koltuğa yönlendirdim. Bir adım öne çıktı, oturmadan önce göğsü benimkine değdi. Bir an için nefesimi tuttum; bu temas beni şaşırtmıştı. Aslında, neredeyse bunu bilerek yapmış gibi hissettim.

Evet, kesinlikle buna göz kulak olmam gerekecekti.

Dizüstü bilgisayarına tıklayarak sabahki dersin tartışma konularını içeren dosyayı açtım. Ama önce, öğrencilerimin hayatlarında neler olup bittiği hakkında konuştukları her zamanki hafta başı sohbetimizi .

"Umarım hepiniz hafta sonunuzdan keyif almışsınızdır," dedim. "Kimse eğlenceli bir şey yaptı mı?"

Sınıfın çekingen üyeleri göz teması kurmaktan kaçınırken Mary konuştu. "Kızım Cumartesi sabahı erken saatlerde doğuma girdi. Sağlıklı, sekiz buçuk kiloluk bir kız bebeği oldu. Kendimi toparladım."

"Bu harika bir haber Mary. Bir isme karar mı?"

"Ona Georgina diyor. İkisini de eve götürmek için bugün hastaneye gideceğim."

"Her şeyin yolunda gitmesine ve ikisinin de sağlıklı olmasına sevindim," dedim ve odaya göz gezdirdim. "Başka bir şey paylaşmak isteyen var mı?"

Sessizlikle karşılaştım ama bu beni korkutmadı. Bu gibi durumlarda konuşmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum, ancak öğrencilerimi her zaman konuşmaya teşvik ettim çünkü bu özgüven inşa etmenin harika bir yoluydu. Asla kimseyi konuşmaya zorlamadım ama nazıkçe ikna etmeyi severdim. Dikkatim yeni öğrencimize yöneldi.

"Peki ya sen Stuart? Bize biraz kendinden bahsetmek ister misin?"

"Adım Stu," diye düzeltti, gözlerini tekrar bana dikerek.

"Özür dilerim Stu," diye nazikçe cevap verdim.

Ellerini büktü. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bize rahatça söyleyebileceğiniz her şeyi. Bu sınıfı bir aile gibi düşünmeyi seviyorum. Hepimiz birbirimizi destekliyoruz ve ben de dostça bir kulak vermekten mutluluk duyuyorum. Bir sorunu tüm sınıfa anlatmak istemiyorsanız, her günün sonunda özel olarak konuşmak için her zaman hazırım."

Bakışları üzerimde gezindi ve nedenini tam olarak bilmediğim bir şekilde yerimde kıpırdandım. Beni zaten tanıyormuş gibi tuhaf hissettiriyordu, ki bu çok saçmaydı çünkü daha önce hiç tanışmamıştık. Cevap vermekte ağırdan aldı, önce bir elini çenesinde gezdirdi, sonra başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu.

"Bu bir aile değil," dedi, sanki bu fikir onu belli belirsiz rahatsız etmiş gibi.

Gerildim. "Evet, bunu biliyorum. Bir aile *gibi* olduğumuzu söyledim, ya da olabildiğince yakın olduğumuzu."

"Pislikler!" diye yüksek sesle bir küfür geldi ama bu Stu'dan gelmiyordu. Kian sınıfın en arkasındaki yerinden bağırıyordu. Belli ki Tourette'i devreye girmişti. Onun patlamalarına alışkındım ve ne kadar müstehcen olursa olsun bunları asla büyütmezdim, ama bugün yeni öğrencimizin varlığının onu sinirlendirip sinirlendirmediğini merak ettim.

Stu Kian'a eğlenen bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksiniz Bayan Anderson?"

Ses tonu çok ukalaydı ve sesindeki meydan okuma yanaklarımı ısıttı. Zamanında pek çok öğrencim olmuştu ama hiçbirini beni bu kadar telaşlandırmamıştı. "Kian'da Tourette hastalığı var," diye açıkladım. "Söylediği hiçbir şeyin aşağılama amacı taşımadığını hepimiz biliyoruz."

"Özür dilerim," dedi Kian başını kaşıyarak ve ben de ona nazik bir ifade takındım. "Sana söyledim, asla özür dilemene gerek yok."

Stu Kian'a sırtıttı. "Yani hepimize bir avuç otuzbirci ve g t herif diyebiliyorsun ve biz de buna izin mi vereceğiz?"

Kian utangaç bir şekilde gülümsedi, hâlâ kafasını kaşıyordu. "Evet, hemen hemen." "Peki, sik beni."

Stu'ya sert bir bakış fırlattım. "Kian için bir istisna yapıyorum. Senin için, Ancak sınıfta küfürlü konuşmak yasaktır." Stu ellerini havaya kaldırdı. "Benim hatam."

Burnumu  ektim. "Evet, asıl soruma dönecek olursak. Paylaşmak istediğın bir şey var mı?"

Stu uzun bir süre beni düşündükten sonra açık s zl l ğ yle herkesi şaşırtdı. " ki hafta önce hapisten  ıktım. Geçen hafta sonu kaybettiğım zamanı telaf  ettim. Küfür ettiğım için az önce azarlandığımdan, ayrıntılara girmeyeceğım," dedi, beni yemleyerek. Sanki beni kızdırmak ister gibiydi. "Yine de eğlendim, öyle diyelim."

"Ne için i erideydin?" Mary araya girdi, soru sormaktan asla çekinmezdi. Stu ona baktı ama cevap vermekte tereddüt etmedi. " alıntı araba . Dersimi aldım."

Komik, sesi öyle gelmiyordu. Stu Cross gibilerin hiç ders alıp almadığını merak ettim. Yine de rahatlamıştım. Aklımın bir köşesinde i lediğı suçun şiddet ya da cinsel içerikli olabileceğı endişesi vardı. Araba  almak kötüydü ama en azından sapkın bir davranış değildi.

" eride ne kadar kaldın?" Mary devam etti.

Stu şimdi gerginleşti ve biraz da savunmaya geçti. "Kitap mı yazıyorsun, aşkım? Kahvaltıda ne yediğimi ve en son ne zaman sı tığımı da bilmek ister misin?"

"Sadece merak ettim. Sinirlenmene gerek yok," diye homurdandı Mary.

Stu'nun yüzündeki ifadeden düşmanca bir şey söylemesine iki saniye kaldığını anlayabiliyordum, bu yüzden hemen araya girdim.

"Dediğim gibi, bu sınıf yargılamadan arınmış bir bölge. Burada hepimiz temiz bir sayfa açtık."

Stu uzun bir süre bana baktı, sanki saçmalayıp saçmalamadığımı anlamaya çalışıyordu. Değildim. Bugünlerde hayatımı başkalarına yardım etmeye adanmıştım. İlerlemeye devam edebilmemin tek yolu buydu.

Boğazımı temizledim. "Neyse, sabahki derse başlasak iyi olur. Kitabı nasıl buldunuz?"

Her ay sınıfa okumaları için yeni bir kitap veriyor, ertesi gün tartışma yapabilmemiz için her gece birkaç bölüm okutuyordum. Bu yıl seçtiğim ilk kitap Thomas Hardy'nin *Jude the Obscure* adlı eseri idi. Evet, kabul ediyorum, ağır bir kitaptı ama bence okunmaya değerdi. Sonunda size bir şeyler veren hikayeleri, içgörü ya da farklı bir bakış açısı getiren kitapları tercih ettim.

Birkaç yıl önce Alfie'ye de aynı kitabı tavsiye etmiştim. '*Çünkü biz çok erkeğiz*' bölümüne geldiğinde, sabahın üçünde odama hışımla girmiş, hüngür hüngür ağlamış ve kitabı okumasını önerdiğim için benden nefret ettiğini söylemişti.

Bu tür hikayeler beni her zaman büyülemiştir; bir sayfadaki kelimeler, duygusal travma gerçek hayatta yaşanıyormuş gibi güçlü şeyler hissettirebilir.

Larry elindeki kopyayı masanın üzerine bırakarak, "Şu Arabella tam bir baş belası," dedi. "Zamanında onun gibi birkaç kadın tanıdım, sana söyleyeyim."

"Ah evet, son birkaç bölüm Jude ve Arabella'nın düğünüyle ilgiliydi," dedim kendi kopyamı alıp Stu'ya vermek için masaların etrafında dolanırken.

"O çıkarıcı bir inek," diye araya girdi Mary. "Jude da onunla evlendiği için saf bir aptal."

"Bunu ödünç alabilirsin. Bakalım önümüzdeki birkaç gün içinde yetişebilecek misin?" diye fısıldadım ona sessizce. Romana göz atarken rahatsız görünüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bana pek de kitapsever bir tip gibi gelmemiştir.

"Postiş takması ve makyaj yapması onu inek yapmaz," dedi Susan, parmağıyla Mary'yi işaret ederek. Yirmili yaşlarının başındaydı ama okulu on beş yaşında bırakmıştı. Aynı zamanda sınıfın en açık sözlü üyelerinden biriydi. "Feminizmin ölmesinin nedeni sizin gibi kadınlar. Eminim sırf vücutlarını gösteren kıyafetler giymeyi sevdikleri için kızları ayıplıyorsunuzdur."

"Hey şimdi, söylediğim şey hiç de bu değildi," diye savundu Mary. "Kadınlar istedikleri gibi giyinebilirler. Benim yargıladığım onların davranışları ve Arabella'nın Jude'un nazik doğasından yararlanıyor olması, bu kadar basit."

"İlk karım da tıpkı Arabella gibiydi. Boşanırken benden her kuruşumu aldı," dedi Larry.

Mary ona yan gözle baktı. "Kaç kere evlendin sen?"

"Üç," diye yanıtladı Larry, sanki evlenmek için gayet makul bir sayıymış gibi.

Genelde kitap tartışmalarının nereye gittiğini dinlemekten keyif alırdım ama bu sefer konudan biraz uzaklaşıyorlardı. ", , şu soruyu bir düşünün. Sizce Arabella karakterinin kitaptaki rolü nedir?"

"Onun rolü Sue'nun zıttı olmak. Arabella olmasaydı, Sue'nun ne kadar sevimli olduğunu takdir edemezdik," dedi Kian sessizce ve beklenmedik bir şekilde "kahretsın!" diye bağırды.

"İyi cevap," dedim cesaretle ve tartışmamız devam etti. Stu katkıda bulunmadı ve bu kadar yakından izlemesi beni biraz tedirgin etti, bunun sadece onun görüş alanında olduğum için mi yoksa bir şekilde beni çözmeye mi çalıştığından emin değildim. Her neyse, kesinlikle bir tür hesaplama yapılıyordu.

Endişelenmem gerekip gerekmediğini anlayamadım.

Gecikti.

Son bildirim.

*Vadesi
geçmiş.*

O akşam eve geldiğimde, her zamanki artan korku hissiyle postayla gelen faturalara göz attım. Bunalmışlık hissi her zaman vardı, ama onu görmezden gelmekte ve çoğu zaman yokmuş gibi davranmakta ustalaşmıştım. Sağlıksız mı? Evet, sağlıksız. Ama gerçekten de geceleri uyumanın tek yolu buydu.

Alfie, "Bu kaş çatma görüntüsü hiç hoşuma gitmedi," deyince irkildim. Elinde bir kâse mısır gevreğiyle mutfak tezgâhının yanında durduğunu fark etmemiştim, o kadar dikkatim dağılmıştı ki, sert bir dille yazılmış mektubu okuyordum.

"O yemeğin görüntüsü de hiç hoşuma gitmedi," diye karşılık verdim, dikkatini mali durumumun vahim halinden uzaklaştırmak için.

Genç yaşta, henüz yirmi yaşındayken evlenmiş, çocukluk aşkımla gözlerim parlayarak ve birbirimize sırlıslıkla aşık olarak nikah masasına oturmuştum. Ne yazık ki bizim için peri masalı gibi bir son yoktu. Mark'a yirmi dört yaşında Non-Hodgkin Lenfoma teşhisi kondu ve altı ay sonra vefat etti. Geç bir teşhisti ve hastalığının hızla yayılması ve acil tedavi ihtiyacı nedeniyle özel sektöre karar verdik. Dolayısıyla şu anki mali durumum.

Sonunda onu yine de kaybettim, kalbim geri dönülmez bir şekilde milyonlarca küçük parçaya bölündü. Bugünlerde onları gelişigüzel koli bandı ve kararlılıkla bir arada tutmayı başardım. Başka bir deyişle, diğer insanların sorunlarının üstesinden gelmelerine yardımcı olmaya o kadar odaklandım ki kendi sorunlarımı düşünmek zorunda kalmadım.

Henüz yirmi sekiz yaşındayken neredeyse elli bin dolar borcum vardı ve dul bir kadındım. İçgüdüsel olarak gözlerim hâlâ yüzük parmağımı süsleyen pırlantaya kaydı.

Çıkaramadım. Bu fikir bile duygusal olarak travmatize ediciydi. Kederimle baş etmenin sağlıklı bir yolu olmadığını biliyordum ama bazı günler hayatımı sürdürmenin tek yolu buymuş gibi geliyordu.

"Daha çok geç bir öğle yemeği," diye yanıtladı Alfie. "Daha birkaç saat önce uyandım."

İçimi çektim ve anahtarlarımı tezgâhın üzerine bıraktım. "Uyku düzenini yakında düzene sokman gerekecek, Alfs. Bunu yapmazsan hasta olacaksın." Sesim duygusallıktan titriyordu. Hayatımda çok az insan kalmıştı ve onları da Mark'ı kaybettiğim gibi kaybetmekten korkuyordum.

"Bana öyle bakma. Biliyorsun, senin hüzünlü bakışlarınla başa çıkamam," diye homurdandı Alfie, sesi suçlu gibiydi. Kendisini kötü hissetmesine neden olduğum için hemen kötü hissettim. Bu bir kısır döngüydü.

"Bana aldırmayın. Zor bir gün geçirdim. Aslında, şu her neyse ondan bana bir kase doldurabilir misin?"

Alfie başıyla onayladı ve bir dakika sonra ikimiz de arkadaşça bir sessizlik içinde bir şeyler atıştırıyorduk. Bir keresinde bir diyetisyenin mısır gevreğinin karton kadar besleyici olduğunu söylediğini duymuştum ama Tanrım, tadı o kadar güzeldi ki. Karbonhidrat ve şeker, gerçek boyutlu kabarık bir oyuncak ayıdan kucak almakla eşdeğerdi.

"Ee, ne oldu?"

Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde Alfie'ye baktım. "Ha?" "İşte. Zor bir gün geçirdiğini söylemiştin."

"Ah, doğru, evet. Yeni bir öğrenci vardı, eski bir suçlu. Çalıntı araba işine karıştığını iddia ediyor. Mary onu biraz sorguya çekti."

Stu sınıfa ilk girişinden sonra pek konuşmamıştı. Aslında sessiz ilgisiyle beni tedirgin etmeye devam etmişti. Hissettiğim belli belirsiz cazibe kıpırtılarına rağmen, içimden bir ses onun ilgisinin bu yönde olmadığını söylüyordu. İçgüdülerim onun külotumdan çok çantamla ilgilendiğini söylüyordu ve bunu içgüdüsel olarak hissettiğim için kendimden nefret ediyordum. Asla yargılayıcı olmak istemedim ve herkesin ikinci bir şansı hak ettiğine gerçekten inandım.

Alfie durgunlaştı ve ona Stu Cross'tan bahsettiğim için anında pişman oldum. Kuzenim zaman zaman paranoyak olabiliyordu ve içine kapanık olmasının nedenlerinden biri de buydu. Hafif bir anksiyete bozukluğundan muzdaripti ve çok az insana güvenirdi, ben de onlardan biriydim. Bunun tek nedeni birbirimizi doğduğumuzdan beri tanıyor olmamızdı. Söylemeye gerek yok, Alfie eski bir suçluya öğretmenlik yapmam fikrinden hoşlanmadı.

"Ona soyadınızı , değil mi?"

"Tabii ki tanıdım. Bütün öğrenciler beni Bayan Anderson olarak tanır Alfie. Bu kaçınılmazdı."

"Ama ya bir gün seni arar ya da eve kadar takip ederse? Ya takıntılı hale gelir ve seni takip etmeye falan başlarsa? Hapse girmiş insanlara güvenemezsin, Andie. Güvenemezsin işte."

"Sakin olur musun? Beni takip etmeye başlamayacak. Hayal gücünün seni ele geçirmesine izin veriyorsun."

"Bunu nasıl bilebilirsin? olabileceğini bilmiyorsun."

Tezgâhın öbür ucuna uzanarak elini tuttum ve ona içtenlikle güvence verdim. "Söz veriyorum olmayacak. Dikkatli olacağım ve kimsenin beni eve kadar takip etmediğinden emin olacağım. Şimdi, bugünlük kapanmadan önce Jamie'yi ziyaret etmek ister misin?"

Jamie Alfie'nin en iyi arkadaşıydı ve ikimiz de onun *Novel Ideas* adlı kitap dükkanının büyük hayranıydık çünkü burası eski zamanlardan kalma bir cazibeye sahipti. Burası nesilden nesile aktarılmıştı ve aslen Jamie'nin büyük büyükbabasına aitti. Onu birkaç yıldır tanıyorduk ve ben şahsen Alfie ile çok iyi anlaştıklarını düşünüyordum çünkü birbirlerine çok zıt kutuplardı. Alfie'nin aksine Jamie insanlara ve deneyimlere çok açıktı ve hayatı pek sık rastlamadığınız bir tür coşkulu vahşilikle yaşıyordu.

Kuzenimin gözleri parladı. "Evet. Gidip pantolonumu giyeyim."

Çoğu zaman iç çamaşırlarıyla dolaşmasını bile garip bulmuyordum. Şimdiye kadar onun yöntemlerine çok alışmışım. Yaklaşık yirmi dakika sonra Jamie'nin evine vardık. Önceden haber verdiğimiz için çay ve bisküvi hazırlamıştı. Belli ki iyi insanlardı.

"Nasılsın Andrea?"

Şunu aradan çıkaralım. Jamie her gün üç kadife bir takım elbise giyen ve göğüs cebinde antika altın bir saat taşıyan türden bir eksantrikti. Eksantrikliklerinden bir diğeri de insanları tam adlarıyla çağırmakta ısrar etmesiydi. Ben her zaman Andrea'ydım ve Alfie her zaman Alfred'di.

"Çok kötü değil."

"O bankalar borcunuzu henüz üçüncü bir tarafa satmadılar, değil mi?"

Oh, başka bir şey? Kibar bir ortamda tartışmak istemediğim konuları gündeme getirmekten hiç çekinmedi. Ayrıca, evet, kredilerimin bir kısmı üçüncü bir tarafa satılmıştı, paralarını geri ödememi talep ederken o kadar da kibar olmayan bir tarafa. Mümkün olduğunca fazla ödemek için elimden geleni yapıyordum, ancak bir ileri eğitim öğretmenin maaşı çok fazla uzamıyordu.

"Hayır," diye yalan söyledim, daha çok Alfie'nin iyiliği için çünkü onu endişelendirmek istemiyordum. Zaten gecenin bir yarısı Üçüncü Dünya Savaşı ya da Hiroşima'ya rakip olacak feci bir nükleer olay olasılığı üzerine endişelendiğinden emindim.

"Pekala, geri ödemelerinize kesinlikle dikkat etmelisiniz. Daha dün gazetelerde bu tahsilat şirketlerinin etik olmayan uygulamalarını okudum. Aslında adı dışında hepsi tefeci."

"Yapacağım. Uyardığın için teşekkürler," dedim ve konuyu değiştirmenin bir yolunu aradım. Tezgâhın üzerinde duran *Poldark* Birinci Sezon'a gözüm takıldı ve sordum: "Bu dizi iyi mi? Üniversitedeki kadın öğretmenler hep ondan bahsediyor."

Jamie gidip DVD'yi aldı ve bana uzattı. "Bu harika. Aslında yeni bitirdim, bu yüzden bu kopyayı alabilirsin. Üstsüz Aiden Turner sahnelerini kaçırmamı istemem. Ne de olsa o, düşünen kadınların yeni gözdesi."

Güldüm ve teklif edilen çantayı aldım. "Sattım. Görünüşe göre hafta sonu planlarım suya düştü."

Jamie göz kırptı. "Bana teşekkür etme."

Alfie sessizliği bozmadan önce bir süre çaylarımızı yudumladık. "Andie'nin sınıfına bugün yeni bir öğrenci katıldı." Bu konu hakkında konuşmak için can attığını söyleyebilirdim. "Eski bir suçlu, gerçi istatistiklerin yeniden suç işleme konusunda ne dediğini biliyorsun."

"Hapisten çıkanların yeniden suç işleme ihtimali yüzde yirmi altı ve yeniden suç işleyen kişi başına ortalama üç nokta bir suç düşüyor," diye gelişigüzel bir bilgi verdi Jamie. Adamın bazen ansiklopedi gibi bir zihni oluyordu.

"İşte bundan " diye haykırdı Alfie. "Bu güvenli değil."

"Lütfen şunu keser misin? Araba çaldı. Eğer daha kötüsü olursa Nissan'ım çalınacak ve sigorta şirketi

bir yedek için."

"Ya bu bir ? Ya başka bir şeyse? Bildiğiniz kadarıyla bir pedofil olabilir."

"Eğer durum buysa, zaman benimle ilgilenmeyecektir."

Alfie mantığıma kaşlarını çatarken Jamie hafif bir kıkırdama çıkardı. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandı.

"Evet, biliyorum ve beni endişelenecek kadar önemsemen çok hoş, ama gerçekten sorun değil. Daha önce de tehlikeli adamlarla tanıştım ve Stu onlardan biri değil. Sadece hayatında yanlış bir yol seçti. Bu hepimizin başına gelebilir."

Alfie ikna olmuş görünmüyordu ve Jamie bile biraz şüpheli görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de tam olarak ikna olmuş değildim.

Ertesi sabah günlük kitap tartışmamıza başladığımda sorun çıktı. Gerçi Stu'nun özür dilemeden sınıfa yirmi dakika geç gelmesinden zaten rahatsız olduğumu söylemeliyim. Öğle yemeğinden önce onunla bu konuda konuşmak için bir not aldım, çünkü deneyimlerime göre, bir kişi geç gelmeye başladığında, herkes aynı şeyi yapmanın normal olduğunu düşünmeye başlıyordu.

"Dün gece kitaba başlama fırsatın oldu mu?" Sorumu Stu'ya yönelterek sordum.

Başımı sallarken ses tonu rahattı. "Hayır, çok meşgulüm."

"Ev ödevleri için zaman bulmaya başlaman gerekecek. Bize üç hafta geç katıldığın için zaten geride kaldın. Çok uzun süre bırakırsan yetişmen mümkün olmaz."

"Ne yapabileceğime bakacağım, Bayan Anderson."

Bu da başka bir şeydi. Bana sürekli "Bayan Anderson" diye hitap ediyordu ama saygılı bir şekilde değil. Ses tonu neredeyse patronluk taşıyor gibiydi.

beni kızdırmak için. Açıkçası, yıllar boyunca kendi payıma düşen zor öğrencilerle çalışmışım ve sonsuz bir sabrım vardı. Ne yazık ki Stu'da tahammül seviyemi çoktan zorlayan bir şeyler vardı.

Sabah dersine devam ettim, sınıf öğle yemeği için dağıldığında Stu'yu çağırmak için sessizce cesaretimi topladım. Saat on iki buçuğa yaklaştıkça ağzım daha da kurudu ve ellerim daha da titremeye başladı. Bu adamda beni bu kadar telaşlandıran şey neydi?

Zil çaldı ve herkes eşyalarını toplamaya ve yemek için kantine gitmeye başladı.

"Stu, biraz konuşabilir miyiz?" Oturduğu yerden kalkarken sordum. Bana uzun bir süre baktıktan sonra başını salladı.

"Elbette yapabilirsiniz, Bayan Anderson," dedi, dudaklarında bir sırıtiş imasıyla. Aman Tanrım. Yine yapıyordu.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim ve son öğrencilerin de gitmesini beklerken dizüstü bilgisayarımı kapattım. Onlar da gittiğinde ve sadece Stu ile ben kaldığımızda ortalığa bir sessizlik çöktü. Aptalca kuruyan ağzım beni ele geçirdi ve hiçbir kelime bulamadım. Stu orada öylece durmuş, ona söylemek istediğim şeyi bekliyordu. Gözleri vücudumda geziniyordu ve ben kaskatı kesilmişim, özellikle de gözleri yüzük parmağıma geldiğinde. Dikkati uzun bir süre şaşkınlığa benzer bir şekilde orada kaldı ama nedenini gerçekten anlamadım. Sonunda sessizliği bozdum.

"Bu sabah yirmi dakika geç kaldın."

Stu elini çenesindeki hafif kirli sakalın üzerinde gezdirdi. "Bu bir sorun mu?"

Boğazımı temizledim. "Evet. Lütfen bir daha olmamasını sağla." "Yapacağım.

Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım.

Bakışları önce alyansıma, sonra dudaklarıma, sonra da gözlerime yöneldi. Avuçlarımı pantolonuma sürttüm. Stu bir adım daha yaklaştı ve ben hâlâ otururken onun tepemde dikiliyor olması kendimi dezavantajlı hissetmeme neden oldu.

"Sonra ne olacak?"

"Sana verdiğim işi yapmalısın, yoksa burada olmanın bir anlamı yok."

Sonunda kızgınlığımı anlamış gibi iç geçirdi. "Kitabı okumadığım için kızgınsın."

"*Kızgın* değilim. Benim işim sana öğretmek Stu. Bu benim tutkum ve eğer bir öğrencinin tüm potansiyelini gerçekleştirmesine yardımcı olamayacaksam, ikimizin de zamanımızı boşa harcamasının bir anlamı yok. Ama bak, tüm bunların senin için büyük bir değişiklik olduğunu anlıyorum. Eğer bunalmış hissediyorsanız, bana söyleyin ve yavaştan alalım. Ancak, eğer öğrenmek istemiyorsan seni zorlamayacağım."

Stu dudaklarını küçük bir gülümseme süslemeden önce uzun bir süre bana baktı.

"Biliyor musun, ilk defa bir kadın bana işleri ağırdan almayı teklif ediyor." Başını eğdi, gülümsemesi çapkınlığa dönüştü ve neden ciddi olmaktan kaçınmaya çalıştığını gerçekten anlamadım. Onu azarlamak için orada değildim ve sadece onun ve diğer öğrencilerin iyiliğini düşünüyordum. Daha önce de söylediğim gibi, bir çürük yumurta her şeyi berbat edebilirdi.

"Saptırmak zorunda değilsiniz. Burada yargılama yok."

Şimdi ellerini masama dayamak için eğildi ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Saptırmıyorum Bayan Anderson, flört ediyorum."

Sesi alçak ve kasıtlı olarak boğuktu. Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Genç ve dünyevi bir erkek öğrencinin, sade ve kitap kurdu bir öğretmenin gözüne girmek için kurnazlığını kullanması bana basmakalıp gelmişti. Stu'nun bilmediği bir şey vardı, ben ne kurnazlıklardan etkileniyordum ne de karşı karşı gerçek bir ilgim vardı. I

Mark'tan beri kimseyle ilgilenmemiştim ve bunun değişeceğini hayal bile edemezdin. O benim dünyamdı. Yeri doldurulamazdı.

Ama Stu ilk geldiğinde ondan etkilendiğini hissetmiştin, diye kafamın içindeki küçük bir ses seslendi.

Ve evet, tamam, bu teknik olarak doğrudu, ama bunu kadın olmama bağlıyordum ve Stu Cross, ister genç kız ister seksen yaşındaki büyükanneler olsun, tüm kadınların tepki gösterdiği türden bir adamdı. Seksapeli vardı; bu kadar basitti. Neyse ki ben seksapelden pek etkilenmiyordum. Elbette, bana belli belirsiz heyecanlar veriyordu, ama belli belirsiz şeyler için donunu indirecek türden bir kadın değildim.

Yumuşak bir kahkaha attım. "İşte sana bir hayat dersi Stu. Ve bunu kesinlikle kötü niyetle ya da kırgınlıkla söylemiyorum. Bir öğretmenin genç ve kadın olması saf olması anlamına gelmez. Benimle flört ediyormuş gibi yapman geçmene yardımcı olmayacak. Geçmenize yardımcı olacak şey benimle çalışmak, derse katılmak ve sabahları zamanında gelmektir. Size karşı her zaman saygılı olacağım ve umarım siz de bana karşı saygılı olursunuz."

Üç şekilde tepki vermesini bekliyordum: utanmış, özür dileyen ya da düşmanca. Şaşırtıcı bir şekilde bunların hiçbirisi olmadı. Yaptığı şey daha yakına eğilerek erkeksi, odunsu kolonyasından bir nefes almama izin vermek oldu. Bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı ve basitçe cevap verdi: "Ve işte size bir hayat dersi, Bayan Anderson. Rol yapmıyorum."

Öne doğru uzanıp atkuyruğumdan kurtulmuş bir tutam saçı alıp nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdığında beni irkiltti. Parmakları kulak mememe değdiğinde keskin bir nefes aldım ve bir an için nutkumun tutulduğunu hissettim. Geri çekildi ve bana son bir kez hararetli bir bakış attıktan sonra sınıfı terk etti.

Em, bu da neydi böyle?

Olduğum yerde kaldım, nefesimi sakinleştirmeye çalışırken kalbim göğsüme çarpıyordu. Tuhaf duygular içindeydim ve bu tepki beni endişelendiriyordu. Kendimi en son ne zaman bu kadar telaşlı ve kelimelerimi kaybetmiş hissettiğimi hatırlayamıyordum. Aslında kendimi zar zor tanıyordum. Ben böyle kız gibi ve çırpınarak davranmazdım. En azından çok uzun zamandır böyle davranmıyordum.

Kesin olan bir şey vardı: Stu Cross düşündüğüm kadar tahmin edilebilir değildi ve bu durumda öğretmen ben olsam da, bir şekilde az önce eğitim almış gibi hissediyordum.

Öğle yemeğinden sonra kendimi garip hissettim. Stu tam karşımdayken, dokunuşunun anısı kafamda tekrar tekrar canlanırken derse konsantre olmak zordu. Neden bunu düşünüyordum ki? Saçmalıyordum.

Ne yazık ki, onunla tekrar konuşmak zorunda olduğum gerçeği hâlâ geçirliydi. Bu sefer son sözü söylemesine izin vermeyecektim ve onun yapmacık *olmayan* flörtünün beni etkilemesine de izin vermeyecektim. En azından etkilememesini umuyordum.

Saat üçte ders sona erdiğinde Stu'dan yine geride kalmasını istedim. Neredeyse bunu bekliyormuş gibi görünüyordu, ama bundan da öte, bir şey kazanmış gibi görünüyordu. Stu sessizce beklerken ben eşyalarımı toplamakla uğraştım. Herkes gittikten sonra, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Duraksadım ve çantama tıktırdığım klasörlere baktım. "Hayır, neredeyse bitirdim."

Stu masasının kenarına oturmuş, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı. Öğle yemeğinde yaptığım hatayı hatırlayarak ayağa kalktım ve masamın arkasındaki dolapları kilitlemeye gittim.

"Üstünü beğendim," dedi Stu, ben geri geri yürüyüp ellerimi sandalyemin tepesine dayadığımda gözleri pervasızca göğsümü inceliyordu. Aşağı bakmak zorunda kaldım çünkü üzerimde ne olduğunu unutmuştum. Bunun telaştan mı yoksa böyle şeylere hiç dikkat etmediğimden mi kaynaklandığını bilemiyordum. Basit bir lacivert bluzdu, özel bir şey değildi. Belli ki hâlâ flört ediyormuş gibi yapıyordu.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

"Renk sana çok yakışmış," diye devam etti.

"Tekrar teşekkür ederim ama daha önce olanlar hakkında konuşabilir miyiz? Havayı temizlemek istiyorum."

"Evli misin?" Stu beni tamamen gafıl avlayarak sordu.

Kaşlarımı çattım. "Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum."

"Alyans takıyorsunuz ama herkes size Bayan Anderson diyor, Bayan değil," diye devam etti ve ben sertleştım. Her ne sebeple olursa olsun, üniversitede hiç kimse beni hala yüzüğümü taktığım konusunda aramamıştı. Belki de bunun nedeni hikâyemi zaten biliyor olmalarıydı. Kocasını trajik bir şekilde genç yaşta ölen dul bir öğretmen olduğum sır değildi. Ara sıra gelen acıyan bakışları görmezden gelmeyi öğrenmişim.

"Evliydim. O vefat etti. Bayan olarak anılmak kişisel bir seçim. Bir süre sonra insanların kocanızı sormasından ve dul olduğunuzu açıklamak zorunda kalmaktan biraz yoruluyorsunuz," dedim ve esprisiz bir kahkaha attım. "Şu anda olduğu gibi, aslında."

Tanrım, ne yapıyordum ben? Bu konuşmayı yapmamalıydım bile. Benim kişisel durumum onu ilgilendirmezdi.

Stu bana üzüntü dolu bir bakış fırlattı ve elini saçlarında gezdirdi. "Kahretsin, özür dilerim. Bilmiyordum."

"Uzun zaman önceydi," dedim, bu kez onu kullandığı dil konusunda düzeltme zahmetine girmedim. Stu Cross'u küfür etmemesi için cesaretlendirmenin boşuna bir çaba olduğunu düşünmeye başlamışım.

"O kadar uzun zaman olmuş olamaz," diye cevap verdi, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Yaşıma göre pek de genç görünmüyordum. Aslında her zaman olduğum yaşta görünme eğilimindeydim. Yine de yirmi sekiz yaş bir kocayı kaybetmek için genç bir yaştı, bunu biliyordum.

"Neredeyse dört yıl oldu," dedim, yine neden bu kadar açık davrandığımı bilmeden. Tuhaf bir şekilde, bu kadar açık konuşmamda garip bir şekilde özgürleştirici bir şey vardı.

Stu ile konuşuyorum.

"Dört yıl mı? Nesin sen, çocuk gelin falan mı?" Başımı

salladım. "Yirmi yaşında evlendim."

Stu ıslık çaldı. "Bu çok genç."

"Öyleydi ama yaşıma göre her zaman olgun davrandım."

"Ve sen hâlâ yüzüğü takıyorsun," dedi, sesi artık çok kısıktı.

Küçük elması incelemek için elimi önüme kaldırdım. Çok pahalı değildi ama Mark'ın evlenme teklif ettiği gece benim için dünyanın en güzel şeyiydi. Garip bir şekilde, hâlâ öyleydi.

"Evet, sanırım bu anlamda çok duygusalım."

Stu beni şaşırtarak öne çıktı ve elimi avucunun içine aldı. Başparmağını yavaşça avucumun ortasından aşağı kaydırırken keskin bir nefes aldım. Gözleri başparmağının hareketini takip ederken omurgamda karıncalanmalar oldu ve boğazının arkasından alçak bir sesle mırıldandı. Kısmen şaşkınlıktan, kısmen de en son ne zaman bir yabancıya bana dokunduğunu hatırlayamadığım için tamamen sessiz ve hareketsiz durdum.

Hiç bir yabancı bana dokunmuş muydu?

Stu Cross hiç şüphesiz tanıdığım en ileri görüşlü insandı.

Yüzüğün ön yüzünü göstermek için elimi çevirdi. "Güzel," dedi ve gözlerine bakmadan önce başımı salladım. Yüzüğe değil de bana baktığını fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Kelimeler kifayetsiz kaldı ve tek yapabildiğim elimi onunkinden çekip ondan bir adım uzaklaşmak oldu.

"Neden davranıyorsun?" diye fısıldarken yere baktım. "Çünkü senden hoşlanıyorum," diye yanıtladı basitçe.

Başımı kaldırıp onu dikkatle inceledim. Tüm bu durumla ilgili bir şeyler ters gidiyordu. "Hayır, yok."

Sessiz bir kıkırdama çıkardı. "Son iki günümü seni izleyerek geçirdim Andrea. İnan bana, senden hoşlanıyorum."

"Bana Bayan Anderson diye hitap edin lütfen," dedim, bu tuhaf ana son vermenin bir yolunu bulmak için zihnimi karıştırırken. İlk adımı nereden biliyordu? Belki de diğer öğrencilerden biri söylemişti.

Stu'nun dudaklarının kenarı kırıldadı ve bana göz kırptı. "Tamam. Madem öyle istiyorsun."

Ona başımı salladım. "Şirin olma. Ben senin öğretmeninim. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Bakışlarımla karşılaştı. "Yardıma ihtiyacım var gibi mi görünüyorsunuz?"

İçgüdüsel olarak uzaklaşmak istedim ama yerimde durdum. İsteddiği zaman korkutucu olabiliyordu. "Bazen yardıma en çok ihtiyacı olanlar yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmeyenlerdir."

"Yardıma ihtiyacım yok. Sadece arkadaş olmak istiyorum," dedi çok yakışıklı ve çekici bir gülümsemeyle. "Hayır bekle, bu bir yalan. Kesinlikle arkadaşın daha fazlası olmak istiyorum."

Onun kararlılığı beni şaşkına çevirmişti. Daha önce hiçbir erkek beni bu şekilde takip etmemişti, Mark bile. Bir terslik vardı.

"Sana önerebileceğim tek şey dostluk Stuart," dedim sesime olabildiğince otorite katarak. "Ve flört etmeyi bırakman gerekecek. Dediğim gibi, bu sana kolay bir geçiş sağlamayacak. Sana geçit verecek tek şey sıkı çalışmaktır."

Sırıttı. "Kanunları uygularken çok seksi oluyorsun, bunu biliyor musun?"

Şimdi öfkeyle başımı sallıyordum. Onunla konuşmak mümkün değildi. Belki de doğuştan çapkındı ve kendine engel olamıyordu. Her iki durumda da benim üzerimde işe yaramayacaktı, bu yüzden belki de kendi bildiği gibi davranmasına izin vermeliydim. Yine de gülümsemesine karşılık vermemek zordu. Gerçekten de olması gerekenden çok daha yakışıklıydı. Ayrıca, ela gözlerindeki pırıltı karşı konulmazdı.

"Tamamen utanmazca." İçimi çektim ve masanın diğer tarafına doğru yürüdüm, onun baş döndürücü varlığından biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "Yarın umarım baştan başlayabiliriz. Lütfen bu akşam biraz kitap okumaya çalış ve yine geç kalmamak için erken yat." Ona baktığımda bu kez sırtıyordu.

"Seni istediğim gerçeğini görmezden mi geleceksin?"

Başımı öfkeyle salladım. "Büyük boy gri pantolonumun seni çok tahrik ettiğine eminim Stuart," diye kestirip attım. "Şimdi git, sabah erkenden görüşürüz."

Son eşyalarımı toplamakla meşgulken, yenilgiyi kabul edip gideceğini umarak ona bakmaktan özenle kaçındım. *Büyük* hataydı. Ne olduğunu anlamadan güçlü eller çantamı ve ceketimi alıp masanın üzerine koydu. Sonra Stu geniş gövdesini kullanarak beni sandalyemin arkasındaki duvara sıkıştırdı.

Ona baktım, nefesim kesilmişti, neden yardım için çığlık atmadığımdan emin değildim. *Ama nedenini biliyordum.* Gözlerindeki yumuşak, seksi bakıştı. Tehlikeli bir bakıştı ama zarar verebilecek bir bakış değildi, en azından fiziksel olarak. Bu şimdiye kadar başıma gelen en gerçeküstü şeydi. Sanki küçük bir Eros bebeği onu bir aşk okuyla vurmuştu ve Stuart Cross birdenbire öğretmenine aşık olmuştu.

Ya da belki de parmaklıklar ardında karşı cinsten uzakta geçirdiği onca zaman onu çılgın bir azgın haline getirmişti. Yani, en son ne zaman

flört ettiniz mi? Mark ve ben on yedi yaşındayken görüşmeye başladık, bu yüzden belki de *hiç flört edildim mi diye* sormalıydım? Elbette hayal görüyordum. Stu iki yıl boyunca kaçırdıklarını telafi etmek için hiç vakit kaybetmediğini açıkça belli etti. Peki, neden ben? Tüm bunlar sadece bir oyun, bir eğlence miydi?

Bana attığı karanlık bakış öyle olmadığını söylüyordu. Aslında gözlerinde gördüğüm tek şey ihtiyaçtı.

"Pantolonunu alsam da olur, almasam da," diye nefes aldı, çakıllı bir sesle. "Ama o dudakların ve iri kahverengi gözlerin var ya, işte onlar beni azdırıyor."

Başka tarafa bakamıyordum ve sesinde yalan söylemediğini gösteren bir şey vardı. Bu harika değil miydi? Sınıfın kötü çocuğu benden hoşlanıyordu. Bazı günler dünyanın gerçekten de bir espri anlayışı oluyordu. Sevişebileceği yüzlerce Daphne varken Fred'in aniden Velma'ya asılması gibi bir şeydi bu.

İki elimi de etkileyici sertlikteki göğsüne (hapishane antrenmanları?) koyarak onu ittim ve kenara çekildim. Artık ona bakamazdım, eşyalarımı toplarken gözlerim kararlı bir şekilde yere dikilmişti. Sesim de işe yaramıyordu, bu yüzden olağanüstü bir beceriksizlikle ceketimi omuzlarıma geçirdim, çantamı omzuma attım ve sessizce sınıftan çıktım.

Ve evet, hayatım boyunca hiç bu kadar sert ve rahatsız olduğumu düşünmemiştim. Ama demek istediğim, böyle bir şeye ne diyebilirsiniz ki? Nasıl flört edileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve erkekler konusunda tamamen acemiydim. Dahası, Stu Cross gibi bir erkeği hiç tanımamıştım.

Ve dahası, o benim öğrencimdi. Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta aramızda bir şey olma ihtimali yoktu.

Arabama doğru ilerlerken kendimi havada yürüyormuş gibi hissediyordum. El çantamda anahtarlarımı ararken, çoğunlukla boş olan otoparka göz gezdirdim. Siyah bir Honda Civic üniversitenin girişinde rölantide çalışıyordu ama camları renkli olduğu için içeriği göremiyordum. Bir an sonra az önce çıktığım kapı açıldı ve Stu dışarı çıktı. Bir süre orada durdu, cebinden bir paket sigara çıkardı ve yaktı.

Sanki ilgimi hissetmiş gibi gözleri yukarı kaydı ve bakışlarımız kilitlendi. Bir an için göğsümde bir şey kıpırdandı ama sonra arkasını dönüp merdivenlerden inmeye devam etti ve Honda'nın içine tırmandı.

Huh.

Onu almak için kimin beklediğini merak ettim ve bu bana tuhaf geldi çünkü Stu başkalarının onu gezdirmesine izin verecek bir adama benzemiyordu. Sonra hapisten yeni çıktığını hatırladım. Belki henüz araba alacak parası yoktu, belki de ehliyeti iptal edilmişti. Ne de olsa suçu şoförlükle ilgiliydi.

Eve dönerken bunu düşündüm, hâlâ bana olan ilgisinin gerçek mi yoksa sahte mi olduğuna karar vermeye çalışıyordum. Beni yanlış anlamayın, kendimi çirkin olarak görmüyordum ama kesinlikle bu şekilde takip edilmiyordum. Beni takip mi ediyordu?

Ugh. Başım ağrımadan önce bunu düşünmeyi bırakmalıyım.

Daireye geri döndüğümde Alfie yerde televizyonun karşısında oturuyordu, üzerinde hala dünkü kıyafetleri vardı. Haberleri izlerken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Alfie, üzücü dünya olayları söz konusu olduğunda duygularını kapatamıyordu. Ben buna Seyirci Etkisi adını verdim. Hepimiz, başkaları ölümcül bir şekilde yaralanırken boş boş duran ve telefonlarıyla felaketleri filme alan insanların hikayelerini duymuşuzdur. Alfie bu insanların tam tersiydi. Bir yabancıyı kurtarmak için köpekbalıklarıyla dolu sulara atlayabilirdi ve bu şaka değildi. Bu bir şakaydı.

İçine kapanık olmasının bir başka nedeni. Alfie duygusal bir sünger gibiydi. Dış dünya kuzenim için çok fazla acı barındırıyordu, çünkü o sadece bir kişiydi, hepsini absorbe etmek için çok küçüktü.

Televizyon ekranına bir göz attım ve Suriye'de yirmiden fazla kişinin öldüğü bir bombalama haberinin verildiğini gördüm.

"Alfie," diye fısıldadım ve gözlerini kırıştırdı. Hikâyeye o kadar dalmıştı ki içeri girdiğimi bile duymamıştı.

Küçük, sulu bir nefes vererek yerden kalkarken gözlerini silmeye başladı.

"İyi misin?" Sessiz ve nazık bir sesle sordum.

Başını salladı ama konuşmadı, onun yerine mutfaktan bir sandalye alıp dolapların yanına taşıdı. Sandalyenin üzerine çıktı, böylece boya malzemelerinin bir kısmını sakladığı en yüksek dolaba ulaşabildi. Sandalyeden inmeden önce aceleyle boya tüplerini ve çeşitli fırçaları almasını izledim. Sonra odasının içinde kayboldu ve kapıyı kapattı.

Onunla sanatçı zihnine çekildiğini bilecek kadar uzun süre birlikte yaşamıştım. Yaratmak için ilham aldığı eseri bitirene kadar onu birkaç gün göremeyecektim.

Bu akşam yalnız yemek yiyeceğimi tahmin etmişim. Hayatımın hikayesi. Jamie'yi ziyaret etmeyi düşündüm ama yine de kişisel mali durumumun ayrıntılarını tartışacak ve iyi olup olmadığımı sorgulamasını isteyecek durumda değildim. Bunları sadece beni önemseydiği için sorduğunu biliyordum ama bazen bunları düşünmemeyi tercih ediyordum.

Tüm bunların ağırlığı ve stresi altında ezilmemenin tek yolu buydu.

Dört

Bir hafta geçti ve Stu başka uygunsuz davranışlarda bulunmayınca rahatladım. Ancak ders sırasında karıştıran birkaç rastgele yorum yaptı. Ne yazık ki bu yorumlar onu düzgün bir şekilde azarlayamayacağım kadar inceydi.

Projektör perdesini kimsenin kadar iyi kullanıyorsunuz, Bayan Anderson.

Pardon?

Sadece çok iyi yansıttığın için sana iltifat ediyorum. Ve

. . .

Adumbrate ne demek, Bayan Anderson?

Özetlemek ya da kabaca tarif etmek anlamına gelir.

Doğru ya.

Neden?

Başka bir anlama geldiğini düşünmüştüm.

WTF suratına işaret ver. Stu Cross'un son derece sıradan erkek görünümüne rağmen biraz tuhaf biri olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Ertesi Pazartesi günü geldiğinde programıma baktım ve sınıfın yakındaki kütüphaneyi ziyaret ederek ödünç kitap almasını organize ettiğimi hatırladım. Öğrencilerimi hem kurgu hem de kurgu olmayan kitapları okumaya teşvik etmeyi severdim ve şu anda *Jude the Obscure*'u okudukları için bugünkü ödevleri ödünç almak üzere kurgu olmayan bir kitap seçmekti.

Küçük gezimizi duyurduğumda herkes çok hevesli görünüyordu; Stu hariç, o da bu belirgin bir tepki vermemişti. Kütüphaneye sadece on dakika vardı ve ben Mary ve Susan'ın yanında yürürken, sınıfın kalanı da onları takip ediyordu. Stu tam ve Kian'la konuşuyordu,

Bugün "saksocu sik suratlı" deyiminden oldukça hoşlanmıştı. En azından hayatı ilginç kılıyordu.

Stu'nun, rastgele küfürler savurmakta özgür olan biriyle arkadaş olmaktan yıkıcı bir zevk aldığını söyleyebilirdim. Kian bir arkadaş edindiği için mutlu görünüyordu, bu beni de sevindirdi. Stu'nun ilgisinin gerçek olmasını umuyordum. Evet, hâlâ onu anlamaya çalışıyordum.

Aralarındaki yaş farkına rağmen hem Mary hem de Susan hevesli birer Tinder kullanıcısıydı ve yürüyüşümüz sırasında beni flört hikâyeleriyle eğlendirmeye karar vermişlerdi.

"Gerçekten iyi birine benziyor," dedi Susan, görüştüğü bir adamdan bahsederken. "Ama zaman zaman biraz ıslak marul gibi olabiliyor."

"Oh, onlardan biri," dedi Mary dudaklarını büzerek. "Bir keresinde böyle bir herifle çıkmıştım. Dairesine girmeden önce ayakkabılarımı çıkarmamı isterdi. Bununla uğraşamam."

"Keith'in sorunu, içinde alkol olan hiçbir şeyi yapmak istememesi," dedi Susan yüzünü buruşturarak.

"Bu kötü bir şey mi?" Ben sordum.

"Evet, çok kötü. Sadece sinemaya ya da kahve içmeye gitmek istiyor. Hayatımı kurtarmak için onu benimle bir bara gelmeye ikna edemiyorum ve gece kulüpleri konusuna hiç girmiyorum bile. Sorun şu ki, alkolsüz bir şey yapamıyorum, bu yüzden seks de yasak bölge oldu. Bunu ayıkken yapacak kadar kendime güvenmiyorum."

Seksten bahsettiğinde biraz gerildim. Onlarla bu konuları konuşmaktan utandığım için değil. Öğretme tarzım bu anlamda her zaman çok rahat ve kolay olmuştur. Sorun şu ki, Stu tam arkamdaydı ve konuşmamızı dinlediğini hissediyordum. Ayrıca gözlerinin üzerimde olduğunu da hissedebiliyordum.

Boynumdan, omuzlarımdan, kalçalarımdan. Ürkütücüydü ama beni izlediğini *biliyordum*. İnceliyordu. Çatlaklar arıyordu.

"Peki, ikiniz de sarhoş olmak zorunda mısınız? Neden sadece içmiyorsunuz ve bırakın o ayık kalsın?"

Susan başını salladı. "Hayır, ikimiz birden olmalıyız, yoksa her şeyi hatırlayacağını bildiğim için hâlâ utangaç olacağım."

"Seks yaptığınızı hatırlamasını istemiyor musun?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Susan ellerini havaya kaldırdı. "Hey bakın! Ben asla normal olduğumu söylemedim. Ben sadece böyle çalışırım."

İtiraf etmeliydim ki, Susan'dan beklediğim son şey güvensizlikti. Her zaman kendinden çok emin görünürdü, aklındakini söylemekten asla korkmazdı. Gerçi iş başa düştüğünde hepimizin çelişkiler yumağı olduğunu tahmin ediyordum.

"Belli ki vücut sorunların var," dedi Mary. "Bu çok saçma çünkü kendine bir bak. Sen sadece küçük bir şeysin. Ama anlıyorum. Ben de senin yaşındayken harika bir fiziğe sahiptim ama buna hiç inanmadım. Kendimi hep bir şekilde eksik hissedirdim. Sonra kırkıma geldiğimde artık umurumda değildi. Tüm o güvensizlik saçmalıklarının canı cehenneme, hoşlandığım kişiyle, hoşlandığım zaman seks yapacaktım ve kimsenin bana aksini söylemesine izin vermeyecektim." Susan'ı işaret etmek için durakladı. "Sen de aynen öyle yapmalısın. Hayatının tadını çıkar, çünkü bu şekilde sona erecek," diye bitirdi parmaklarını şıklatarak.

"Sanırım haklısın," dedi Susan, hâlâ biraz kuşkulu görünse de kendine güveni artmıştı.

Mary ona göz kırptı, moral konuşmasının nispeten başarılı olmasından memnundu.

Kendi kendime gülümsedim. Öğrencilerim arasında dostlukların filizlendiğini görmek her zaman büyük zevk bir şeydi. Ve böyle bir karışım olduğu için

Yetişkin sınıflarında yaş gruplarının farklı olması sayesinde herkesin birbirinden bir şeyler öğrenebileceğini hissettim.

"Peki ya siz, Bayan Anderson?" Susan sordu. "İnternette randevulaşmayı hiç denediniz mi?"

Biraz yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "Hayır, hiç denemedim."

"Neden olmasın? Sen de Susan ve benim gibi dışarı çıkıp farklı tatları denemelisin," dedi Mary arsız bir sırıtışla ve ben gerçekten de kızarmaya başladığımı hissettim.

"Haklı," diye onayladı Susan, sonra beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Komiklik olsun diye söylemiyorum ama muhtemelen kendine yeni bir kıyafet bulman gerekecek."

Yıpranmış kotuma ve beyaz gömleğime baktım. "Kıyafetlerimin nesi var?"

"Dürüst gerçeği mi istiyorsun?" diye sordu ve ben de kendimi hazırlayarak başımı salladım. Susan asla lafını esirgemezdi.

Kıyafetime bir kez daha bakarak devam etti: "Kusura bakma ama lezbiyen gibi giyiniyorsun. Hem de motorcu ceket ve salaş saçları olan şu şık lezbiyenlerden değil, bol pantolon ve kareli gömlek giyen sıradan lezbiyenlerden."

Mary ona dirsek atarken ben şaşkın bir kahkaha attım. "Sakin ol, olur mu? Dürüstlük istedi, aşağılanmak değil."

"Bazen dürüstlük aşağılayıcıdır." Susan omuz silkti. "Alınmadınız, değil mi Bayan Anderson?"

Gülümsedim. "Hiç de değil. Kıyafetlerim konusunda haklısın. Moda söz konusu olduğunda her zaman oldukça beceriksiz olmuşumdur."

"Gördün mü?" dedi Mary'ye bakarak. "O aldırıyor. Tanrım! Aklıma harika bir fikir geldi. Neden sana bir makyaj yapmamıza izin vermiyorsun? Sonra da bir Tinder hesabı açmana yardım edebiliriz."

"Kendini fazla kaptırma," dedim kıkırdayarak. "Sanırım moda tavsiyesi benim sınırı çizdiğim yer."

Susan hayal kırıklığı içinde, "Hiç eğlenceli değilsin," diye suratını astı.

"Yine de bir ara Tinder'ı ciddi ciddi denemelisin," dedi Mary. "Senin gibi güzel bir şey dışarı çıkmalı."

"Lütfen yapma," diye başka bir ses konuşmamıza katıldı. Bu Kian'dı. "Tinder sapıklarla dolu ve siz de istenmeyen penis resimleri için fazla klassınız, Bayan Anderson."

Ona bir gülümseme gönderdim. "Teşekkür , Kian."

Adam biraz kızardı ve Susan dönüp onun omzuna bir tokat attı. "Öğretmenin evcil hayvanı."

"Ben sadece ona daha kapsamlı bir resim vermeye çalışıyorum. Siz ikiniz burayı bekar bir kadının cenneti gibi gösteriyorsunuz. Otuzbirciler!"

"Çok doğru," dedi Stu, sonunda konuşarak. Derin ve erkeksi sesi üzerimde tuhaf bir etki yaratmıştı. "Tinder kullanan insanların hepsi bir avuç otuzbirci." Kian kıkırdadı ve ikisi de beşlik çaktı. Mary ve Susan etkilenmemiş görünüyorlardı. Kütüphaneye vardığımızda rahatlamıştım, çünkü Mary'nin Stu'yla kendisine otuzbirci dediği için yüzleşmek üzere olduğunu söyleyebilirdim.

Yemin ederim, bazen gençlere ders veriyormuşum gibi hissediyordum. En azından beni güldürüyorlardı.

Herkese dönmeden önce "İşte geldik," diye anons ettim. "Bir kitap bulmak için yarım saatiniz var, sonra saat on bir buçukta check-in masasında buluşacağız." Hepsi başlarını sallayıp yanımdan geçerken ben bakışlarımı Stu'ya diktim.

"Kütüphane kartınız var mı?"

Başını salladı.

"Tamam o zaman, benimle gel ve sana bir başvuru formu getireyim. Sana geçici bir kart verecekler, böylece bugün bir kitabı kontrol edebilirsin, sonra da bir hafta içinde sana kalıcı bir kart postalayacaklar."

"Onları dinlememelisin," dedi giriş kapısından içeri adım attığımızda.

Ona bir bakış attım. "Kime?"

"Mary ve Susan. Kendinizle ilgili hiçbir şeyi değiştirmenize gerek yok. Zaten çok seksisiniz."

Sözleri karşısında nefesimi tuttum, o kadar açık ve netti ki. Daha önce hiç bu şekilde tarif edildiğimi sanmıyordum. Bu beni gerdi ama biraz da heyecanlandırdı. Yüzümü ona döndüm ve sert bir ifade takındım. "Benimle böyle konuşmayı bırakmayı öğrenmelisin. Ben senin öğretmenimim."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani Mary ve Susan'la seks hayatları hakkında konuşabiliyorsun ama ben sana ne kadar seksi olduğunu söyleyemiyorum öyle mi?"

Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum. "Evet, aynen öyle. Ben öğrencilerimle arkadaş olurum. Onlarla hayatları hakkında konuşur ve gerektiğinde tavsiyelerde bulunurum. Benimle konuşma tarzın hiç dostça değil Stu ve sanırım bunu sen de biliyorsun."

Omuz silkti. "Ne düşünüyorsam onu söylerim."

"Evet, arada bir düşündüğün bazı şeyleri kendine saklamaya çalış."

"Oh, öyleydim," dedi ve dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirmek için durakladı. Bunun ona özgü bir hareket olduğunu fark etmeye başlamıştım. "Bir haftayı aşkın süredir bazı şeyleri kendime saklıyordum. Sonunda bir kısmının ağzımdan kaçması doğal görünüyor."

Başımı sallarken gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu. Israrı hem tuhaf hem de şaşırtıcıydı ve evet, biraz da gurur vericiydi.

Bu yüzden konuyu hızlıca değiştirmeye karar verdim. "Tanrım, seninle konuşmak yok. Hadi, gidip sana bir başvuru formu bulalım."

Stu beni kadar takip ederken sessizdi. Birkaç dakika sonra formu doldurabilmesi için onunla birlikte şiir bölümüne yakın bir masaya oturdum. Formu masaya doğru ittim ve ona bir kalem uzattım. Bakışlarını bana çevirmeden önce şaşkınlıkla her iki kaleme de baktı.

"Sen yap. Form doldurmaktan nefret ediyorum."

Kian'ın şiir bölümündeki kitapları taradığını fark ettiğimde, "Adresinize ve birkaç kişisel bilginize ihtiyaçları var," dedim. "Kendin yaparsan daha hızlı olur." Muhtemelen benim varlığımdan dolayı sinirlenmiş görünüyordu, ben de gidip Kian'ı kontrol edeyim dedim. "Sen git. Bir dakika içinde dönerim, sonra geçici kartını almak için resepsiyona götürürüz."

Stu'dan ayrılıp Kian'a yaklaştım. Elinde Kian'ın toplu eserleri vardı. T.S. Eliot. "*Dünya böyle sona erer, bir patlamayla değil, bir iniltiyle,*" diye alıntı yaptım ve merakla bana baktı. "*The Hollow Men*'den, orada olmalı."

"Şimdiye kadar sadece *Çorak Ülke*'yi okudum. Beğendim ama çok uzun."

Yumuşak bir kahkaha attım ve ellerimle bir hareket yaptım. "Tanıtım bülteninde o alıntıyı görebiliyorum. *T.S Eliot, harika bir şair, ama Tanrım, hiç mi?*"

Kian sessizce kıkırdadı. "Şiir kurgu dışı sayılır mı? Bunu ödünç almak ve daha fazla şey okumak istiyorum."

"Elbette, devam et. İyi bir zevkin var. Eliot aslında en sevdiğim şairlerden biridir," diye cevap verdim ve sonra Stu'dan mırıldandığım bir küfür duydum. Arkamı döndüğümde onun forma ters ters baktığını gördüm ve bu beni endişelendirdi.

Stu'nun yanına dönmeden önce Kian'a, "Gidip onu neyin rahatsız ettiğine baksam iyi olacak," dedim.

"Sorun nedir?"

Bakışlarını benimkilere kaldırdı, kara kaşları hayal kırıklığıyla birbirine yaklaşmıştı. Hırçın bir nefes vererek formu masanın diğer tarafına itti ve oturduğu yerden kalktı.

"Sikerim böyle işi," diye mırıldandı içinden ve yanımdan geçip gitti. *Bu da neydi böyle?* Birkaç saniye sonra birden aklıma bir düşünce geldi. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Form doldurmaktan nefret ettiğini söylemişti ve geçen hafta boyunca hiç ödev teslim etmemişti. Yeni olduğu ve hâlâ alışmaya çalıştığı için ona biraz müsamaha göstermişim ama işaretleri daha önce görmeliydim. Stu'nun okuma ve yazmada sorun yaşaması gerçek bir olasılıktı.

Kararlılığımı pekiştirerek gittiği yönü takip ettim ve onu kütüphanenin dışında bir sigara yakarken buldum. Bana baktı, bir nefes çekti, sonra duvara yaslandı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bakışlarıyla yüz yüze geldim.

"Bunun neyle ilgili olduğunu açıklamak ister misin?" Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz."

Konuyu nasıl açacağıma karar vermeye çalışarak onu inceledim. "Stu, eğer okuma ve yazmada sorun yaşıyorsan, tek yapman gereken bir kelime söylemek ve ben de ...
."

Döndü ve bana ters ters baktı. "İyi okuyup yazabiliyorum." Sesindeki burukluk yalan söylediğini gösteriyordu ama bunu kendine mi yoksa bana mı söylüyordu . Savunmaya geçmesine bakılırsa, şimdi konuyu zorlamanın zamanı olmadığına karar verdim. Bu yüzden konuyu geri plana attım ama sınıfta ilerlemek istiyorsa bu konuyu bir an önce konuşmamız gerekiyordu.

Farklı bir denedim. "Evde her şey yolunda mı?" Biraz duman üfledi. "Sadece güllük gülistanlık."
"Bundan emin misin?"

"Ben otuz yaşımdayım Andrea. Merak ettiğin , babam beni dövmüyor," diye adeta alay etti.

Ses tonunu duymazdan geldim. *Şimdilik*. "Ailenle mi yaşıyorsun?" "Oh, Andrea. Siktir git."

"Stu, az kütüphanede kullandığın dili fark etmedim, ama eğer Bana bir daha küfrederseniz, bu davranışınızı dekana bildirmekten başka çarem kalmaz."

En azından pişman görünme nezaketini gösterdi. "Özür dilerim. Bakın, ben böyle konuşurum. Bir şey kastetmiyorum."

İçimi çektim. "Benim yanımda küfretmemeye çalış, tamam mı? Otuz yaşında olabilirsin ama burası hâlâ okul. Saygılı olmalısın."

"Yakaladım seni."

"Peki, ailenle yaşamıyorsan, nerede kalıyordun?" "Kardeşlerimle."

"Gerçekten mi?" Yalnız olmadığı için rahatladığımı söyledim. "Kaç tane kardeşin var?"
var mı?"

"Üç. Lee, Trevor ve Liam." "Ve hepiniz birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Evet. Aslında şu anda ev biraz dolu. Lee'nin eşi Karla artık bizimle yaşıyor, bir de kuzenimiz Sophie ve oğlu Jonathan var. Bir de üvey kızı Billie."

"Vay canına, gerçekten dolu bir ev," dedim.

Stu başını salladı. "Bir de bana sor. Herkesin ayaklarının altında dolaştığımı hissediyorum. Benim orada olmamama alıştılar ve şimdi geri döndüm, yer kaplıyorum."

"Eminim bu şekilde görmüyorlardır. Muhtemelen eve döndüğün ve güvende olduğun için mutludurlar," dedim onun için üzülerek. İki yıldır uzaklardaydı ve her şey değişmişti. Artık senin için bir yer yokmuş gibi hissetmek zor olmalı.

"Kendime ait bir yer bakıyordum ama Londra'da her yer çok pahalı. Ve sabıka kaydın varken iş bulmaya çalışmak tam bir baş belası. Lee'nin kendi restoranı var ve bana muhasebe işi teklif etti ama bilmiyorum, sadaka gibi geliyor."

Kardeşinin restoran sahibi olduğunu duyduğumda şaşırmıştım, özellikle de Stu'nun suç geçmişi düşünüldüğünde. Genellikle suç aileden gelirdi ama her zaman değil. "Kitaplar mı?" Özellikle de okuma ve yazması hakkındaki şüphelerimi göz önünde bulundurarak, etkilenmiş bir şekilde sordum. Belki de işler düşündüğüm kadar kötü değildi. "Daha önce muhasebe işi yaptın mı?"

Sigarasından son bir nefes çekti ve botunun burnuyla söndürdü. Bana kemerli bir bakış göndererek, "Elbette, teknik olarak yasal değil ama" dedi.

Farkına vardım. Yani, "defterler" derken defterleri pişirmeyi kastediyordu. Kardeşinin restoranının daha kötü bir şey için paravan bir işletme olmamasını umuyordum. Stu aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı çünkü devam etti, "Lee'nin yerinde her şey yolunda. Eski hayatını bıraktı."

"Ah, anlıyorum. Peki ya

sen?" "Peki ya ben?"

"Sen de mi eski hayatından vazgeçtin?"

Cevap vermesi birkaç vuruş sürdü. "Elbette aldım."

Ona inandığımdan pek emin değildim. Stu kısık bir sesle kıkırdadı. "Çok etkileyici bir yüzün var, Andrea. Reklam panosu gibi."

Israrla küfürlü konuşması ve ilk ismimi kullanması karşısında dudaklarımı büzdüm. Kaybedilmiş bir savaş gibi hissediyordum. Yine de, bakışlarımı kaçırırken söyledikleri beni utandırdı. Gerçekten bu kadar şeffaf mıydım?

"Hırsızlığı bıraktığıma inanmıyorsunuz, sorun değil. Bana karşı temkinli olmakta haklısın. Yani, bana bir bakın. Eğer kaypak görünümlü bir varsa, o da benim. Ama dinle, o işe geri dönmek istesem bile, zamanı nereden bulacağım? Şartlı tahliyemin bir parçası olarak bu kursa mükemmel bir şekilde katılmam gerekiyor."

Ellerimi kalçalarımaya koyarak, "Akşamları bir işe yaramayacak kadar çok saat var," dedim. Stu'nun gözleri parladı ve sırtışı kalçalarını şekillendirdi. İfademdeki ima, söyledikten hemen sonra yüzüme çarptı.

"Kesinlikle öyle Andrea," dedi bana doğru bir adım atarak. Sesi bir kademe alçalırken gözleri formumda gezindi. "Kesinlikle öyle."

Gömleğimin yakasını çekiştirdim, yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Bir erkeğin bakışları nasıl bu kadar şehvani görünebilirdi, sanki sadece bir bakışıyla beni kirletiyormuş gibi? Daha da kötüsü, neden beni hem heyecanlandırıyor *hem* de korkutuyordu?

Öğrencilerimin çoğu seçtikleri kitapları ödünç almak için resepsiyon alanında toplanmıştı. Otuz dakika geçmiş miydi? Stu'nun formu doldurması için yeterli zaman . Gerçi okuma sorunlarının özüne inene kadar belki de en iyisi buydu.

"Hadi," dedim ona. Hâlâ rahatsız edici derecede yakınımnda duruyordu. "Üniversiteye geri dönmemiz gerekiyor."

Bana attığı öfkeli bakışı görmezden gelerek öğrencilerin yanına gittim ve kısa bir yürüyüşten sonra sınıfa geri döndük. Öğle yemeğine sadece bir saat kalmıştı ve ben bu süreyi akşamları birbirimizle etkileşime geçmek için kullanabileceğimiz bir Facebook grubu kurmak için kullanmayı planlıyordum. Öğrencilerle sosyal medya üzerinden etkileşimde bulunmak her zaman tartışmalı bir alan olduğu için bölüm başkanından izin almıştım.

Ancak çocuklara değil de yetişkinlere ders verdiğim için buna izin veriliyordu. Geçmişte bu tür şeyler için üniversitenin çevrimiçi forumunu , ancak kimsenin gerçekten kontrol etmeye zahmet etmediğini fark ettim. Öğrencilerimin çoğunun her gün kullandığı bir site olan Facebook'ta bir grup oluşturduğumda katılımın neredeyse yüzde doksan daha fazla olduğunu gördüm.

Elbette bunu zorunlu kılmadım, çünkü herkesin sosyal medya kullanmadığını biliyordum, ancak herhangi birinin çalışma veya ödev konusunda desteğe ihtiyacı olması durumunda bu seçeneğin orada olmasını istedim.

"Benim Facebook hesabım yok," dedi Larry söz alarak. "Eski karılarımın çoğu orada ve birlikte oldukları yeni adamların fotoğraflarını görmek istemiyorum." Sırtışından komik olmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

" değil, Larry. İstersen bir hesap oluşturmaya yardımcı olabilirim, ama acil bir durum olursa bana her zaman e-posta yoluyla ulaşabilirsin

tartışmanız gerekiyor. Sınıfın ilk haftasında hepinize oryantasyon dosyalarınızda adresim verildi."

Stu bakışlarını üzerime dikerek, "Ben onlardan hiç almadım," dedi. Omurgamdan aşağı bir farkındalık şeridi süzüldü. Artık ne zaman göz göze gelsek böyle oluyordu ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı gerçekten bilmiyordum.

"Ohdoğru ya. Çünkü geç başladınız. Bir dosya hazırlayacağım ve yarın sabah sizin için hazır edeceğim. Başka sorusu olan var mı?"

Kimse sesini çıkarmadı, ama Kian belli bir "C" harfini bağırarak söyledi ve ben bunu kesinlikle dikkate almadım. Onun durumuyla yaşamının inanılmaz derecede zor olduğunu biliyordum. Gerçi tedavi görüyordu ve çoğu gün Tourette'ini kontrol altında tutmakta inanılmaz derecede başarılıydı.

"Tamam," dedim, odaya doğru yürüdüm ve dizüstü bilgisayarları dağıttım. Eskiydiler ve yazılımlarının ciddi bir güncellemeye ihtiyacı vardı ama yine de internete girmek için kullanabiliyordunuz. Önemli olan da buydu. "Hesaplarınıza girdiğinizde beni Andrea Anderson olarak bulabileceksiniz. *Arkadaşlık* düğmesine tıklarsanız, isteğinizi kabul ederim ve sonra sizi çalışma grubuna ekleyebilirim. Kuralları sayfanın en üstüne yazdım, böylece hepiniz kurallara aşina olabilirsiniz."

Herkes sessizce çalışmaya başladı ve ben masama döndüğümde ekranımda çok sayıda arkadaşlık isteğinin belirmiş olduğunu gördüm. En çok dikkatimi çeken bir tanesi vardı, resmine bakarken kalbimin düzensiz atmasına neden oldu.

Stu Cross.

Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki? Bu gerçekten haksızlıktı. Yıkık dökük bir sokakta bir arabanın önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş gülümsüyordu

fotoğrafi çekene bakıyordu. Siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti, silah gösterisi çok açık bir şekilde sergileniyordu.

Nedense bir Facebook hesabı olması garip gelmişti. Çok kaba ve hazır görünüyordu. Onu bilgisayar başında oturmuş, arkadaşlık isteklerini kontrol ederken ya da en son viral gönderiye yorum yaparken hayal edemiyordum. İmleci isteğin üzerinde gezdirerek sonunda kabul et tuşuna bastım ve kalp atışlarım daha da hızlandı. Neden bu bana geri dönemeyeceğim bir eşiği aşmak gibi geliyordu?

İş biter bitmez sayfama bakıp bakmayacağını merak etmeye başladım. Gerçi çok fazla kişisel fotoğrafım ya da buna benzer bir şey yoktu. Geçen yıl annem ve babamla Mauritius'a yaptığımız tatilden birkaç fotoğraf ve son birkaç aydaki çeşitli sosyal toplantılardan rastgele birkaç fotoğraf vardı. Ayrıca Mark ve benim, silmeye bir türlü kıyamadığım birkaç eski fotoğrafımız da vardı. Tabii ki Alfie'nin hiç fotoğrafı yoktu. Onun herhangi bir fotoğrafını paylaşmamı kesinlikle yasaklamıştı ve paylaşırsam beni evlatlıktan reddedeceğini söylemişti.

Söylemeye gerek yok, sosyal ağların en büyük hayranı değildi. Jamie de öyle. En yakın iki arkadaşımın Facebook kullanmadığı düşünülürken, sayfam oldukça sıkıcı ve hareketsizdi.

Stu'nun sayfasına bir göz atma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım ama profilini karıştırmadan önce iradem ancak beş dakika dayanabildi. Ne kadar zayıf iradeli bir insandım.

Aşağıya indiğimde, duvarındaki paylaşımların çoğunun diğer insanlardan geldiğini gördüm, birçoğu onu erken tahliyesi için tebrik ediyordu. Bunu tuhaf buldum ama yine de o dünyadan değildim. *Öyleyse neden bu kadar ilgiliydim?*

Bu soruyu yanıtlamaktan, borcumu düşünmekten kaçındığım gibi kaçındım. Görünüşe göre, bu benim hayatın pek çok alanındaki başa çıkma yöntemimdi.

Birkaç komik mem dışında, kendi yazdığı herhangi bir gönderi bulamadım ve bu da yazısıyla ilgili endişelerimi daha da artırdı. Açıkçası, Facebook'ta olduğuna göre bir şekilde okuyabiliyor olmalıydı, ama asıl soru ne kadar okuyabildiği idi.

Etiketlendiği pek çok aile fotoğrafı vardı ve kardeşleri kesinlikle çekici bir gruptu. Stu koyu renk saçları ve gözleriyle kesinlikle en yakışıklısıydı. Diğer kardeşleri daha açık renk saçlara ve delici mavi gözlere sahipti. Ayrıca en uzun boylu olan oydu ve hepsini birlikte incelediğimde en büyüklerinin de o olabileceğini düşündüm.

Biri konuştuğunda irkildim ve hemen sayfayı kapattım. Cidden, az önce porno izlediğime yemin edebilirsin.

Harold biraz da sabırsızlıkla, "Bayan Anderson, henüz gruba davet edilmedim," dedi. Bir şeyler için bekletilmekten hoşlanmazdı. Stu'nun ona ters bir bakış attığını fark ettim ve ikisi arasında oturma konusunda çıkabilecek olası bir tartışmayı bastırmak zorunda kaldığım ilk günü hatırladım.

"Özür dilerim, Harold. Bir e-posta gönderirken yakalandım," diye yalan söyledim. "O davetleri hemen halledeceğim."

"Ya da senin bitirmeni bekleyebilir," dedi Stu, bir kolunu rahatça sandalyesinin arkasına dayayarak.

"Beş dakika oldu ve her an öğle yemeği için zil çalabilir," diye yakınan Harold, Stu'nun canını daha da sıkmaktan başka bir işe yaramadı.

"Ve yetki onda," diye karşı çıktı Stu. "O yüzden mızımız küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak ve o hazır olana kadar bekle."

"Stu!" Ben haykırırken, diğer öğrencilerden birkaçı onun saldırganlığı karşısında şaşkınlıklarını gizleyemediler. Elbette Harold sınıfta pek sevilen biri değildi ama kimse onunla Stu'nun konuştuğu gibi konuşmayı aklından bile geçirmezdi. "Bu kadar yeter," diye devam ettim, sesim sertti. Ben söyledikten hemen sonra zil çaldı.

ve herkes muhtemelen ayrılmak için bir bahane bulmanın rahatlığıyla yerlerinden kalktı.

"Davetiyeleri öğle yemeği sırasında göndereceğim, millet," dedikten sonra Stu'ya sert bir bakış attım. "Bir dakika geride dur. Konuşmamız gerek." Konuşmak için onu sürekli geri çekiyormuşum gibi hissediyordum ama böyle bir davranışı görmezden gelemezdim. *Sınıf adabına uyum sağlarken sorun yaşıyan ilk öğrencim o değildi ama bunun yetiştirilme tarzından mı yoksa kibrinden mi kaynaklandığına karar veremiyordum.*

Herkes odadan çıktıktan sonra, "Bu tamamen yersizdi," dedim.

"Ne? Ben sadece herkesin düşündüğü şeyi söylüyordum. Bu herif sürekli bir şeylerden şikâyet ediyor. Birinin onu bu konuda uyarması gerekiyordu."

"Öyle değil Stu. Bu sınıfta birbirimizle böyle konuşmuyoruz. Bu saygıyla ilgili, isim takmakla değil. Davranış kurallarını çiğniyorsun."

Kaşlarını çattı. "Sırf ona mızımız küçük sürtük dediğim için mi? Eminim ona daha kötöleri de söylenmiştir."

"Harold elli yedi yaşında ve yaklaşık sizin yarı boyunuzda. Ayrıca neredeyse kırk yıldır eğitim sisteminin dışında. Bunun bir insan için ne kadar korkutucu olduğunu hayal bile edemezsiniz. Temelde *nasıl* öğreneceğini sıfırdan yeniden öğrenmek zorunda."

"Hepimiz uzun süredir okul dışındayız Andrea. Nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyorum ama her küçük şeyden şikayet etmiyorum."

"Çünkü sen ondan daha güçlüsün. Biraz empati kurmaya çalış Stu. Bir başkasının yerine geçmek, hepimizin mücadele ettiğini yardımcı olacak ve bu şekilde hoşgörüyü öğreneceksiniz. Öylece etrafta dolaşıp

İnsanları azarlamak, çünkü onlar olaylarla sizden farklı şekillerde başa çıkıyorlar."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve nefesinin altında küfretti. "Sadece seninle böyle konuşmasından hoşlanmıyorum, tamam mı? Bu çok saygısızca."

Şimdi güldüm. "Bunu bana geçen hafta sayısız kez saygısızlık eden biri söylüyor."

"Sana saygısızlık etmedim. Sadece herhangi biriyle nasıl konuşuyorsam seninle de öyle konuşuyorum. Ve bence çok güzelsin, o yüzden ... evet, bir kuştan hoşlandığımda biraz dolgun olma eğilimindeyim. Kusura bakma. Ayrıca uzun zamandır kadınlarla birlikte olmadım, o yüzden biraz paslanmışım." İfadesi utangaç bir hale bürünmüştü ama bu garip bir şekilde ona yakışıyordu.

Kendime 'kuş' denmesinden hoşlanmasam da iltifatı karşısında yüzümün kızardığını gizleyemedim. "Eğer ilk gün söylediklerine inanılacaksa, yeniden tanışmak için fazla zaman kaybetmemişsin demektir," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım.

Bakışları yukarı kaydı, ela gözleri karardı ve içe döndü. "Evet. Doğru."

Sinirime dokunmuş gibi hissettim ve hapishanede geçirdiği zamanı hafife aldığım için hemen kendimi kötü hissettim. Kaşlarımı çattım. "Bu yorum hiç hoş değildi. Özür dilerim."

Stu'nun eli saçlarından aşağı inerek çenesini okşadı. Çok güzel bir çeneydi. Fark etmeden edemedim. "Özür dileme. Sadece o gün söylediklerim saçmalıktı. Gösteriş yapıyordum ya da her ne diyorlarsa. Gerçek şu ki, dışarı çıktığımdan beri kimseyle birlikte olmadım. Kadınlara karşı hiç iştahım yok, gerçekten. Bu biraz iç karartıcı."

İlk günden beri bana oldukça sert asıldığı gerçeğinden bahsetmedim. Onun yerine, "Sence neden?" diye sordum.

Ses tonu kendini küçümseyiciydi. "Hapishane muhtemelen kafamı mahvetti."

Oturduğu masaya yaklaştım ve bir sandalye çektim, kalbim onun için çarpıyordu. Hapishanenin nasıl bir yer olduğunu hayal bile edemiyordum. "İçerideyken sana bir şey mi oldu?" Sesim yumuşaktı.

Stu kaşlarını kaldırdı. "Başına 'bir şey' gelebilecek bir adama benziyor muyum? Tabii ki hayır, Andrea. Ama başkalarına ve daha fazlasına olduğunu gördüm. Geceleri gözlerimi her kapadığımda bunu görüyorum. Midemi bulandırıyor."

Ona baktım; yüzündeki ifadeden yalan söylemediğini anladım. Aslında bu muhtemelen şu ana kadar bana karşı en gerçek olduğu andı. "Üniversitenin bir danışmanı var, biliyorsun. Eğer biriyle konuşmak istersen." Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Belki de danışmana okuma ve yazması hakkında daha rahat konuşabilirdi.

Başını kaldırdı. "Neden seninle konuşamıyorum?"

"Elbette benimle konuşabilirsin ama ben bir danışman değilim Stu. Sana kulak verebilirim ama tavsiye verebilecek nitelikte değilim."

"Ve ihtiyacım olan tek şey kulak."

"Tamam o zaman. Konuşurken yemek yememin bir sakıncası var mı?"

Açlıktan ölüyorum." "Buyur."

Çantamdan yemek kabını almaya gittiğimde beni izledi ve ben Ona bir şey teklif etmemenin kabalık olacağını düşündüm ve "Benimle paylaşmak ister misin?" diye sordum.

Omuz silkerken dudaklarını küçük bir gülümseme süsledi. "Elbette."

Tekrar yanına oturdum ve yemeği masaya koyup konuşurken aramızda paylaştırdım. "Harold'dan özür dilemen gerekecek. Ama bir daha sınıfta yaramazlık yapmayacağına söz vermelisin. Üniversitenin katı kuralları var Stu ve dekan da bunlara uyulmasını bekliyor. Bu seferlik izin vereceğim.

Bir kez yaptım ama bir yapamayacağım, aksi takdirde insanlar şüphelenecek."

Stu'nun gözlerinde çapkın bir parıltı vardı, benimle alay ederken sesi alçalıyordu. "Mesai saatinden sonra seviştığımızı düşünürler mi, Bayan Anderson?"

Bakışlarımı daralttım, F kelimesini kullanmasına karşılık karnımın nasıl çırpındığını görmezden gelmeye çalıştım. İffetli biri değildim ama Mark ve ben hiç böyle sevişmemiştik. Her zaman sevişmiştik. Yutkundum ve sesimi sabit tutmaya çalıştım.

"Ukalalık , yoksa az önce uzattığım zeytin dalını geri alırım."

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Benim hatam. Bu ukalayı sıkı sıkıya kilit altında tutacağım."

Dudaklarım titredi ama gülümsememi engellemeyi başardım. "Öyle olduğunu görüyorum."

Stu sıırttı ve gözleri yüz hatlarımda gezindi. "Sıkı bir gemiyi yönetiyorsun, ha?"

Sandviçlerden birini elime aldım ve bir ısırık aldım. Çiğnemek ve yutmak için zaman ayırdıktan sonra sonunda, "Doğru, bundan sonra benim kurallarına uymayı düşünmelisin," dedim.

Düşüncelerimin geri kalanını konuşmadan bıraktım. Mesele şu ki, Stu Cross'la sıkı bir ilişki kurmazsam, kendimi çok hızlı bir şekilde denize düşerken bulabileceğimi hissediyordum.

Günün sonunda üniversitenin dışında, Stu'nun daha önce olduğu gibi aynı arabaya, renkli camlı olana yaklaştığını gördüm. Müzik setinden Cream'in *White Room* şarkısı çalıyordu ve bu kez sürücü dışarıda durmuş bir şişe Lucozade içiyordu. Uzun boylu, soluk tenli, kahverengi saçlı ve şaşırtıcı derecede mavi gözlüydü. Daha yakından bakınca onu Stu'nun Facebook resimlerinden tanıdım. Kardeşlerden biriydi ve gerçek hayatta daha da yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Stu adamın elini tuttuğunda sadece birkaç metre arkasındaydım ve sokakta yapılan el sıkışma/omuz tokuşturma selamlaşmalarından birini yaptılar. Başımı eğerek yanlarından geçerken telefonumda bir şeyler yazıyormuş gibi yaptım.

"Andrea, hey!" Stu seslendi.

Onu duymamış gibi davrandığımda daha yüksek sesle konuştu. "Bayan Anderson. Bir dakika buraya gelir misiniz?"

Ne yazık ki onu ikinci kez duymamış gibi davranacak kadar uzakta değildim, bu yüzden başımı kaldırdım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Stu'dan hoşlanmadığımdan değil. Aslında, hoşlanmamam için onca neden olmasına rağmen, muhtemelen ondan biraz fazla hoşlanıyordum. Sadece onu tanımak için kendime ne kadar izin verirsem, ilişkimiz o kadar sorunlu hale geliyordu.

Üzerimdeki etkisi beklenmedikti ve garip bir şekilde, sadece bu hislere sahip olduğum için Mark'a sadakatsizlik ediyormuşum gibi hissettim.

Hey, ben hiçbir zaman mantıklı bir insan olduğumu iddia etmedim.

"Merhaba, kusura bakma, seni orada görmedim," dedim, elimi ceketimin ön tarafına sürterek iki adama baktım. Stu, onu görmezden geldiğimi anladığını belli eden bir sırıtış takınmıştı ama kırılmış gibi görünmüyordu.

"Kardeşim Trevor'la tanışmanı istiyorum. Trev, bu benim öğretmenim Andrea."

Trevor'ın sürekli muziplikle parlayan, sürekli planlar ve entrikalar kuran mavi gözleri vardı.

"Ben Bayan Anderson, aslında. Memnun oldum Trevor," dedim elimi uzatarak.

Stu'ya bakmadan önce benimle el sıkışarak, "Sen de," diye cevap verdi. "İşleri profesyonel tutmayı seviyor, değil mi?"

"Öyle olduğunu sanıyor. Öğrenecek," dedi Stu, ama ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım.

"Tamam, yarın görüşürüz Stu. Ve tekrar, seninle tanıştığıma memnun oldum, Trevor."

Hemen yürümeye başladım ama Stu'nun sesi beni durdurdu. "Bir saniye bekle. Seni bırakmamı ister misin?"

Yüzümdeki buruşukluğu gizlemeye çalışarak geri döndüm. Stu'nun beni eve bırakmayı teklif ettiği gün, aynı zamanda işe arabayla gitmek yerine metroyla gitmeye karar verdiğim gün olması benim şansımdı.

"Hayır, sorun değil ama teklifiniz için teşekkürler," diye cevap verdim ve gözlerinin etrafı taradığını gördüm.

"Motorunuzu hiçbir yerde göremiyorum," dedi bana bir adım daha yaklaşarak. "Evet, tüpü bu sabah aldım."

Ben itiraz etmeye fırsat bulamadan elini sırtıma bastırmış ve beni Trevor'ın arabasına doğru yönlendirmeye başlamıştı bile. "Peki o zaman, hayır cevabını kabul etmiyorum. Seni yarı zamanda eve götüreceğiz."

"Dürüst olmak gerekirse Stu, sanmıyorum..."

Parmaklarını içimde daha derine bastırdı, bu hareket kelimelerimi çaldı. Neden her zaman bu kadar güzel kokmak zorundaydı? "Dinle, bugün bana bir iyilik yaptın. Bırak

İyiliğinin karşılığını vereyim."

Beni manevra yapmaya devam ederken bir an için onun karanlık gözleri tarafından tüketildim. Ne olduğunu anlamadan onunla birlikte arabanın arkasına doğru kayıyordum.

Neden öne binmiyordu?

Trevor kardeşine kaşlarını çatarken benim düşüncelerimi yineledi. "Neyim ben, senin lanet olası şoförün mü?"

Stu onu görmezden gelerek hemen yanıma oturdu. Her iki adam da kapıları çarparak kapattığında ve Trevor park yerinden çıktığında her şey çok yakın hissediliyordu. Stu'nun kalçası benimkine dayanmıştı ama buna hiç gerek yoktu. Elbette iri bir adamdı ama o kadar da iri değildi. Trevor tepe aynasından bana baktı.

"Peki, nereye?"

Kalın bir şekilde yutkundum, adresimi verme fikri kalbimi çarptırdı. Sanki Alfie'nin tüm paranoyası bir anda benim olmuş gibiydi.

"Beni Finsbury Park metro istasyonuna bırakabilirsin. Yakınlarda oturuyorum."

"Hayır, seni gaff'ına götüreceğiz. Yağmur yağacak gibi görünüyor," dedi Stu, omzuyla beni dürtüyordu. Bana dokunmayı bırakmasını diledim. Ben değildim Buna alışmıştım, bu yüzden beni duygusal ve gülünç hale getirdi.

Birkaç saniye daha tereddüt ettim ve Trevor alçak sesle kıkırdadı. "Nerede yaşadığını bilmeni istediğini sanmıyorum, kardeşim."

Stu vücudunu bana doğru çevirdiğinde boğazım tamamen kurudu. Ayrıca kolunun koltuğun arkasında, omuzlarımdan biraz uzakta durduğunu da belirtiyim. Aşağı yukarı Stu Cross tarafından kuşatılmıştım ve itiraf etmeliydim ki beynim temkinli olsa da bedenim çok mutluydu. Yan tarafa baktığımda onun profilimi incelediğini gördüm.

"Bu doğru mu, Andrea?"

Başımı iki yana salladım ve biraz fazla yüksek sesle itiraz ettim. "Tabii ki hayır. Sadece yolundan çıkmanı istemiyorum."

". Dediğim gibi, iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum, o yüzden ona nereye gittiğimizi söyle."

Trevor gözlerinde bir parıltıyla söze girdi. "İyiliğinin karşılığını mı? Ne kaçırdım?"

"Seni ilgilendirmez, o yüzden kapa çeneni ve sür."

"Hedefsiz araba süremezsın."

Stu uzanıp dizimi tuttu ve sıkmaya başladı. Dokunuşun tam bacaklarımın arasında zonkladığını hissettim ve verdiğim tepki yüzünden kendimi tokatlamak istedim. *Yıllarca hiçbir şey yapmadıktan sonra neden birden libidom yükselmeye başlamıştı?*

"Adresin, aşkım."

"Benim adım Andie."

"Andie bir erkek adı," dedi Trevor. Stu,

"Sana çeneni kapamanı söylemişim,"
diye bağırdı.

"Sadece söylüyordum."

"Evet, peki, yapma."

"Queen's Drive'da oturuyorum," diye ağzımdan kaçırdım, sırf tartışmalarına son vermek için. Trevor sırttı. "Kahretsin, bebeğim. Bize gerçekten söyleyeceğini düşünmemiştim." "Sadece sür, sik kafalı," diye hırladı Stu, artık sinirlenmeye başlamıştı.

"Ama senin sorununu bilmeli, kardeşim, düşme ihtimaline karşı vagon."

Stu'ya baktım. "Neden bu?" "Ahmak gibi davranıyor. Onu dinleme."

Trevor yine baş üstü aynasından bana baktı. "Gerçekten ne için hapse atıldığını bilmek ister misin? Çalıntı araba işi tam bir saçmalık. Sen

Stu'nun aslında kadınların evlerine girip iç çamaşırlarını çalmak gibi bir huyu var. Bu bir ... buna ne diyorsunuz? Bir fetiş. Kendine engel olamıyor. Ve artık nerede yaşadığınızı bildiğine göre, şey..."

Bana göz kırptığında uydurduğunu anlamıştım. Gülmek istedim çünkü Stu kardeşini boğazlayacakmış gibi görünüyordu.

"Çok komiksin, Trev. Bak nasıl gülmeden duramıyorum," dedi Stu.

"Bir de bana sor. Kendi şovumu yapmalıyım. Televizyonda çok para kazanırım."

Bir kahkaha attım ve Stu'nun gözleri bana dönerek gülümsememe odaklandı. Dudakları hafifçe kıvrıldı ama kendi gülümsemesini uzakta tuttu. Elinin hâlâ dizimde durduğunun fazlasıyla farkındaydım. Trevor tekrar yola odaklandığında Stu'nun başparmağı pantolonumun kumaşı üzerinde ileri geri hareket etti. Nefesim kesildi ve o da daha yakına kayd, aslında buna gerek yoktu çünkü zaten benim kişisel alanımdaydı.

Stu kulağıma doğru konuşabilmek için ağzını eğer, "Ögle yemeğimizi beğendim," dedi. "Yarın tekrar yapabilir miyiz? Bu sefer ben ısmarlıyorum."

Başımı çevirdim, gözlerim açıklanamaz bir nedenle onunkilere kaymıştı. Dudaklarımız birbirine çok yakındı. "Ama beni eve bırakarak zaten borcunu ödüyorsun." Sesim ancak fısıltı halindeydi.

"Yemeği ben getiririm. Seninle konuşmak hoşuma gidiyor," dedi, önceki ifademi görmezden gelerek.

Biraz boşluğa ihtiyacım vardı, kıcıımı koltuğun diğer tarafına kaydırdım, böylece neredeyse cama yapışmıştım. Beni hapsetmişti ve gidebileceğim başka hiçbir yer yoktu. Tek yaptığı benimle birlikte hareket etmekt ve içimden iç çektim çünkü bu durumda kazanan yoktu.

Ben de kollarımı göğsümde kavuşturup geçen manzaraya bakarak oturdum ve sessizliği bastırmak için müzik setinin açık olmasına şükrettim. Bir dakika sonra

Trevor'ın telefonu çaldı ve arkadaşlarından biriyle konuşmaya başlamadan önce hoparlörü açtı. Ne dediğini zar zor duyuyordum, çünkü Stu'nun çok farkındaydım. Kokusunu. Vücudunu hissediyordum. Ben fark etmemiş gibi davranmaya devam ederken onun beni izleyişi.

Özellikle Stu sessizlik yemini etmiş gibi görüldüğü için yolculuk sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Dairemin önüne geldiğimizde Trevor hâlâ arkadaşıyla telefonda konuşuyordu. Önce Stu indi ve benim için kapıyı açmak üzere yanıma geldi. Dışarı çıktığımda oturma odasındaki perdelerin seğirdiğini gördüm. *Harika bir şeydi.* Alfie casusluk yapıyordu.

Stu'nun bakışlarına karşılık veremeyerek, "Teşekkürler," diye mırıldandım. Araba yolculuğu çok yoğun geçmişti, özellikle de sessiz kısmı.

"Sorun değil. Yarın görüşürüz Andrea," dedi, derin sesi adımı okşuyordu.

"Evet, görüşürüz," dedim, çantamı omzuma attım ve kapıyı açmak için aniden döndüm. Artık nerede yaşadığını biliyordu ve bunda hem güçsüz hem de heyecan verici bir şey vardı.

Ön kapıya kadar tüm yol boyunca bakışlarını sırtımda hissettim. Ancak daireye girdiğimde yeniden nefes alabileceğimi hissettim. Ne yazık ki bu sadece bir an sürdü ve Alfie kollarını kavuşturmuş, yüzünde suçlayıcı bir ifadeyle karşımdaydı.

"Kimdi o?"

Omuz silktim ve ceketimi asmaya gittim. "Bir arkadaş."

"Hmmm. Böyle arkadaşların olduğunu bilmiyordum."

"Ne gibi?"

"Guy Ritchey film setinden yeni çıkmış gibi görünen arkadaşlar." "Oh

Alfie, bugün bunun için gerçekten çok yorgunum."

"Bu oydu, değil mi? Eski suçlu? O adam tam olarak yeni öğrencinizi tarif ettiğiniz gibi görünüyordu ve bence birdenbire neredeyse onun klonu olan yeni bir arkadaş edinmeniz biraz tesadüf olabilir."

"O tehlikeli değil," dedim ve yanından geçip mutfağı doğru ilerledim. Tek yapmak istediğim yemek pişirmek ve bir kadeh şarap doldurmaktı. Kuzenimin paranoyasını şımartmak için gerçekten sabrım yoktu.

"Öyle bile olsa, daha önce seni bir öğrencinin eve bıraktığını hiç görmemiştim. Bu sen değilsin."

O haklıydı. Ben böyle biri değildim ama neden bu kadar karakter dışı davrandığımı araştırarak duygusal enerjim de yoktu. Stu'nun beni eve bırakmaya kararlı olduğı kesindi ama ben de ayak direyip reddedemezdim. Eğer kendime karşı tamamen dürüst olsaydım, beni bırakmasını ben *de isterdim*. Derin, karanlık ve hiç de profesyonel olmayan bir yanım onun ilgisinden hoşlanıyordu. Yine de bunların hiçbirini Alfie'ye itiraf etmeye hazır değildim.

"Beni bırakmayı teklif etti ve hayır demek kabalık olurdu. Hepsi bu kadar."

"Seni tımar ediyor olabilir."

Bir kaşımı kaldırdım. "Beni ne için tımar ediyorsun?"

"Bilmiyorum. Yasadışı bir şey için. Belki de uyuşturucu kuryesi olmanı ya da ödemeyeceğı bir ipotek için kefil olarak adını yazdırmanı istiyordur."

Buna bir kahkaha attım. Gerçekten, böyle şeyleri nereden buluyordu? "Hiç komik değil," diye homurdandı.

"Öyle olmadığını biliyorum. Sadece yorgunum. Akşam yemeğini yiyebilir miyiz ve bir geceliğine endişelenmeyi bırakabilir miyiz?"

Alfie dudaklarını büzdü, yere baktı ve sonra başını salladı. En azından kişiliğinin zaman zaman ne kadar zorlayıcı olabileceğinin farkındaydı. Ve evet, zaten maddi sıkıntılar içinde boğuluyor olmasaydım belki Stu'nun bana olan ilgisi hakkında daha fazla endişelenirdim. Borçlu olduğum para kafamın büyük bölümünü kaplıyor, başka hiçbir şeye yer bırakmıyordu.

Saçımdaki bandı çektim ve yiyecek aramak için buzdolabını açarken omuzlarıma düşmesine izin verdim. "Sanırım resmini bitirmişsin, çünkü günlerdir seni ilk kez görüyorum."

Alfie bir nefes verdi ve masaya oturmaya gitti. "Evet. Eğer görmek istersen yatak odamın kapısı açık." Ona doğru bir bakış attım ve üzerindeki çılgın enerjiyi fark ettim. Yeni bir eseri bitirdiğinde hep böyle olurdu. Nedense ben ona söyleyene kadar gerçekten iyi olduğu konusunda asla tatmin olmazdı. Ben onun kendi yaşayan sanat eleştirmeni gibiydim.

Ona başımı salladım, kendime bir kadeh Merlot doldurdum ve odasına yöneldim. Boyalar, boya fırçaları ve lekeli kumaş parçaları neredeyse her yüzeyi kaplıyordu. Hava reçine kokusuyla öylesine yoğundu ki Alfie'nin dumandan kafayı bulmamış olmasına şaşırdım. *Gerçi bu onun yüksek enerjisini açıklayabilirdi.*

nce pencereyi açtım, sonra eseri incelemek için döndüm ve nefesim ciğerlerime kaçtı. Tuvalde bir bombadan geriye kalan enkaz, üst üste yığılmış beton ve moloz yığınları görülüyordu. Bir felaketten sonraki ürkütücü durgunluk.

Tek bir ışık feneri dışında tüm parça grinin farklı tonlarından oluşuyordu. Kırmızı bir kurdele parçalanmış bir tuğlanın üzerinde canlı ama cansız bir şekilde yatıyordu, sahibi ise hiçbir yerde bulunamamıştı. Bu, son resminde, uurtmalı küçük kızın resminde yer alan kırmızı kurdelenin aynısıydı.

Bu yalın anlam beni bir an için yatağa oturttu ve her şeyi sağladı. Alfie, dünyanın en iyi

Hayatımda zor insanlar oldu ama böyle anlar her şeye değdi. Alfie'nin kitap gibi, *Jude the Obscure* gibi hüznünlü kitaplar gibi resimler çizdiğini fark ettiğimde duygular boğazımı sıktı. Bir hikaye anlatıyorlardı, bir şeyler hissettiriyorlardı.

Resme tekrar baktım, aniden başka bir şey gördüm ve kalbim çarpmaya başladı. Resim ilk bakışta görüldüğü gibi değildi. Gerçekte ne olduğunu görmek için bir adım geriye, biraz daha uzağa gitmek gerekiyordu. Sadece bir şeyi değil, iki şeyi tasvir ediyordu. Yakından bakınca enkazı görüyordunuz, ama birkaç adım geri gidince diğer resimdeki kızın yüzünü görüyordunuz. Saf dahice.

Bir hareket gözüme çarptı. Kuzenim kapı aralığında durmuş, geri bildirimimi bekliyordu. Parmaklarımı gözlerimin altında gezdirdim ve yataktan kalktım. Onu omuzlarından tutarak kucakladım, hiçbir şey söylemedim. Ama hiçbirine gerek yoktu. Tepkimi görmüştü. İyi olduğunu biliyordu.

"Sistine Şapeli'nden ilham aldım," dedi Alfie onu bıraktığında. "Pek çok insan Michelangelo'nun Katolik kilisesine bir tür başkaldırı olarak resmin içine insan anatomisinin görüntülerini gizlediğine inanıyor. Adem'in Yaratılışı freskine bakarsanız, aslında tam olarak insan beyni şeklinde olduğunu görürsünüz."

"Gerçekten mi? Bunu hiç duymamıştım."

"Bu doğru. Ressam ve heykeltıraş olabilir ama aynı zamanda bir anatomistti. Ben de kendi eserimde bu tür bir yan yana gelişi yakalamak istedim."

"Bence kendini aştın. Bu tabloyu satın almak isteyen pek çok insan olacak Alfie. Bunu biliyorum," dedim ve omzunun üzerinden hâlâ yerinden oynatılmamış eski kopya tabloları baktım. "Onları saklıyor musun?"

Alfie tabloların durduğu yere baktı, kararsız görünüyordu. "Onları vermek istemiyorum."

Yürüdüm ve en üsttekini aldım. Rembrandt'ın *Europa'nın Kaçırılışı* tablosunun bir kopyasıydı. Ters çevirdiğimde, tuvali germek için kullanılan ahşabın çok eski göründüğünü fark ettim. Boyada çatlaklar bile vardı, sanki Alfie sadece eseri kopyalamaya değil, aynı zamanda orijinali gibi görünmesini sağlamaya da çalışıyordu.

"Bu ahşabı nereden buldun?" Parmaklarımı budaklarında ve çukurlarında gezdirerek sordum.

Alfie'nin ifadesi temkinli bir hal aldı ve sorudan rahatsız olmuşa benziyordu. "Yıllar önce bir antika fuarından aldığım çekmeceli bir sandıktan aldım."

Ona baktım. "Ve resimlerinde kullanmak için parçalara ayırdın. Neden?"

"Fark eder mi?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Sadece neden bu kadar zahmete girdiğini merak ediyordum."

Boynunu kaşıdı. "Beni bilirsin. Bazen tuhaf fikirlere kapılıyorum."

"Evet, haklısın. Her neyse, bu bende kalabilir mi? Duvarlarıma asmak için yeni bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünüyordum."

Alfie bir an tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Tabii. Al."

Gülümsedim ve yanağından öpmek için öne çıktım. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel."

Ertesi sabah Stu için istenen oryantasyon dosyasını hazırlamış olarak derse erken geldim. İlgilenip ilgilenmeyeceğini görmek için yanımda kurgusal olmayan bir kitap da getirmiştım: Richard Dawkins'in *The Selfish Gene (Bencil Gen)* adlı kitabı. Okumasını standart hale getirmek için ekstra özel dersler önermek yerine, kitabı okumasına yardımcı olmayı teklif ederek yeni bir yol denemeye karar verdim. Beni geri çevireceğinden ve eskisi gibi savunmaya geçeceğinden şüpheleniyordum.

Ayrıca ilgi alanlarını da ölçmeye çalışıyordum. Politika, sanat, ekonomi, edebiyat. Eninde sonunda onun ilgi alanını bulacaktım. Bu kitabı beğenirse, daha fazla bilim temelli eser önerecektim, beğenmezse farklı bir konu deneyecektim.

Sadece on beş öğrenciden oluşan bir sınıfa ders vermenin güzel yanı da buydu. Bu size her bir kişinin gücünü keşfetmek ve onu bu yönde teşvik etmek için zaman veriyordu.

Aralarında Kian'ın da bulunduğu birkaç kişi gelmeye başladı. Doğruca masama geldi, sürdüğü kalın siyah göz kaleminin altındaki gözleri parlıyordu.

"Günaydın Kian," dedim, sabah dersi için matematik çalışma kâğıtlarını düzenlerken ona gülümseyerek.

"Günaydın," diye cevap verdi, sanki bana bir şey söylemek istiyormuş gibi ayaklarının üzerinde kayarak. "Otuzbirciler!"

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim, gerçekten iyiyim. Dün aldığım kitabı gece yarısına kadar okudum. Sanırım şiire aşık oldum."

Gülümsedim ve ona benzer şairleri tavsiye etmeyi aklıma not ettim. Resmen onun tatlı noktasını bulmuştum. "Sanırım artık tam teşekküllü bir Eliot hayranısın."

Başını salladı. "Bir sonraki dövmemin ondan bir alıntı olacağına eminim."

"Oh," daha dik oturdum, ilgimi çekmişti çünkü ben de büyük hayranıydım, "hangisi?"

Kian dudaklarını ovuşturdu. "Hmm. '*Zaman olacak. Zaman olacak*' ile *The Hollow Men*'in son dizesi arasında gidip geliyor."

"Ah! Dün sana aktardığım mı? O benim de favorim."

Masamın üzerine bir gölge düşmeden önce ikimiz de gülümsedik ve Stu'nun geldiğini görmek için başımı kaldırdım.

"Hey Stu! Siktir! Nasıl gidiyor?" Kian onu selamladı.

"Her şey yolunda dostum," dedi Stu ve Kian diğer birkaç öğrenciyle sohbet etmek için yanlarına giderken dikkatini bana çevirdi.

Boğazımı temizledim. "Dün istediğin dosya burada."

Stu önce artık duyamayacak durumda olan Kian'a, sonra da bana baktı. "Goth çocuğu sana vurulmuş."

Bir kahkaha attım. "Kim?"

"Kian. Senden hoşlanıyor. Anlayamıyor musun?"

"Hayal görüyorsun," dedim ve dosyayı ona uzattım. "Ben onun ablası olacak yaştayım."

Stu kıkırdadı. "Ablalar seksidir. Ve ben hayal görmüyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu beni gerçekten kızdırıyor."

"Evet, çünkü öğretmen için ateşli olmak senin olayın, değil mi?" Şaka yaptım. "Kimsenin senin şimşegini çalmasını istemezsin. Dürüst olmak gerekirse Stu, artık rol yapmayı bırakabilirsin. Artık eskidi." Bunu söylerken bile inandığımdan emin değildim. Bana bakışından etkilendiği anlaşılıyordu ama bu sahte olabilirdi, değil mi?

Stu alçak ve seksi bir sesle, "Ah Andrea, öğreneceğin çok şey var," dedi.

Sözlerinin bende yarattığı ürpertiye görmezden gelmeye çalışarak düzenlemekte olduğum kâğıtlara odaklandım. "Peki. Rol yapmayı bırakma o zaman. Boşa harcadığın kendi zamanın."

Cevap vermedi, sadece gömleğimi çok sıkı hissettiren ateşli bir şekilde bana bakmaya devam etti. Bu gerginlik beni saçmalamaya itti. "Yani, dürüst olmak gerekirse, temelde aynı yaştayız. Bu bir tabu bile değil. Burası lise değil. Sen on yedi yaşında bir kız değilsin ve ben de yirmi yaşında çekici bir erkek tarih öğretmeni değilim."

"Hayır, ben otuz yaşında eski bir mahkûmum ve sen de yirmi yaşlarında çekici bir yetişkin eğitimi öğretmenisin. Bana hâlâ seksi bir tabu gibi geliyor," dedi göz kırparak ve sırtarak. Bu konuşmayı yapmam gerekenden çok daha fazla uzattığıma karar verdim ve sessiz kaldım.

Stu dosyayı masasına geri götürdü ve işte böyle anlarda onu bana bu kadar yakın oturtma kararımı sorguladım. *Sınıfın ön tarafına*. Benden sadece bir metre uzakta. *Kahretsin*. Aramızda gerçekten biraz mesafe olması gerekiyordu yoksa kendiliğinden yanacaktım. Göz ucuyla onu izlerken sayfalar arasında gezindiğini gördüm ve dersle ilgili olmayan bir konu için e-postamı kullanacak kadar yüzsüz olup olmadığını merak ettim. Bir yanımda bunu yapmasını istiyor muydu?

Hayır, oraya gitmiyorum.

Herkes geldikten sonra sınıfa hızlı bir temel cebir dersi vermek için ayağa kalktım. Matematik, daha çok edebiyat ve tarih temelli olduğu için dersin ana bileşeni değildi, ancak deneyimi tamamlamak için en azından her şeye değinmek istedim. Bazı çalışma kâğıtları dağıttım ve hepsi bunları tamamlarken sessizdi. Stu'nun bile meşgul olduğunu fark ettim. Yine de uzun sürmedi ve sadece bir iki dakika sonra kalemimi bıraktı ve çalışma kağıdını bir kenara itti.

Ona baktım ve sessizce sordum: "Her şey yolunda mı? Seninle denklemin üzerinden tekrar geçmemi ister misin?"

Stu başını salladı. "Hayır, ben bittim."

"Çalışma kâğıdının tamamını bitirdin mi?" Ağzım hafifçe açık kalarak sordum. Öğrencilerin on sorunun tamamını yanıtlaması genellikle yirmi ila otuz dakika sürerdi.

"Evet, alınma ama tam bir sidik parçasıydı."

"Ciddi misin sen?" Susan, Stu'nun masasının yanındaki masadan fısıldadı. "Sadece ikinci sorudayım."

Stu omuz silkti. "Bu tür şeylerde iyiyimdir."

Susan ona kıskanç bir bakış attıktan sonra kendi işine döndü. Yerimden kalktım ve Stu'nun çalışma kâğıdını almaya gittim. Kâğıdı tararken beni izlediğini hissettim, doğruyu söylediğini görünce afalladım. Her şeyi beş dakikadan daha kısa bir sürede tamamlamıştı ve verdiği her cevap doğrudu.

"Daha önce hiç matematik dersi aldın mı?" Ben sordum, o da başını salladı.

"Hayır, çoğunlukla kendi kendime öğrendim, ama dürüst olmak gerekirse, bu çalışma sayfası çocuk işi. Neden sana *daha zor* bir şey vermiyorum? Pardon, yani neden *bana* vermiyorsun?" diye cevap verdi, yüzünde beni yemliyormuş gibi bir sırıtış vardı.

Zihnimi bir an için bulandırsa da bu imaya tepki vermedim. Niyetinin bu olduğunu hayal ettim. Bunun yerine masama döndüm ve çekmecemi karıştırarak yeni bir çalışma kâğıdı buldum, bu seferki oldukça zor ikinci dereceden denklemler içeriyordu.

Ona uzattım ve o da sanki "*tüm yapabildiğin bu mu?*" dercesine biraz alay etti. Tavrını görmezden gelerek gidip tekrar oturdum, bir yandan da göz ucuyla onun çalışmasını izliyordum. Eğer bir şey varsa, büyülenmişim, özellikle de

yasadışı hesapları nasıl yaptığını düşününce. Yeteneğini daha üretken bir şekilde kullanmasını sağlayabilirsem, kurs bittikten sonra başarabileceklerinin sınırı yoktu.

Yine rekor sürede bitirdi ve yine çalışmasının doğruluğu karşısında şaşkına döndüm. Tek bir yanlış cevap bile yoktu. Stu'nun konusunu bulmuş muydum? Denklemler konusunda yetenekli olmasıyla ilgili tek sorun, ona temel bilgilerden fazlasını öğretecek donanımına sahip olmamamdı. Belli ki başka bir seviyedeydi ve düzgün bir şekilde meydan okuyabilmek için bu konuda daha usta birine ihtiyaç duyacaktı.

Aklıma bir fikir geldi. Babam Londra'daki King's College'da matematik profesörüydü. Ona sorarsam Stu'ya mesai saatleri dışında ders vermekten mutluluk duyacağını biliyordum. Ama onu babamla tanıştırmak istiyor muydum? Nedense bu bana çok ileri bir adım gibi geliyordu. Çok kişisel.

Kafamı kaldırdığımda beni izlediğini gördüm, sanki düşüncelerimi hissetmiş gibiydi. Dudağımı o kadar sert çiğniyordum ki kan tadı alıyordum. Stu kaşlarını kaldırıp sordu ama ben sadece başımı çevirip sınıfın geri kalanından çalışma kâğıtlarını almaya gittim.

Öğle yemeği için zil çaldığında Stu'nun geri çekildiğini fark ettim ve elinde bir yemek kabı ve matara ile masama yaklaştığında bazı sınırlar koymam gerektiğini anladım.

"Yalan söylemeyeceğim, tüm bunları kardeşim Lee bizim için bir araya getirdi. Mutfakta çılgın yetenekleri var. Ben bir bok pişiremem."

"Stu, ne yapıyorsun?"

Kaşlarını çatı. "Sana bugün öğle yemeği getireceğimi söylemiştim."

"Ben de sana eve bırakmanın bu iyiliğe karşılık vermek için gayet makul bir yol olduğunu söylemiştim."

Hem şişeyi hem de kabı masanın üzerine koyarak bana kurnazca baktı. "Demek böyle olacak, ha?"

"Stu, eğer dersle ilgiliyse seninle vakit geçirmekten mutluluk duyarım. Kişisel sorunların varsa sana kulak bile veririm ama sanırım ikimiz de burada olanın bu olmadığını biliyoruz." Duraksadım ve paketlenmiş öğle yemeğine baktım. "Bu suşi mi?"

Stu sırıttı. "Oh, şimdi ilgileniyor."

"İlgilenmiyorum. Sadece mutfak seçiminize şaşırdım. Pek suşi seven birine benzemiyorsunuz."

Gülümsemesi dönüştü. "İşte bu çok ırkçı." "Ukalalık etme. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Stu elini çenesinde gezdirdi. "Dediğim gibi, kardeşim yaptı. O bir , Kendi restoranı ve her şeyi var. Bir ara uğramalısın." Gerildim. "Teklifin için teşekkür ederim ama hayır."

"İşte yine varsayımlarda bulunuyorsun. Çünkü ben bir ailemin de öyle olduğu anlamına gelmez."

"Öyle olduklarını hiç söylemedim. Ya da bu konuda sen."

"Söylemene gerek yok. Yüzün her şeyi anlattı, Andrea. Yine de Lee'nin bir polisle evli olduğunu bilmelisin. Bundan daha fazla yasalara bağlı olamazsın." Tepkimi görmek için durakladı ve ben ne diyeceğimi bilemedim. Bu bilginin beni şaşırttığını inkâr edemezdim.

"Bu hafta sonu restorana gel. Trev'in doğum günü. Büyük bir parti falan düzenliyoruz. Eğlenceli olacak, saçlarını serbest bırakman için iyi bir fırsat."

Bana attığı bakışla tüylerim diken diken oldu. Bu anı bozmanın bir yolunu bulmak için çaresizce eğildim ve çantamdan Dawkins kitabını çıkarıp ona uzattım.

"Kütüphaneden kitap ödünç alma şansın olmadığı için bu senin için. Diğer öğrenciler yazılı ödevlerini yaparken sınıfta birlikte okuyabileceğimizi düşünüyordum."

Stu kitaba bakmadı. Onun yerine bana baktı, yüz ifadesi sertti. Nefes alamadığımı hissettim ve konuyu açtığıma pişman oldum. Ama sorunlarını halının altına süpürüp görmezden gelerek olduğu gibi devam etmesine izin veremezdim. Sonunda göz temasını kesti ve kapağa baktı. Başını sallarken ağzı düz bir çizgiydi, sonra kitabı masama geri koydu. "Bana göre değil, üzgünüm."

"Sana göre olmadığını nereden biliyorsun? Tanıtım yazısına bile bakmadın."

"Anlayabiliyorum," cevap verdi, getirdiği öğle yemeğini kaldırırken. "Dinle, eğer bunu paylaşmak istemiyorsan ben gidiyorum. Beni korkutup kaçırmak için boktan kitapları önüme sürmene gerek yok," diye homurdandı ve dönüp sınıftan dışarı çıktı.

Kapıyı arkasından çarpıp çıkarken ağzım bir karış açık orada oturuyordum. Yüzümü ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovuştururken midem düğümlendi. Mutsuz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Konuyu dolambaçlı yollardan tartışmaya çalışarak onu gücendirmiştim. Kahretsin.

Yedi

"Hafta sonu için bir planın var mı?" Susan bazı klasörleri masamın arkasındaki dolaba yerleştirmeme yardım ederken sordu. Sınıfın çoğu onlara verdiğim yeni ödevle başlamakla meşguldü ama Stu'nun beni dinlediğini anlayabiliyordum. Öğle yemeğindeki ani ayrılışından sonra bana hâlâ kızgın olup olmadığını merak ettim.

"Arkadaşım Jamie bir yazarın okuma yapması için kitabevini ziyaret edecek ve ben de yardımcı olmayı teklif ettim" diye cevap verdim.

"Vay canına, alınmayın ama bu kulağa çok sıkıcı geliyor Bayan Anderson."

Kıkırdadım. "Hiç de sıkıcı değil. Bu adam Pers Savaşları hakkında bir kitap yazmış. Fırsatını bulursan okumalısın. Ben her şeyi büyüleyici buluyorum."

"Aman Tanrım, daha da kötüleşiyor. Sanırım beni orada uyutacaktın."

Stu'nun yanından küçük bir kıs kıs gülme sesi geldiğini duydum ve artık kesinlikle beni dinlediğini biliyordum. En azından kıs kıs gülmesi öğle yemeğinde bana kaşlarını çatmasından daha iyiydi. Susan'a dönerek gülümsedim, çünkü nedense onun benimle şakacı bir şekilde alay etmesinden hoşlanıyordum. Hakkında hâlâ kuşkularım olan Stu'nun aksine, arsız olmak Susan'ın tarzıydı. "300 filmini beğendin mi?" diye sordum.

"Evet, *tabii ki*. Bana Gerard Butler'ın yağlanmış CGI karın kaslarına doksan dakika boyunca bakmak istemeyen bir kadın söyleyin."

"Bu film, Spartalılar ve müttefiklerinden oluşan küçük bir gücün istilaya karşı savunmak için dev Pers ordusuna karşı savaştığı Thermopylae Savaşı'nın hikayesini anlatıyor. Kitapta savaşın daha ayrıntılı anlatıldığı bir bölüm var.

gerçekçi bakış. Tarihi beyaz perdeye aktarırken yapılan değişiklikleri tespit etmek bana her zaman ilginç gelmiştir."

Susan gözlerini devirdi. "Evet, hâlâ sıkılıyorum."

Ona parmağımı salladım. "Meraklı bir zihin hayatı ilginç kılar, Susan. Seni şaşırtmaya fırsat bulamadan her şeyi bir kenara atmamalısın. Eğer böyle yaparsan, dünyada harika olan her şeyi kaçırsın."

"Belki de benim harika anlayışım sizinkinden farklıdır. Bunu hiç düşündün mü?" Kalçasını havaya kaldırdı, tüm tavrıyla.

"Tamam, doğru. Ama hayatınızı yeni deneyimlere kayıtsız kalarak yaşarsanız, gri bir hayatınız olur. Gökkuşağı olmasını tercih etmez miydiniz?"

Susan, Mary'ye hippy-deli deli bir kadınmışım gibi bir bakış fırlattı. "İşte yine başlıyor, felsefe yapıyor."

Mary kıkırdadı, başını salladı ve görevine devam etti. "Benim işim zihinlerinizi açmanıza yardımcı olmak," dedim Susan'a tekrar hitap ederek. "Evet, bu konuda ne derler bilirsın," dedi Larry, bize katılarak.

Sohbet. "Zihninizi çok fazla açarsanız, beyniniz düşebilir."

Gülümseyerek cevap verdim, "İşte bu yüzden sadece biraz açman gerekiyor. Sadece ufacık bir merakla neler öğrenebileceğine şaşıracaksın."

"Merak kediye öldürdü, değil mi Bayan Anderson?" Larry hiç yardımcı olmadan devam etti. Bazen sadece kendi sesini mi seviyor diye merak ediyordum.

"Bugün bana laf atmaya devam mı edeceksin Larry, yoksa görevine devam mı edeceksin?" Sert bir şekilde sordum.

"Sadece söylüyordum," diye homurdanarak kalemini kaldırdı ve işine geri döndü.

Birinin dikkatini çektiğimi hissederek yan tarafa baktığımda Stu'nun beni incelediğini gördüm. Ne düşündüğünü merak ederek bakışlarını üzerimde tuttum. Tenimi bir ürperti kapladı, her zamanki farkındalığı. Kolsuz bir gömlek giymiştim ve Stu'nun gözleri kollarımdaki çıplak teni, boğazımın çukurunu izliyordu. Kendimi fazla açıkta hissederek hırkayı silktim ve banyoya gitmek için izin istedim.

Adam tek kelime etmediğinde bile beni yıpratıyordu. Önümüzdeki beş ay nasıl hayatta kalacaktım?

"Herodot açık ara en sevdiğim klasik yazardır. Elbette gerçekler konusunda biraz yaratıcı davranmış olabilir ama insanları eğlendirmek istiyorsanız öyle olmak zorundasınız. Yani, diğer her şey onun *Tarihleri*'nin yanında düz ve cansız kalıyor," dedi Jamie. Bugün ev sahipliği yapacağı yazar okuması ve imza gününe hazırlık için kitap dolu karton kutuları açmasına yardım ediyordum.

"Hmm, Aristoteles'i oldukça severim ve Hipokrat'ın öğretileri her zaman çok ilgimi çekmiştir," diye cevap verdim ve yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

"Aman *Tanrım*. Üniversitede uykusuzluk çekerken *Nikomakhos'a Etik*'i okurdum ve bu beni hemen uyuturdu. Peki ya Hipokrat? Onun gezgin rahim teorisi seni hiç rahatsız etmiyor mu?"

Güldüm ve bir yığın kitap çıkarıp masanın üzerine koydum. "Kadınların aylık döngüsünün ve buna eşlik eden ruh hali değişimlerinin, rahmin yer değiştirip karın boşluğu içinde sağa sola çarpmasından kaynaklandığını düşünmesini mi kastediyorsun?"

"Hayır, diğer gezgin rahim teorisi," diye tersledi Jamie. "Tabii ki o."

Omuz silkdim. "Pek sayılmaz. Tarih boyunca insanlar pek çok tuhaf fikirle ortaya çıktılar. Ne de olsa gerçeğe ulaşmak için hata yapmamız gerekiyor."

Jamie omzumun üzerinden bakmak için duraklayarak, "Bu konuda seninle tartışmam," dedi. "Bu arada kuzenin nereye gitti? Bana yardım etmek için burada olacağını söylemişti."

"Geç kalıyor çünkü gecenin yarısını yeni bir tablo üzerinde çalışarak geçirdi."

"Bir tane daha mı? Daha yeni büyük bir parçayı bitirdiğini sanıyordum." "Bitirdi. Görünüşe göre ilham perisi son zamanlarda onun üzerinde."

"O, tanıma zevkine eriştiğim en iyi sanatçı. Sanırım onu kendi süreciyle baş başa bırakmak en iyisi," dedi Jamie.

Başım la onayladım ve sonra dükkânın kapısı çalındı. Pencereden baktığımda yazar ve asistanının geldiğini gördüm. Ben kitapları yerleştirmeye devam ederken Jamie onları içeri almaya gitti.

Birkaç dakika sonra Alfie geldi ve Jamie'yle o sabah haberlerde çıkan bir hikâyeye hakkında ciddiyetle konuşmalarını izledim. Dürüst olmak gerekirse, içten içe kuzenim ve en iyi arkadaşı arasında romantik bir şeyler olabileceğine dair umut besliyordum. Ne yazık ki Jamie'yi gözlemlediğim kadarıyla sık sık birileriyle çıkmıyordu. Ve her ne kadar her zaman açık sözlü ve her konuda açık olsa da, bir şeylerin onu engellediğinden şüpheleniyordum. Belki de gerçek duygularını ifade ederse Alfie'yi korkutup kaçıracağını düşünüyordu.

Kuzenimin yıllar içinde birkaç erkek arkadaşı olmuştu ama en azından son on beş aydır hiç olmamıştı. Jamie'den hoşlandığı ve onu beklediği için mi, yoksa sanatıyla çok mu meşgul olduğu için mi bilemiyordum.

Yaklaşık bir saat sonra dükkan tamamen hazırды ve insanlar okuma için gelmeye başlamıştı. Jamie yazarla sohbet ederken ve Alfie bir köşede oturup yırtık bir kâğıda bir şeyler çizerken ben servis tezgâhını idare etmekle meşguldüm. Her an, her yerde ilham gelmesini ve elinin altındaki malzemeleri kullanmaktan başka çaresi olmamasını her zaman büyüleyici bulmuşumdur.

Biri tezgâha yaklaştığında dikkatim kuzenimden uzaklaştı. Kafamı kaldırdığımda nefesim kesildi çünkü Stu Cross bana bakıyordu.

"Merhaba. Burada ne yapıyorsun?" Boğazımda bir kurbağa ile selam verdim.

"Okuma için geldim," diye cevap verdi Stu, dudaklarını seksi bir gülümseme kaplamıştı. "Dün sınıfta bu konuda çok heyecanlandığımı duyduktan sonra, bu yaygaranın ne olduğunu görmeye geldim."

Açıklaması samimi geldi ve klasik tarihle gerçekten ilgileniyor olabileceği fikri beni neşelendirdi. Genellikle tutkulu konuşmalarım sağır kulaklarda kalırdı, bu yüzden birine ulaştığımı bilmenin belli bir zaferi vardı. En çok da kitap okumaya ilgi duyması ya da en azından okumaya çalışması beni mutlu ediyordu. Çünkü konuşmamızdan sonra bu tuhaf bir dönüş gibi gelmişti ama ilgisi sahte olmadığı sürece bunu sorgulamamaya hazırdım. Yani, bunun karşılığı ne olabilirdi ki? Belki de ne kadar mantıksız olduğunu fark etti ve okumaya gelerek bunu telafi etmeye karar verdi.

"Gerçekten mi?" Sırıttım. "Bu harika. Kitabın bir kopyasını satın almak ister misiniz?"

Bir omzunu kaldırdı. "Elbette."

"Tamam, harika," Stu odayı gözden geçirirken ben de bir ciltli kitap alıp parasını ödedim. Dikkatinin uzun bir süre Alfie'nin üzerinde kaldığını fark ettim.

Ama muhtemelen kıyafetlerinin neden boyalı olduğunu merak ediyordu.

"Al bakalım. 12,99 sterlin tutuyor," dedim ve Stu parayı uzatıp Alfie'ye başıyla onay verdi.

"Kim o?"

"O benim kuzenim Alfie. Kendisi bir sanatçıdır, sürekli yaratıcı bir uğraşla meşguldür," diye açıkladım gülümseyerek.

Stu'nun kaşları havaya kalktı. "Kuzenin mi? Beni tanıştırmak ister misin?"

Stu geçen gün beni eve bıraktığında Alfie'nin ne kadar korktuğunu hatırlayarak kaşlarımı çattım.

Dudağımı ısırarak cevap verdim: "Pek sosyal bir hayvan değildir. Muhtemelen yapmasam daha iyi olur."

Stu bir adım daha yaklaştı ve kolonyasının sarhoş edici kokusu bir kez daha dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu. *Neden her zaman bu kadar güzel kokmak zorundaydı?*

"Benden utanıyor musun Andrea?" diye sordu alçak sesle.

Hem yakınlığından hem de sorusundan dolayı kalbim küt küt atıyordu. "Sen benim öğrencimsin. Bunda utanılacak ne var?"

"Sen söyle. Tek bildiğim az önce çok endişeli görüldüğün."

"Dediğim gibi, Alfie'nin insanlarla arası iyi değil, tüm insanlarla. Bunun seninle bir ilgisi yok. Şimdi, oturmak ister misiniz? Arkanızda servis edilmeyi bekleyen müşteriler var."

Stu oturmaya gitmeden önce bir süre bana baktı. Sade giyimli, orta yaşlı iki adamın birkaç koltuk ötesine izledim. Stu yıpranmış deri ceketinin altına koyu renk bir kot pantolon ve tişört giymişti. Kesinlikle böyle bir etkinlikte görmeyi bekleyeceğiniz son kişiydi.

Okuma birkaç dakika içinde başlayacaktı ve Stu ile bir süre daha konuşma fırsatımız olmayacağı için rahatlamıştım. Burada olmasından, akademik bir konuya ilgi göstermesinden memnun olmadığımın değil. Daha çok konuşmalarımız her zaman rahatsız edici, garip ya da *seksi garipliklere* doğru yönelme eğilimindeydi. Ve bunun onun mu yoksa benim mi hatam olduğunu anlayamıyordum.

Muhtemelen ikisinden de biraz.

Okuma başladığında tualete gitme fırsatını değerlendirdim ve döndüğümde Alfie dışarıda bekliyordu, ağzında mutsuz bir eğim vardı.

"Bu adamın burada ne işi var? Onu sen mi davet ettin?"

"Pers tarihine ilgi duyduğunu ifade etti," diye cevap verdim, sıradan olmaya çalışarak. "Öğrenimi konusunda proaktif olması için onu teşvik ediyorum." Tam olarak doğru değildi ama elimden gelenin en iyisi buydu. Alfie'ye Stu'nun bir konuşmaya kulak misafiri olup burada olduğunu öğrendikten sonra ortaya çıktığını söyleyemezdim. Söylersem çılgına dönerdi. Zaten kişisel bilgilerim konusunda çok gevşek olduğumu düşünüyordu.

"Sürekli ortaya çıkıyor, Andie. Seni takip etmediğinden emin misin?"

"Beni takip etmiyor. Şimdi rahatla ve okumaya geri dön. Jamie son bir ayını tüm bunları organize etmekle geçirdi ve senin ilgi gösterdiğini görmek onun için hoş olurdu."

"Savaşların tarihin en nefret ettiğim yönü olduğunu çok iyi biliyor."

"Son resminiz bir bomba sonrası enkazı tasvir ediyordu," diye verdim.

"Evet ve bunu yaratan her an ıstıraptı. Bazen en nefret ettiğim şeyler beni en çok hissettiren şeylerdir, Andie."

"Biliyorum. Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

Alfie yere baktı. "Neyse, sanırım eve gitmeliyim. Sapığın etrafta dolaşırken kendimi güvende hissetmiyorum."

Son kısmı biraz alaycı bir ifadeyle söyledi ve ben de acaba birinin dikkatimi ondan uzaklaştırması fikrinden hoşlanmıyor muydu diye merak ettim. Bu açıdan arkadaşlığımı çok sahipleniyor olabilirdi. Mark hayattayken bile Alfie ve ben yakındık ama yine de şimdiki kadar yakın değildik. Mark'ın ölümünden sonra çok yalnız ve çaresiz kalmıştım, Alfie de annesinin evinden taşınmak için yanıp tutuşuyordu, dolayısıyla birlikte yaşamaya karar verdik. Yıllar geçtikçe birbirimize farklı şekillerde bağımlı hale gelmiştik, ancak Alfie kesinlikle benden daha çok bana bağımlıydı. Ama iyi bir uyumdu. İkimiz için de.

"Andrea, burada kullanabileceğim bir tuvalet var mı?" diye tanıdık bir ses geldi ve Stu ortaya çıkınca irkildim.

Alfie yüzünde mutlak bir dehşetle ona baktı. Sanki kendini saklıyormuş gibi küçülmüştü, sanki Stu onu duştan sonra kurulanırken çıplak yakalamıştı. Ah, Alfie. Her zaman aşırı tepki gösteren biri. Sanırım Stu şimdi Alfie'nin biraz tuhaf olması konusunda ne demek istediğini anlamıştı.

Boğazımı temizledim. "Evet, hemen şurada," dedim, geldiğim yolu göstererek.

"Teşekkürler," diye cevap verdi ve Alfie'ye baktı. "Merhaba, ben Stu, Andrea'nın öğrencisiyim. Sen de onun kuzeni olmalısın."

Elini uzattı ama Alfie sanki gücenmiş gibi öylece baktı. Sosyal beceriksizliği gerçekten sınır tanımıyordu. Aslında, benim de kendimi garip hissetmeme neden oluyordu.

"İyi misin, dostum?" Stu kaşlarını çatarak sordu.

Alfie bana baktı, başını salladı ve geri geri gitmeye başladı. "Ben eve gidiyorum. Sonra görüşürüz." Ve böylece gitti.

Stu'ya özür diler gibi bir bakış attım. "Özür dilerim. Sana insanlarla arasının iyi olmadığını söylemiştim."

Kıkırdadı. "Evet. Anladım."

Gözleri bu kadar yakinken yoğun olduğu için duvara bakarak devam ettim, "Ayrıca inanılmaz derecede paranoyaktır. Ona senin geçmişinden bahsetmiş olabilirim. Beni takip ettiğini düşünüyor."

Stu'nun gülümsemesi daha da genişledi. "Öyle olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Öyle misin?" diye sorduğumda verdiği yanıt beni hazırlıksız yakaladı. "Hayır, ama kabul etmelisin ki öyle olsaydım biraz seksi olurdu."

Sözlerinin beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermemeye çalışarak gözlerimi devirdim. "Elbette."

"Haklı olduğumu biliyorsun Andrea," dedi, yaklaştı ve bir elini omzumda gezdirdi. Titrememek için yoğun bir çaba sarf etmem gerekti. İki hafta öncesine kadar, Mark'tan beri başka bir erkek bana bu kadar yakından dokunmamıştı. Kendimi ürkek ve hakarete uğramış hissettim. Duvara kadar geri çekildim ve sert bir bakışla onu hizaladım.

"Bu ses bütün kadınlarda işe yarıyor mu?"

Dudakları kıkırdadı. "Yaklaşık yüzde doksan beş başarı oranı olduğunu söyleyebilirim. Neden? Sende işe yarıyor mu?"

Alay ettim, inkârım biraz fazla hararetliydi. "Hayır."

Stu'nun gözleri göğsüme kayd, sonra tekrar yukarı baktı. "O zaman meme uçların neden sert?" diye fısıldarken daha da yakınımaya eğildi.

Nefesim kesildi ve kontrol etmek için aşağı bakarak geri çekildim. Dolgulu bir sütyen giyiyordum ve evet, kuşkusuz meme uçlarım sütyenin altında sertleşmişti.

kumaş, görünmüyorlardı. Stu beni yemlemişti ve ben de düşmüşüm.

Göz kırptı. "Eminim öyledir."

"Değiller."

Alçak sesle, seksi bir kahkaha attı ve yanımdan banyoya doğru ilerledi. "Sen Kendine bunu söylemeye devam et, aşkım."

Kapı kapandığında bir nefes verdim ve sonra düzensiz nabzımı sakinleştirmek için kitap raflarının arasında sessiz bir yer bulmaya gittim. Jamie katılımcıların sorularını yanıtlarken okuma soru ve cevaplara geçmişti. Çevresel görüşümde bir hareket hissetmeden önce bir ya da iki dakika geçti. Parfümünün belli belirsiz kokusuna bakılırsa beni bulduğunu anlamıştım.

"Saklanıyor musun?" diye sordu derin, erkeksi sesiyle ve yerdeki yerimden başımı kaldırıp baktım.

"Sadece biraz 'kendime' zaman ayırıyorum," diye cevap verdim ve Stu'nun kaşları kalktı.

"Halka açık bir kitapçının raflarının arkasında mı? Andrea, seni sapık bir tip olarak düşünmemiştim."

"Sen iflah olmaz bir ukalasın, bunu biliyor muydun?"

Stu gülümseyerek çöktü ve omzunu omzuma çarptı. "Ah evet, ukalalık aileden geliyor. Kardeşimle tanışmıştın, değil mi?"

Bu konuda kesinlikle haklı olduğunu düşünerek başımı salladım. "Evet."

Önümüzdeki raflara bakarken bir an sessizlik oldu. Göz ucuyla Stu'nun profilimi incelediğini görebiliyordum ama kıpırdamaya cesaret edemedim. Kendimi bir şekilde sergileniyormuş gibi hissediyordum, her düşüncem onun gözleri önündeydi. Parmaklarımı kucağında birleştirerek sessizliğin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım ama nafile. Hissettiğim tam olarak gariplik değildi ama kesinlikle rahatsızdım.

Stu sessizliği bozarak, "Gelip ailemin geri kalanıyla tanışmalısın," dedi, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

Şimdi ona döndüm. "Ha?"

Biliyorum, çok anlamlı.

Stu uzandı ve saçlarımı omuzlarımın arkasına doğru itmeye başladı. I Normalde iş yerinde takardı ama bugün aşağıdaydı. "Bugün Trev'in yirmi beşinci yaş günü. Lee'lerde bir parti veriyoruz. Saçını böyle seviyorum."

Daveti geri çevirmenin en nazik yolunu düşünmeye çalışırken, onun hazırlıksız iltifatı yüzümün kızarmasına neden oldu. "Teşekkür ederim. Yine de partiye gelemem. Jamie'ye okumadan sonra temizlik yapmasına yardım edeceğime söz verdim," diye mırıldandım.

Stu'nun gözlerinden buna bir an bile inanmadığı anlaşılıyordu. "Eminim idare edecektir. İşler ne kadar karışabilir ki?"

Sertçe yutkundum. "Oldukça dağınık."

"Haklısın. Eminim o tarih meraklıları her yere boş bira kutuları ve sigara izmaritleri bırakıyorlardır," dedi Stu sessizce, elleri hâlâ saçlarımın üzerinde beni okşarken. Muhtemelen daha önce hiç kimse bana böyle dokunmadığı için bu duygu cennet gibiydi. İçine gömülmekten kendimi alamıyordum.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bu doğru. Kitaplarını imzalattıktan sonra biraz çılgına dönüyorlar."

Stu daha da yaklaştı, ağzını kulağıma dayayarak, "Ne düşündüğümü biliyor musun Andrea?" diye fısıldadı.

Nefesi üzerimde gezinirken tüylerim diken diken oldu. "Ne?" O kadar sessiz cevap verdim ki duyduğuna şaşırdım.

"Bence sen küçük pis bir yalancısın."

Kulak mememi ağzına alıp nazikçe emdiğinde irkilerek bir nefes aldım.

Onu itmeli, ayağa fırlamalı, öfkemi ilan etmeliydim. Ama bunların hiçbirini yapmadım. Hiçbirini yapamadım. Bunun yerine orada oturdum, gözlerim kapalı ve olduğum yerde donmuş bir şekilde ben onun içine gömülürken o da diliyle sihirli şeyler yapmaya devam etti.

mırıldandı, "Senden hoşlandım. Partiye gel."

"Tamam," diye nefes aldım. *Bu da neydi böyle?* Bunu söylemek istememiştim. Ağzımdan öylece çıkıvermişti, bedenim aklımın önüne geçmişti. Yıllardır ilk kez içimdeki endişelerden kurtulduğumu hissediyordum ve tüm bunların nedeni Stu Cross'un kulak mememi emmesiydi.

Bunu anlayın, çünkü ben anlayamadım.

Stu'nun ağzı kulak mememi son bir kez emdikten sonra gülümsedi ve ayağa kalkarak bana elini uzattı. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırdı, bu sırada göğsüm onunkine çarptı. Kalbim yine düzensiz bir ritimle atıyordu ve sesimi bulamıyor gibiydim.

Sonunda başardım. "Aslında, belki de yapmamalıyım..."

Stu parmağını dudaklarımın üzerine koydu ve istemeden de olsa ürperdim. "Geleceğini söylemiştin, artık geri dönüş yok Bayan Anderson," diye alay etti, elimi hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. "Yanınızda bir çanta var mı? Paltonuz?"

"Evet, tezgâhın hemen arkasında," diye cevap verdim ve Stu beni oraya yönlendirdi, ben ne yapmaya çalıştığını anlamadan önce eşyalarımı aldı. Stu beni dışarı çıkarmadan hemen önce Jamie'yle göz göze geldik. Arkadaşım, "*Bu kim ve seni nereye götürüyor?*" diye sorar gibi şaşkın bir ifade takındı.

Tabii ki cevap verecek zamanım yoktu. Alt tarafı parlak turuncu şeritli siyah bir Toyota hemen köşeye park edilmişti ve Stu cebinden anahtarları çıkardığında şaşırdığımı itiraf etmeliyim. *Bu onun arabası mıydı?* Kesinlikle dikkat çekiciydi.

"Ben ve kardeşlerimin hepsinin mekanik geçmişı var," dedi, sanki dile getirilmemiş soruma cevap verir gibi. *Bunu nereden aldınız?* "Lee ve Liam ben içerideyken bu güzelliğı benim için tamir ettiler. Ben dışarı çıktığımda tam olarak hazır değildi, bu yüzden Trev beni almaya geldi. Şimdi tamamen tamir edildi, rüya gibi de çalışıyor," dedi ve elini neredeyse saygıyla kaputun üzerinde kaydirdi.

"Anladığım kadarıyla sen bir petrolhead'sin," diye cevap verdim ve bana sırtıttı. "Hiçbir fikrin yok. Atla."

Tereddüt ettim, hâlâ gitmekten kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Bir yanım akşamı Stu'yla geçirmek için can atıyordu. "Gerçekten gelmemi istediğinden emin misin? Ailenin hiçbirisi beni tanımıyor. Bir yabancıнын çıkıp gelmesinden hoşlanmayabilirler."

"Bu doğru değil. Trev seninle tanıştı ve bugün onun günü, önemli olan da bu. Diğerleri seni tanıyacak." Sonraki kısmı nefesinin altında mırıldandı. "Hoşlarına gitse de gitmese de."

Elini sırtımın alt kısmına koyan Stu öne doğru uzanarak yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve beni içeri aldı. Ben daha ne olduğunu anlamadan emniyet kemerimi takmama yardım etti ve sonra yola çıktık.

Stu Cross'un ailesiyle buluşmaya gidiyordum. *Bu nasıl olmuştu? Ve neden her şeyden çok heyecanlanmıştım?*

Sekiz

Yolda Stu'ya, "Bu biraz adam kaçırmaya benziyor," dedim. "Beni buna ikna etmene nasıl izin verdim?"

Bana şeytani bir sırıtış fırlattı. "Sihirli bir dilim var. Her seferinde işe yarıyor."

Sırıtışının üzerimde yarattığı etkiyi görmesine izin vermemeye çalışarak başımı salladım.

Vücudum kelimenin tam anlamıyla farkındalıkla uğulduyordu, çünkü adam haklıydı.

Dili büyüdü.

"Bu çok yanlış. Bunun için kovulabilirim, biliyorsun."

Stu'nun sırıtışı daha da genişledi. "Nasıl? Hiçbir kuralı çiğnemedik.

Henüz." Gülmekten kendimi alamadım. "Kötü örnek oluyorsun."

"Umarım öyledir. Belki daha fazla dil işi yapmama izin vermen için seni etkileyebilirim," dedi ve göz kırptı.

Başımı salladım, karnımda heyecan dolu bir his vardı. En son ne zaman bu kadar spontane davrandığımı hatırlayamıyordum. Stu'nun araba kullanışını, vücudunu hareket ettirışini seyretmek çok hoşuma gidiyordu. Bir erkek tarafından sürülmek kesinlikle yeni bir deneyimdi. Alfie hiç öğrenmemişti ve Mark hayattayken ikimizin de arabası yoktu çünkü ikimiz de işimize yürüme mesafesinde yaşıyorduk. Bu her zaman yapmayı planladığımız bir şeydi. O öldükten sonra tek başına gitmek acı tatlı bir meydan okumaydı.

Tanrım, onu çok özlemiştim. Stu'yla vakit geçirmek bana etrafımda bir erkeğin, her şeyi yapabileceğim ve hiçbir şey yapamayacağım bir suç ortağının olmasından ne kadar hoşlandığımı hatırlattı. Kalbime küçük bir sızı saplandı.

"Nereye gittin?" Stu önce bana sonra da yola bakarak sordu.

Omuz silktim ve ellerimi kucağımda oynattım. "Sadece bir şeyler düşünüyordum."

"Eşya mı?"

"Kocam, Mark. Araba kullanmayı hiç öğrenmedi. Her zaman bunu planlamıştı ama sonra, bilmiyorum, kaderin başka planları vardı sanırım."

Stu direksiyonu çevirirken yüzünde empati dolu bir ifade vardı. "Özür dilerim. Onu çok özleyiyor musun?"

"Bazı günler diğerlerinden daha fazla."

Başını salladı ve aramızda bir sessizlik oldu. Bir süre sonra Stu tekrar konuştu. "İlk kez direksiyon başına geçtiğimde sadece on dört yaşındaydım. Kendini beğenmiş küçük bir pisliktim, her şeyi bildiğimi sanıyordum. Ben ve kardeşim Lee amcamızın Ford Fiesta'sını alıp gezintiye çıkmıştık. Neredeyse kaza yapıyordum ama Lee en başından beri doğuştan yetenekliydi, anne karnından vites kolunu nasıl kullanacağını bilerek çıkmıştı."

"Sanırım bu, eline bir enstrüman alıp nasıl çalacağını bilen insanlar gibi."

"Bir sürüş virtüözü gibi mi?" Stu sordu. "O her zaman zeki olandı, tüm yeteneklere de sahipti."

Bunu söyleme şekli beni meraklandırdı. Neredeyse kendini küçümsüyor gibiydi. Bunun okuma güçlüğünden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim ama son seferden sonra konuyu tekrar açmaktan çekiniyordum. Doğru anı beklemem gerekiyordu. "Eminim tüm yetenekleri o kazanmamıştır. Sayılarla arası senin kadar iyi mi?"

Stu bir omzunu kaldırdı, belli belirsiz rahatsız görünüyordu. "Ben ."

"Muhtemelen bildiğinden daha iyisin. Sadece doğru öğretmene ihtiyacın var." Bana yan gözle baktı. "Sen değil misin?"

Başımı salladım. "Temel bir anlayışım var ama uzman değilim. Benim güçlü yanlarım edebiyat ve tarih."

"Ah, anladım seni."

Tekrar babamı düşündüm, Stu'ya nasıl rehberlik edebileceğini. Eğer şüphelendiğim kadar yetenekliyse, o zaman doğru türde bir terbiyeye ihtiyacı vardı.

"Bir şey düşünüyorsun. Neymiş o?" Stu yüzünde meraklı bir ifadeyle sordu.

"Nereden biliyorsun?"

Elini uzatıp çeneme vurdu. "Düşünürken dudağını çiğniyorsun ve alnın kırılıyor."

Kendimi mahcup hissederek yerimde kıpırdandım. "Öyle mi? Hiç fark etmemiştim. Ben de seni babamla tanıştırmayı düşünüyordum."

Stu kıkırdadı. "Hey, , güzelim."

Bana muhteşem dediğinde kızardım, omzuna hafifçe vururken bir an gözlerinin içine bakamadım. "Öyle değil, seni aptal. Babam King's College'da matematik profesörü. Sanırım seninle tanışmakla ilgilenecektir."

Stu dikkatini tekrar yola verdi, gülümsemesi kayboldu. "Hayır, sen iyisin."

"Üniversiteye girip giremeyeceğini görmek istemiyor musun? Eğer babamla tanışırsan ve o da sende potansiyel olduğunu düşünürse, başvurularında sana yardımcı olabilir." "Kendini ortaya atma, Andrea. Asla üniversiteye gitmeyeceğim. kursa katılmamın tek nedeni şartlı tahliyam için bir gereklilik olması. Bu değil.

Good Will Hunting."

Verdiği cevap midemi bulandırdı. Eski bir suçludan başka bir şey olamayacağını kabullenmiş gibiydi ve bu beni üzüyordu. "Peki kurs bittiğinde ne yapacaksın?" Sessizce sordum.

Stu ellerini direksiyona dayadı ve gözlerini önüne dikti. "Bir şeyler bulacağıma eminim."

Sesi pek de umurunda değilmiş gibi geliyordu, bu da beni daha da üzüyordu. İçine doğduğunuz sosyal tabakadan çıkmanın ne kadar zor olduğunu, insanların bir zihniyete ne kadar saplanıp kalabileceğini biliyordum. Mark öldüğünden beri, insanların potansiyellerine ulaşmalarına yardımcı olmayı hayatımın amacı olarak görüyordum. Neredeyse bir yılımı derin bir depresyon içinde geçirmiş, altıncı sınıflara İngilizce öğrettiğim eski işimden izin almıştım. Mark hayattayken bir sosyal hizmet görevlisiydi ve teşhisi her şeyi değiştirmeden önce sadece iki yıldır bu işi yapıyor olmasına rağmen, yine de pek çok insan için bir fark yaratmayı başarmıştı. Çok büyük bir kalbi vardı.

Kendimi depresyondan kurtardığımda, onun iyi işlerini devam ettirmenin benim görevim olduğunu hissettim, bu yüzden kariyer yolumu değiştirdim ve bunun yerine yetişkinlere yönelik kurslar vermeye başladım. Gençlere ders vermek çoğu zaman zorla beslemek gibi geliyordu, ancak yetişkin sınıflarında gerçekten öğrenmek, hayatlarında bir fark yaratmak isteyen bir grup insan vardı. Bana amaç veren, devam etmemi sağlayan şey buydu. Sanırım Stu'nun böyle bir çıkmaza girmesinin nedeni de buydu. Orada olmak istediği için benim sınıfımda değildi. Orada olmak zorunda olduğu için oradaydı ve bu beni zor bir duruma soktu çünkü bazen yardımımı istemediğini hissediyordum.

Stu, kardeşinin Grub Hut adında bistro tarzı bir lokanta olan restoranının hemen aşağısına park etti. Birisi dışarıya pembe balonlar ve mor parti flamaları asmıştı ve bu beni gülümsetti. Bunların Trevor'ın en sevdiği renkler olduğunu düşünmemiştim. Stu'nun ailesi kötü bir espri anlayışına sahip olmalı.

"Lee'nin fikri," dedi Stu, elini yine sırtımın alt kısmına koyarak. "Dediğim gibi, ukalalık aileden geliyor."

"Evet, bunu görebiliyorum," dedim girişten geçerken. Kot pantolonum, Converse'im ve soluk sarı tişörtümle kendimi biraz kıyafetsiz hissettim. Bütün

Erkekler gömlek ve pantolon giyerken, kadınlar parti elbiseleri giyyordu.

"Herkes giyinmiş," diye fısıldadım ona, kendimi utangaç hissederken üstümün eteklerini çektişirdi.

Bana sıcak bir bakış attı ve gözleri kısa bir süre vücudumu taradı. "Kendini rahat bırak. Muhteşem görünüyorsun."

Hem boğuk iltifatı hem de nefesinin sıcaklığı beni biraz titretti.

Bize ilk yaklaşan Stu'nun kardeşi Lee oldu. Onu yine Stu'nun Facebook fotoğraflarından tanıdım. Stu kadar uzun boylu değildi, aslında benden bir iki santim kısaydı ama çok sık görmediğimiz bir şekilde çekiciydi. Özellikle yakışıklı falan değildi ama kendini tutuşunda bir güven, açık mavi gözlerinde son derece çekici olan bir bilgelik vardı.

Beni Stu'nun yanında görünce şaşırmış görünüyordu, kurnaz bakışları aramızda gidip geliyordu.

"Bu kim?" diye sordu. Sesindeki endişe beni . "Arkadaşım Andrea.

Andrea, bu benim kardeşim Lee."

Lee bir kaşını kaldırdı. "Arkadaşın mı?" "Evet, öyle."

Lee bir an bile kaybetmeden kardeşini özel olarak konuşmak için kenara çekti. Mesele şu ki, sadece birkaç adım uzaklaşmışlardı ve ben hala ne konuştuklarını anlayabiliyordum.

"Çıktığından beri seni bir *arkadaşınla* görmedim Stu. Aslında bana hiç ilgilenmediğini söylemiştin. Peki neler oluyor?"

"İlgim geri geldi." "Saçmalık."

"Siktir git, Lee. Bazen benim daha yaşlı olduğumu unuttuğunu düşünüyorum."

"Hiçbir şeyi unutmadım. Eve geldiğinden beri eskisi gibi değilsin. Bunun hakkında konuştuk. Biriyle birlikte olman için çok erken ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Bu yorum karşısında midem bulandı, göğsüme bir acıma hissi saplandı. Stu *neden* kimseyle birlikte olmamıştı? Hapishane onu bir şekilde travmatize mi etmişti? Ve eğer durum buysa, o zaman neden benimle ilgileniyordu?

"Tanrım, bugünlerde sen de karın kadar kötüsün. Rahatla ve partinin tadını çıkar; ben bira almaya gidiyorum."

Stu kardeşini bırakıp yanıma döndü ve elimi tutarak beni restoranın arka tarafındaki küçük bara götürdü.

"Bütün bunları duydun, değil mi?" diye sordu Stu, barın etrafında dolanıp bir bardak alarak kendine bir bira çekerken bana bakmadan.

"Ben yaptım."

"Lee benim için endişeleniyor, hepsi bu. Hayatımın büyük bir bölümünde en büyük olma rolünden kaçtım, o da bu rolü üstlendi. Şimdi ondan daha kötülerini gördüm ve her an dağılacağımı düşünüyor. Bu beni rahatsız ediyor."

"Neden böyle düşünsün ki?" Stu birasını çekmeyi bitirirken sordum. "Ne alırsın?"

"Şarap mı? Çok iyi Long Island Buzlu Çayı yaparım."

"Kokteyl kulağa hoş geliyor," diye cevap verdim.

Bu garip günde. "Ama sorudan kaçmayı bırakabilirsin."

Stu içkim için malzeme toplamaya koyuldu, kaşları düşünceli bir çizgiye çekilmişti. "Çıktığım gün biraz sinir krizi geçirdim. Şimdi Lee bunun her an tekrarlanacağını düşünüyor. Birinin sürekli tepende dolaşmasının, kırılmanı ya da dağılmanı beklemesinin ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında değil gibi görünüyor. Ayrıca bir ilişkiye hazır olmadığımı düşünüyor, bu yüzden de senin yanında soğuk davranıyor."

"Öğretmenin olduğumu bildiği için olduğunu düşünmüştüm. Trevor ona söyledi mi?"

"Elbette öyle. Trev hayatı buna bağlı olsa bile sır saklayamazdı." Sözlerinde bir keskinlik vardı.

"Aramızda arkadaşlıktan başka bir ilişki olmadığını biliyorsun, değil mi?" Devam ettim ve o da bana alaycı bir bakış fırlattı.

"Bunun doğru olabilmesi için dilime çok düşkünsün, aşkım," dedi ve bana göz kırptı, tam o sırada kıvrımlı bir esmer gelip bize katıldı. Yanında küçük bir çocuk vardı ve çocuk çok sevimli mavi bir tulum giyiyordu.

"Bana bir bardak beyaz getir, olur mu Stu?" diye sordu esmer kadın çocuğun saçını düzeltirken. "İşte, kesinlikle muhteşem," diye devam etti, çocuğun yanağını çimdikleyerek kıkırdamasına neden oldu. Muhtemelen iki ya da üç yaşlarındaydı. Yanında oturduğumu görünce gülümsedi.

"Merhaba, ben Alexis," diyerek kendini tanıttı ve elini uzattı. "Andie," diye karşılık verdim onunla tokalaşırken. "Stu'nun bir arkadaşım."

"Gerçekten mi?" diye biraz inanmaz bir şekilde cevap verirken gözlerinin bir parça açıldığını fark ettim.

Stu onun önüne bir kadeh şarap koyduktan sonra kokteyliyi karıştırmaya devam ederken, "Kibar ol Lex," diye uyardı.

"Ne? Ben bir şey söylemedim."

"Yüzün her şeyi söyledi."

"Şaşırdığım için beni suçlayabilir misin? Senin kadın arkadaşların olduğunu hiç bilmiyordum ve alınma ama Andie senin gibiler için fazla şık görünüyor," dedi hafifçe alay ederek.

Şıklığı nereden çıkardığını bilmiyordum, çünkü o siyah bir elbise giyiyordu, bense çoğu insanın bahçe işlerini yaptığı türden kıyafetler giyiyordum. Belki de süslü bulduğu aksanımdı.

"Evet, evet." Stu gözleri bana takılmadan önce onu başından savdı. "Lex ve ben eskiden çıkıyorduk."

"Yaklaşık bir milyon yıl önce," diye araya girdi Alexis. "Benim ne olduğumu bildiğini sanıyor."

"Çünkü biliyorum. Ve bu kız senin için fazla iyi. Bunu söyleyebilirim sadece bir bakış."

Bu kadının Stu'nun eski sevgilisi olduğunu öğrendiğimde bir an için rahatsız oldum ama sonra birinin tişörtümün eteğinden tuttuğunu hissettim. Küçük çocuk bana gülümsüyordu.

"Merhaba." Sırıttım. "Senin adın ne?"

Ben konuştuktan sonra utandı ve yüzünü Alexis'in omzuna gömdü. Oldukça sevimliydi. "Bu benim oğlum. Adı Oliver."

"Harika biri," dedim ama içimden Stu'nun olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Bu düşüncem yüzümden okunuyor olmalıydı ki Stu, "Merak ettiğin buysa, o benim değil," dedi.

"Oh, ben-"

"Reklam panosu gibi bir yüz, sana söylemiştim."

Ben kızardım ve Alexis kıkırdadı. "Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Birlikte bir çocuk büyütmek zorunda kalsaydık birbirimizi öldürürdük."

Stu gülerek başını salladı ve kokteylimi önüme koydu. Ona teşekkür ettim ve bir yudum aldım.

"Bir saniye içinde döneceğim. Sadece Trev'e hızlıca bir merhaba demek istiyorum," dedi ve doğum günü çocuğunun etrafını saran bir grup erkeğe katılmaya gidişini izledim.

"Yani, gerçekten sadece arkadaş mısınız?" Alexis, Stu kulak kesildikten sonra sordu. Şarabını yudumlarken oğlu hâlâ kucağındaydı. Bana utangaç bakışlar fırlatıp duruyordu ki bu yine çok sevimliydi.

"Evet, aslında ben onun gittiği üniversitede ders veriyorum. Şartlı tahliyesinin bir parçası olarak benim dersime katılmak zorunda. Ona yardım etmeye çalışıyorum ama bu çok zor. Ne zaman ciddi bir şey konuşmaya çalışsam konuyu değiştiriyor. Dürüst olmak gerekirse, bugün beni neden buraya çağırdığından tam olarak emin değilim."

Alexis az önce söylediklerimi sindirmek için bir an bekledi. Sonra başını salladı. "Tipik Stu. Umarım açık sözlü olmama kızmazsın ama muhtemelen donuna girmek istiyordur. Önce sikiyle, sonra beyniyle düşünme eğiliminde. Beni yanlış anlama, adamın altın gibi bir kalbi var, ama birinden hoşlandığında biraz dolgun olabiliyor. Bana öyle geliyor ki onun dikkatini çekmişsin ve bunu bilen biri olarak söylüyorum, kolay kolay pes etmez."

"Oh, bundan emin değilim. İlk başta, çalışmadan sınıfı geçmesine izin vermem için bana şirin görünmeye çalıştığını düşünmüştüm. Şimdi ise ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Alexis bunu düşündü. "Hayır, bence senden hoşlanıyor. Gözlerinde o bakış var. Bir süredir görmemiştim. Doğruyu söylemek gerekirse, hapisten çıktığından beri kendinde değil. Hepimiz endişelendik."

Kokteylimden bir yudum daha aldım. Stu haklıydı; gerçekten de iyi Long Island Buzlu Çayı yapıyordu. "Nasıl yani?"

"Sessiz ve içedönük biriydi. Onu daha önce tanısaydınız, böyle biri olmadığını bilirdiniz. Stu hiçbir zaman derin düşünen biri olmadı."

Bunun biraz haksızlık olduğunu düşündüm ama yorum yapmadım. "Hapishanenin herkesi değiştirdiğine eminim," dedim sonunda.

"Doğru." Alexis başını salladı, tam o sırada kıvılcı saçlı biri yanına bir tabure çekti.

"Merhaba," dedi ve kendini bana tanıttı. "Ben Karla. Lee'nin eşiyim. Stu'nun arkadaşı olduğunuzdan bahsetmişti."

Alexis'e selam bile vermeyişinden bilgi edinme görevinde olduğunu anlayabiliyordum. Lee onu bu işe bulaştırmış olmalı.

"Doğru," dedim kartlarımı göğsüme yakın tutarak. Bu kadınları tanıımıyordum, niyetlerini bilmiyordum.

"Ve siz de onun öğretmeni misiniz?" Karla devam etti. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sözümü kesti. "İnkâr etme zahmetine girme. Trevor zaten bizi bilgilendirdi. Bu aile hakkında bilmeniz gereken küçük bir şey var. Trev çenesini kapalı tutamayan biri, bu yüzden ona gizli kalmasını istediğin bir şey söyleme. Her neyse, öğrencilerinizi görmenizde bir sakınca var mı? Bu tür şeyler hoş karşılanmıyor mu?"

Vay canına, kesinlikle açık sözlü biriydi. Gerildim ve cesaretimi toplamak için içkimden bir yudum aldım ve cevap verdim: "Evet, bu kesinlikle hoş karşılanmıyor. Aslında öğrencilerimle çıkmama izin verilmiyor çünkü bu bir çıkar çatışması. Ama Stu ve ben birlikte değiliz. Onda kullanılmamış çok fazla potansiyel görüyorum ve bunu geliştirmesine yardımcı olmak istiyorum."

"Görünüşe göre bunu yapmak için elinden geleni ardına koymuyorsun," dedi Karla, beni mesafeli, neredeyse klinik bir şekilde inceleyerek.

"Aman Tanrım, kadını rahat bırakır mısın?" Alexis bana özür diler gibi bakarak sordu. "Arkadaşım için üzgünüm. O bir kadın polis. Sorgulamalar alışkanlıkların bir sonucudur."

"Ben sadece Stu için en iyisini istiyorum. Lee onun yıkıcı bir yola girdiğinden endişeleniyor. Artık onunla çok az konuşuyor ve konuştuğunda da huysuzlaşıyor. Hiçbirimiz onun tekrar hapse atılmasını istemiyoruz ve kesinlikle onun için kötü olabilecek bir ilişkiye girmesini istemiyoruz."

"Çok konuşuyorsun," diye takıldı Alexis ama ben hâlâ şu 'yıkıcı yol' takılmıştım. Gerçekten de suça geri dönmesinden bu kadar endişeleniyorlar mıydı? "Lee'yle görüşmeye başladığında sen bir polis memuruydun ve o hâlâ geçimini sağlamak için araba çalışıyordu."

Bu benim ilgimi çekti, dikkatim Alexis'e sinirli bir bakış atan Karla'ya gitti. "Teşekkürler Lexie. Devam et ve tüm kirli çamaşırlarımı herkesin içinde ortaya dök, neden yapmıyorsun?"

"Bunu hak etmiyormuş gibi davranma. Zavallı Andie'yi sanki bir cinayet zanlısıymış gibi sorguya çekiyorsun."

Karla yüzünü buruşturdu. "Öyleyim, değil mi?" Sonra bana baktı. "Özür dilerim, korkunç davranıyorum. Gerçekten çok sevimli görünüyorsun. Sanırım Stu kadar ben de senin için endişeleniyorum. İşini tehlikeye atmak istemezsin, inan bana, ben de o yollardan geçtim."

"Stu gerçekten o kadar farklı mı davranıyor?" Endişe içinde sordum.

Karla dudağını çiğnedi. "Kulağa kötü gelecek ama gitmeden önce hiçbir şey onu korkutmuyor gibiydi ve bence bunun nedeni hiçbir şeyi çok derinlemesine düşünmemesiydi. Yani, kötü bir şey olduğunda bir süre üzülür ve sonra hayatına devam ederdi. Ama bugünlerde surat asıyor, herkesi tersliyor, kısacası daha önce ona hiçbir şey dokunamazken depresif biri gibi davranıyor."

Bunu düşünürken kaşlarımı çattım. Sınıfta hiç depresif görünmüyordu ama belki de yeterince yakından bakmıyordum. Belki de onun ilerlemelerinden dolayı fark edemeyecek kadar yıpranmıştım.

"Numaranı alabilir miyim?" Karla'ya sordum. "Ona göz kulak olurum ve tuhaf davrandığını görürsem seni ararım."

Hevesle başını salladı ve birbirimizin bilgilerini girmek için telefonlarımızı değiştirdik. Stu geri dönmeden bir dakika önce yer değiştirmiş olduğumuz için rahatlamıştım, bakışları Alexis ve Karla arasında şüpheyle gezinirken gözleri bana takıldı.

"Aç mısın?"

"Tabii."

Geldi ve taburemden inmeme yardım etti. "Hadi, Lee yemek servisi yapıyor. Umarım Meksika yemeği seversin. Bu onun uzmanlık alanı."

"Bayıldım." Gülümsedim ve beni herkesin yemek için oturduğu uzun bir masaya götürdü. Stu beni Lee'nin daha az sertleşmiş bir versiyonuna benzeyen en küçük kardeşi Liam'la tanıştırdı. Anlaşılan o da yengesinin izinden gidiyor ve polise katılıyordu. Stu bana gururla eğitimini yeni bitirdiğini ve tüm sınavlarını başarıyla geçtiğini söyledi. El sıkışıp merhabalaştıktan sonra Stu beni bir koltuğa oturttu. Yemek lezzetli, keskin ve baharatlıydı ve en son ne zaman bu kadar gürültülü bir sohbetin arasında oturduğumu merak ettim.

Stu'nun kolu benimkine yaslandı ve muhtemelen yapmam gerektiği halde hareket etmedim. Benim için ne kadar kötü olsa da dokunuşu hoşuma gidiyordu. Çünkü Karla haklıydı. İşimi tehlikeye atmaya değmezdi, özellikle de ödemem gereken bir yığın fatura varken.

Herhangi bir skandal yüzünden işimi kaybedersem, çalışamaz hale gelecektim ve sonra da iflas başvurusunda bulunmak zorunda kalacaktım. Bu fikir bile Stu'ya karşı filizlenmekte olan duygularımın üzerine soğuk bir kova su döktü.

Yemekten bir süre sonra Lee mutfaktan, üzerine yirmi beş mum yapıştırılmış devasa bir kremalı pastayla çıktı ve hepimiz ilgiden hoşlandığı belli olan Trevor'a *Mutlu Yıllar* şarkısını söyledik. Adamın vücudunda utangaç bir kemik bile yoktu.

Masanın etrafına baktığımda kesin olan bir şey vardı: bu birbirini çok seven bir aileydi. Stu'nun kendisini çok önemseyen bir grup insana ait olduğunu bilmek kalbimi ısıttı. *Hoş karşılanmadığını nasıl hissedebilirdi ki?*

"Gitmeye hazır mısın?" Stu bana doğru eğilirken nefesi boynuma çarparak sordu.

"Sanırım öyle. Alfie nerede olduğumu merak edecektir." Bunu söyler söylemez telefonumu çıkardım ve kuzenimden nerede olduğumu soran birkaç cevapsız arama ve mesaj geldiğinden emin oldum. Jamie'nin henüz ona Stu'yla ayrıldığını söyleme fırsatı bulamadığından şüpheleniyordum, çünkü eğer söyleseydi eminim mesajları çok daha panik dolu olurdu.

"Gidelim o zaman." Stu elimi tuttu. Üç erkek kardeşinin yanı sıra Karla ve Alexis de bu harekete kilitlenmiş gibiydiler. Bırakmak istedim ama Stu elimi çok sıkı tuttu. bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi. Belki de baldızının günün erken saatlerinde yaptığı müdahalenin farkındaydı.

Eve dönerken, "Harika bir ailen var," dedim. Stu birkaç dakikadır sessizdi ve ben de gerilmeye başlamıştım.

"Evet, öyleler; harikalar," diye cevap verdi ama sesi kilometrelerce öteden geliyordu. O kafasının içinde nereye gitmişti?

"Bugün beni davet ettiğin için gerçekten çok mutluyum. Çok güzel vakit geçirdim," diye devam ettim, parmaklarımı emniyet kemerimin kenarında aşağı yukarı gezdirerek. Birkaç dakika sessizlik içinde geçti.

"Belki de o kadar iyi bir insan olmadığını hiç düşündün mü?" Stu sessizliği bozarak sordu.

Bu da nereden çıktı şimdi? Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. "Pek sayılmaz. Her gün iyi şeyler yapmaya çalışıyorum."

İlgiyle bana baktı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Sanırım bunun için mükemmel bir ortamdayım. Öğretmen olmak beni yardım edebilecek bir konuma getiriyor. Sanırım başka mesleklerde iyi olmak daha zor olurdu."

"Ben iyi bir insan değilim," dedi Stu. "Ve seninki gibi bir işim olsaydı bile, muhtemelen bunu çarpıtır, kötü bir şeye dönüştürür, insanları sömürmenin bir yolunu bulurdum. Bana güvenmemelisin."

Ses tonu beni şaşırttı ve endişelendim. "Bütün bunlar nereden geliyor?"

Omuz silkti. "Alexis'in bugün söylediği doğrudur. Sen benim için fazla iyisin. Sanırım bunu fark etmem için onun söylemesi gerekti."

"Ben mükemmel olmaktan çok uzağım Stu. Hepimiz öyleyiz. Ve sen iyi bir insansın. Öyle olmasaydın şu anda beni uyarıyor olmazdın. Bundan faydalaniyor olurdun."

Yakıcı gözleri benimkilere kaydı, ela renginde parlayan altın ıçıldıkları vardı. "Mesele de bu, senden faydalanmak istiyorum Andrea. Bunu o kadar çok istiyorum ki, hem de birçok yönden."

İfadesi bana tuhaf geldi, çünkü evet, sinir uçlarımı harekete geçiren cinsel imalar vardı, ama başka bir şey de vardı. Savaş ya da kaç dürtümü harekete geçiren, bana gardımı almam gerektiğini söyleyen bir şey.

"Birkaç kadeh içtikten sonra hep böyle iç gözlemci mi olursun?" Ortamı yumuşatmak için sordum.

"Hayır, şu anda sarhoş olsaydım araba kullanmazdım. Benden uzak durman için seni uyarmaya çalışıyorum. Ben senin için iyi değilim, Andrea. Lütfen bunu unutma, çünkü bir dahaki sefere sana dokunmaya çalıştığımda, eğer izin verirsen, durmayacağım."

Sözleri içime işledi, içime bir ürperti yayıldı ve bu hoş bir ürperti değildi. Mark bana hiç böyle hissettirmemişti, muhtemelen onda bir gizem olmadığı için. O hafif, dürüst ve nazikti, tamamen açık bir kitap gibiydi, Stu ise çoğunlukla kapalıydı. Kafasının içinde çözebileceğimden emin olmadığım düşünceler vardı ve bir yanımda umutsuzca onu anlamak istese de, diğer yanımda onun tavsiyesine uymamı ve mesafemi korumamı söylüyordu.

Sadece yeterince güçlü olup olmadığımı merak ettim.

Dokuz

Bütün bir hafta geçti ve Stu benimle neredeyse tek kelime bile konuşmadı. Her gün sınıfta oturuyor, ödevlerini tamamlıyor ama bana gibi yaklaşıyordu. Nedeninden emin değildim ama bir tür içsel mücadeleyle hissine kapılmışım.

Bu beni endişelendirdi.

Gerçi beni rahatsız eden tek şey bu değildi, çünkü şimdi bazı yazılı ödevler verdiğine göre, bir tür disleksiden muzdarip olduğunu kesin olarak biliyordum. Okuyamıyor ya da yazamıyor değildi ama matematik çalışırken herkesten daha hızlı olmasının aksine, sınıfta tamamlaması gereken yazılı bir ödev olduğunda her zaman çok daha yavaştı. Cümleleri kopuk ve garipti, söz dizimi bozuktu ve sık kullanılan kelimeleri sürekli yanlış yazıyordu.

Birkaç kez onunla bu konu hakkında konuşmaya çalıştım ama her seferinde bir duvar ördü. Kendisini kasıtlı olarak ulaşılmaz, sessiz ve gülümsemeyen biri haline getirmişti ve onunla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Ekstra özel ders seansları düzenlenmesi konusunda bölüm başkanımıla konuştum ve o da buna sıcak baktı. Hatta kolejin rehberlik danışmanı Bayan Merrion'dan tavsiye istedim ve o da seanslara sadece Stu'yu değil, yazım konusunda yardıma ihtiyacı bir ya da iki öğrenciyi daha davet etmeyi önerdi. Bu, Stu'nun kendini dışlanmış hissetmemesini sağlayacaktı. Haklıydı, çünkü Stu kadar zorlanmasalar da Mary ve Susan da ekstra özel ders alabilirlerdi.

Bugün sınıfımı sanat tarihi modülünün bir parçası olarak Trafalgar Meydanı'ndaki Ulusal Galeri'ye bir geziye götürüyordum. Giriş ücretsizdi ve öğrencilerimi her eğitim fırsatından en iyi şekilde yararlanmaları için teşvik etmeyi severdim.

kaynak olarak kullanabilirler. Gün içinde bir ara Stu ile tekrar konuşma cesaretini toplayabileceğimi umuyordum. Belki de sınıf ortamı dışında beni dinlemeye daha meyilli olurdu.

Herkes formunun zirvesindeydi, ders dışında bir gün geçirmenin mutluluğu içindeydi. Metro istasyonuna doğru kısa yürüyüşümüzü tamamladığımızda Stu'nun arkamızdan geldiğini fark ettim. Diğer öğrencilerin aksine, yolculuk konusunda pek hevesli görünmüyordu.

Arabaya bindiğimizde ben Mary ve Kian'ın arasında bir yere oturdum, Stu ise tam karşımdaki pencerenin yanında durdu. Hava açtığı için bol bir bluz ve uzun bir etek giymiştim. Stu'nun bakışları vücudumda gezinerek bir farkındalık hissi uyandırdı. Yine de bir şey söylemedi.

"Bunu her zaman yapmalıyız," dedi Kian sırtarak. "Sizinle dışarı çıkmaya bayılıyorum. Sanki okula geri dönmüşüm gibi hissediyorum."

Mary ona bir bakış fırlattı. "Okulda *olmanızın* üzerinden çok uzun zaman geçmedi."

"Evet ama burası daha iyi çünkü burada zorbalar ya da sık kafalılar yok. Sadece kendim olabiliyorum."

Ona gülümsedim, sınıfımın kendini rahat hissettiği bir yer olmasına sevinmişim. Stu, Kian'a hitaben, "Bundan nasıl zevk alabiliyorsun?" dedi.

Onun sesini duyunca

beni hazırlıksız yakaladı çünkü son zamanlarda çok sessizdi. "Kendimi gülünç hissediyorum

bir grup yetişkinin arasında sanki beş yaşındaki çocuklarmışız gibi dolaşıyoruz."

"Kimse seni burada olmaya zorlamıyor," dedi Mary, açıkça sinirlenmişti. "Aslında, burada olmasan hepimiz için daha iyi olurdu. Son bir haftadır kışına şaplak yemiş gibi bir suratla dolaşıyorsun ve ben kendi adıma buna bakmaktan bıktım."

Stu ayağa . "Sana fikrini sordum mu?"

Mary kollarını kavuşturdu ve ona sert bir bakış fırlattı. "Hayır, ama anlıyorsun. Hepimiz dışarıda güzel bir gün geçirmek için sabırsızlanıyoruz ve sen huysuz küçük bir pislik gibi davranıyorsun. Ciddiyim, eğer benim oğlum olsaydın kulağının etrafına iyi bir tokat atardım."

"Mary," dedim azarlaracasına, bana öyle bir baktı ki, *bunu o istedi*.

Stu'nun dudakları kıpırdadı ve gülecek mi yoksa kaba bir şey mi söyleyecek anlayamadım. Gerginliği yatıştırmak için ayağa kalktım ve onu takip etmesini işaret ettim. "Benimle gel. Konuşmamız lazım."

Beni vagonun sonuna kadar takip etti, orada daha az yolcu vardı ve özel bir konuşma yapabiliyorduk. Öğrencilerimden birkaçı bizi merakla izliyordu, ancak şphelenmelerinden endişe etmiyordumnk sınıf yeleriyile sorun yaşadıklarında veya sıra dışı davrandıklarında sık sık özel olarak konuşurdum.

Yanındaki koltuğa oturmadan önce oturmasını işaret ettim.

"Neyin var senin?" Ona endişeyle bakarak sordum. "Farklı davranıyorsun."

Kollarını kavuşturdu, bacaklarını iki yana açtı ve bir bileğini diğerinin üzerine koydu. "Başımı aşağıda tutuyorum. Bunda bir sorun mu var?"

"Hiç de değil, ama sadece başını ne eğmiyorsun. Kasvetli bir halin var. Seni rahatsız eden bir şey olmadığına emin misin?"

Stu sahte bir gülümseme takındı. "Hiçbir şey, Bayan Anderson."

Onu inceledim ve sonra başka tarafa baktım. Ona bu kadar yakın olmak beni germişti, sanki tenim bedenime dar geliyordu. Tekrar konuştuğumda sesim kısıktı. "Sana inanmıyorum."

Stu yüzünü bana döndü, gözleri bariz bir şekilde cinsel bir tavırla üzerimde geziniyordu. "Benim boşalmalarımı zlyorsun, öyle mi?"

Kalbim sıkıştı. Bu şekilde konuyu saptırmasından, beni rahatsız hissettirmeye çalışmasından nefret ediyordum. İşe yarıyor olmasından da nefret ediyordum. Onunla ne yapacağımı bilemediğim için iç çektim. Yeni bir konu açmak için cesaretimi toplamadan önce birkaç dakika sessizlik geçti.

"Ödevleri nasıl buluyorsunuz? Herhangi bir zorluk var mı?" Yüzü sertleşti. "Hayır."

Onu inceledim, dudağımı çiğnedim çünkü sorunlarını tartışmayı reddetmesi beni gerçekten rahatsız ediyordu. Bir atı bile suya götürebilirsiniz. Stu'nun içindeki bu kadar büyük potansiyelin kullanılmamış olması benim için sinir bozucunun da ötesindeydi. *Kendisi için daha fazlasını istemeye nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyordu?*

"Sınıfta dilbilgisi ve yazma becerileri üzerinde çalışmak isteyenler için bazı ekstra özel dersler vermeyi düşünüyordum. Hem Susan hem de Mary ilgilendiklerini ifade ettiler ve siz de bize katılabilirsiniz," dedim.

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misin?"

"Tanrı aşkına, Andrea. Bir kez olsun lafı dolandırmak yerine ne düşündüğünü söyler misin? Bir bok yazamıyorum ve okumam daha da kötü. Bunu biliyorum, senin de bildiğini biliyorum. Sadece umurumda değil."

Söylediği şey beni kızdırdı, hem de çok kızdırdı. Çalışmayı reddetmesi, büyüme teklifini kabul etmemesi kendine karşı bir saygısızlıktı ve buna katlanamazdım.

"Bazen çok ... çok zor oluyorsun, bunu biliyor musun?"

Garip bir şekilde, benim öfke gösterim karşısında yüz ifadesi yumuşadı. "Sana vaktini benimle harcama demiştin. Buna değmem."

"Ben aynı fikirde değilim."

"Bunun tek nedeni beni tanımıyor olman."

"Seni tanımıyorum çünkü bir duvar örmüşsün, kimsenin içeri girmesine izin vermiyorsun. Diğerleriyle etkileşime girdiğinde bunu görüyorum. Ne zaman biri seninle arkadaş olmaya çalışsa, onlara hiçbir şey vermiyorsun. Artık Kian'la bile konuşmuyorsun ve bunun onu üzdüğünü söyleyebilirim. Senden hoşlanıyor. Bence aslında sana saygı duyuyor." Bu beni daha çok rahatsız etti çünkü onun ailesiyle etkileşimine tanık olmuştum ve muhtemelen tüm kardeşleri arasında en çekingeni olmasına rağmen, içinde bariz bir sıcaklık vardı. Gözlerinde onları sevdiğini, arkadaşlıklarına değer verdiğini görüyordum. Bu yüzden şu anda olduğundan farklı biri olabileceğini biliyordum.

Stu alaycı bir ses çıkardı. "Çünkü ben tam bir rol modeliyim."

"Düşündüğünden çok daha fazlasısın Stu. Güçlüsün, dikkat , üstelik havalı . Kian gibi genç bir adam için bu her şey demek. Onunla tekrar konuşmalısın. Muhtemelen seni üzecek bir şey yaptığını düşünüyordur."

Stu derin bir nefes alarak elini yüzünde gezdirdi ve karanlık hızla geçerken pencereden dışarı baktı. Sonra tekrar bana döndü. "O hiçbir şey yapmadı. Sadece şu anda çok fazla şeyle uğraşıyorum."

"Yani seni rahatsız eden bir şey mi var?" Sesimi yumuşak ve yargılayıcı olmamaya çalışarak söyledim.

Stu'nun gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, gözlerindeki yoğunluk kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu. Gerçekten de inanılmaz derecede çekiciydi. Bazen kendime onun benim öğrencim olduğunu, yolunu kaybetmiş ve kendini yetişkin eğitimi sınıfımda bulmuş bir erkek model olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyordum.

"Hiç , değil mi?" dedi, sesi alçaktı. "Acımasısısın."

Gözlerimi kırıştırdım, tam bir şey söyleyecektim ki Mary vagonun diğer ucundan durağımıza vardığımızı haber verdi.

Ayağa kalktım ve Stu'ya ciddi bir bakış attım. "Buna başka bir zaman devam ederiz, tamam mı? Sen kendinden vazgeçmiş olsan bile ben senden vazgeçmeyeceğim."

Sözlerimden rahatsız olmuş gibiydi, yere bakarak başını salladı ve beni trenden inerken takip etti. Galeriye yürümek çok uzun sürmedi ve içeri girdiğimizde sınıfa rehberlik ettim, üzerinde çalışacağımız tablolarda durarak onları yakından görme şansı elde etmelerini sağladım.

Leonardo Da Vinci'nin *Kayalıklar Bakiresi* tablosuna geldiğimizde durakladım ve biraz arka plan bilgisi vermeden önce onlara bir an için izin verdim. "Bu eser on altıncı yüzyılın başlarında tamamlanmış olmalı. Meryem Ana'yı bebek İsa ve Vaftizci Yahya ile birlikte bir meleğin yanında gösteriyor. Kanatları görüyor musun?" Resmin sağ tarafındaki mavi pelerinli figürü işaret ederek sordum. "Aslında bu eserin biri burada diğeri Louvre'da olmak üzere iki versiyonu var, bu daha sonraki versiyonu. Ulusal Galeri 1880 yılında satın aldı ve o zamandan beri burada duruyor."

Heyecanla konuştum, ancak yine de öğrencilerimden birkaçının gerçekten ilgilenmediğini görebiliyordum, diğerleri, özellikle de daha yaşlı olanlar, hevesle dikkat ediyorlardı. Çoğunlukla genç öğrencilerimi, işin içinde bir tür çıplaklık olmadığı sürece sanatı takdir etmeye ikna etmek zor oluyordu. Resim yüzlerce yıllık da olsa, bir kış ya da bir çift meme her zaman izleyici toplar gibi görünüyordu.

"Tamam, bu müfredatımızın son parçası. Bir saat içinde benimle lobide buluştuğunuz sürece galerinin geri kalanını dolaşmakta ve kontrol etmekte özgürsünüz."

Hepsi başını salladı ve gittiler, ben de bir kahve almak için kafeteryaya doğru ilerledim. Sırada bekledim, sonra oturacak bir yer bulmaya gittim. Boş bir masa bulur bulmaz benimkinin karşısındaki sandalye hareket etti ve Stu üzerine oturdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Şu Van Gogh tablosunu görmeye gitmiştim, hani şu insanların sürekli bahsettiği ayçiçekli olan."

Lattenden bir yudum aldım. "Oh?"

"Dürüst olmak gerekirse biraz hayal kırıklığına . Bütün bu yaygaranın anlamıyorum." Güldüm. "Ben her zaman *Yıldızlı Yıldızlı Gece*'yi tercih etmişimdir."

Stu çenesindeki kirli sakalı ovuştururken bir an sessizlik oldu. "Bu ayçiçeklerine ne kadar verirler sence?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Karaborsadaki gibi. Biri tabloyu çalacak olsa, ne kadar eder?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen milyonlarcadır."

Stu başını salladı. "Sadece duvarına asacağın bir sanat için bu kadar para ödemek delilik gibi görünüyor."

"Bu sadece bir sanat eseri değil Stu. Burada sergilenen eserler tarihin bir parçası. Yaratıldıkları dönem ve onları resmeden sanatçı hakkında çok şey söylüyorlar ve bu da onları paha biçilmez kılıyor."

Bana ciddi ciddi baktı, alt dudağını çiğniyordu, bakışları hesaplıyordu. "Bu kadar değerli bir şeyi çalmanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettin mi?"

Ona tuhaf bir bakış attım. "Gördüğümü söyleyemem."

"Gerçekten mi? Yani hiç banka soyduğunuz ya da ne bileyim, elmas falan çaldığınız ve tüm para endişelerinizin uçup gittiği bir senaryo hayal etmediniz mi?"

Ona baktım, ellerim kahve fincanını kavrarken kıpırdandım, kendimden utanıyordum. Tahmin edebileceğinden çok daha büyük para endişelerim olduğunu bilmiyordu. "Belki, ama bu konuda harekete geçecek değilim. Çabucak zengin olabilirsiniz, ama o zaman başka şeyleriniz olur. I

Hayatımı sürekli omzumun üzerinden bakarak, çaldığım şey için yakalanıp yakalanmayacağımı merak ederek yaşamak istemezdim."

Stu'nun bakışları sabit bir şekilde üzerimdeydi, dirseklerini masaya dayamıştı ve gözlerinde çeşitli düşünceler titreyordu. "Eskiden hiç endişelenmezdim. Bilirsin, çaldığım zaman."

"Hiç mi?" Buna inanmakta zorlandım.

"Sanırım duyarsızlaştım. Çocukluğunuzdan beri hırsızlık yapıyorsanız, bu bir yaşam biçimi haline geliyor. Her şeyden çok bir iş gibiydi. Ben ve kardeşlerim o kadar uzun süre paçayı kurtardık ki yenilmez olduğumuzu düşündük. En azından ben öyleydim. Sonra her şey dağıldı ve öyle olmadığımı öğrendim. Aslında hiç de öyle değilmişim."

Sesinde garip bir nostalji vardı, sanki özlemiş gibiydi. Hırsızlığı değil ama yenilmezlik duygusunu, asla yakalanmayacağını düşünmeyi.

"Sanırım yaşayıp öğreniyorsun," dedim kupamı kaldırıp uzun bir yudum alarak.

Stu'nun gözleri bir tür gizli bilgiyle parlıyordu ve ben tüm bunların nereden geldiğini merak ediyordum. Konu kesinlikle tuhaftı.

"Ama işte böyle Andrea," diye devam etti sonunda, "bazılarımız hiç öğrenemiyoruz."

Stu ile yaptığım konuşma aklımdan çıkmıyordu. Sözleri kafamda yankılanıyor ve beraberinde bir tedirginlik duygusu getiriyordu.

Ama işte böyle Andrea, bazılarımız hiç öğrenemiyor.

Bu ifadenin pek çok anlamı olabilirdi, en bariz olanı da parmaklıklar ardında geçirdiği zamandan ders almamış olmasıydı. Bu, yasaları tekrar çiğnemeye başlayacağı anlamına mı geliyordu, yoksa çoktan çiğnemiş miydi?

O hayata geri dönmesi fikrinden nefret ediyordum ve bunu engellemek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum, bu yüzden telefonu elime alıp babamı aradım. Stu başka birinin rehberliğini kabul eder miydi?

"Andrea, tatlım, bu zevki neye borçluyum?" diye cevap verirken mutlu bir sesi vardı.

Babam her zaman iyi bir ruh hali içinde olan bir adamdı. Annem de öyle. Onlar benim gözümde var olmuş en mükemmel çiftti. Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra bile birbirlerine tamamen aşıklardı. Belki de bu yüzden, birbirlerine duydukları aşktan dolayı bu kadar neşeliydiler. Benim Mark'la yaşadığım da aynı şeydi ve bir parçam her zaman annemle babam gibi yıllarca birlikte olamadığımız gerçeğinin yasını tutardı. Bazen üzüntüye yenik düşerdim ama çok derine inmemeye çalışırdım. Bir kez gerçek ve harika bir aşk yaşamıştım. Belki de bu yeterliydi.

"Merhaba baba, aslında bir iyilik istemek için aramıştım ama nasılsın? Annem iyi mi?"

"İkimiz de olabildiğince iyiyiz. Şimdi neye ihtiyacınız var?" diye nazıkçe cevap verdi.

"Bir öğrencim var. Çok dezavantajlı bir geçmişten geliyor ve aslında hapisten yeni çıktı. Disleksik olduğundan şüpheleniyorum ama matematik için gerçek bir yeteneği var. Sadece ortalamanın üzerinde olabilir ama bence bundan daha fazlası da olabilir. Bence doğru öğretmenle gerçekten olağanüstü olabilir."

"Ve benim yardımcı olmamı mı istiyorsun?" Babam niyetimi tahmin ederek sözlerini tamamladı.

"Evet, eğer istersen. Şiddet içeren bir suçtan dolayı hapiste değildi. Eskiden araba çalardı ama artık düzgün biri. Sadece eğer eğitilmezse eski yöntemlerine geri döneceğinden endişeleniyorum. Eğer ona akıl hocalığı yapabilirseniz, bir üniversitede olgun bir öğrenci olmaya hak kazanabileceğine gerçekten inanıyorum."

"İtiraf etmeliyim ki ilgimi çekti. İyi bir mazlum hikâyesini sevdiğimi biliyorsun," dedi babam, sesinde bir gülümsemeyle.

"Seni bu yüzden seviyorum."

"Ben de seni seviyorum tatlım. Şimdi dinle, aklıma bir fikir geldi. Şöyle yapacağız."

Ertesi gün sınıfta karmaşık bir cebirsel denklem içeren çalışma kâğıtlarını dağıtırken ellerimin nemlendiğini hissettim. Herkese bunun bir yarışma olduğunu ve ilk çözenin 10 sterlin kazanacağını söyledim. Elbette bu babamın fikriydi. Bazen çok büyük bir çocuk olabiliyordu.

Belli ki yarışma bir oyundu. Kazanma şansı olan tek kişi Stu'ydu ama babam onun ne kadar başarılı olduğunu görmek istiyordu. Eğer denklemi çözebilir ya da çözmeye yaklaşabilirse, bu onun yetenekli olduğunu kanıtlayacaktı. Bundan sonra tek yapmam gereken onu babamla buluşmaya ve önümüzdeki aylarda düzenli derslere katılmaya ikna etmektir.

Çocuk oyuncuğı,
değil mi? Belki de
değil.

Sınıfa görevlerini söylediğim anda Stu şüphelenmeye başladı. Bunu ağzının yapısından ve bakışlarının daralmasından anlayabiliyordum. Masum bir ifade takınarak masama geri oturdum ve telefonumdaki zamanlayıcıyı yirmi dakikaya ayarladım.

Bir süre sonra Stu'ya kaçamak bir bakış attım ve başını eğmiş, kalemiyle bir şeyler karaladığını görünce rahatlardım. Yirmi dakika dolduğunda, gizlice Stu'nun çalışmasının fotoğrafını çektim ve babama mesaj attım. Cevabı hemen geldi.

Baba: Bir kazanan bulduk. Onu daha sonra eve getir.

Kâğıtları karıştırırken, iyi bir çaba göstermiş olmalarına rağmen kimsenin doğru yapmaya yaklaşmadığını gördüm. Boğazımı temizleyerek sınıfa duyurdum: "Görünüşe göre kazanan Stu oldu. Günün sonunda ödülünüzü almaya gelebilirsiniz."

"Aferin Stu!" Larry tebrik etti.

"Kahretsin!" Kian bağırdı. "Özür dilerim, yani tebrikler dostum."

"Sağ ol dostum," dedi Stu, kurnaz gözlerini üzerime dikerek. Bir sıçanın kokusunu aldığını söyleyebilirdim. Şimdi boynum bile terlemişti. Asla iyi bir sihirbaz olamayacaktım. İnsanlar numaralarımı bir mil öteden fark edebilirdi.

"Kahretsin, o on sterlin benim de işime yarardı," dedi Susan.

"Bu ikimiz için de geçerli tatlım," diye dert yandı Mary.

"Bayan Anderson, en muhteşem kim yarışması yapabilir miyiz? Sıradaki?" Susan küstahça sordu. "Çünkü bu konuda kesinlikle başarılı olurum."

"Dil, Susan."

"Özür dilerim."

"Affedildim. Ve belki de yarışmaları haftalık bir etkinlik haline getiririz, ancak her seferinde on poundu karşılayabileceğimden emin değilim."

Mary arsız bir sırıtıyla, "Eğer teklif para değilse, ilgilenmiyorum," dedi.

"Bir gece ödev yapmamaya ne dersin? Bu seni cezbeder mi?"

Kocaman gülümsedi. "Olabilir."

"Pekâlâ, ne yapabileceğime bakacağım. Hepiniz sanat tarihi kitabını çıkarıp Size verdiğim çalışma kitaplarını alıp on birinci sayfayı açar mısınız?"

Stu'ya tekrar bakmamaya çalışarak bir sonraki dersle meşgul oldum. Artan şüphesini fiziksel bir şey gibi hissedebiliyordum. Ders bittiğinde sinirlerim bozulmuştu, babamın özel ders teklifini de benimkini reddettiği gibi reddedeceğinden endişeleniyordum.

Oda boşaldıktan sonra masama yaklaşarak, "Peki, şu duyduğum on sterlin nerede?" diye sordu.

Çantamı elime aldım ve cüzdanımı karıştırdıktan sonra gıcır gıcır bir on poundluk banknot çıkarıp masanın üzerine attım. Stu parayı almaya gittiğinde onu tuttum. Gözleri benimkilere kaydı.

"Sadece bir şartım var."

Sırıttı ve parayı bıraktı, boyuna doğru yükseldi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Olabileceğini düşünmüştüm."

"Lütfen kızma ama babamla senin hakkında konuştum. Bana denklemi veren oydu."

"Yani bu bir test miydi?"

"Sayılır. Ama söz veriyorum, bunun tek nedeni senin iyiliğini düşünmemdi."

Stu'nun gözleri bana bakarken sertleşti, ama sonra beklenmedik bir şekilde yumuşadı. "Çok tatlısın Andrea, ama sana söz veriyorum, bunu hak etmiyorum."

"Sadece bir dene, lütfen. Benim için mi? Önceden hiçbir şey öğrenmeden bu denklemi ilk seferde çözebilecek insanların yüzdesinin çok küçük olduğunun farkındasınız, değil mi? *Küçücük*. Sen özelsin Stu ve böyle bir zekâyla doğduğun için inanılmaz derecede şanslısın."

İltifatımdan rahatsız olduğu her halinden belliydi. Daha önce bu şekilde öven ya da becerilerini geliştirmesi için teşvik eden biri olup olmadığını merak ettim.

"Bak, bu özel ders olayını bir deneyeceğim, ama hoşuma gitmezse o zaman bu işi bırakmalısın. Devam etmem için beni rahatsız etmek yok, anlaştık mı?"

"Kristal kadar berrak. Şimdi boş musun? Babam seninle tanışmayı dört gözle bekliyor."

Stu'nun dudakları seğirdi. Belli ki hevesimi son derece eğlenceli bulmuştu. "Evet, ben boşum. Seni arabamla takip edeceğim."

Yaklaşık kırk dakika sonra çocukluk evimin önüne vardık. Oraya vardığımızda Stu etrafı kolaçan etti, gözleriyle sokağı taradı.

"Güzel mahalle," dedi benimle buluşmak için yanıma gelirken.

"Öyle. Burada büyüdüğüm için çok şanslıyım."

"Kusura bakmayın ama şu anda yaşadığınız yer biraz aşağı gibi görünüyor," dedi.

bir kaşını kaldırarak devam etti.

Onun bu yorumu beni gerdi. "Evet, şu anda maddi açıdan pek iyi durumda değilim. Şu anda karşılayabileceğim tek şey bu."

"Burası bir bodrum, değil mi? Ben bile bunun iç karartıcı olduğunu düşünüyorum ve ben bir bok çukurunda yaşıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Şimdi kabalık ediyorsun."

"Aklımdan geçenleri söylerim aşkıma, hep söyledim. Daha fazla para kazanmak için bir şeyler yapmayı hiç düşündün mü? Daha iyi bir daire almana yardımcı olacak bir şey?"

"Elbette, ama ne yapabilirim ki? Tam zamanlı çalışıyorum. Başka bir şey için pek yer kalmıyor."

Sözlerini tartarak bana dikkatle baktı. "Peki ya sana sadece birkaç hafta içinde toplu para kazanmanın bir yolu olduğunu söylesem? İlgilenir miydin?"

Bakışlarımı ona diktim. "Stu, bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

Bu konuşma, sanat galerisinde konuştuklarımızı ürkütücü bir şekilde hatırlattı. Bana yasadışı bir şey öneriyormuş gibi geldi. Stu'nun gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, ölçüyor, hesaplıyordu. Vardığı sonuç ne olursa olsun, top oynamaya hazır olmadığımı karar vermiş gibiydi.

"Hiçbir yerde. Boş ver."

Konuyu öylece kapatması hoşuma gitmemişti, çünkü temkinli olmama rağmen merak da ediyordum. Bütün bu şifreli konuşmaların ne hakkında olduğunu ve bunları neden o kadar insan arasında benimle yaptığını bilmek istiyordum. Ancak Stu hakkında şu ana kadar öğrendiğim bir şey varsa, o da istemediği halde onu açıklama yapmaya zorlamanın bir anlamı olmadığıydı.

"Tamam, gel. İçeri girelim ve seni babamla tanıştırayım." Şimdi arsız bir sırtış takınmıştı. "Eski odana da bakabilecek miyim?" Sert bir parmakla onu işaret ettim. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

Kapıdan geçtik, annemin ortancalarını geçtik ve ön tarafa vardık. Kapıyı iki kez çaldım. Babam görüldüğünde üzerinde en sevdiği gri kazağı vardı ve gülümseyerek bizi içeri buyur ederken kahverengi gözleri parlıyordu. "Sen Stu olmalısın," dedi, sesi dostça, hatta heyecanlıydı. Babam her zaman yeni bir çırak beklentisini sevdi. "Söylemeliyim ki, yıllar önce İlk denemeden sonra bu denklemi tamamlamayı başaran bir öğrenciye rastladım. Size ders verme fırsatı bulduğum için ne kadar heyecanlandığımı tahmin bile edemezsiniz."

"Şey, sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Anderson," dedi Stu, duruşu biraz sert ve sözleri garipti. Belli ki babam gibi profesör tiplerine alışık değildi.

"Lütfen bana Jim de," dedi babam Stu'yu çalışma odasına götürürken.

"Siz ikinizi işe gitmeniz için yalnız bırakayım," diye arkalarından seslendim. "Gidip anneme merhaba diyeceğim."

"Evet, tabii ki. Akşam yemeğine kalacak mısın?" Babam sordu. "Bunu kaçırmazdım," dedim ona sevgiyle.

Bir fincan çay içip annemle sohbet ettikten sonra, akşam yemeğini hazırlaması için yanından ayrıldım ve garip bir şekilde eski yatak odama bakmaya gittim. Stu'nun bundan bahsetmesi aklıma bu fikri getirmiş olmalıydı. Alan artık çoğunlukla depo olarak kullanılıyordu. Köşede terk edilmiş eski bir kondisyon bisikleti duruyordu. Babam onu birkaç yıl önce almış ama bir aydan kısa bir sonra kullanmayı bırakmıştı. Anneme ait birkaç kutu yün de vardı. Ne zaman tanıdığđ birinin bebeği olsa, yeni doğan bebek için mutlaka bir şeyler örerdi - eldivenler, çoraplar ve benzeri şeyler.

Yatağa oturdum, Mark'la ilk tanıştığım ve birbirimize sırlıslıklam aşık olduğumuz gençlik yıllarımı hatırladım. Bekaretimi bu yatakta kaybetmiştim, ailem koridorun hemen aşağısında uyurken sayısız geceyi onun kollarında geçirmiştim, gece misafirimden tamamen habersizdim. O zamanlar hayat çok daha basitti.

Birinin kapıyı hafifçe çalmasıyla irkildim. Arkamı döndüğümde Stu kapı aralığında durmuş, elini tahtaya dayamıştı.

"Selam," dedim, sesim nefes nefese çıkmıştı. "Özel ders nasıl geçti?" Bir omzunu kaldırdı, jesti kayıtsızdı. "İyi geçti."

"Sadece iyi mi?" Gözlerinde daha önce olmayan bir ışık görerek sordum. Heyecanlıydı ama bunu saklamaya çalışıyordu.

Stu bana bir bakış fırlattı. "İyi idi. İyiden de iyiydi. Sen haklıydın. Son bir saat içinde babandan otuz yıldır tek başıma öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim."

Memnuniyetle gülümsedim. "O zaman bu bir başarıdır diyebilirim."

Stu odaya girip yatağa yaklaşarak, "Evet Andrea, başarılı oldu," dedi. Biraz geri çekildim, o yaklaştıkça düşüncelerim . Bir yatak odasıydık, anılarla dolu bir yatak odası. Çok fazla geldi. Çok özel. Ön kollarımdaki gözenekler gerildi.

"Bahse girerim gençken gerçek bir kitap kurduydun," dedi Stu, parmağını eski koleksiyonumun bulunduğu rafta gezdirerek. Önümde durdu ve ben de başımı kaldırıp baktım.

"Bunu sana söyleten ne?" "Bir şeyler biliyorsun."

Yorumuna bir kahkaha attım. "Çok doğru. Bir sürü şey biliyorum."

"Bu yüzden mi öğretmen olmaya karar verdin?" diye sordu, beni incelerken dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. Tenimin her santimetresinin farkında olduğumu hissettim, aramızdaki hava kalınlaşıyordu.

"Hayır, aslında ister inanın ister inanmayın, üniversiteden ilk mezun olduğumda pazarlama işine girmeye niyetliydim. Staj yaptım, altı ay çalıştım ve bana göre olmadığına karar verdim. Bu yüzden bir öğretmen yetiştirme kursuna yazıldım ve bir daha asla arkama bakmadım."

Stu'nun kaşları birbirine çatıldı. "Eminim pazarlama işine devam etseydin çok daha iyi bir maaş alıyor olurdun."

Omuz silktim. "Muhtemelen, ama ruhu yoktu. Öğretmenliği çok daha ödüllendirici buluyorum. İnsanların hayatlarında gerçek bir değişiklik yapmak yerine

Günlerim, onlara ihtiyaçları olmayan daha fazla şey aldırmanın yollarını bulmaya çalışmakla geçiyor."

Stu kıkırdadı. "Evet ama belki de bu şekilde boktan bir bodrum katında yaşıyor olmazdın. Her şeyin bir iyi tarafı vardır."

Başımı salladım. "Şart değil. Gösterişli bir çatı katına sahip olabilirim ama kalbimde mutsuzluk varsa o zaman bir izbe de olabilir. Öğretmenlik beni mutlu ediyor. 'Boktan bir bodrum katında' yaşıyor olsam bile doğru hissettiriyor." Kendi sözlerini ona geri fırlatarak söyledim. Stu sessiz bir kahkaha attıktan sonra yüzünde tuhaf bir yumuşaklıkla bana baktı.

"Bana kardeşim Lee'yi hatırlatıyorsun. O her zaman bizi kendinden önce düşünür. Bunu uzun süre anlayamadım," dedi Stu, yatakta yanıma otururken bir elini saçlarında gezdirerek. Koluyla benimkine dokunduğunda şilte eğildi ve benim karıncalandı.

"Ama şimdi biliyorsun?"

Stu gözlerini pencereden dışarı dikti. "Evet, şimdi anlıyorum. Lee olması gerekiyordu, biliyorsun. Hapse girecek olanın o olması gerekiyordu. Küçük piç her zamanki gibi kılıcının üzerine düşmeye, geri kalanımız için suçu üstlenmeye hazırды. Ve biliyor musunuz? Geçmişte olsa ona izin verirdim ama içimde bir şeyler değişti. Arkama yaslanıp takım için bir tane almasına izin vermekten bıkmıştım. Ne şekilde çevirmek isterseniz çevirin, ben bir korkaktım, lanet olası küçük kardeşimin arkasına saklanıyordum. Bu yüzden öne çıktım. Arkasından iş çevirdim ve onun yerine benim gönderilmemi sağladım. Bana uzun süre kızgın kaldı. Sanırım bir şekilde kendini güçsüz hissetti. Kendimi doğrama tahtasına koyarak onun bizi koruma yeteneğini elinden almıştım."

Ona bakakaldım, anlattıkları karşısında şaşkına dönmüştüm. "Yaptığın çok özverili bir şeydi."

Başını iki yana salladı. "Hayır, ben sadece uzun zamandır başıma geleni yaşıyordum. Her neyse, artık dışarıdayım ve önemli olan da bu, ama demek istediğim, sen ve Lee birbirinize benziyorsunuz. Kendiniz için yaşamaktansa başkaları için yaşamayı tercih ediyorsunuz ve bu doğru değil. Kendi hayatını yaşamalısın, Andrea. Sevdiğin birinin senden çok erken çalınmış olması her şeyin bittiği anlamına gelmez. Dışarıda senin için çok daha fazlası var."

Bakışları dudaklarıma düşerken sesi şefkatliydi, göz kapakları kapalıydı. Ne demek istediğini anladığımda ciğerlerimin havasız kaldığını hissettim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama duyguları karşısında şok olmuşum. Stu'nun aptal olmadığını biliyordum ama beni bu kadar çok görebileceğini de düşünmemiştim. *Sevdiğin birinin senden çok erken çalınmış olması her şeyin bittiği anlamına gelmez. Dışarıda senin için çok daha fazlası var.* Beni hiç beklemediğim kadar derin bir seviyede anlıyordu ve bu ayıltıcıydı.

"Bu kadar şeffaf olduğumu hiç fark etmemiştim," diye nefes aldım, yanaklarım onun ilgisi altında ısınıyordu.

"Sen değilsin. Sadece çok yakından bakıyordum."

Stu'nun bakışları koyulaştıkça içimi bir sıcaklık kapladı. Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıktı, bu hareket istemsizdi. Köprücük kemiğine bakıyordum, gözleriyle karşılaşamayacak kadar utangaçtım. "Ne kadar yakın?" Sonunda ona bakarak fısıldadım.

Uzanıp büyük, güçlü eliyle boynumu kavradığında tüm nefesim kesildi. Kendimi suyun altındaymışım ve nefes almak için mücadele ediyormuşum gibi hissettim.

"Bu kadar yakın," diye fısıldadı, ağzı ağzıma inmeden hemen önce.

On bir

Stu'nun öpücüğü sıcak ve elektrikliydi. Hareket edemiyordum, geri çekemiyordum. Ve inanın bana, beynim bunu yapmam için bana bağıırıyordu ama bedenimin başka fikirleri vardı. Vücudum Stu Cross'un ben ve doygun olana kadar her santimimi tatmasını istiyordu.

Beni şefkatle öpmedi, onun yerine sertçe öptü, dili ağzımın içinde sadece benim sağlayabileceğim oksijene aç bir adam gibi yağmaladı. Bu rahatsız ediciydi, çünkü az önce oldukça yoğun bir anı paylaşmış olmamıza rağmen, böyle bir *açlığı* gerektirdiğini hissetmemiştim. Sonra aklıma bir fikir geldi. Sınıftaki ilk gününde böbürlenmesine rağmen Stu hapisten çıktığından beri bir kadınla birlikte olmamıştı. Öğle yemeğimi onunla paylaştığım gün de bunu itiraf etmişti.

İki yılı aşkın süredir ilk öpücüğü bendim. Ve Tanrım, beni öpüyordu.

Vay canına.

Eli boğazıma dolandı, bu hareket beni ürpertti. Parmakları aynı anda hem sert hem de yumuşaktı, her yerimi karıncalandıracak kadar baskı yapıyordu ama canımı yakacak kadar değil. Dudakları sıcak ve ıslaktı, kokusu inanılmaz derecede erkeksiydi. Ağırılığımı değiştirip vücudumu öpücüğe doğru çevirdiğimde ağzımın içine doğru inledi ve ben titredim.

Hiç böyle öpülmemiştim.

Mark'ın öpücükleri tatlı ve şefkatliydi, kendi başlarına çok güzellerdi. Stu'nun öpücükleri ise şiddetli ve aççaydı, sanki derisinin altında bir ateş yanıyordu ve onu sadece benim dudaklarım söndürebilirdi.

"Bacaklarını aç," diye nefes aldı, beni yatağa itecek ve arasına tırmanacak kadar uzun süre öpüşmeyi kesti. Sertliğini bacaklarımın arasına bastırdığını hissettim.

ve anında ıslandı. Uzun zamandır yakınlaşmayan tek kişi Stu değildi. Aslında ben onu iki yıldan fazla bir süredir yenmiştim. Belki de bu yüzden her şey beklediğimden çok daha yoğun hissediliyordu. Dilinin her hareketinde, parmaklarının boğazıma her dokunuşunda ona açılmak, ne isterse, nasıl isterse almasına izin vermek istiyordum.

Ancak annemle babamın alt katta sohbet ettiklerini duyduğumda kendime gelebildim. Evet, anne babanın konuşmaları her türlü cinsel durumun üzerine buz gibi soğuk su dökmek için mükemmel bir kovaydı. Stu'dan uzaklaştım, nefeslerim sert ve hızlı geliyordu. Tüm bedenim sıcak hissediyordu, istediğini bile unuttuğu bir şeye hazırdı. Stu'nun gözleri hâlâ kapalıydı ve öpüşmemizle uyuşmuş, içimde kaybolmuş gibiydi. Beni tekrar altına çekti, ağzı tekrar benimkini buldu.

"Bekle, , dur," diye nefes nefese kaldım, zihnim yine bedenimle savaştaydı. "Andrea," diye mırıldandı. "Bırak beni-"

"Yapamam," dedim, ağzı çeneme doğru inerken, omurgamdan aşağı hoş bir his gönderen ve beni inleten öpücükler kondurdu. "Ailem aşağıda. Durmak zorundasın."

Stu inledi ve yüzünün göğsüme düşmesine izin verdi, burnu göğsümün üst kısmını okşadı. Ağzını, dudaklarını, dilini, dişlerini orada hissetmeyi ne kadar istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bütün bu arzu nereden gelmişti? Yıllardır birikmiş, sessizce açığa çıkacağı zamanı mı bekliyordu?

Gözleri hala karanlıktı, benden çekilirken bile hala ihtiyaç ve istek doluydu, mutluluk anımız kısa kesildi. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyordum. Stu'yla birlikte olmak sadece kalbim için değil, kariyerim için de kötüydü. Biri öğrenirse işimi kaybedebilirdim.

"Hadi seninkine geri dönelim," dedi, sesi saf çakıl taşıydı.

"Yapamayız. Alfie orada olacak. Birlikte yaşıyoruz." Kuzenimi bahane olarak kullanıyordum, bunu biliyordum ama o anda aklıma gelen tek şey buydu. Frene basmam gerekiyordu.

"O zaman benimkine gel."

Küçük bir kakhaha attım. "Bu daha da kötü bir fikir. Evinizin ağzına kadar dolu olduğunu kendiniz söylediniz."

"O zaman sessiz olacağız," dedi elini omzumda gezdirip koluma doğru indirerek.

"Stu, annemle babamın az önceki iniltilerini duymamasına şaşırdım. Sadece öpüşürken bile bu kadar ses çıkarıyorsan, diğer şeyleri nasıl yapacağını hayal bile edemiyorum."

Şimdi sırtıttı. "Öyle mi? Öğrenmek ister misin?"

Ben cevap vermeden annem merdivenlerden yukarı seslenerek yemeğin hazır olduğunu söyledi. Stu'ya bakarak sessizce, "Yemeğe kalacak mısınız?" diye sordum.

Sırtışı genişledi. "Elbette öyleyim."

Harika.

"Tamam, lütfen terbiyeli ol." "Her zaman öyle yaparım."

Bununla alay ettim, sonra yataktan kalkıp onu yemek odasına götürdüm. Üstümü başımı düzeltmek ve saçlarımı düzeltmek için elimden geleni yaptım ama nedense kendimi hâlâ dağınık hissediyordum, sanki annemle babam bana bakarak Stu'ya ne yaptığımı anlayabilirlerdi. Elbette paranoyakça davranıyordum, çünkü annemle babam hiçbir şey fark etmemişti.

Aslında yemek beklediğimden daha az garip geçti. Çünkü babam Stu ile önümüzdeki haftalarda ona öğretmeyi planladığı şeyler hakkında sohbet ediyordu ve ben de anneme Alfie'nin nasıl olduğunu anlatıyordum. Annemle babam kuzenimi çok önemsiyorlardı, ama onun münzevi tavırları yüzünden

onları çok sık ziyaret etmek. Ya da onların kendisini ziyaret etmesine izin verirdi. Bunun duygularını incittiğini biliyordum ama her zaman bunun kişisel bir şey olmadığına dair onları rahatlatmaya çalıştım.

Alfie çok fazla insanla iletişim kurmuyordu ve çoğu zaman bunun nedeni sanatına kendini çok kaptırmış olmasıydı. Ayrıca, Alfie'nin annesi, büyükannem ve büyükbabamın daha fazla çocuk sahibi olamayacaklarını öğrenmelerinin ardından annemin ailesine evlatlık verildiği için aslında kan bağı olan akrabalar değildik. Bu yüzden teyzem çok farklıydı. İlk çocukluğunu koruyucu aile yanında geçirmişti ve bu onu çok hırslı yapmıştı. Bir daha asla fakir olmamaya kararlı bir şekilde, varlıklı bir aileden gelen Alfie'nin babasıyla evlenmişti. Babasının bir dolandırıcılık skandalına yakalanıp tüm parasını kaybedeceğini öngörememişti.

Ailemin evinden çıkıp kendi araçlarımıza doğru ilerlerken Stu omzumun üzerinden, "Hadi seninkine dönelim," diye fısıldadı. Kuzenimin ailesiyle ilgili düşüncelerim, onun vücudunun arkamdan bana doğru bastırmasıyla kısa kesildi.

"Sana söyledim, Alfie orada olacak," diye cevap verdim.

"Eminim aldırmayacaktır. Aslında onunla tekrar denemeyi umuyordum. Pek iyi bir başlangıç yapamadık."

". Jamie ve ben hariç herkese karşı böyledir. Kuzenim tanınması en zor insanlardan biridir."

"Yine de denemek isterim," dedi Stu ve sesinde beni meraklandıran kararlı bir ton vardı.

"Neden?"

Bir omzunu kaldırdı. "İlginç birine benziyor."

"İlginç biri ama ikinizin anlayabileceğinden emin değilim. Siz çok farklı türden insanlarsınız."

Stu'nun dudakları gergin bir çizgiye dönüştü ve söylediklerimden rahatsız olmuş gibiydi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu tam olarak söylediğim şey demek. Sen ve Alfie zıt kutuplarsınız, ayrıca Alfie inanılmaz derecede paranoyak. Yeni insanların içeri girmesine pek izin vermez ve eğer seni eve getirirsem çok korkar."

"Peki eve bir erkek getirmek istediğinde ne yapıyorsun? Kuzenin uyurken onu gizlice içeri sokup sabah o uyanmadan dışarı mı gönderiyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdim iyice düşünmeden önce. "Ben eve erkek getirmem." Stu bana doğru döndü, yüzünde inanmayan bir ifade vardı. "Hiç mi?"

"Asla," dedim, kızardığını hissederek. Bir an sessizlik . "Peki, en son ne zaman-?"

"Aman Tanrım, bunu seninle tartışmayacağım. Şimdi arabama biniyorum, tamam mı? Sabah sınıfta görüşürüz." Kendimi mahcup hissettim. Mark'ın ölümünün üzerinden ne kadar zaman geçtiğini biliyordu. Bekârlığıma gülecek miydi yoksa anlayışlı mı davranacaktı?

"Hadi ama Andrea. İşler kişiselleştiğinde öylece kaçıp gitme. Seni tanımaya çalışıyorum."

Arabama ulaştığımda kapıyı açtım, çantamı yolcu koltuğuna attım, sonra Stu'ya döndüm. " da bu zaten, beni tanımaya hiç çalışmamalısın."

O cevap vermeden arabaya atladım, kapıyı kapattım ve anahtarımı kontağa yerleştirdim. Annemlerin evinden uzaklaşırken çok gergindim. Sürücü tarafındaki aynadan Stu'nun sokakta durduğunu gördüm, hayal kırıklığı yumruklarını sıkmasından belliydi.

Bu gece işlerin çok ileri gitmesine izin vermiştim ve bu onun hatası değildi. Yaşı büyük olsa da hâlâ benim öğrencimdi. Onun üzerinde güç sahibi bir konumdaydım.

ve beni öpmesine izin vermem yanlıştı. Onu durdurmalıydım, işlerin bu kadar ilerlemesine asla izin vermemeliydim. Ama karşı koymaktan acizdim. Onun dokunuşu içimde yıllardır uykuda olan bir ateşi körüklemişti ve sanki bunca zamandır içimdeki ateşi dışarı çıkaracak doğru kişiyi bekliyormuşum gibi, bu ateşi dışarı çıkarmak bana neredeyse özgürleştirici gelmişti. Stu o kişi miydi?

Hayır, .

Dikkatim her zamanki gibi alyansımın bulunduğu yüzük parmağıma kayınca elim titremeye başladı. Gömleğimin kolu kıvrılmıştı ve Mark'ın ölümünden bir yıl sonra yaptırdığım dövmenin ucu ortaya çıkmıştı. Onu bir şekilde anmam gerektiğini hissediyordum, bu yüzden sol ön kolumun iç tarafına, güzel çiçeklerle çevrili bir kalp şeklinde küçük bir M harfi yaptırdım. Stu'yu bir iki kez ona bakarken yakalamıştım ama bana hiç sormamıştı. Belki de bunun çok kişisel olduğunu biliyordu.

Dövme dikkatimi dağıtsa bile öpücüğünü aklımdan çıkaramıyordum ve kendimi çok kötü hissediyordum çünkü o gitmiş olsa da on yedi yaşımdan beri sevdiğim adama ihanet etmiş gibi hissediyordum. En rahatsız edici kısmı da buydu.

Ertesi sabah yeni bir grup gecikmiş fatura geldi. Kapıdan çıkarken onları çantama tıktırdım, Alfie bulur diye dairede bırakmaya korkuyordum. Kuzenim işlerin ne kadar kötüye gittiğinin farkında değildi ve ben de öyle kalmasını planlıyordum.

Üniversiteye vardığımda Stu'nun arabasını park ettiğim yerin birkaç adım ötesinde gördüm. Onun burada olması beni tedirgin etmişti. Dün gece ikimiz de tamamen uygunsuz davranmıştık ve bunu birine söylemesinden korkuyordum. Bu fikir bile midemi geriyordu.

Girişе yaklaştığımda onu duvara yaslanmış sigara içerken gördüm. Gözlerimiz kilitlendi ve ikimiz de aynı anda hareket ederek kapı koluna uzandık. Bedenlerimiz çarpıştı, el çantam omzumdan düştü ve banknotlarım yere saçıldı.

Saçmalık.

Şansıma en görünür olan zarfın üzerinde kocaman kırmızı bir ZAMAN AŞIMI damgası vardı. Stu onları toplamama yardım etmek için eğildi ve bunu görebileceğini biliyordum. İçimi derin bir utanç duygusu kapladı. Bu çok saçmaydı, çünkü ölen kocanızın sağlık faturalarını ödemek utanılacak bir şey değildi, ama yine de hissettim.

"İşte," dedi Stu ve mektupları bana uzattı. Onları çantama geri koydum ve yorum yapmamasına sevindim.

"Teşekkürler."

Aceleyle içeri girdim, kendimi rahatsız hissediyordum. Bütün sabah kendimi gergin hissetmişim. Öpücük yüzünden mi yoksa faturalar yüzünden mi bana bakıyordu? Öğle yemeğine kadar bir şeyleri düşürmeye ve hata yapmaya devam ettim. Zil nihayet çaldığında, biraz hava almaya ihtiyacım olduğunu hissettim ve bahçede biraz yürümeye karar verdim.

Yaklaşık on beş dakika sonra sınıfa döndüğümde Stu'yu beni beklerken buldum. Etrafta başka öğrenci yoktu ve ben de onun varlığından çekinerek kapı aralığında bekledim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Ben sordum.

Stu'nun bakışları yoğundu. Ela gözleri önce yüzümde gezindi, sonra vücudumda dolaştı. Kıyafetim sade ve muhafazakârdı ama onun bana bakışı kendimi çıplak hissetmeme neden oldu. Sanki her şeyi görebiliyor, hiç görmemiş olmasına rağmen kafasında canlandırabiliyordu.

Boğazım kurudu.

"Seninle konuşmak istiyorum Andrea. İçeri gel ve kapıyı kapat," dedi, sesi emrediciydi. Sanki rolleri değiştirmiştik ve birdenbire yetkili kişi o olmuştu. İçgüdüsel olarak istediği şeyi yaptım, kapıyı kapattım ve odaya girdim. Masalardan birine oturdum ve konuşmasını bekledim. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeyince daha da sabırsızlandım.

Daha fazla sessizliğe dayanamayarak, "Tanrı aşkına, çıkar ağızındaki baklayı," diye bağırdım.

Stu, "Beni kuzeninle tanıştıрман gerekiyor," diye cevap verdi. "Bu sefer düzgünce."

Anlamadığım için kaşlarını çatmıştım. Bu söylemesini beklediğim son şeydi. Dürüst olmak gerekirse, bana evlenme teklif etmek üzere olduğunu düşünmüştüm, özellikle de gözleri vücudumu taradıktan sonra.

"Alfie? Neden?"

"Bizi tanıştırdığında her şeyi açıklayacağım ama bugün olmak zorunda. Oyalanıyorum ve artık zamanım tükeniyor."

Kaşlarını çatıttım. "Stu, sen neden bahsediyorsun? Ne demek 'zamanım tükeniyor'?"

"Beni Alfie ile tanıştırdığında sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

Sesindeki güç beni ayağa kaldırdı. Ayağa kalkarak ellerimi kalçalarıma koydum ve sert bir bakışla ona yöneldim. "Seni tanıştırmayacağım, şimdi gidebilirsin. Öğle yemeği saatinde bu odada bulunma iznin yok."

"Andrea, lütfen zorluk çıkarma. Ben sadece ailemi korumaya çalışıyorum." Sesi şimdi daha yumuşaktı, yalvarıyordu.

"Stu, kendini tam olarak ifade edene kadar söylediklerinden bir şey anlamam mümkün değil. Ya bana neler olduğunu anlat ya da . Ben anlamıyorum.

oyun için zamanım var."

"Lanet olsun," diye küfretti, iki elini saçlarında gezdirirken volta atıyordu. Onu izledim, ne kadar tuhaf davrandığını görünce derin bir endişeye kapıldım. Karla'nın öngörülemeyen davranışlar derken kastettiği bu muydu? Flört eden adam gitmişti. İşte endişelendiği ciddi eski kayınbiraderi karşısındaydı. Telefon numarasının hâlâ bende hatırladım ama kullanıp kullanmamam gerektiğinden emin değildim.

Sonunda volta atmayı bıraktı ve hareketsiz durdu, gözleri benimkilere odaklanmıştı. "Senin sınıfında olmam bir tesadüf değil. Bu yüzden sana enerjini bana harcamamanı söylüyordum. Ben bir bok parçasıyım."

"Stu, ne-"

"Söyleyeceklerimi duyduğunuzda bana hak vereceksiniz. Başından beri sahte bahanelerle buradaydım. Bu şartlı tahliyemin bir koşulu değil. Üniversiteye kendi özgür irademle kaydoldum, tüm amacım sizi tanımaktı."

Sözleri tüylerimi diken diken etti, bazen altın sarısı olan gözleri düz koyu kahverengiye döndü. "Neden?" Fısıldadım.

"Çünkü kuzenine ulaşabilmemin tek yolu sensin."

Şimdi titriyordum. "Tekrar soruyorum, Alfie'nin tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Stu soruyu geçiştirerek, "Buraya seni kullanmaya tamamen hazır olarak geldim, Andrea," diye devam etti. "Ama sonra seni tanıdım ve kullanılamayacak kadar iyi olduğuna karar verdim. Artık bunu yapmayacağıma karar verdim. Sorun şu ki, başka seçeneğim yok."

Perişan görünüyordu ve söylediklerinden rahatsız olmama rağmen yine de onu teselli etmek istedim. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatarak ellerini ellerimin arasına aldım.

"Söyle bana," diye nefes aldım, kalbim iki kat hızlı atıyordu.

"Bence ikimiz de iyi olur. Bu karmaşık bir hikaye."

Başımı salladım ve ikimiz de oturduk. Stu cebinden anahtarlarını çıkardı, konuşurken onlarla oynadı, gözlerime bakmadı.

"Çocukluğumuzdan beri ben ve kardeşlerim tehlikeli bir adam için çalıştık. Adı McGregor'du ve bizi araba çalmaya ilk o bulaştırmıştı. Aradan on yıl geçti ve Lee hepimiz için dışarı çıkmak istediğine karar verdi. Onu parmaklıklar ardına koymakta parmağı vardı. Bu hayattan kurtulabileceğimiz anlamına geliyordu; aksi takdirde onun için çalışmayı bırakmamıza asla izin vermezdi. Ama hırsızlığımız başımıza bela olunca ve ben de hapse atılınca aynı hapishaneye konuldum. McGregor başından beri benimle uğraşıyordu, Lee'ye bir mesaj göndermek için beni kullanmak istiyordu. Oradaki ilk haftamda diğer beş adamdan dayak yedim ve on günümü revirde iyileşerek geçirdim. O on günün son günüm olduğunu ve çıkar çıkmaz ölü bir adam olacağımı biliyordum."

"Aman Tanrım, Stu," diye nefes nefese kaldım, dehşete kapılmışım.

"Belmarsh'ın iki kralı vardı. Biri McGregor'du, diğerine de Dük derlerdi, çünkü havalı bir hıyardı. Aynı zamanda tam bir sosyopattı, bu yüzden merdivenin tepesine bu kadar çabuk tırmanmıştı. Her neyse, revirden çıktığım gün Dük'ün hücreğine çağrıldım. Sadakatim karşılığında McGregor'dan korunmamı teklif etti. Başka seçeneğim yoktu. Ya ölüm ya yaşamdı, ben de yaşamı seçtim.

"McGregor kısa süre sonra başka bir mahkum tarafından öldürüldü ama ben yine de Dük'e verdiğim söze bağlı kaldım. Bana kendimi asla affetmeyeceğim bazı şeyler yaptırdı ve bir süre çok karanlık bir yere gittim. Sonra, tahliye tarihim verildiğinde, Dük dışarı çıktığımda onun için yapmamı istediği bir iş hakkında saçmalamaya başladı. Ona temizleneceğimi, Leeye söz verdiğimi söyledim, ama hiç oralı olmadı. Eğer işi reddedersem

aileme zarar vermek için insanlar gönderirdi." Stu durakladı ve gözlerini benimkilere dikti. Nemden parlıyorlardı ve onun bu duygu gösterisi beni şaşırtmıştı. "İşte burada sen ve kuzenin devreye giriyorsunuz."

"Ama nasıl?" Nefes aldım.

Stu yine anahtarlarıyla oynamaya başladı. "Dük kuzenini tanıyordu. Bir keresinde sahte bir Rembrandt yaptığını duymuştu. Orijinalinden asla ayırt edemeyeceğini söyledi. Uzun lafın kısası, sevgilim, Alfie'yi başka bir resim yapmaya ikna etmemi istiyor."

"Başka bir kopya mı?" Şaşkınlıkla sordum. *Bu kişi Alfie'nin replikalarını nereden biliyordu ki? Onları sadece hobi olarak çiziyordu.*

"Evet."

"Ne için?" "Bir soygun için."

Bir kahkaha attım. "Bu bir şaka, değil mi? Bir çeşit eşek şakası?"

Stu'nun bakışları keskinleşti, derin ve düzgün nefes alıyordu. "Şaka yapmıyorum, Andrea. Aslında hayatım boyunca hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

"Demek bu yüzden Alfie'ye ulaşmak için benimle buluşman gerekiyordu," dedim birdenbire anlayarak. Hemen ardından başka bir şey daha ortaya çıktı: Stu'nun bana bu kadar sert davranmasının tek nedeni buna *mecbur olmasıydı*.

Zaten çok seksisin. Yalan. Ama o dudakların ve büyük kahverengi gözlerin, işte bunlar beni azdırıyor. Yalan. O kadar mantıklıydı ki neredeyse tekrar gülecek gibi hissettim. Tabii ki benden hoşlanmıyordu. Onun seviyesinden o kadar uzaktaydım ki gülünçtü. Ama yine de acı veriyordu, çünkü gerçek şu ki, onun çekiciliği sahte olsa bile, benimki değildi. Ondan gerçekten hoşlanmıştım, hoşlanmaktan da öte ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum.

Stu, "İşte bu kadar, hayatım," diye içini çekti.

İncinmiş duygularımı bir kenara ittim ve cesur bir yüz ifadesi takındım. "Peki Alfie'nin resmi yapmayı gerçekten kabul ettiğini hayal edersek, o zaman ne olacak? Soygunu kim yapacak?"

Stu uzunca bir süre bana baktı, yüz ifadesi karmakarışık. Sonunda, "Yapacağız," diye cevap verdi.

Şimdi gülüyordum, inanamayarak başımı sallıyordum. "*Biz* derken sen ve ben mi? Hiç sanmıyorum."

"Faturalarını gördüm, Andrea. Borç içinde boğulduğunu biliyorum."

"Bu, onlara ödeme yapmak için yasaları çiğneyeceğim anlamına gelmiyor. Tanrım, galerideki ve ailemin evindeki tüm o konuşmalar bununla ilgiliydi. Ne kadar ileri gidebileceğimi anlamaya çalışıyordun."

"Aileme zarar verecek. *Aileme*. Sahip olduğum tek şey onlar ve onları korumak için dünyanın öbür ucuna bile giderim. Bu senin ne kadar ileri gideceğinle ilgili değil. Bu benim ne kadar ileri gidebileceğimle ilgili ve onları güvende tutmak için yapamayacağım bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bu inanılmaz derecede takdire şayan Stu," dedim, sesim hâlâ sertti. "Ama üzgünüm, sana yardım edemem. Polise gitmen gerekiyor. Hatta Karla'yla konuşmalısın."

"Polis bu konuda yardımcı olamaz. Onun ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Böyle bir güç yasaları geçersiz kılar."

"Bunu yaparsan ve yakalanırsan, sadece daha fazla zaman alırsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bana baktı, ifadesi bomboştu. "Bu mam gereken bir şans." "Ama bunu seninle birlikte yapmayacağım. Üzgünüm ama yapamam."

Stu cevap vermedi, onun yerine omuzları gerilmiş bir halde dönüp odadan çıktı. Bana kızgındı, bu çok açıktı. Ama başka ne ki? Biz Bonnie ve Clyde değildik. Bildiğim kadarıyla

Hırsızlık ve sanat soygunları dünyası filmlerin ve suç romanlarının konusuydu.
Gerçek değildi, benim gibi biri için değil.

Ve kesinlikle içinde olmak istediğim bir dünya değildi.

On iki

Stu o öğleden sonra sınıfa dönmedi, boş sırası günün erken saatlerinde bana açıkladığı şeyi keskin bir şekilde hatırlatıyordu. Buna hâlâ inanamıyordum ve aklımda daha pek çok soru vardı. Mesela, benimle arkadaş olmayı seçmeden önce para sorunlarım olduğunu biliyor muydu? Ve bu soygun tam olarak neyi içeriyordu? Kimden ve nereden çalıyordu?

Beni hedef almış olması, daha biz tanışmadan kim olduğumu bilmesi beni belli belirsiz hasta hissettirdi. Elbette, borçsuz olma, hayatımı faturalar ve sürekli geri ödeme endişeleri olmadan yaşayabilme fikrinin kulağa cennet gibi geldiğini inkar edemezdim. Ama aniden başıma gelen talih kuşunun nereden geldiğini açıklamadan borçlarımı rastgele ödeyebilecek değildim.

Teklifinin pek çok ayrıntısı düşünülmemiş gibi görünüyordu.

İçinde bulunduğum durumu vurgulamak istercesine eve geldiğimde kapımın önünde duran bir para tahsildarıyla karşılaştım. Uzun boylu ve iriydi, kahverengi bir deri ceket ve yıpranmış bir kot pantolon giymişti. Arkamdan kaç yaşında olduğunu anlayamadım ama tahmin yürütecek kırklı yaşların sonunda derdim. Kapı tokmağını kaldırıp sürekli kapıya vururken ön taraftaki çalıların arkasına saklandım (en iyi anım değildi). Alfie'nin onu görmezden geldiği belliydi, gerçi yabancılara, özellikle de böyle görünenlere kapıyı açtığı bilinmiyordu.

Sokağımın sonuna kadar yürüdüm ve o gidene kadar bekledim. Ancak o arabasıyla uzaklaştıktan sonra harekete geçtim, kimseyle konuşamadığı için kızgın görünüyordu.

"Andie! Yirmi dakikadan fazla bir süre kapıda bir adam vardı ve görünüyordu. Gitmeden önce bunu posta kutusundan içeri soktu," dedi.

Sonunda daireye girdiğimde Alfie. Bana üzerinde adımın yazılı olduğu mühürlü bir zarf uzattı. İçinde ne tür tehditler olduğunu anlamak için amama gerek yoktu.

"Sorun yok. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," dedim yorgun bir şekilde mutfağa doğru ilerlerken. Alfie kendime bir kadeh şarap doldurmamı izledi ve sonra tezgahın yanına oturdu. Çok yorulmuştum. Bu gün hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu.

"Para toplayıcısıydı, değil mi?" dedi Alfie, sesi yumuşaktı. "Ben aptal değilim. Neye benzediklerini bilirim. Borç ister misin? İhtiyacın olursa bir sonraki tablomu sattığımda sana biraz para verebilirim."

"Hayır Alfie, bu senin sorunun değil," diye cevap verdim. "Benim sorunum. Bir bulacağım." Alfie'nin kira parası zaten resim satışlarından geliyordu, bu yüzden ondan daha fazlasını istemeye cesaret edemezdim. O da yaşamak zorundaydı.

"Ama nasıl? Piyangoyu kazanmak dışında yapabileceğin pek bir şey yok."

"Biliyorum," dedim asık suratla şarap kadehime bakarak. "Biliyorum."

"Peki ya ailen? Mutlaka kenara ayırdıkları bir miktar paraları vardır."

Başımı salladım. "Bana zaten toplu bir miktar verdiler. Onlardan tekrar istemeyeceğim." Stu'nun sesi kafamın içinde yankılanıyor, teklifi her geçen dakika daha da cazip geliyordu. Keşke beni bu kadar korkutmasaydı.

"Bir şey düşünüyorsun. Nedir o?" dedi Alfie, bakışları sezgiseldi.

Gözlerimi onunkilere kaydırdım, ona her şeyi anlatmayı düşünürken dudağımı iğnedim. Sonunda, "Tuhaf bir gün geçirdim," demekle yetindim.

"Nasıl yani?"

"Yeni ğrencimi hatırlıyor musun?"

"Hafta sonu Jamie'nin dkknından birlikte kaybolduğun kişi mi kastediyorsun? Beni bilgilendirmedi sanma."

Başımı salladım. Bu ikisi bazen dedikoducu yaşlı kadınlar gibi oluyorlardı. "Beni kardeşinin doğum günü partisine davet etti. Kabalık etmek istemedim."

"O senin öğrencin, Andie. Böyle bir teklifi reddetmek kabalık değildir. Buna profesyonel olmak denir."

Onun onaylamaması karşısında yüzümü buruşturdum ve ağzımdan kaçırduğım için kendime acıdım: "Dahası da var, biliyorsun. Benimle arkadaş olmasının bir nedeni var."

Şarap yüzünden dudaklarım gevşemiş olmalı. Alkol beni çok etkilemişti çünkü kahvaltıdan beri bir şey yememiştim. Öğle yemeğindeki şey iştahımı kapatmıştı. "Hepsi seninle tanışmak istediği içindi. Beni kullanıyordu."

Bu sözleri söylemek canımı daha çok yaktı. Göğsümde garip bir boşluk hissettim ve Stu'nun ilgisinden ne kadar hoşlandığımı fark ettim. İçimde hem eski hem de yeni, artık var olduğunu düşünmediğim bir şeyi uyandırmıştı. Şimdi bunun bir oyun olduğunu biliyordum. *Elbette öyleydi*. Ne kadar aptalmışım, onun yakışıklı yüzü ve yumuşak teklifleri beni kör etmişti. Stu onun cazibesine kapıldığım için tamamen saf olduğumu düşünmüş olmalıydı, özellikle de tüm bu süre boyunca gizli bir amacı olduğu için.

Şarap kadehimi elime alıp kalanını içtim ve kendime bir kadeh daha doldurdum.

"Anlamıyorum," dedi Alfie, sesi temkinliydi. "Neden benimle görüşmek istesin ki?"

"Çünkü ona bir kopyasını yapmanı istiyor. Soygunda kullanabileceği bir parça. Borcumu da biliyor, bu yüzden ona yardım etmemi istiyor. Hepsini ödeyebilme ihtimaliyle beni baştan çalışıyor. Başından haklıydın. Seni dinlemeliydim. Ona güvenilmezdi, ama

"Saf bir aptal gibi onun gerçek bir insan olduğuna inanmama izin verdim."
Benden hoşlandığına.

şimdi samalıyordum. Alfie taburesinde doğruldu, bana bakarken duruşu sertleşmişti. "Tamam Andie, en baştan başla ve hiçbir şeyi atlama. Söylediği her şeyi kelimesi kelimesine bilmek istiyorum."

Ben de ona Stu'nun teklifini anlattım. Bitirdiğimde ikimiz de sessizliğe gömüldük, kendi düşüncelerimizin denizinde kaybolmuştuk. Alfie'nin ne düşündüğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sonunda konuştu. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Merakla ona baktım. "Devam et."

Uzun bir nefes verdi ve şaraba uzanarak kendine bir bardak doldurdu. Genelde içki içmediği için bu onun yapacağı bir şey değildi, bu da beni ne söyleyeceği konusunda temkinli olmaya itti.

"Genliğimizi ve babamın tüm parasını kaybettiği zamanı hatırlıyor musun?" Başımı salladım. "Annem onu evden attıktan sonra, evi kaybedeceğimiz için kendini kaybetmişti. Sonra benim sahtecilik yeteneğimi hatırladı ve beni satabileceğimiz bir resim yapmaya ikna etti. Genç ve kolay etkilenen biriydim ve annem bunu yapmazsam sokaklarda yaşayacağımıza beni ikna etmişti, ben de kabul ettim."

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu. "Neden bana hiç söylemedin?"

Alfie şarabından uzun bir yudum aldı. "Birine söylemeden ve annemle beni hapse attırmandan korkuyordum-"

"Alfie, ben asla-"

"Yapmayacağını biliyorum ama ben her zaman çok endişeliydim. Sonunda sadece üç tablo sattık ama evi kurtarmaya yetti. Bu yüzden yatak odanız için aldığınız Rembrandt, on yedinci yüzyıldan kalma bir ahşap üzerine gerilmiş. Eskiden her türlü pratik yapar ve gerçeğini aratmayacak parçalar yaratmaya çalışırdım. Çok fazla

Sanatın sahte olduğunu ortaya çıkarabilecek ayrıntılar ve her birini bilmek zorundasınız."

"I . . . Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye nefes aldım, hayretler içinde. Sanki hakkında hiçbir şey bilmediğim gizli bir hayatı varmış gibiydi. Bugünün tuhaf bir şekilde gerçeküstü bir rüya olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Ben sadece sanatı yarattım. Satıcılarla hiç temasım olmadı. Bütün bunlarla annem ilgilendi. Tabloları kime sattığını hâlâ bilmiyorum ama babamla evli olduğu yıllarda galalara ve şirket partilerine katıldığı için pek çok zengin insan tanıyordu. Belki de onlardan biri Stu'nun hapisanede tanıştığı adam ya da onun tanıdığı biriydi. Bu benim kim olduğumu nasıl bildiğini açıklar. O resimlerin bir gün bana musallat olacağından hep endişe etmişimdir ve şimdi oldular."

Ne söyleyeceğimi bilemeden güven verici bir elimi omzuna koydum. Aramızda birkaç dakikalık uzun bir sessizlik daha geçti. İkimiz de yine düşünceler içinde kaybolmuştuk.

Alfie konuştuğunda sesi gergin geliyordu. "Bugün kapıyı çalan adam pek dost canlısı görünmüyordu."

"Hayır," dedim onaylayarak. "Öyle olduğunu sanmıyorum." "Geri dönecek."

"Biliyorum."

"Ve bunu yaptığında, bizim tarafımızda Stu Cross gibi korkunç birinin olması hiç de fena olmaz."

Bunun üzerine yüzümü ona döndüm. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Tamam, çıldırma ama ben Bunu yapmamızı öneriyorum."

Konuşmak için ağzımı açtım, deli hapi kullanıp kullanmadığını sormak için, ama beni susturmak için parmağını kaldırdı.

"Kabul edelim Andie, bu maaşla o kadar parayı ödeyene kadar yaşlı bir kadın olacaksın ve faizler de biriktikçe birikecek. Senin için bu hayatı istemiyorum, her zaman tehlikeli tefeciler için omzunun üzerinden bakıyorsun. Ayrıca, bunu daha önce de yaptım. Annem ve ben sokağa atılmamıştık. Eğer bu sefer iflas başvurusu yapmak zorunda kalmayacaksan, ne isterse yaparım ama bu soygunda ona yardım etmene izin vermeyeceğim. Çoğaltma karşılığında bize borcunuzu ödeyecek kadar para verecek ve bu para benim sanat eserim için ödeme olarak kabul edilecek. Makul bir inkârımız var. Tek bildiğim bir patronun bir eseri tamamlamam için benimle anlaştığı. Ne ben ne de siz soygun hakkında bir şey bilmiyoruz. Bu kusursuz."

"Alfie, bu kadar basit olacağından emin değilim."

"Onun çalışmamı istiyorsa, bunu sağlamak zorunda."

Onun kendine güveni beni biraz cesaretlendirdi. Normal, gündelik olaylar onu ölesiye korkuturken, kuzenimin gerçeküstü şeylerde güç bulacağına güveniyordu. Uzun bir süre ona baktım, söylediklerinde gerçekten ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım. Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu, hiç irkilmedi.

Kahretsin, ciddiydi.

Kendime biraz zaman kazandırmaya çalışarak, "Bırak da biraz uyuyayım," dedim.

"Hayır, onu şimdi ara. Buraya gelmesini söyleyin ve ayrıntıları konuşalım."

"Alfie, yavaşla. Bunu yapmak isteyip istemediğime henüz karar vermedim. Önce her şeyi iyice düşünmem gerek."

"Sabaha bırakırsak fikrimi değiştireceğim, biliyorum. Geceleri her zaman çok daha maceraperest olurum. O yüzden lütfen ara onu. Yoksa cesaretimi kaybedeceğim."

Ağız dolusu şarabı yutarak, "Numarası bile yok bende," diye cevap verdim.

"Onunla iletişime geçmenin bir yolu olmalı. Bir e-postası var mı?"

Stu Cross'un bir e-posta hesabı olması fikri beni eğlendirmişti. Bugün ve bu çağda bile, öyle bir tipe benzemiyordu. Sonra Facebook'ta arkadaş olduğumuzu hatırladım. Hiç düşünmeden telefonumu çıkardım, girdim ve bir mesaj attım.

Andrea Anderson: Daireme gelebilir misin? Konuşmamız lazım.

Muhtemelen aptalca bir fikirdi. Bırakın mesajlarını kontrol etmeyi, hesabı o kadar çok kullandığından bile şüpheliydim. Ama birkaç dakika sonra, beni çok şaşırtan bir yanıt aldım. Avuçlarım nemlendi, çünkü gerçekten cevap vermesini beklemiyordum.

Stu Cross: Yola çıkıyorum.

Kalbim çarpmaya başladı ve gerçeklik içime işledikçe dudaklarım kurudu.

"Buraya geliyor," dedim Alfie'ye, sesim sesten çok havaydı.

Başını salladı, sesi neredeyse benim kadar gergin geliyordu. "Güzel. Bu çok iyi." "Ben duş alacağım."

Son şarabımı da devirerek banyoya girdim ve kapıyı kapattım.

kapıyı açtım. Ilık spreyn altında durarak şüphelerimi gidermeye çalıştım. Her konuda paranoyak olan ve kimseye güvenmeyen Alfie bunun işe yarayabileceğini düşünüyorsa, belki de o kadar da uzak bir ihtimal değildi.

Cildimi fıraladıktan sonra dışarı çıkıp kurulandım ve bornozumu giyerken kapının duydu. O buradaydı. Nabzım tekrar hızlandı.

Alfie onu içeri aldı ve ben oturma odasına çıkarken mırıltılı bir konuşmanın devam ettiğini duydu.

"Andrea," dedi Stu, bakışları ıslak saçlarımdan bornozlu vücuduma inip tekrar yüzüme geldi. Merak etmek zorundaydım.

Yanında taşıdığı küçük sırt çantasında ne olduğunu.

"Andie teklifin hakkında beni bilgilendirdi," dedi Alfie, kollarını kavuşturup bir koltuğa otururken.

Stu, dikkati ikimiz arasında gidip gelirken başını sallayarak, "Doğru," diye cevap verdi. Sanki pusuya düşürüldüğünü, kanepenin arkasından polisin çıkacağını düşünüyor gibiydi.

Alfie kanepeyi işaret ederek, "Oturun lütfen," diye devam etti. Stu oturdu ve ben de Alfie'nin koltuğunun kenarına tünedim.

"Size yardım etmeye hazırız ama önce birkaç şartımız var." Stu eliyle bir işaret yaptı. "Devam edin."

"Şartlarım şöyle: Bir, resmi tamamlayacağım ama Andie'nin soygunda hiçbir rolü olmayacak. İki, verdiğim hizmet için bana önceden kararlaştırılmış bir miktar ödeyeceksin. Sen benim patronum, ben de senin ressamın olacağım. Başka hiç kimseyi ilgilendirmedeği sürece, eserimle ne yapmak istediğinizi bilmiyorum. Üç, işlem tamamlandıktan sonra bizi yalnız bırakacaksınız. Tüm bunlar bittikten sonra sizi bir daha görmek istemiyoruz."

Onu bir daha göremeyecek olma fikri içime bir huzursuzluk damlası gibi düştü. *Hayır, Andie, bu iyi bir şey. Stu Cross senin için sağlıklı değil.* Stu bir kaşını kaldırdı. "Bu kadar mı?"

Alfie başını salladı, yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı.

"Peki," diye başladı Stu, "eğer Andrea bu işte bana yardım etmiyorsa, o zaman hiç para alamayacak ve yaptığın iş için sana ödemeye hazır olduğum para da çok daha az olacak."

"Ne kadardan bahsediyoruz?" diye sordu

Alfie. "Yüz bin."

"Ne!" Ağzım açık kalarak haykırdım. "Bu tablonun değeri ne kadar?"

Stu bana baktı, gözleri bornozumun tenimi belli ettiği göğsüme kayd. Dikkatinin tüylerimi diken diken etmesini görmezden gelmeye çalışarak bornozumu hızla yukarı kaldırdım.

"Dük'ün alıcısı bunun için bir milyon ödemeye hazır. Ben 200.000 sterlin ve ailemin güvenliğini alacağım, sen 100.000 sterlin alacaksın, geri kalanını da Dük alacak."

Alfie kıs kıs güldü. "Özür dilerim ama Dük mü? Bundan daha kötüsü olamaz diye düşünmüştüm ama sen kalkıp işin içine böyle bir lakap karıştırıyorsun."

Stu ona öylece baktı, onun eğlencesine fark edilebilir bir tepki vermedi.

"Yani," diye devam etti kuzenim, "bir milyon pound, ha? Tam olarak hangi tabloyu kopyalamam gerekiyor?"

"Bir Rembrandt," dedi Stu. "Onun senin uzmanlık alanın olduğunu duydum. Tablonun adı *Celile Denizi'nde Fırtına*."

Alfie bir kahkaha attı. "Sanırım biri seninle dalga geçiyor, hayatım." Stu bu sevecenlik karşısında kaşlarını kaldırdı. Kuzenim şu anda tamamen Jamie'yi taklit . Belki de kendine olan güveni buradan geliyordu. "O parça 1990'dan beri kayıp, Boston'daki Steward Gardner müzesinden çalındıktan sonra. Modern tarihin en kötü şöhretli sanat soygunlarından biri."

Stu öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak, "Evet, ama mesele de bu," diye cevap verdi. "Onu bir müzeden çalmıyoruz. Şu anda ona sahip olan kişiden çalışıyoruz."

Alfie'nin ağzı bir sırtışa dönüştü. "Olay örgüsü kesinlikle kalınlaşıyor. FBI'ın yirmi yılı aşkın bir süredir hırsızın peşinde olduğunu farkında mısın? Yani, insanlar bu soygun hakkında kitaplar yazdı. Bunun da sahte olmadığından tamamen emin misin?"

"Bak dostum, ben sadece başka bir adam için iş yapan bir adamım. Nasıl çalışacağımdan başka bir bok bilmiyorum. Ondan sonra işim biter. Gerçek olup olmaması umurumda bile değil. Ve bak, ne düşündüğünü biliyorum. Bunu başaramayacak kadar kalın kafalı olduğumu düşünüyorsun."

"Tam tersine," diye araya girdi Alfie. "Hollywood'un bizi inandırmak istediğinin aksine, sanat hırsızlıklarının çoğu şık moda anlayışına sahip sofistike suç dehalari tarafından yapılmıyor, tam tersi. Aslında, bu hırsızların çoğu sanat hakkında çok az şey biliyor ya da hiçbir şey bilmiyor. Bunu para için yapıyorlar. Örneğin Stewart Gardner soygununu ele alalım. Soyguncular tabloları çerçevelerinden kesmişler. Çerçevelerinden kesmişler! Sanatı seven ya da takdir eden hiç kimse böyle bir şey yapmayı hayal bile edemez. Ayrıca alabilecekleri çok daha değerli parçalar vardı, bu da ya bir tür alışveriş listesiyle çalıştıklarını ya da aslında neye baktıklarını bilmediklerini gösteriyor. İkincisi daha muhtemel. Yani, düşündüğünüzde siz mükemmel bir uyumsunuz."

Stu kaşlarını çatarak ona baktı, ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Biliyor musun, bana güven vermeye mi çalışıyorsun yoksa beni soymaya mı çalışıyorsun anlayamıyorum."

"İkisi de değil. Ben sadece sizi gerçekler hakkında bilgilendirmeye çalışıyorum."

Kuzenime döndüm, daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Kuşkusuz bu kötü şöhretli soygunu hiç duymamıştım ama yine de sanat Alfie'nin alanıydı. "Yetkililer bunu çalanlar hakkında ne biliyor?"

Alfie düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, hırsızlar müzeye polis memuru kılığında girmişler ve toplam on üç parça çalmışlar. Resimlerin kesildiği boş çerçeveler hâlâ müzenin duvarlarında asılı duruyor. Müzenin sahibi Isabella Gardner öldüğünde, vasiyetinde, sanat eserlerinden herhangi birinin değiştirilmesi halinde, tüm müzenin tasfiye edilmek üzere Harvard'a devredileceğini belirtmiş, bu yüzden de çerçeveler yerinde duruyor."

Söyledikleri tüylerimi diken diken etti, önemi, geçmişi. Alfie bakışlarını Stu'nun üzerine dikti. "Bilmek istediğim şey, Rembrandt şu anda kimde ve onu tam olarak nasıl çalmayı planlıyorsun?"

Stu bir kaşını kaldırdı. "İşin o kısmıyla ilgilenmek istemediğini söylemiştin, o yüzden belki de sadece işin kendi kısmına odaklanmalısın."

"Ama benim tavsiyemi istemiyor musunuz? Kendimi övmek gibi olmasın ama ben bu alanda oldukça uzmanım. 'Dük'ün size verdiği plandaki açıkları gösterebilirim."

Stu ona kuşkuyla baktı. "Daha önce hiç hırsızlık yaptın mı?"

"Şey, hayır, kastettiğim bu değildi. Hırsızlık konusunda uzman değilim ama sanata değer veren insanlar konusunda uzmanım çünkü ben de onlardan biriyim. Bu tabloya sahip olan kişi, böyle bir esere sahip olmak için hapse girmeyi göze alacak sanatsever biri olmalı. Onu neyin harekete size söyleyebilirim."

Stu ensesini kavradı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Haklı olduğun bir nokta var."

Alfie, "Öyleyse bizi bilgilendir," diye ısrar etti.

Stu konuşmak için ağzını açtı ama ben onun sözünü kestim. "Bekle. Belki de işin bu yönünü hiç bilmemeliyiz," dedim kuzenime bakarak. "Makul inkâr edilebilirlik, hatırladın mı?"

Alfie'nin ifadesi değişti. Aslında biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Haklısın. Her ne kadar bu işin iç yüzünü öğrenmek için can atsam da, kendimizi olabildiğince karanlıkta tutmalıyız."

Stu hiçbir şey söylemedi. Onun yerine ela gözleri bana dikildi ve ben de bunun sıcaklığını hissettim. Bir anlık gariplik oldu ve Alfie boğazını temizledi.

"Sakıncası yoksa ben yatmaya gidiyorum. Yorucu bir gece oldu."

"Bekle," dedi Stu. Yanında taşıdığı küçük sırt çantasını aldı ve Alfie'ye uzattı. "Bu Dük'ten. İçinde resimler, filmler ve tablonun şimdiki halinin üç yüz altmış derecelik fotoğraflarını içeren bir USB bellek var. Normal baskılarda göremeyeceğiniz yıpranma ve aşınmayı taklit edebilmeniz için adamlarından birine sahibinin evine zorla girip hepsini aldırılmış."

Alfie yatak odasına doğru ilerlemeden önce beni süzerek, "Ne kadar da kibar biri," dedi. "Görünüşe göre başlamam gereken bir resim var."

Beni Stu'yla yalnız bıraktığı için ona lanet okuyabilirdim. Ensemdeki küçük tüyler diken diken olmuştu ve bunun nedeni bir tehlike sezmem değildi. En azından fiziksel zarar verebilecek türden bir tehlike değil. Gerçek şu , utanmış, sinirlenmiş ve açıkçası çok kızmıştım. Stu'nun bakışları yine üzerimde dolaştı, ağzı neredeyse bir gülümsemeye dönüşüyordu.

"Güzel bornoz."

"Lütfen, artık oyun bitti. Rol yapmaya devam etmek zorunda değilsin," diye homurdandım, kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturarak.

Kara kaşlarından biri kalktı. "Numara mı yapıyorsun?"

"Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın," diye devam ettim, yanaklarım kızarmıştı. Karmakarışık saçları ve çabasız erkek güzelliğiyle orada otururken onu hâlâ çekici bulmamdan nefret ediyordum. Denemesine bile gerek yoktu ve açıkçası bu beni çileden çıkarıyordu.

"Elbette . Neden böyle düşüneyim ki?"

"Çünkü rolüne kandım. Sınıfımda olmanın tek sebebinin Alfie'ye ulaşmak için benim sınıfımdaydın."

"Andrea, tabii ki benden şüphelenmezsin. Bu her gün olan bir Çey değil ki. Hatalı olan benim."

Kollarımı kavuşturarak daha dik oturdum. "Hatalı olduğunuzun farkındayım ve kuzenimle beni bu işe bulaştırdığınız için şu anda sizden nefret etmek istiyorum."

İstedim ama yapamadım çünkü yaptıklarının özünde ailesine duyduğu sevgi vardı. Kendimi çok parçalanmış hissettim.

Stu'nun ifadesi sertleşti. "Bundan hiçbir şey edemeyecek değilsin ya. Yüz bin dolar alıyorsun. O yüzden burada tek kazançlı çıkan benmişim gibi davranma."

"Evet, peki, neden bu konuda açık sözlü olamadın? Öğrenci gibi davranmana ve sonra da benden hoşlanıyormuş gibi yapmana hiç gerek yoktu. Basitçe bana yaklaşıp hikayeni anlatabilirdin. Ben mantıksız bir insan değilim. Aslında, muhtemelen çoğundan daha makulümdür. Elimden gelse yardımcı olmaya çalışırdım."

Bunun üzerine alay etti. "Sanki sen yapardın da. Doğruca polislere telefon ederdin, o yüzden başka türlü davranmayalım."

Cevap vermedim, çünkü içten içe haklı olduğundan şüpheleniyordum. Sinirli bir ses çıkardı ve ayağa kalktı. Ellerimi kalçalarımaya koydum ve sert bir ifade takınmaya çalıştım. Artık ona karşı yumuşak kalpli, saf bir aptal olmayacaktım.

Bakışları sabitti ama sonra başını salladı, kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve sonra kapıya yöneldi.

Gitmeden önce arkasını döndü ve bana son bir kez sinirli bir bakış attı. "Beni göreceksin, Andrea."

Sonra kapı kapandı ve o gitti.

"Lanet olsun," diye mırıldandım boş odaya.

On üç

Ertesi sabah pişmanlık içinde uyandım. Bunun nedeni gecenin yarısını bir şişe şarabı bitirmek ve Mark'la eski fotoğraflarımıza bakmakla geçirmiş olmamdı. Eskiden albüm tutmayı severdim ama o öldüğünden beri neredeyse hiç fotoğraf çekmemiştim. Sanki bir yanımda onunla birlikte ölmüştü, değerli anıları saklamak isteyen yanımda.

Bazı günler onun hâlâ burada olmasını o kadar çok diledim ki tüm vücudum acıdı. Boğazım çiğ, istismar edilmiş bir et yığını gibi hissediyor ve midem sürekli ağrıyordu.

Dün de o günlerden biriydi ve akşamdan kalma bir halde işe on dakika geç gelmemin ve ağlamaktan gözlerim morarmış bir halde uyumamın nedeni de buydu. Genellikle, zihnimi günlük, pratik şeylere odaklayabilseydim, bu şekilde hissetmekten kaçınabilirdim. Ne yazık ki dün ve dün gece her türlü çılgınlık yaşandı ve duygularımın kontrolünü kaybettim.

Mary sırtarak, "Biraz yıpranmış görünüyorsunuz, Bayan Anderson," dedi. "Gece geç saatlerde miydi?"

İyi niyetli olduğunu biliyordum, dışarıda eğlendiğimi düşünüyordu. Ama o bunun bir sefalet ve yalnızlık partisi olduğunu bilmiyordu. Cesur bir yüz ifadesi takınarak nazikçe, "Onun gibi bir şey," diye cevap verdim.

Mary bana göz kırptı ve sınıfa girmeye devam ettim, Stu'yu her zamanki yerinde gördüğümde tökezledim ve neredeyse kendi ayaklarımın üzerine düşüyordum. Döndü ve beni dirseğimden yakalayarak düşmemi engelledi. Dokunuşu her zamanki karıncalanmalara neden oldu ve gözleri endişeyle parladı ama ben hiçbirine sahip değildim. Onun burada ne işi vardı ki? Artık gerçek niyeti ortaya çıktığına göre, derse devam edeceğini sanmıyordum. *Bir de onu babamla tanıştırdığımı düşünün.*

Burada bulunarak ne elde edeceğini düşündüğünü anlayamadım. Belki de sadece rahatsızlığımı uzatmak istiyordu.

"Sanırım hepiniz dün gece *Jude*'un son bölümlerini bitirdiniz?" Dizüstü bilgisayarımı açarken boğazımı temizleyerek söyledim. Stu'nun tek bir sayfa bile okumadığından şüpheleniyordum, zaten bunu söylememin nedeni de buydu. Belki kötü niyetliydim ama onun da biraz rahatsız edilmeyi hak ettiğini düşündüm. Sınıfın çoğu bitirdiklerini söyledi ama Stu sessiz kaldı. Ona doğrudan hitap ettim.

"Stu, geç başladığını biliyorum ama kitabı yoğun programına sığdırma fırsatın oldu mu?"

Evet, son kısmı biraz alaycı bir şekilde söyledim ama yapacak bir şey yoktu. Yaralıyım ve kendimi yeniden ortaya koymaya ihtiyacım vardı. Stu masasına baktı, sonra karanlık bakışlarını benimkilere çevirdi ve bilinçsizce başını kaşıdı. Göğsüme bir sızı saplandı ve onu zor durumda bıraktığım için anında kendimi kötü hissettim. Tabii ki okumamıştı. Dört yüz sayfalık bir kitaptı ve okuma yazmada zorluk çekiyordu. Berbat bir insandım.

"Evet, aslında yaptım," dedi ve beni çok şaşırttı. Öyle ki ağzım bir karış açık kaldı, şaşkınlığım yüzümden okunuyordu.

"Yaptın mı?" Ben sordum.

Başını eğdi, sesi kısıldı. "Çoğu kişiden daha uzun zamanımı aldı, eminim ama Lee okumamda bana yardımcı oluyor."

Kalbim küt küt atıyordu, çünkü ona hâlâ kızgın olsam da, kitabı okumak ve kardeşinden yardım almak için bu kadar zahmete girmesi takdire şayandı. Neden korkunç biri olup bir süreliğine ondan nefret etmenin tadını çıkarmama izin vermiyordu?

"Peki hoşuna gitti mi?" Sesimin ne kadar etkilendiğimi belli etmemeye çalışarak devam ettim.

"'Zevk almak' doğru kelime emin değilim Bayan Anderson, ama kesinlikle bazı şeyleri farklı görmemi sağladığını hissettim. Sanırım tüm o fakirlik meselesini anlayabildim. Aslında anlatabileceğim çok şey vardı."

"Gerçekten mi?" Merakla devam ettim. "Başka ne var?"

Stu odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra bana, "*Neden başka kimseye soru sormuyorsun?*" der gibi bir bakış fırlattı. Cevap oldukça basitti aslında. Başka kimseye sormuyordum, çünkü sormaması gereken tüm nedenlere rağmen Stu beni büyülüyordu.

"Şu Christminster olayı var ya. Oxford ya da Cambridge gibi bir şey olması gerekiyordu, değil mi?"

Başımı salladım ve devam etmesini işaret ettim.

"Jude için Christminster'ın iyi olan her şeyi temsil ettiğini düşünüyorum. Hedefi oraya gitmek ve öğrenci olmak ama bundan o kadar uzak ki neredeyse imkansız gibi geliyor. Bence hepimizin bir Christminster'ı var, her şeyden çok istediğimiz bir şey ve bizi ileriye götüren de bu. Eğer böyle bir hedefimiz, hayalimiz olmasaydı, devam etmenin bir anlamı olmazdı. Çünkü kim dört gözle beklediği bir şey olmadan her gün asgari ücretle boğaz tokluğuna çalışmak ister ki? Christminster'a gidemeyeceğimizi kesin olarak bilseydik, o zaman hepimiz pes ederdik."

Ona baktım, söyledikleri ve bu konuda ne kadar derin düşündüğü beni şaşırtmıştı. Stu' öğreniminin bu alanında yaşadığı zorluklar düşünüldüğünde, az önce söyledikleri bana gerçek bir atılım gibi geldi. Ona gülümsedim, kızgınlığım bir an için unutuldu. Bir öğretmen olarak bu tür anlar için yaşıyordum.

"Haklısın. Bu harika bir nokta Stu," dedim ve sınıfın geri döndüm. "Şimdi, katkıda bulunmak isteyen başka biri var mı?"

Günün geri kalanında Stu bana yaklaşmadı. Öğle yemeğinde etrafta dolaşmadı ve sınıfta beni kışkırtmaya çalışmadı. Aslında, orada olmayı gerçekten istiyormuş gibi davranıyordu ve devam etmesinin soygunla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Ama nasıl olabilirdi ki?

Günün son zili çaldığında ve herkes çıkmak için ayağa kalktığında ben kâğıtları düzeltmekle meşguldüm. Birkaç dakika sonra oda sessizleşti ve hepsinin gittiğini düşündüm, bu yüzden Stu aniden konuştuğunda irkilerek bir çığlık attım.

"Andrea."

"Tanrı aşkına Stu," dedim elimi göğsüme bastırarak. "Beni çok korkuttun."

Dudakları seğirdi ve kahkahasını tutmaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Özür dilerim."

" değil. Neye ihtiyacın var?"

Şimdi ifadesi ciddileşmişti. "Konuşmak istedim." "Ne hakkında?"

"Bizim hakkımızda."

Yutkundum ve dikkatimi düzeltmekte olduğum kâğıtlara verdim. Sesime mümkün olduğunca azarlayıcı bir ifade katmaya özen gösterdim. "Biz diye bir şey yok Stu."

"Bu saçmalık, Andrea."

Ona göz kırptım. "Bence öyle olmadığını anlayacaksın. Ve benimle konuşma. Ben senin öğretmeniminim."

"Oh, ama. Rahatsız olmuş gibi davranma. Susan sınıfta sürekli küfrediyor ve sen ona hiç sopa göstermiyorsun."

"Bu ruhu böyle, Stu. Susan küfrettiğinde iyi huyludur. Sen küfrettiğinde saldırgan oluyor."

"Çünkü beni hayal kırıklığına uğratiyorsun."

Bunun üzerine elimi masaya vurdum. "Seni sinirlendiriyor muyum? Buna gülerim. Sen tanıdığım en sinir bozucu insansın."

"Tanrı aşkına, benden ne istiyorsun? Sana üzgün olduğumu söyledim. O lanet kitabı bile senin için okudum, çok uzun sürmesine rağmen. Gerçekten çabalıyorum."

"Anlamadığım şey de bu. Neden çabalıyorsun? Neden hala derslere katılıyorsun? En başta kaydolmanın tek sebebinin Alfie'ye ulaşmak için bana ulaşmak olduğunu kendin söyledin. Görev tamamlandı. Senin varlığına artık gerek yok."

İfadesi hafifçe dalgalandı, sanki sözlerim hassas bir noktaya çarpmış gibiydi ve anında onları geri almak istedim. Ama yapamadım. Yerimde durmalı, ona kolay lokma olmadığımı göstermeliydim.

Stu yaklaştı, elimdeki kalemi almak için öne doğru eğildi ve kâğıtları yolumdan çekti. "Bütün bunları kendi başıma bulmuşum gibi konuşuyorsun ama bulmadım. Bu iş bana yaptırıldı. Eğer bana kalsaydı seni asla böyle kullanmazdım."

Yüz hatları pişmanlıkla kazınmıştı ve yine de gerçek oradaydı. Beni kullanmıştı. Muhtemelen *Jude*'u sadece suçluluk duygusunu hafifletmek, o kadar da kötü bir insan olmadığını kendine kanıtlamak için okumuştı.

Ben de onun öğrenimini genişletmeye gerçekten ilgi duyduğunu düşünüyordum.

Başım ağrıyordu, akşamdan kalmalığının son kalıntıları ve Stu ile uğraşmak başımı ağrıyordu.

"Bakın, yorgunum. Şu anda bunu yapamam," diyerek yerimden kalktım ve eşyalarımı çılginca çantama tıktırdım. "Hala neden bu kadar

derse geliyorsun, ama her neyse. Öğrenmek istiyorsan sana öğretirim. Ama dediğim gibi, biz diye bir şey yok. Asla da olmayacak."

Gitmesini işaret ettiğimde Stu'nun bakışları sertleşti. Sessizce döndü ve sınıfı terk etti. Kapıyı kilitlerken duygularımın boğazıma düğümlendiğini hissettim ama eve gidene kadar bastırmak için elimden geleni yaptım. Oraya vardığımda bastırdığım tüm duygularımı serbest bırakabilirdim.

Ben çıkarken Stu'nun arabası hâlâ dışarıda park halindeydi ama onu göremiyordum. Güneşin parıltısı camlarını kapatıyordu ve onun görünmeyen, dikkatli gözlerini düşününce midemde kelekler uçuşuyordu.

Eve dönerken yol boyunca huzursuzdum, Stu'yu merak ediyordum, kafamın içinde milyonlarca soru dönüp duruyordu. Çok mu sert davranmıştım? Yoksa ona tam olarak hak ettiğini mi vermiştim?

Yaşadığım telaş yüzünden onu görmeden önce arabamdan inmiş ve neredeyse ön kapıya varmıştım. Dünkü adam yine kapıyı çalmaya gelmişti ama bu sefer yüzünü bana dönmüştü. Korku içinde anahtarlarımı düşürürken olduğum yerde donup kaldım. Büyük bir gürültüyle yere düştüler.

İlk fark ettiğim şey köpekbalığına benzeyen siyah gözleriydi. Para koleksiyoncusu olarak çalışması garip bir şekilde uygun görünüyordu.

"Andrea Anderson?" diye sordu, sesi sertti. Evet, bununla kesinlikle dalga geçilmeyecekti.

"Ben, um ..." Sesimi bulamayınca mırıldandım.

Adam kolunun altından deri ciltli bir dosya çıkardı, açtı ve bazı kâğıtları karıştırdı. Bu fırsatı kaçmak için kullanmak istedim ama yine de bana yetişmekte zorlanacağından şüpheliydim. Aradığı şeyi bulduğunda gözleri bir ileri bir geri gitti ve ben yutkundum, ağzım zımpara kağıdı gibi kurudu. Göğsümün içinde kalbim çatlamış bir tavşan gibi atıyordu.

Neden bütün bunlar bugün benim başıma geliyordu? Kendimi odama kapatıp çikolata yemek ve ağlamak istediğim bir günde.

Kısık bir ısıklık çaldı ve bakışlarını benimkilere çevirdi. "Geri ödemelerinizi iki ay geriden takip ediyorsunuz. Yarına kadar 1375 sterlin toplamam gerekiyor, yoksa faizinizi yüzde iki daha artıracamız." Bunun üzerine dosyayı kesin bir gümbürtüyle kapattı ve kolunun altına geri itti.

Kelimeleri bulmaya çalışırken ağzım birkaç kez açılıp kapandı. "Şu anda param yok ama birkaç hafta içinde param olacak. Borcum olan her kuruşu birkaç hafta içinde alacağım," diye ona söz verdim. Stu soygun için bize bir zaman aralığı vermemiştii ama yakında gerçekleşiyor olmalıydı, değil mi?

"Buna inanmakta güçlük çektiğim için beni bağışlayın," dedi Köpekbalığı Göz, yüzünde alaycı bir ifade vardı.

"Gerçek bu, yemin ederim. Bir akrabamdan miras olarak biraz para alacağım," diye yalan söyledim.

"Öyle mi? Ben de öyle. Amcam Rupert Murdock'ın takunyaları patladığında büyük bir talih kuşu konacak başıma. Hadi ama, bu saçmalıkları her gün duymadığımı mı sanıyorsun? Yarın akşam saat beşten önce parayı getirin yoksa faiziniz artar Bayan Anderson. Bu kadar basit."

"Ama lütfen, bu mümkün değil," dedim sesim yalvarırcasına.

Omzumun üzerinden arabamın sokağa park edildiğı yere baktı. "Bu senin motorun mu?"

İyice düşünmeden önce başımı salladım.

"Bahse girerim bunun için kendine birkaç bin dolar alabilirsin. Gördün mü? Sorun çözüldü." "Arabamı satamam. İşe gitmek için ona ihtiyacım var." Ve gerçekten, istemedim. I

Araba kullanmayı sevdim, sağladığı özgürlüğü sevdim. Bu benim az sayıdaki hayattan zevk alıyordum ve bundan vazgeçmeye hazır değildim. En azından henüz.

Bana doğru bir adım atarak, "Toplu taşıma bugünlerde bir mucize," dedi. Yüzü sertti, ifadesinde en ufak bir empati kırıntısı yoktu. Kendimi en son ne zaman bu kadar küçük hissettiğimi hatırlayamıyordum.

"Onu satmayacağım. Sana söyledim. Parayı çok yakında . Yalan söylemiyorum."

Bana doğru ilerlemeye devam ederken duruşu tehditkâr bir hal aldı ve aramızda neredeyse bir santim bile kalmadı. İçim titredi, çünkü resmen gözdağı veriyordu. Sanırım bu yüzden onun işi buydu.

Bana ters ters bakarak, "Lanet arabayı sat ve parayı yarına kadar getir, bebeğim, yoksa faizin artar. Taviz yok. Bana yutturmaya çalıştığın o masum gözlü saçmalıklara kanmayacağım." Sözleri kesiciydi ve ondan ürkererek uzaklaştım. Gerçekten de beni hırpalamasına iki saniye kalmış gibi konuşuyordu.

"Bunu tekrarlamak ister misin, dostum? Bu sefer kendi boyunda birine," diye tanıdık bir ses geldi. Dönüp arkamda duran Stu'yu gördüğümde yüz ifadesi öfkeliydi. Hızla kolunu ortama doladı ve beni geri çekerek kredi tahsildarından uzaklaştırdı. Beni arkasına iyice yerleştirdikten sonra Köpekbalığı Gözlü'yle yüz yüze geldi ve ona dik dik bakmaya başladı. Bu adamın genişliğine karşın Stu'nun boyu uzundu, ayrıca sadece hapishanenin sağlayabileceği türden atletik bir kas yapısına sahip olduğundan hep şüphelenmişimdir.

"Bu benimle Bayan Anderson arasında," dedi Köpekbalığı Gözlü. "O yüzden neden defolup gitmiyor ve bu işe karışmıyorsun?"

"Hiçbir yere gitmiyorum, o yüzden neden defolup gitmiyorsun? Git başka zavallı savunmasız kadınları tehdit ederek eğlen."

Köpekbalığı Gözler beni işaret etti. "Eğer borcunu ödemezse, yanında aptal bir bekçi köpeği olsa da olmasa da işler onun için daha da kötüye gidecek."

"Git buradan," diye homurdandı Stu, bütün vücudu sımsıkı sarılmıştı. Sabrının tükenmekte olduğunu anlayabiliyordum ve dövüşmeye hazır bir halde yumruklarını sıkıp sıkıp açmasını izledim. Geremediği halde beni savunuyor olması midemde garip bir çalkantı hissi uyandırdı.

"İyi ve hazır olduğumda gideceğim."

"Üç saniye içinde iyi ve hazır olsan iyi olur çünkü sana biraz yardım etmek üzereyim."

Köpekbalıği Gözlü homurdanarak Stu'yu aşağı yukarı süzdü ve buna değip değmeyeceğine karar verdi. Değmeyeceğine karar vermiş olmalıydı çünkü bir saniye sonra bir homurtu daha çıkardı, bana son bir tehditkâr bakış fırlattı ve dairemten uzaklaştı.

O gider gitmez rahatlamış bir iç çektim ve nabzımın yavaşlamasını dilerken ön kapıma yaslandım. Daha önce hiç böyle bir yüzleşmeye katlanmamıştım. Şimdiye kadar sadece bankamdan tehdit mektupları ve telefonları almıştım. Bu yeni bir durumdu ve bununla başa çıkmak için tamamen donanımsızdım. Nispeten ayrıcalıklı bir şekilde yetiştirilmiştim, hayatımın büyük bir bölümünü oldukça korunaklı geçirmiştım.

Belki de bu yüzden Stu, Köpekbalıği Gözler'le karşı karşıya gelmeyi göze almıştı. Korunaklı biri değildi, gerçek zorluklar yaşamıştı. Tehditkâr yüzleşmeler hapishanede onun için muhtemelen günlük bir olaydı.

Sessizce yanımda durdu ve gözlerinin beni incelediğini, çatlaklar aradığını hissedebiliyordum. Muhtemelen her an yıkılacağımı düşünüyordu ve inanın bana, yıkılmak istiyordum. Normalde bu kadar zayıf değildim ama son zamanlarda her şey üst üste yığılıyordu ve ben de bunların çoğunu içselleştiriyordum. Taşkın kapılarının er ya da geç açılması çok doğaldı.

Ama hayır, burada olmaz, Stu Cross'un önünde olmaz. Mahremiyet için bekleyebilirdim, yargılayan gözler olmadan, sadece dört odamın duvarları ve yastığım beni rahatlatıp gözyaşlarımı emene kadar.

"Sen iyi misin?" Stu elini omzuma koyarak sordu, sesi yumuşaktı.

Ve bir anda, sanki ihtiyacım olan tek şey sempatik bir söz ve hafif bir dokunuşmuş gibi, kırıldım. Güçlü bir duruş sergileme kararlılığıma rağmen, tüm bastırılmış üzüntüm, yetersizlik duygularım, her şeyi kaybetme korkum, mutlak öfkem patlak verdi ve bu konuda bir şey yapmak için çaresizdim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken ondan uzaklaştım ve çantamı karıştırıp selpak aradım. Bulduğum tek şey buruşuk bir peçeteydi. Gözyaşlarımı saklamak için onu gözlerime sürdüm. Ne yazık ki burnumu çekişimi örtmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Ah lanet olsun, buraya gel." Kolunu tekrar belime doladı ve beni sıcak göğsüne çekti. "Sus, tuttum seni," diye fısıldadı beni çevirirken ve yüzümü boynuna gömdüm, lekeli yanaklarımı görmesine izin vermeye hazır değildim.

Stu'nun eli rahatlatıcı bir şekilde sırtımdan aşağı inerek omurgamın dibinde durdu. Diğer koluyla beni kendisine sararken orada rahatlatıcı daireler çizmeye başladı. Başka bir insan tarafından kucaklanmak o kadar iyi hissettirdi ki, bu rahatlığa karşı koyamayarak kucağın içine gömüldüm.

"İyisin, yanıdayım," diye mırıldandı Stu, başımın tepesine hafif bir öpücük kondururken dudakları saçlarımdaydı. Sadece sesinden bile tüylerim diken diken olmuştu. Bu kollarda kendimi kaybedebilirdim. *Bunun karşılıksız olduğunu bildiğim halde nasıl hâlâ ondan bu kadar etkileniyordum?*

Çok güzel kokuyordu. Erkeksi kokusunu içime çekmekten kendimi alamıyordum. Bu kokuda inanılmaz rahatlatıcı bir şey vardı, kendimi korunmuş hissettiren bir şey. Boynuna sokulduğumu fark etmediğini umarak durakladım. Ama ağlamama izin vererek daireler devam etti. Sonra

Bir iki dakika daha uzaklaştım, aniden kendimi mahcup hissettim. Bugün erken saatlerde kavga etmiştik. Ona çok kötü davranmıştım ve o burada beni tehdit eden para toplayıcılarına karşı savunuyor ve ben ağlarken bana sarılıyordu. Beni daha önce kullanmış olsa bile bunu hak ettiğimi düşünmüyordum.

Yüzümde kalan ıslaklığı silerken ela gözleriyle beni süzdü. Ona bakamadım ve bunun yerine yere bakarak sessizce "Neden geldin?" diye sordum.

"İşleri bırakma şeklimiz hoşuma gitmedi."

Başımı kaldırıp yüz ifadesini inceledim ve pişmanlıktan başka bir şey göremedim. Stu elini saçlarının arasında gezdirdi. "Andrea, dinle beni-"

"İçeri çay içmeye gelmek ister misin?" Sözümlü kestim, ağlama sonrası kızarmış bir yüzle kapımın eşiğinde durmaya devam edemeyecek kadar çığ hissediyordum.

"Evet," diye cevap verdi, sesi hâlâ yumuşaktı. Belki de normal konuşursa tekrar yıkılacağımı düşünmüştü. Ağlama krizim sona erdiğine göre utancımın *daha da arttığını* hissediyordum.

Anahtarlarımı yerden alıp kapıyı açmakla meşgul olarak onu dairenin içine götürdüm. Alfie'nin odasından Rachmaninov'un farklı tınıları yankılanıyordu, bu yüzden işle meşgul olduğunu biliyordum. Resim yaparken hep klasik müzik dinlerdi. Sanki içeri girdiğimizi duymuş gibi müzik kapandı ve kuzenim odasından çıktı.

Saçında koyu mavi boya vardı ve parmakları siyaha boyanmıştı. Bunu Stu için bir parça üzerinde çalışmaya başladığı şeklinde yorumladım. Ayrıca dizüstü bilgisayarını kolunun altına sıkıştırmıştı, bu da bana bir şey göstermek için dışarı çıktığını düşündürdü. Aslında onun varlığından memnundum çünkü bir tampona ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Duygularım yüzeye çok yakındı.

Alfie ikimizin arasına baktı, endişeli bakışları en uzun süre benim üzerimde kaldı. "Andie, her şey yolunda mı? Üzgün görünüyorsun."

Ben cevap veremedi Stü konuştu. "Dışarıda bir para toplayıcısı vardı, onunla birlikte sert bir adam geliyordu. Onu kaçırdım."

"Oh," diye haykırdı Alfie, eli kalbine gitti. "Dünkü adam mıydı? Onu gördüğümde kapıyı açamayacak kadar korktuğumu itiraf etmeliyim."

"Evet," dedim başımı sallayarak, "aynı adamdı."

Stü'ya biraz temkinli bir tavırla, "Bu durumda sanırım teşekkür etmek olur," dedi. "Sen orada olmasaydın Andie'nin ne yapacağından emin değilim."

Zayıf, savunmasız küçük bir kadın olduğumun ima edilmesinden hoşlanmadığım için öfkelen dim, her ne kadar biraz zayıf ve savunmasız olduğumu kabul etsem de.

Gergin duruşumu fark eden Stü, "Merak etme," dedi. Evet, az önce hüngür hüngür ağlıyordum ama o olmasaydı bu karşılaşmadan sağ çıkamayacak değildim. Sadece sonrasında ağlayabileceğim rahatlatıcı bir omzum olmayacaktı. Önemli bir şey değil.

Ben çaydanlığı koymaya giderken ve Alfie tezgahın yanındaki tabureye tünerken bir an sessizlik oldu. Stü pencerenin yanına gidip oturdu, yüzü düşüncelerle doluydu. *Şimdi aklından neler geçiyordu acaba?*

"Pssst," diye fısıldadı Alfie çaydanlığın gürültüsü arasında, yaklaşmamı işaret ederek.

"Ne?" Ağzımı açtım.

"Ona yardım etmemiz gerektiğini düşünmüyor musun? Kaba olmak istemem ama bana pek de keskin bir alet gibi gelmedi. Bu Duke denen adam ona tuzak kuruyor olabilir. Dün gece teklif ettiğim gibi, soygun planını bize anlatmasına izin vermeliyiz."

Stü konuşurken kaşlarımı çattım. "Seni duyabiliyorum, biliyorsun." Alfie'nin yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Özür dilerim."

"Ve bil diye , göründüğüm kadar aptal değilim."

"Haklısınız, özür dilerim," dedi Alfie, utanmış görünüyordu. "Korkarım zaman zaman basmakalıp düşüncelerin kurbanı oluyorum. Ve haklısınız, kaslarınızın büyük olması beyninizin küçük olduğu anlamına gelmez."

Stu boynu gerginmiş gibi başını bir o yana bir bu yana eğdi. "İnsanlar benim hakkımda hep aynı varsayımda bulunuyorlar. Ben buna alışkınım." Konuşma şekli göğsümü sızlattı ve yanına gidip ona sarılabilmeyi diledim. İnsanlar onu hep görünüşüne göre mi yargılıyordu?

"Evet, çoğu insan dar görüşlüdür," dedim. "Pek çok farklı zeka türü olduğunun farkında değiller."

"İşte tam da bu yüzden harika bir öğretmensiniz," dedi Alfie. "Herkesin içinde bir yetenek bulabiliyorsunuz."

Stu'nun bakışları beni izlerken ısındı ve ben bir ayağımdan diğerine geçtim. Yüz ifadesi içimde kelebekler uçuşmasına neden oldu. Alfie dönüp Stu'yu düşünürken ben de hepimize çay yapmakla meşguldüm.

"Peki, tavsiyemi ister misin?"

"Tavsiyeni mi?"

"Soygun hakkında. Dürüst olmak gerekirse, Dük'ün bu planında bazı delikler açmaya oldukça hevesliyim. Bana göre en iyi planlar birkaç kafa bir araya geldiğinde yapılır."

Stu başparmağını dudaklarında gezdirdi, bu hareketi tuhaf bir şekilde büyüleyici bulmuştum. O kadar ki neredeyse elimdeki sütü dökecektim, kendimi tam zamanında yakaladım.

"Bana yine histerik davranmaya başlamayacağına emin misin? Dün gece yeterince dramatikti," dedi Stu, gözleri temkinliydi.

"Söz veriyorum. Bundan hoşlanmayabilirim ama durumla barıştım. İyi ya da kötü, hepimiz bu işin uzun soluklu olması için varız."

Alfie'nin fincanını önüne koyup diğerini Stu'ya uzatırken Stu bir an ona baktı. Elime aldığında parmaklarımız birbirine değdi ve bana sırtımı sakinleştirici bir şekilde ovmasının ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlattı. Ve evet, ailemin evinde beni öptüğünde ne kadar iyi hissettiğimi.

"Dük bir ay içinde çıkıyor. Bu yüzden paraya ihtiyacı var. Seyşeller'e kaçmayı planlıyor, orada günlerini güneşin altında, gecelerini de eline geçirebildiği tüm Doğu Afrikalı güzellerle yatarak geçirecek."

Alfie, "Ne kadar hoş bir şekilde abartılı ve tahmin edilebilir," diye iç geçirdi ve ben de hafifçe kıkırdadım.

Stu'nun yüz ifadesi kahrkahr ısındı ve ben utangaç bir ifadeyle gözümü kaçırarak çay fincanıma odaklandım. "Her neyse, dolandırdığımız adam aslında Dük'ün eski bir tanıdığı, Renfield adını kullanıyor."

"Drakula'nın kölesi gibi mi?" Alfie alay etti. "Bu talihsiz bir soyadı."

"Renfield önemli biri, bir tür serbest yatırım fonu milyoneri ve görünüşe göre çılgın bir sanat fanatığı. Tabloyu, müze soygununu gerçekleştiren hırsızlardan satın aldığı iddia edilen doksanlı yılların başından beri özel koleksiyonunda bulunduruyor. Dük, Renfield'ın Londra'dan Birleşik Arap Emirlikleri'ne taşındığını öğrendi. Sorun şu ki, çalıntı sanat eserleri ve antikalardan oluşan koleksiyonunu göletin öbür ucuna taşımakta çok zorlanacak. İşte burada ben devreye giriyorum."

Çayımdan bir yudum aldıktan sonra kaşlarımı çattım, Stu'nun konuşmasını dinlerken midem bulanıyordu. Artık Alfie ve ben asıl plan hakkında bilgi sahibi olduğumuz için her şey çok gerçekçi geliyordu.

"Dük bağlantılarını kullanarak beni Renfield'a uzman bir kaçakçı olarak tavsiye ettirdi. İşi kaçakçılık yapmak olan bir adam gibi davranmalıyım.

ülke sınırları boyunca kaçak mal taşımak. Bir süredir onunla temas halindeyim ama önümüzdeki haftaya kadar yüz yüze görüşemeyeceğiz. İşte o zaman onu gerçek bir anlaşma yaptığıma ikna etmem gerekecek."

"Peki ya yapmazsan?" Onun için korkarak araya girdim. Bu Renfield'ın ne tür bir kaçık olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Stu cevap vermeden önce Alfie, "O zaman her şey mahvoldu, sanırım," dedi.

"Hemen hemen," diye kabul etti Stu.

"Yani, eğer çıkarım yapma becerilerim doğruysa, yapmayı planladığınız şey Dük'ün eşyalarını taşımak ve gerçek tabloyu benim sahtesiyle değiştirmek, öyle mi?"

"Evet."

"Ama ya yakalanırsan?" Endişeyle sordum. "Tabloları değiştirdikten sonra bile Dubai'ye ya da onun taşınacağı yere kadar taşıman gereken bir sürü çalıntı sanat eseri var. Bu büyük bir risk."

Stu çenesini kaşıdı, yüz ifadesi yırtılmıştı. "Dük, Malezya'ya varmadan önce her yere giden bir kargo gemisiyle seyahat etmemi ve oradan da Renfield'ın adamlarının eşyaları toplayacağı Dubai'ye giden başka bir gemiye binmemi ayarladığını söyledi."

"Bana sorarsanız biraz fazla basit görünüyor," dedi Alfie, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "İçimden bir ses BAE'ye girmenin Dük'ün söylediğinden çok daha büyük bir sorun olacağını söylüyor. Ve tabii ki umurunda olmayacak çünkü o zamana kadar resmini yapmış olacak. Hapishaneye geri dönmek istemediğini söylerken haklı olduğuma eminim, özellikle de Orta Doğu'daki bir hapishaneye, açkçası dilini bile bilmediğinden bahsetmiyorum bile, göze batacaksın."

Stu konuşmadan önce bunu bir an düşündü. "Yani bir adım önde olmam gerektiğini söylüyorsun, mi? Belki de malları benim için taşıması için birine para ödeyebilirim. Gerçekten Orta Doğu'dan gelen ve neyle uğraştıklarını anlayan birine."

"Kesinlikle," dedi Alfie.

"Evet, ama yapacaklarına nasıl güvenebilirim?"

"Basit. İş bitene kadar onlara ödeme yapmazsın. Bir sanatçı olabilirim ama ben bir işadaminin oğluyum. Benim için büyümek, babamın sürekli ortasında olduğu bir dizi anlaşılmıyordu."

Alfie'nin sesi bir an için kopuklaştı. Çocukluğundan hiç bahsetmezdi çünkü o yıllar ayrıcalıklı ama yalnız geçmişti. Ayrıca, tüm paralarını kaybetmeden önce bile, babası annesini sayısız kez aldatmış ve onu paranoyak bir enkaza dönüştürmüştü. Alfie'nin onun çatısı altında bu kadar uzun süre kalmasına şaşırmıştı, çünkü annesi birlikte yaşaması dünyanın en kolay kadını değildi.

Stu yüzünde düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım para için yanıp tutuşan ve bu riski almaya hazır birini bulmam gerekecek," dedi.

"Bu muhtemelen atılacak en akıllıca adım. Yolculuğu tamamlama riskine kesinlikle girmezdim."

Stu'nun durumu karşısında kalbim sıkıştı ve hâlâ kendimi ona kızgın olduğuma inandırmaya çalışsam da endişelendim. İş üstlenecek birini bulamazsa ne olacağından endişeleniyordum, çünkü içimden bir ses onun bu işi tek başına yapması fikrine katlanamadığını söylüyordu.

"Unutmadan söyleyeyim," dedi Alfie dizüstü bilgisayarını açarak. "Bugün Dük'ün sağladığı görüntüleri incelerken ilginç bir keşifte bulundum."

Stu ve ben, *Celile Denizi'ndeki Fırtına'nın* üç boyutlu görüntüsünü gösteren bir resim dosyasını açarken onun yanında durduk. Alfie boyadaki çatlakları yakınlaştırdı. "Bunu daha önce yaptığımda elimde orijinalin bu şekilde gerçek görüntüleri yoktu. Sıradan baskılarda görülemeyen şeyler büyüleyici. Her zaman çatlakların düz çizgiler halinde ilerlediği ahşap paneller üzerinde yapılan resimlerin aksine, tuval üzerinde bunun tam tersi olduğunu biliyordum. Çatlaklar eşmerkezli daireler halinde oluşuyor, merkezden yayılan ve daireleri bir örümcek ağı gibi birleştiren daha ince çatlaklardan oluşan ikincil bir ağ var."

Durdu ve tekrar yakınlaştırdı, bu kez görüntüyü bir açıyla döndürdü. "Ve buraya bakın, çatlaklar aslında yükselmiş gibi görünüyor. Neyse ki, bu etkiyi taklit etmek için birkaç yöntemim var, bu yüzden çok zor olmamalı. Yine de yeni keşfim, resmin kenarlarındaki bu küçük siyah ve kahverengi toplu iğne başı lekeleri." Şimdi eserin en soluna zoom yaptı. "Bütün gün onları anlamaya çalıştım ve internette biraz araştırma yaparak ne olduklarını keşfetmeyi başardım." Dramatik bir etki yaratmak istercesine durakladı.

"Peki, nedir onlar?" Ben sordum.

"Eski sinek pislikleri!" Alfie sanki bu şimdiye kadarki en harika şeymiş gibi haykırdı.

"Çok güzel," dedi Stu ve ben de hafifçe kıkırdadım. "Bu biraz iğrenç," dedim ve Alfie kaşlarını çatı.

"Hiç eğlenceli değilsin. Keşke Jamie de bizimle olabilseydi. Eminim o da en az benim kadar heyecanlanırdı."

"Sinek kakası için heyecanlıyım. Dünya ne hale geliyor?" Şaka yaptım.

Alfie dilini bana doğru uzatarak, "Ben kendi adıma onları kopyalamanın bir yolunu bulmayı dört gözle bekliyorum," dedi. Gülümsedim ve ona doğru yürüdüm.

Buzdolabına.

"Sanırım yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Aç olan var mı?"

"Evet, açlıktan ölüyorum," dedi Alfie, oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru ilerlerken. "Hazır olduğunda beni ara."

Stu tek bir kaşını kaldırarak onun gidişine baktı. "Sana hep böyle mi davranır?"

"Ne gibi?"

"Sanki onun annesiymişsin gibi."

Güldüm. "Onun için yemek yapmama izin verdiği için mi? İnanın bana kimse Alfie'nin mutfığa girmesini istemez. O boya fırçasıyla bir dahi olabilir ama kuzenim bir jambonlu sandviçi bile yakmayı başarabilir."

Stu sessiz bir kahkaha attı ve ayağa kalkarak odayı geçip önümde durdu. Yutkundum, onun yakınlığı karşısında boğazım kurudu. Dönüp buzdolabını açtım ve içinde ne kadar yiyecek olduğunu kontrol ettim, uyandırdığı farkındalığı görmezden gelmeye çalıştım.

"Yemek için mi kalıyorsun?" Utanarak sordum, gözlerine bakmadım. Tekrar yaklaşıp bu sefer arkamda durduğunda sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Gitmeliyim," diye cevap verdi, sesi kısıktı.

Başımı salladım. "Tamam, o zaman sınıfta görüşürüz."

Stu enseme bir öpücük kondurmadan hemen önce, "Sınıfta görüşürüz, Andrea," diye fısıldadı. Gözlerimi kapattım, sadece bir öpücük olmasına rağmen hissi çok güçlüydü. Yüzümü ona döndüğümde çoktan gitmişti.

Varlığının hâlâ ediyor olması utanç vericiydi.

On dört

Haftanın geri kalanı geçti ve Köpekbalığı Göz bir daha geri gelmedi, muhtemelen Stu ile bir daha karşılaşmak istemediği için. Ama parayı bulmayı başaramadığımdan beri faiz oranımın yükseldiğini biliyordum. Umarım soygunla ilgili her şey yolunda giderdi, çünkü aksi takdirde mahvolmuştum. Annemle babamın yanına taşınmak zorunda kalacağımı, arabamı ve sahip olduğum değerli her şeyi satacağımı görebiliyordum.

Alfie her gün resmi üzerinde çalışıyordu. Stu hâlâ derslere katılıyordu, ki bu tuhaftı. Anlamamıştım, geçen günkü öpücüğü de anlamamıştım. Benden etkilenmeseydi bunu yapmazdı, değil mi? Ama o zaman neden o zamandan beri bu kadar mesafeliydi?

Ders dışında benimle hiç konuşmamıştı. Şimdi Cumartesi günüydü ve ben sabahı üst diğer iki daireyle paylaştığımız arka bahçede geçiriyordum. Güneş kendini göstermeye karar vermişti, bu yüzden dışarıda kâğıtları işaretleyerek güneşten en iyi şekilde yararlanıyordum. Ön kapı çalındı ve Alfie onu içeri aldığında Jamie'nin varlığını duyurduğunu duydum.

Yirmi dakika sonra ikinci bir kapı çaldı ve bu beni şaşırttı. Kuşkusuz Jamie dışında pek misafirimiz olmuyordu ama belki de annemle babam ziyarete gelmeye karar vermişlerdi. Geçirdiğim bir haftadan sonra annemle babamı görme fikrine gülümseyerek, uçup gitmesinler diye kâğıtları hızlıca güneş şapkamın altına koydum ve içeri girdim.

Koridora girdiğimde Stu'nun Jamie'yle birlikte kapıda durduğunu görünce olduğum yerde durdum.

"Neden, Andie, kimin ziyarete geldiğine bakar mısın? Brad Pitt'in kesinlikle daha düşünceli küçük kardeşi," diye yüksek sesle ilan etti ve ben irkildim

Biraz.

Stu bana baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Brad Pitt'e hiç benzemiyordu ama Jamie'nin aklına gelen tek yakışıklı erkek ünlünün o olduğundan şüpheleniyordum. Bu da bir dedikodu gazetesini eline almayalı ne kadar uzun zaman gösteriyordu.

"Orada öylece durmayın," diye etti Jamie. "İçeri gel."

Stu içeri girdiğinde, üzerimde yırtık kot şort ve mavi ipli bir yelek olduğunun farkına vardım. Çoğu kişiden daha uzun bacaklarım olduğu için kendimi biraz fazla çıplak hissediyordum.

Stu, "Şu şeyin nasıl gittiğini görmeye geldim," dedi, bakışları yukarıda bahsettiğim çıplak bacaklarımın üzerinde geziniyordu. Yutkunurken boğazı düğümlendi.

"Şifreli konuşmaya gerek yok," dedi Jamie elini havada sallayarak. "Alfie bana anlaşmanızla ilgili her şeyi anlattı ve dudaklarım mühürlü."

Stu bir yabancı olan Jamie'nin soygundan haberdar olması fikrinden tedirgin olmuş görünüyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama o daha konuşmadan elinden tutup koridordan aşağıya, yatak odama çektim. Jamie'nin kıkırdadığını ve "Bir erkeği yatağına almanın tek yolu bu" diye mırıldandığını duydum.

Kapıyı kapattım ve Stu'ya döndüm, hâlâ elini sıkıyordum. Ağızlarımız kelimenin tam anlamıyla birkaç santim ayrıydı ve içimi baş döndürücü bir his kapladı. "Soygundan haberi yok," diye fısıldadım ve yüz ifadesi anında gevşedi. "Alfie ona kardeşlerinden birinin Rembrandt hayranı olduğunu ve sürpriz bir doğum günü hediyesi olarak bu tabloyu yaptığını söylemiş."

Stu buna sırtıttı, ben de öyle. Kardeşleriyle tanışmıştım. Rembrandt'a ilgi duyacak türden adamlar değillerdi. Bir saniye sonra hava değişti. Bizim

Gülümsemeler düştü ama gözlerimiz birbirine bağlı kaldı. Stu'nun bakışları sıcak ve ihtiyaç dolu bir hal aldı ve göğsümde bir şeylerin çarpmasına neden oldu.

"Nasılsın?" diye mırıldandı, başparmağını bileğimin iç kısmında gezdirirken. İkimiz de bırakmadık ve ten tene olma hissinden onun da benim kadar hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim. Hem mevsim normallerinin dışında sıcak olan gün hem de Stu'nun üzerimdeki etkisi yüzünden alnımda ter birikmişti. Bedenim içgüdüsel olarak onunkine karşılık verdi.

"Güzel. Meşgulüm," diye mırıldandım o bir santim daha yaklaşırken. Gözleri birden kuruyan dudaklarıma kaydı, ben de onları yaladım. Stu gözlerini kaçırmaya çalışırken yüzündeki ifade acıya dönüştü. Şimdi bakışları köprücük kemiğimdeydi, çıplak tenimi inceliyordu.

"Seni hiç bu kadar az kıyafetle gördüğümü sanmıyorum," dedi, sesinde bir gerginlik vardı.

"Hava güneşli," diye cevap verdim.

"Çok kusursuz bir cildin var," diye devam etti, bakışları göğsüme kaydı. Göğüslerim küçük değildi. Devasa da değillerdi. Sadece orta büyüklükteydiler. Yine de Stu onları süzerken nedense şimdi daha büyük hissediyorlardı, sanki kurtulmak için zorlanıyorlardı.

"Hımm," dedim dudağımı ısırarak. Stu yakınımdayken kelimeler hiçbir zaman güçlü yanım olmamıştı.

Bir elini omzumdaki duvara dayadı, başparmağı hâlâ bileğimin iç kısmını okşuyordu. Kalçalarımın arasındaki o tek dokunuşu nasıl hissedebildim? Bu adamın bir çeşit büyüğü vardı.

"Annenlerin evindeki o öpücüğü hiç düşünüyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle, dudaklarını çenemde gezdirmek için başını eğdi. Nasıl etiketleyeceğimden emin olamadığım küçük, utanç verici bir ses çıktı.

"Um," dedim yine. Cidden, beyin, şu anda tek heceli saçmalıklardan başka bir şey bulabilir misin?

Stu, "İstiyorum," diye devam etti, dili beni tatmak için dışarı çıktı. Başımı duvara yaslayarak ona daha fazla erişim hakkı tanıdım. Stu inledi ve ciddi bir şekilde boynumu öpmeye, emmeye ve ısırmaya başladı. Dudakları cennet gibiydi ve ben çoktan ıslanmıştım. İşler ne kadar da çabuk kızışmıştı. Stu kalçalarını içime bastırdı. *Kahretsin, sertleşmişti.* Ağzı boynumda, kulak mememde ve ağzımda gezindi. Beni öptüğünde yumuşak ve keşifseldi. Onu durdurmadım, durdurmak istemedim. Bu raundu arzu kazanmıştı.

Aşağı uzanarak kalçamı kaldırdı ve beline doladı. Nefes nefese öpücüğüne daldım ve dilini içeri sokup beni tatmasına izin verdim. Yumuşak yalamalarını, dilinin benimkiyle dans etmesini çok seviyordum.

Stu geri çekildi ve göğüs dekolteme doğru inmeden önce boynumu tekrar öpmeye başladı. Önce bir göğsümü, sonra da diğerini okşadı ve içimden çıkan inilti kulağıma yabancı geldi. Hâlâ böyle bir ses çıkarabildiğimi fark etmemiştim.

"Göğüslerin muhteşem," diye nefes aldı Stu, onları öpüyor ve yalıyordu. Küçük bir ısırık attığında irkildim. Cevap olarak kıkırdaması alçak sesle oldu ve tam midemin çukuruna isabet etti. "Sınıftaki zamanımın yarısını onlara bakarak, diğer yarısını da meme uçlarının neye benzediğini merak ederek geçiriyorum. Beni delirtiyorsun Andrea."

Tekrar inledim ve Stu homurdanarak üstümdeki kumaşın arasından sertleşmiş göğüs ucumu çimdikledi. "Bu sese bayılıyorum," dedi. "Bir kadının bu sesi çıkardığını duymayalı ne kadar uzun zaman olduğunu bilemezsin." Sesi artık neredeyse bir hırıltıya dönüşmüştü, insandan çok hayvan gibiydi. Kalçalarımın arasında sıkıca bastırdığı ereksiyonuna karşı gerildim. Güçlü olduğunu söyleyebilirdim. Bu düşünce beni gerçekten kızarttı.

"Stuart, bu resmi görmeye geliyor musun, gelmiyor musun?" Jamie Alfie'nin yatak odasından seslendi, sesi muziplik doluydu. Bizi duyup duymadıklarını merak ettiğimde içime bir sıkıntı çöktü ama sonra Alfie'nin radyoyu açtığını hatırladım. Az önceki her neyse onun sesini bastırmasını umdum.

"Onları görmezden gelirsek bizi rahat bırakırlar, değil mi?" Stu sinirli bir şekilde sordu. "Ne yazık ki bu onları daha da kararlı hale getirecek. Sen gitmelisin."

"İstemiyorum," diye homurdandı, tam boyuna geri döndü ve yüzüsüzce elini bacaklarımın arasına bıraktı. "Stu!"

Nefesimi tutarak bağırdım.

"Kalmak ve bunun tadına bakmak istiyorum," diye devam etti bana masaj yaparak. Uzun zamandır bu şekilde dokunulmamıştım ve utanç verici bir şekilde orgazma yaklaşmıştım. Biraz daha baskı uygularsa boşalma tehlikesiyle karşı karşıyaydım ve o daha hiçbir şey yapmamıştı.

Stu küfrederek uzaklaştı ve ereksiyonunun inmesini isterken bir an için pencereye doğru döndü. Saçlarımı düzeltmekle meşguldüm ve nefes alışverişlerimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Bir, belki iki dakika geçti ve sonra Stu yanımdan geçerek kapıdan çıktı. Bana neden bakmadığını anlamamıştım ama umarım gitmesini zorlaştıracığı içindir. Kapıyı kapattım ve odama geçtim. Yatağıma uzandım ve iniltimi bastırmak için yüzümü yastığıma bastırdım. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım, Mark'la bile. *Bu* düşünce ayıltıcıydı.

İlişkımız her zaman cinsellikten çok arkadaşlığa dayalı olmuştu. İlk tanıştığımızda henüz on yedi yaşındaydık ve çok hızlı arkadaş olmuştuk. Arkadaşlığımız şehvetin aşka dönüşmesinden ziyade aşka dönüştü. Beni yanlış anlamayın, harika bir seks hayatımız vardı ama Stu'nun bana verdiği, derimin altındaki o sıcak kaşınma ihtiyacını hiç hissetmemiştim. Yine suçluluk duygusuna . Bir parçam bu şekilde hissetmemem gerektiğini düşünüyordu. Eğer Mark'a olan aşkım benim hissettiğim kadar saf ve gerçek olsaydı

Stu'yu nasıl isteyebilirim ki? Belki de hepsi şehvetten ibaretti. Şehvet en uysal insanın bile karakterine aykırı davranmasına neden olabilirdi ve ben hâlâ onun çılgınlığına kapılmışım.

Elimi karnımın alt kısmına, üstümün biraz yukarı kalktığı yere koyarak uzandım. Sinirlerim yıpranmıştı ve kendime biraz rahatlama izni verip vermemem gerektiğini merak ediyordum. Bunun ne zararı olabilirdi ki? Elim şortumun bel bandının altına götürdüm, parmaklarımı iç çamaşırımın altına kaydırdım ve kendime dokundum. Utanç verici bir şekilde ıslanmışım.

Alfie'nin odasından Stu'nun boğuk sesi geliyordu, bir konuşma yapıyorlardı. Hassas tenimi okşarken ve onun parmakları olduğunu hayal ederken sesin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Dersten sonra yanıma geldiğini, kapıyı kilitlediğini ve önümde diz çöktüğünü hayal ettim. Üzerimde bir etek olacaktı ve eteğimi yukarı doğru itecek, başını bacaklarımın arasına gömecek ve maharetli diliyle beni becerecekti.

İki parmağımı içimde hareket ettirdim, diğer elimi klitorisimi daire içine almak için kullandım. Boşalmak için zorlanırken kalçalarım öne doğru çıktı, neredeyse havadaydı. Hareketlerim hızlandı, sertleşti, ta ki yeni bir nem kabarması parmaklarımı kaplayana kadar. Çığlık atmak isteyecek kadar yoğun bir şekilde orgazm olurken yüzümü bir kez daha yastığıma gömdüm. Kafamdaki fantezi, bir oda ötedeki Stu'nun sesiyle birleşince baş döndürücü bir kombinasyon olmuştu.

Bu normalde yaptığım bir şey değildi. Elbette, kırk yılda bir kendimi tatmin ederdim ama bu bir gereklilikten ziyade bedensel bir işlevdi. Gerçek bir insan tarafından tahrik edilmek benim için kesinlikle yeni bir şeydi.

Uzun dakikalar boyunca orada yattım, doymuş hissediyordum ama daha fazlasını istiyordum. *Onu istiyordum*. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Bu bir seçim değildi, sadece öyleydi. Yataktan kalkıp gardırobumu açtım ve pamuklu bir kazak alıp yeleğimin üzerine geçirdim. Meme uçlarım hala sertti.

Sütyen ve kumaşın üzerlerinde kayma hissi beni hem tahrik etti hem de sinirlendirdi.

Banyoya hızlı bir ziyaret yaptıktan sonra Alfie'nin kapısını çaldım ve içeri girdim. Kuzenim harıl harıl çalışıyor, fırçasını tutkuyla tuvale saplıyordu. Stu, Jamie'yle birlikte pencerenin yanındaki çalışma masasında oturmuş, komik bir şekilde Go oyununa dalmıştı. Jamie satranca benzeyen bu Çin masa oyununa çok meraklıydı. Aslında zaman zaman Go turnuvalarına katılırdı ve ben onunla ne zaman oynasam hep kaybederdim.

Tahtaya baktığımda şu anda üstünlüğün Stu'da olduğunu görünce şaşırdım. Amaç, siyah ve beyaz çakıl taşlarını kullanarak mümkün olduğunca çok bölgeyi çevrelemektir. Bu özel durumda Stu siyah, Jamie ise beyaz çakıl taşlarını kullanıyordu.

"Hey," dedim ve Stu'nun dikkati üzerimde toplandı. Gözleri vücudumda gezindikten sonra dikkatle yüzüme odaklandı. Yüzüm kızardı, az önce ne yaptığımı yüz ifademden anlayabileceğini hissettim. Uzun bir süre öylece baktı, gözleri karanlık ve hararetti ama bunun nedeni daha önce aramızda geçenler olabilir.

"Andrea, sonunda değerli bir rakip buldum gibi görünüyor," dedi Jamie, kulaktan kulağa gülümseyerek. Meydan okumayı her zaman sevmişti. "Stuart oldukça doğal biri."

Stu'ya baktım. "Daha önce hiç oynamadın mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bu durumda inanılmaz iyi gidiyorsunuz."

Jamie'nin dikkati tahtaya dönmüş, bir sonraki hamlesini düşünürken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Stu beni incelemeye devam ederken kolumun ucunu çekiştirdim. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım, belki biraz fazla hararetle. "Elbette, neden olmayayım ki?"

Cevap vermesi bir an aldı. "Kızarmış görünüyorsun."

"Sadece hava durumu. Ben iyiyim," diyerek onu savdım.

"Stuart," dedi Jamie ve Stu'nun dikkatini benden uzaklaştırmak için de olsa konuşmaya karar vermesi beni rahatlatmıştı, "hapishanede geçirdiğin zamanı sormamın bir sakıncası var mı? İtiraf etmeliyim ki hastalık derecesinde merak ediyorum."

Açıkçası, rahatlamam kısa sürdü. Bu tipik Jamie'ydi. Adam filtresiz doğmuştu.

"Belki başka bir zaman," dedi Stu, koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanarak.

"Oh, utanmayın. Yıllar boyunca benim de kanunla başım birkaç kez derde girmişti.

Yıllardır. İade edilmeyen kütüphane kitaplarının beni yakalayacağını biliyordum. Eninde sonunda," diye şaka yaptı.

"Hepimize içecek bir şeyler hazırlamama ne dersiniz?" Konuyu değiştirme çabasıyla söyledim. "Susayan var mı?"

"Ben bir meyve suyu alayım," dedi Alfie, gözlerini işinden ayırmadan. Jamie gülümseyerek, "Tabii, sende ne varsa o olur," dedi.

Stu oturduğu yerden kalkmak üzereyken, "Sana yardım edeyim," diye teklif etti ama ben elimi salladım.

"Sen kal ve oyununa devam et. Sadece bir dakika sürecek."

Dört bardak portakal suyuyla döndüğümde adamlar Stu'nun Jamie'ye "Hadi ama, sen bile onun seksi olduğunu kabul etmek zorundasın" dediği bir konuşmanın ortasındaydılar.

Kapının yanında durakladım, henüz içeri girmedim çünkü konuşmaya devam etmelerini istiyordum ve içeri girersem duracaklarından şüpheleniyordum, 'garson duraklaması'nın yerli versiyonu gibi.

Jamie'nin gözleri muziplikle parlayarak cevap verdi: "Her şey bir yana, erkeklerden hoşlandığım için tam olarak onun hedefi değilim.

seyirci."

Stu konuşmadan önce kısa bir süre garip bir sessizlik oldu. "Ah, doğru. Bunu fark etmemiştim."

"Senin hatan değil," diye devam etti Jamie. "İnsanlar nadiren anlayabilir. Ben Liberace geyinden çok Rock Hudson geyiyim."

Alfie alay etti, fırçasını havada tutarak Jamie'ye bir bakış attı. "Bu bir gülme. Sen Oscar Wilde eşcinselisin ve bunu hepimiz biliyoruz."

Jamie ona şakacı bir bakış attı. "En azından ben Alan Turing geyi değilim."

"Hey şimdi, kibar ol," diye kaşlarını çatı Alfie. "Zekamız eşleşebilir, ama zavallı Turing'in kaderi için beni lanetleme."

"Haklısın, bu çok kabaydı," diye izin verdi Jamie.

"Yani ikiniz de ..." Stu araya girdi, sözleri kısa düştü. "Çılgın homoseksüeller mi?" Jamie ekledi. "Evet canım."

Stu'ya 'canım' diye hitap etmesine bir kahkaha attım ve eşikten adımımı attım. odaya girdim. Şüphelendiğim gibi, ben içeri girdiğimde tüm konuşmalar kesildi. Stu'nun kimden 'seksi' diye bahsettiğini hâlâ merak ediyordum ama sormaya cesaretim yoktu. İçecekleri dağıttıktan sonra Alfie'nin yatağına oturdum, Jamie ve Stu ise masa oyununa odaklandılar.

Etrafıma bakındım ve Alfie'nin sanatına eleştirel bir gözle bakmadığım sürece onun odasında pek vakit geçirmediğimi fark ettim. Benimkinden çok daha büyüktü ama evden çalıştığı için ona bırakmışım. İhtiyacım olan tek şey bir yatak ve kıyafetlerimi koyabileceğim bir yerdı ve ben de mutluydum. Dikkatim köşedeki resim yığınınna, daha doğrusu en üsttekine takıldı. Alfie geçmişte birçok kez benim resmimi yapmıştı ama bunu daha önce hiç görmemişim.

Ailemin Windermere Gölü'ndeki tatil evinde suyun kenarında bacak bacak üstüne atmış oturuyordum. Resim, onların çektiği bir fotoğrafa dayanıyordu.

Neredeyse iki yıl önce onları ziyaret ettiğimde. Suya bakarken saçlarım sırtımdan aşağı sarkıyordu, yüzüm profilden görünüyordu.

"Stuart sadece şuna hayran hayran bakıyordu," dedi Jamie, sesi beni düşüncelerimden kopardı.

"Oh," diye nefes aldım, gözlerim Stu'ya kaydı, "öyle miydin?"

Omuz silkti, aslında utanmış görünüyordu ama bu doğru olamazdı. "Evet, güzel."

"Ah, hadi ama," dedi Jamie. "Daha bir dakika önce güzelden biraz daha fazlası olduğunu söylemiştin."

Farkına vardığımda yüzüm kızardı. Stu *bana* seksi mi diyordu? Sırf Alfie'ye ulaşmak için beni çekici buluyormuş gibi yapması fikri beni çok etkilemişti ama daha önce odamda olanlar sahte değildi. Gerçek olamayacak kadar çiğ, dağınık ve spontane bir şeydi.

Kızarmamaya çalışarak portakal suyumu yudumladım. Arada bir Stu'nun gözlerini üzerimde hissediyordum ama ona bakmıyordum. Çok sinirli, çok muhtaçtım. Eğer şimdi ona bakarsam hem kuzenimin hem de en yakın arkadaşlarımdan birinin önünde üzerine atlayabilirdim. Birkaç dakika sonra, gidip kâğıtlarımı düzeltmek için izin istedim. Adamlar benim ayrıldığımı fark etmeyecek kadar işlerine dalmışlardı ve Stu'dan biraz uzaklaştığım için rahat bir nefes aldım.

Onun yanında kendimi çok çelişkili hissediyordum.

Bir yandan, hem fiziksel hem de beyinsel olarak ondan inanılmaz derecede etkilenmiştim. Görünüşü muhteşemdi ve çoğu zaman zihninin çalışma şeklini beğeniyordum. Ama öte yandan, geçmişi benimkinden inanılmaz derecede farklıydı, hareket ettiği çevreler beni tedirgin ediyordu ve hayatıma dürüst olmayan niyetlerle girmiş olması endişelenmeme neden oluyordu. Aslında, hayır, bundan çok daha fazlasıydı, ama şehvet duygularım birbirine karışıyor gibiydi

Bu da nasıl hissettiğimi anlamamı inanılmaz derecede zorlaştırıyordu.

Bir saatten fazla zaman geçmesine rağmen hiçbiri Alfie'nin yatak odasından çıkmamıştı. Masa oyununun ne kadar sürükleyici olabileceğini biliyordum ve Jamie'nin Stu'nun sunduğu meydan okumadan zevk aldığını hayal ediyordum. Oyuna olan doğal yeteneği taktiksel yeteneğini gösteriyordu ve bu da farklı zekâ türleri hakkındaki teorimin bir başka kanıtıydı. Stu kitap okumakta ve yazılı ödevleri tamamlamakta zorlanıyor olabilirdi ama diğer alanlarda fersah fersah ilerideydi.

Alfie'nin odasına döndüğümde kuzenim yatağın üzerinde yatıyordu, kolunu yüzüne atmış, derin ve düzgün nefes alıyordu. Kendi kendine mırıldanıyor olmasaydı uyuduğunu düşünebilirdim, mavi-siyahın doğru tonunu bulmakla ilgili bir şeyler söylüyordu. Resim henüz bitmemişti ama şekillenmeye başladığını kesinlikle görebiliyordum.

"Go oyununun beş bin yıl öncesine dayandığını biliyor muydun?" diye sordu Jamie, Stu kara kaşlarını çatmış, çakıl taşlarını düşünürken. "İlk yazılı kaydı dördüncü yüzyıldan kalma bir yıllıkta yer alıyor. Tarihsel önemini, aynı zamanda inanılmaz derecede karmaşık olan bir oyunun basitliğini bir düşünün. Oldukça büyüleyici."

Stu ona sinirli bir bakış fırlatarak, "Çok konuşuyorsun," dedi. "Ve ben senin ne yaptığını biliyorum. Üstünlük bende ve sen onu mahvediyorsun. Konsantrasyonumu kaybetmemi sağlamaya çalışıyorsun."

Jamie ona tereyağı erimezmiş gibi bir bakış fırlattı. "Neden, böyle bir şey yapmayı asla hayal ."

Stu sırtıarak başını salladı ve sonunda bir çakıl taşına uzanıp hamlesini yaptı. Jamie yüksek sesle küfretti ve Alfie kıkırdayarak yattığı yerden doğruldu.

"Kaybettiniz. Buna inanamıyorum."

"Oh sus," dedi Jamie. "Stu'nun zaferinin gayet iyi farkındayım. Bunu yüzüme vurmana gerek yok."

"Evet, ama bu kesinlikle bir ilk. Bir fotoğraf çekmeliyiz."

"Hayır, teşekkür ederim Alfred. Bir acemiye yenildiğimi gösteren fotoğrafik kanıtlara kesinlikle gerek yok."

Stu kendini beğenmiş bir tavırla, "Biraz para koymadığım için pişmanım," dedi. Kendi kendime gülümsedim, çünkü onu hayatımdaki en önemli iki kişiyle mutlu bir şekilde etkileşim halinde görmek güzeldi.

"Biraz pizza sipariş etmeyi düşünüyordum. İsteyen var mı?" diye sordum ve üç yankılanan evet cevabıyla karşılaştım. Jamie bile ekmek ve erimiş peynir beklentisiyle yatışmış görünüyordu. Diğerleri oturma odasında toplanırken ben siparişi vermeye gittim. Ben tabakları ve fincanları yerleştirirken Stu arkamdan yaklaştı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı.

"Seni düşünmeden duramıyorum."

"Beni kandırabilirdin. Masa oyununa o kadar dalmıştın ki varlığını unutmuş olabileceğini düşünmüştüm," diye takıldım.

"Öyle bir şey değildi. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı," diye cevap verdi sessizce, eli karnıma gitti ve hafifçe okşadı. "Yine de seni bırakmak hoşuma gitmedi."

Başımı biraz çevirdim. "Ne gibi?"

"Hepsi azgın ve muhteşem. Tam bir israf."

Onun boğuk fısıltısı beni titretti, çünkü uyarılmamın tam olarak boşa gitmediğini hatırladım. Ama bunu ona asla söylemeyecektim.

"Ne ?" Omuz silktilim. "Hiçbir şey."

"Yalan söyleme. Kafan önce bir yere gitti. Nereye gitti?"

Kıpkırmızı olmuşum. "Dürüst olmak gerekirse, hayal görüyorsun." Elinden kurtuldum ve çatal bıçak almak için mutfağın diğer tarafına doğru yürüdüm. Onlara ihtiyacımız olduğundan değil. Kimse çatal bıçakla pizza yemezdi. İhtiyacım olan şey mesafeydi.

Onları tezgâhın üzerine koyduğum anda Stu beni bileğimden yakaladı ve yüzümü ona dönmem için çevirdi. Bir daha arkamı dönemeyeyim diye çenemi tutarken gözleri yüz hatlarımda gezindi. Bir an sonra gerçeği gördüğünü anladım çünkü nefesinin altında küfretti.

"Lanet olsun."

Başı omzuma düştü ve orada birkaç sakinleştirici nefes alır gibi oldu. Bana bir sonraki bakışında gözleri karanlık ve günah doluydu. "Bunu görmek için neler verirdim biliyor musun Andrea?" diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Tanrım, seni o muhteşem saçların yastığa yayılmış, elin bacaklarının arasında, kendini sadece benim için boşaltırken hayal edebiliyorum."

Vücudumdaki her gözenek gerildi, sözleri beni bir arzu ve serbest bırakılmış ihtiyaç anına sürükledi. Bir şey söylemek için ağzımı açtım, büyük olasılıkla başka bir inkâr, ön kapı zili çaldığında. Pizza gelmişti ve kelimenin tam anlamıyla zil beni kurtarmıştı.

On beş

Stu pizzayı bitirdikten kısa bir süre sonra ayrıldı. Teslimatçının parasını ödemekte ısrar ettiğinde duygulanmışım, özellikle de muhtemelen onun da benim kadar meteliksiz olduğu düşünüldüğünde. Yemek boyunca gözlerini benden neredeyse hiç ayırmadı, bu da tenimin farkındalıkla karıncalanmasına neden oldu. Alfie ve Jamie, Jamie'nin birkaç hafta dükkânında düzenlemeyi planladığı Go turnuvası hakkında sohbet ediyorlardı.

Ertesi gün iş yerinde tam bir kâbus yaşadım, öğrencilerimden herhangi biri yaramazlık yaptığı için değil, Stu yüzünden. Gözlerinin tek bir dokunuş olmadan tenimin her santimini okşadığını, okşadığını, taptığını hissedebiliyordum.

Aynı anda hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu.

Kuşluk vakti geldiğinde, ben tuvaleti kullanmak için çıktım ve öğrencilerim her zamanki gibi çay ve kahve aramaya başladılar. Üniversitenin lobisinde birkaç otomatın yanı sıra küçük bir kahve standı vardı. Çoğu kişi kahveyi taze olarak standdan almayı tercih ediyordu ama çoğu zaman kuyruk uzun sürüyordu.

Personel tuvaletinden dönerken kafamı kaldırıp baktım. Stu yürüyüşündeki kararlılıkla bana doğru yürüyordu. Ellerimden tutup beni en yakındaki açık kapıya doğru çektiğinde tepki verecek zamanım bile olmamıştı. Şansıma kapı, hizmetlilerden birinin açık bırakmış olması gereken küçük bir dosya odasına açılıyordu.

"Tatilin bitmesine ne kadar var?" diye sordu nefes nefese, ağzı boynumda kulak mememe doğru öpmeye başladı.

Elimi kaldırdım, saatime baktım ve "Yaklaşık yedi buçuk dakika" diye cevap verdim.

Gülümsemesini görmekten ziyade hissettim. "Bununla çalışabilirim."

"Ne-"

"Sus. Bırak ben yapayım. Bütün sabah seni düşündüm."

Hiç pencere yoktu ve ışıklar kapalıydı. Kapı ile duvar arasındaki boşluktan küçük bir gün ışığı sızıyordu ama pek bir şey aydınlatmıyordu. Yine de Stu önümde diz çöküp ellerini kot pantolonumun beline götürdüğünde niyetini anlamıştım. Becerikli parmaklarını kendi parmaklarımın arasında yakalayarak hareket etmelerini engelledim.

"Dur. Yapamayız," diye fısıldadım, yakalanma fikri kalbimi küt küt attırıyordu. Bunun ne kadar yanlış olduğunun, Stu'yla birlikte olmanın işimin kurallarını nasıl çiğnediğinin çok iyi farkındaydım. Ama o anda onunla birlikte olmak çok iyi hissettiriyordu ve bu zevk beni güçsüzleştiriyordu. Bana kendimi unutturuyordu ve bu korkutucuydu. *Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.*

Stu bana baktı, karanlıkta bile yüz hatları hâlâ çok yakışıklıydı. "Eğer gerçekten durmamı istiyorsan dururum," dedi ve eğilip yüzünü kasıklarına bastırdı. Bu yabancı ama mutluluk verici his karşısında bir iniltiyi bastırdım. Bana sokulmaya devam ederken gözleri tekrar benimkilerle buluştu, "Söyle. Bana. Söyle. Dur."

İçimi çektim ve karşı koyamayarak duvara yaslandım. Stu'nun derin kıkırdaması beni tam karnımdan vurdu. Elleri tekrar belime uzandı, fermuarımı açtı ve kotumu uyluğumun ortasına kadar indirdi. Bugün gerçekten etek giymeliydim. Stu ağzını iç çamaşıma bastırıp dudaklarını oynatarak zevkli bir ıslak ısı yarattığında tüm düşünceler aklımdan uçup gitti.

Külotumu yana kaydırıp ve bir parmağını alaycı bir şekilde merkezimde gezdirdi.

"Yedi dakika," diye nefes nefese hatırlattım ve biraz daha kıkırdadı. "Çok otoritersiniz Bayan Anderson," diye azarladı, dalmadan önce dilini şaklattı ve onunla başka bir şey yapıyordu. Klitorisimi içine çekti.

ve elim kendimi sabitlemek için omzuna gitti. Hayatımda ilk kez dizlerim vücudumu ayakta tutamayacak kadar güçsüz hissediyordu.

"Seni ne kadar hızlı boşaltabileceğimi düşünüyorsun?" diye sordu, sesi tahrikle doluydu. Ağzını bana bastırarak tekrar emdi ve çığlık atmak istedim. Bana yaptığı şey çok iyi hissettirdi ama aynı zamanda sınıfa ne kadar yakın olduğumuzun da farkındaydım. Öğrencilerim her an geri dönebilirdi ve eğer biri bizi fark ederse anında kovulabilirdim.

Görünüşe göre korku baş döndürücü bir şeydi.

Kendimi her zamanki gibi kurallara uyan biri olarak tanımakta güçlük çekiyordum. Bu endişe verici ve özgürleştiriciydi.

Stu diliyle klitorisimin etrafında dolaşarak mükemmel miktarda baskı uyguladı. Bir bacağıma kot pantolonumdan çekip kaldırdı, bu sırada babetimin düştü. Sonra daha derine girebilmek için kalçamı omzunun üzerinden kaydırarak. İki parmağını içime soktu ve ben kendimi tutamayıp haykırdım. Kalbim güm güm atıyor, oradan geçen birinin duyup duymadığını merak ediyordum.

Stu, "Şu anda ne kadar seksi görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok," diye homurdandı. "Benim için gel, Andrea."

Parmaklarının hareketi hızlandığında nefesim kesildi, dili de bu hıza ayak uydurarak akıl almaz derecede zevkli bir kreşendoya ulaştı. Omzunu kavradım, tişörtünü yumrukladım ve daha fazla ses çıkmasını önlemek için dudağımı ısırdım.

Stu boğazının arkasından uğultulu bir ses çıkardı, gözleri arzuyla parlıyordu, sanki bu hareketten benden çok daha fazla zevk alıyordu. Sert bir nefesle boşaldım, Stu son titrememi de çıkarırken zevk beni kavradı. Seksimi öptü, sonra iç uyluğuma sokuldu ve yine takdirini mırıldandı.

"Çok seksi," dedi, sırtarak benimle dalga geçerken hınzırca. "Bu da çok hızlıydı. Sanırım bir rekor kırmış olabiliriz."

Her tarafım titriyordu, hâlâ heyecanlıyım. Stu tişörtünün eteklerini kaldırdı ve gözlerimi alamadığım karın kaslarını ortaya çıkardı. Bakışlarıyla karşılaştığımda, kumaşı ağzını silmek için kullanırken hâlâ sırtıyordu. Göz temasıyla birleşen bu hareket tuhaf bir şekilde tahrik ediciydi. Bacağımı omzundan indirdim, uzuvlarım jöle gibiydi ve hızla iç çamaşırımı ve kot pantolonumu geri çektim. Saatileme baktığımda bir ya da iki dakika geç kaldığımızı fark ettim. Dünyanın sonu değildi ama ikimiz de aynı anda dönersek şüpheli görünecekti.

"Sen git," dedi Stu. "Ben de birkaç dakika içinde geleceğim. Sadece geç kaldığım için beni çok fazla cezalandırmamaya çalış."

Koluna vurdum ve usulca güldüm. Çenemi yakaladı ve öpmek için dudaklarımı içeri çekti. Dilinde kendi tadımı aldım, seksi bulacağımı hiç düşünmediğim bir ama buldum. Hava almak için kalkmama izin verdiğinde, koridora adım attığımda kıcıma şakacı bir tokat attı.

Birden yine gerildim, dosya odasından çıkarken kimsenin beni görmediğinden emin olmak için sağa sola bakındım. Kendimi temizlemek için tuvalete hızlı bir ziyarette bulunacak kadar zamanım vardı ve sonra aceleyle sınıfa geri döndüm. Öğrencilerim etrafta oturmuş sohbet ediyor, geciktiğimi fark etmiyorlardı. Masama yaklaşp oturdum ve dün gece planladığım tarih dersini anlatırken yerleşmeleri için onlara seslendim. Fransız Devrimi ve Napolyon'un yükselişi çalışıyorduk.

Sınıfın Facebook grubunda bir tartışma başlatmışım, bu yüzden dizüstü bilgisayarında sayfayı . Kapı açılıp Stu içeri girdiğinde Susan hemen atıldı: "Bakar mısınız, kim gelmiş, geç gelen Johnny. Bence ona geç kaldığı için ceza vermelisiniz, Bayan Anderson."

Ona bir gülümseme attım. "Stu'ya geç kaldığı için ceza veririm, sana da ukalalık için ceza vermek zorunda kalırım."

Stu her zamanki yerine otururken Susan sırtıttı ve dudaklarını kıvrarak bir gösteri yaptı. Gözlerimiz karşılaştığında kızardım. Üzerimdeki kokusunu alabiliyordum, dudaklarımda hâlâ onun öpücüğünün tadı vardı. Kendimi biraz müstehcen hissettim ama yine de tenim karıncalandı.

Stu'ya mümkün olduğunca bakmamaya çalışarak derse odaklandım. Adam az önce ağzı ve parmaklarıyla beni boşaltmıştı. Tek istediğim daha fazlasıyken ona bakmaktan nasıl kaçınacaktım?

Herkesin üzerinde çalışması için bazı ödev soruları dağıttığımda ortalık sakinleşti. Yerime döndüğümde Stu'dan bir mesaj içeren bir konuşma penceresinin açıldığını gördüm. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Stu Cross: Çok güzel.

İçgüdüsel olarak gözlerimi kaldırdım ve onu bana bakarken buldum, bakışları yoğundu. Şimdi daha da kızarmıştım, bir yanıt düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Bir mesaj daha gönderdi.

Stu Cross: Tadın çok güzel 2.

Kalın bir şekilde yutkundum, cevap yazarken bu sefer kafamı kaldırmadım.

Andrea Anderson: Bana mesaj atmayı

kes. Stu Cross: Elimde değil.

Andrea Anderson: Dene.

Stu Cross: Yüzün

kızarıyor.

Andrea Anderson: Ben değilim.

Stu Cross: Am yemeyi ne kadar çok sevdiğimi anladım.

Bir elimi boynuma götürdüm ve sanki bunun bir faydası olacakmış gibi utanarak tenimi ovaladım. Stu'ya baktığımda bu kez başı eğikti.

dizüstü bilgisayarında yazıyordu. Bir dakika sonra başka bir mesaj aldım.

Stu Cross: Her yerde yüziün kızaracak.

Dudaklarım endişeliydi, odadaki herkesin bana ne söylediğini bileceğini, bir şekilde ne yaptığımızı anlayacağını hissediyordum. Artık bana mesaj gönderememesi için oturumu kapatmam gerekiyordu. Kian onun hemen arkasında oturuyordu ve konuşmayı görürse ne yapacağını bilmiyordum. Aynı zamanda, son bir mesaj gönderme dürtüsüne kapıldım. Birkaç dakika boyunca bunun üzerinde düşündüm ve sonunda kararımı verdim.

Andrea Anderson: Sana karşı hislerim var.

Andrea Anderson: Bana karşı bir şeyler hissediyor musun?

Gönder tuşuna bastığım anda pişman oldum. Kendimi, aşık olduğu kişinin ondan hoşlanıp hoşlanmadığı konusunda endişelenen bir genç kız gibi hissettim. İçimdeki değişim rahatsız ediciydi. Daha birkaç hafta önce kim olduğumu biliyordum. Bir öğretmendum. Dul bir kadındım. Bir adamı tüm kalbimle sevmiştim ve onu kaybettim. Bu aşkın bir ömür boyu yeteceğini düşünmüştüm, sanki o yanımda bitmişti. Ama şimdi her şey değişiyordu. Kendimi yeni ve üzgün, mutlu ve pişman, heyecanlı ve suçlu hissediyordum. Birbiriyle örtüşen pek çok duygu.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına dönüp baktığımda Stu'nun henüz cevap vermediğini gördüm ve ona doğru bakmaya cesaret edemedim.

Tanrım, bu korkunçtu.

Daha fazla dayanamayarak cihazı kapattım ve tekrar derse odaklanmaya çalıştım. Odanın içinde dolaşarak ihtiyacı olanlara ödev konusunda yardım ettim. Stu'ya bir kez bile yaklaşmadım, görebileceklerimden çok korkuyordum.

Acımak. Reddedilmek.

Bu onun için sadece cinsel bir şey olabilir. Temel çekim. Duygusal düzeyde bana karşı şey hissetmeyebilir. Öğle yemeğinde sınıftan çıktım.

Öğrencilerin çoğundan önce aceleyle arabama gittim ve bir saat boyunca orada saklandım. Telefonum adeta benimle alay ediyor, mesajlarımı kontrol etmemi ve cevap verip vermediğini görmemi istiyordu. Yine de çok korkaktım ve bunun yerine sandviçimi yedim ve arka koltukta bıraktığım dünün gazetesini okudum.

Sınıfımda öğrencilerin olacağından emin olmadan arabamdan çıkmam mümkün değildi. Elbette, çoğu öğle yemeğinden dönmüştü, aralarında Stu da vardı. Kian'la sohbet ediyordu, ben içeri girerken sırtı bana dönüktü. İhtiyacım olan tampon diğer öğrencilerdi. Onların önünde bir şey söyleyemezdi. En azından söylememesini umuyordum.

Gün sona erdiğinde bir çıkış stratejisi oluşturmaya başladım. Stu'yla çarpışmadan sınıftan nasıl çıkabilirdim?

Sonunda Mary ve Susan'a takıldım, bir kaçınma yöntemi olarak akşamlarını nasıl geçirmeyi planladıkları hakkında onlarla sohbet ettim. Stu'nun kızgınlığını elle tutulur bir şey gibi hissediyordum ama onu görmezden gelmeye devam ettim. Eve dönerken ailemi ziyaret etmeye ve akşam yemeğini onların evinde yemeye karar verdim. Duş almak ve üzerimi değiştirmek için dairede kısa bir mola verdikten sonra, onların evine doğru yola çıktım. Alfie odasına kapanmış, gelip gitmelerimden habersizdi.

"Andrea! Ne güzel bir sürpriz," dedi annem kapıyı açarken. Hafif çiçekli bir elbise giymişti ve saçlarını yeni yaptırdığı belliydi.

"Umarım uğramamın bir sakıncası yoktur."

"Hiç de değil! Ama Alfie'yi de yanında getirmeliydin. Onu aylardır görmedim."

Ona özür dileyen bir bakış attım. "Onun nasıl olduğunu bilirsin. Bırakın ailesini ziyaret etmeyi, en iyi zamanlarda bile evden çıkmasını sağlamak zordur."

Annem kaşlarını çatarak beni mutfğa götürdü. "Ailesi ona gerçekten çok kötü davranmış."

"Anne!"

"Haklı olduğumu biliyorsun! Madeline her zaman çok soğuk bir kadındı. Raymond daha da kötüydü, hep çalışır, hiç eve gelmez, Madeline'i karşısına çıkan her yeni hoppayla aldatırdı," dedi annem, ben kapıyı çaldığımda keyifle içtiği belli olan şarap kadehini kaldırarak.

İtiraf etmeliyim ki, dedikodu yapmasına bayılıyordum. Çocukken bana hep sıkıcı, ağırbaşlı yetişkinler gibi görünen teyzelerim ve amcalarım hakkında skandal hikâyeler dinlemek hoşuma gidiyordu.

Annem bir şey hatırlamış gibi elini başına vurdu. "Bu arada, babanın özel ders verdiği öğrencin burada. Şu anda çalışma odasının içinde ders yapıyorlar. Akşam yemeğine kalması için tekrar davet ettim. Çok yakışıklı, sence de öyle değil mi?" Gözleri parladı ve havada bir çeşit çöpçatanlık sezdim.

Çabalarına gerek olmadığını çok az biliyordu. Yine de Stu'nun evde olduğu haberi sinirlerimi alt üst etmişti. Neden ailemin evinde herhangi bir duygusal karışıklık olmadan sakın bir akşam geçiremiyordum? Yine de bu benim hatamdı. Stu'yu babamla tanıştırmak için ilk kez geçen hafta bugün getirdiğimi hatırlamalıyım.

"O benim öğrencim anne," dedim o dolaptan bir bardak çıkarıp bana biraz şarap doldururken.

"Elbette, ama sadece birkaç ay daha. Ayrıca, baban ve ben senin için endişeleniyoruz. Daha çok gençsin Andrea," dedi ve bir an yüzüğüme bakarken gözleri hüznüldü. Çoğu gün onun orada olduğunu bile unutuyordum, görünmeyen bir teselli battaniyesi. Elim kucağıma kaydırarak onun görüşünden sakladım.

"Hepimiz Mark'ı çok özölüyoruz," diye devam etti annem. Üzgün gözlerle bakmayı kesmesini diledim, çünkü beni üzüyordu ve zaten yıpranmış olan duygularımın üzerine bir de mutsuzluk eklenmesine ihtiyacım yoktu.

"Ben de onu özölüyorum," dedim sessizce ve bardağı kaldırıp bir yudum aldım.

Annem beni inceledi, yaşlı bilge gözleri kendi iyiliğı için fazla anlayışlıydı. Daha fazla bir şey söyleyemeden koridordan sesler geldi ve bir saniye sonra babamla Stu mutfağı a girdiler. Adanın yanında oturmuş, gitmek için bir bahane bulmaya çalışırken gözlerimi kaçırmıştım. Keşke Alfie beni şu anda acil bir durum için arayabilseydi, onu sonsuza dek severdim.

"Siz ikiniz içeri gelin," dedi annem. "Umarım herkes çoban pastası yeme havasındadır."

Stu benimkinin yanındaki tabureye otururken babam mutlulukla, "Ah, en sevdiğim," diye bağırdı. Onun bakışlarıyla karşılaşacak cesareti kendimde bulamadım.

"Bira ister misin, oğlum?" Babam sordu. Süslü Avrupa biralarını denemeyi çok severdi.

"Bu harika olur, teşekkürler," dedi Stu, sesi midemi bulandırıyordu. Bana oral seks yaptığı an hâlâ zihnimde çok tazeydi.

"Ders nasıl geçti?" Annem bir bacağına diğerinin üzerine atmış, bir taburenin üzerine tünemiş ve şarabını özenle yudumlarırken sordu. Annem ufak tefek bir kadındı. Bu anlamda daha çok baba tarafına çekmiştim.

"Harika," dedi babam. "Her geçen gün daha da gelişiyor. Andrea, aslında Stu'yla üniversitedeki lisans bölümlerinden birine başvurması konusunda konuşuyordum. Sence olgun bir öğrenci olarak kabul edilebilir mi?"

"Elbette. Bir yığın form olacak ve önce yıl sonu sınavlarını geçmesi gerekecek, ama neden olmasın," diye cevap verdim.

Stu'ya doğru baktığımda onu izlerken buldum. Evet, hâlâ her zamanki gibi düşünceli ve karanlık yakışıklı.

"Görüyorsun ya," diye devam etti babam neşeyle, "senden bir matematikçi yaratacağız."

Annem, "Jim seni sadece öğretmenlik yapabilmen ve daha fazla kadını bu alana çekebilmen için kulüpte istiyor," dediğinde ona bir bakış attım. Görünüşe göre annem elinde bir kadeh şarapla çapkınlık yapmaya başlamıştı. Stu sırtıttı.

"Hey şimdi. Hayatındaki tek yakışıklı benim," şakayla karışık yakındı babam, kolunu annemin minyon omuzlarına dolayıp yanağından öperken. Normalde birbirlerine olan sevgilerini sevecen bulurdum ama bugün pek havamda değildim. Özellikle de Stu yanımda otururken. Telefonum cebimde bir delik açmaya devam ediyordu. Soruma cevap verip vermediğini kontrol etmekten hâlâ kaçınıyordum.

"Tamam, siz oturun, ben de yemeği hazırlayayım," dedi annem, bizi yemek masasına doğru el sallayarak.

"Sonra konuşabilir miyiz?" Stu, babam duyamayacağı bir yerdeyken fısıldadı.

Onu duymamış gibi davrandım. Muhtemelen en iyi zamanım değildi ama uzun süredir devam eden tuhaf günlerden biriydi. Annem tabakları taşıyarak bana odaklanabileceğim başka bir şey sağladı. Stu ve ben nispeten sessiz kalırken, annemle babam yemek boyunca sohbet ettiler, artan gerginlikten tamamen habersizdiler.

Yemeğimizi bitirdiğimizde hemen bulaşık yıkamayı teklif ettim. Stu hâlâ ondan kaçtığım için sinirli görünüyordu. Ve evet, çocukça davranıyordum ama Tanrı aşkına utanç içindeydim. Kendimi utanç verici bir sarhoş mesajını silmek isteyen bir ergen gibi hissediyordum. Tek fark, o mesajları gönderdiğimde taş gibi ayık olmamdı.

Stu'nun telaşla elini çenesinde gezdirmeden önce saati kontrol ettiğini fark ettim. Gitmesi gereken bir yer olduğu belliydi ve ben rahatlamıştım. Muhtemelen yakında gitmesi gerekiyordu. Beni dehşete düşürerek ayağa kalktı ve lavaboya kadar beni takip etti.

"Sen yıka, ben kurularım," diye homurdandı, omuzları gerginlikle örülmüştü.

Annem ve babam hala odada olduğu için, ondan kaçtığım için benimle yüzleşemedi. Ne yazık ki, ikisi de televizyon izlemek için oturma odasına çekildiklerinde bu kurtarıcı lütuf kayboldu.

"Neyin var senin?" Stu onlar gittikten sonra sesini yükselterek sordu.

Nötr bir ifade takınarak musluğu açtım. "Bir şey yok."

"Bugün için üzgün müsün? Pişman mısın? . pişman mısın?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. Musluğu kapattım, ellerimi lavabonun kenarına dayadım.

"Tabii ki hayır."

"O zaman neden buz kraliçesi gibi davranıyorsun? Sınıfta bana zar zor baktın ve şimdi bile garip davranıyorsun. Mesajlar yüzünden mi? Çünkü söz veriyorum, onları kimse görmeyecek. Hatta seni mutlu hemen şimdi sileceğim."

Cebinden telefonunu çıkarmaya başladı. Öfkeli bir nefes verdim ve yüzümü ona döndüm. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece utanıyorum, tamam mı? Bu yüzden garip davranıyorum."

Kaşlarını çatarak bana bakarken telefonunu kot pantolonunun içine geri soktu, sonra ne demek istediğimi anlayınca yüz hatları yumuşadı. "Aşkım," diye mırıldandı, yanağını okşayarak, "kesinlikle utanacak bir şey yok. Muhteşem bir küçük amcığın var. Ağzımın üzerinde olduğu her saniyeye bayıldım."

"Stu," diye nefes nefese kaldım. Edepsiz sözleri yüzümü kızarttı ve annem ya da babam duyabilir endişesiyle utangaç bir şekilde kapıya baktım. Televizyonun sesi çok yüksekti.

Bu yüzden pek olası olmadığını biliyordum.

Boğazımı temizledim. "Şu bulaşıkları halledelim, sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tabii Andrea, sen nasıl istersen," dedi Stu ve eğilip dudaklarımı dudaklarının arasına aldı. Öpücüğü kısa sürdü ve ben de görevime odaklanmak için arkamı döndüm, dudaklarım sürekli karıncalanıyordu. İşimiz bittiğinde gidip annemle babama veda ettik ve onlara Alfie'yi bir dahaki sefere benimle ziyarete gelmesi için ikna etmeye çalışacağıma söz verdim.

Dışarı çıkar çıkmaz Stu elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve beni Toyota'sına doğru götürdü. Onu takip etmekten başka çarem yoktu.

On altı

"Arabamı alalım. Seni birazdan geri götürürüm." "Eğer meşgulsen bunu başka bir zaman yapabiliriz."

Stu'nun eli sıkılaştı. "Hayır, böyle iyiyiz. Birden fazla iş yapabilirim."

"Tam olarak nerede olman gerekiyor?" diye sormama fırsat vermeden beni yolcu koltuğuna oturttu.

Stu motoru çalıştırdı ve çenesi sertleşerek kaldırımından uzaklaştı. Aslında biraz stresli görünüyordu. "Biraz keşif yapmam gerekiyor. Bu hafta Renfield'in evinden çıkacağını bildiğim tek zaman bu."

"Beni çalmayı planladığın adamın evini keşfe mi götürüyorsun?" Hiç de mutlu olmadığım halde haykırdım. "Stu, beni hemen bu arabadan indir. Birinin evine girmene yardım etmeyeceğim."

"Rahatla," diye ısrar etti, elini kalçamın üzerine koydu. "Hiçbir yere girmiyorum. Sadece burayı tanımam ve neyle karşı karşıya olduğumu görmem gerekiyor. Ve bunu o dışarıdayken yapmak istiyorum, böylece kimsenin beni fark etme şansı olmayacak. Tehlike yok, Andrea. Arabadan inmeyeceğiz bile."

"Orada olmayacağını nereden biliyorsun?"

"Bu gece büyük bir hayır işi var. Dük bana bundan bahsetti. Renfield'in hiçbir etkinliği kaçırmadığını söyledi."

"Oh," diye nefes aldım, sinirlerim biraz yatışmıştı. Stu tehlike olmadığını söylediğine göre ona güvenmiştim. Bir bakıma bu tamamen hak edilmemiş bir şeydi ama o anda hissettiğim buydu. Bunu açıklayamazdım. "Peki, nerede yaşıyor?"

Stu bana sıırıttı. "Hampstead 'Kendi iyiliğim için çok zenginim' Heath."

Güldüm çünkü doğruydu. Londra'daki ünlülerin yarısının Hampstead Heath'te yaşadığından emindim. Bir süre sonra Stu arabasını sokağın aşağısındaki orta büyüklükte bir Gürcü evinin önüne park etti, gerçi bulunduğu yere bakılırsa muhtemelen başka bir yerdeki bir malikâne kadar pahalıydı. Güvenlik kameralarının arabanın plakasını görmesini engellemek için ağaçlarla örtülü bir yer seçmişti.

Motoru durdurup yüzünü bana döndü. "Peki, bunu konuşarak halledecek miyiz, yoksa?"

Rahatsızca yer değiştirdim. "Yapman gereken bir keşif yok mu?"

"Araştırma bekleyebilir. Seni neyin rahatsız ettiğini bilmek istiyorum."

"Ben iyiyim, gerçekten. Sadece biraz garip davranıyordum. Beni tanısaydınız, tuhaflık nöbetlerine eğilimli olduğumu fark ederdiniz."

Stu bacağımı sıktı, adımını söylerken sesi sıcak ama emrediciydi. "Andrea."

Sanırım saçmalıklarına inanmıyordu. Yeni bir taktiğe ihtiyacım vardı. "Demek resim tam şurada, ha? Hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak olmamız garip."

Stu sabrı tükenmek üzereyken, "Luv, tuhaf davranmayı bırak da konuş benimle," diye ısrar etti.

"Garip davranmıyorum. Sadece çalınan sayısız antik eserden sadece birkaç metre uzakta olduğumuz gerçeğine hayret ediyorum. Acaba orada Eski Mısır'dan kalma eserler var mıdır? Hiyeroglifler beni her zaman büyülemiştir."

Stu uzanıp emniyet kemerimi çözerek, "Tamam, işte böyle," dedi. Beni belimden kavrayıp havaya kaldırdığında ve sıkıca kucağına yerleştirdiğinde irkildim. Kaçmak için çırpındım ama faydası olmadı. O çok daha güçlüydü. Kaslarımın yaptığı tek egzersiz kahve fincanlarını kaldırmak ve kitap okurken uzun süre kitap tutmaktı.

Ne olduğunu anlamadan beni kucağına oturttu, sıcak elleri beni yerimde tutmak için her iki bacağımı kavradı. "Şimdi konuşalım," dedi, ses tonu emrediciydi.

Elleri beni okşayarak yavaşça ileri geri hareket etmeye başladığında yutkundum. Bu basit hareket karşısında karnımda bir arzu dalgası kıvrıldı.

"Sıradan bir sohbet için en iyi pozisyon bu değil." "Bizde sıradan bir şey yok. Şimdi konuş."

"Sana söyledim, utanıyorum," dedim, gözlerim kısık.

"Üniversitede yaptıklarımız yüzünden."

Başımı salladım. "Sadece o değil." "O zaman ne olacak?"

"Mesaj," diye mırıldandım utangaçça.

Stu nefesini bıraktı ve çenemi yakalamak için elini kaldırdı. Beni öne doğru çekti ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Şimdi bu konuda neden utanasın ki? Erkeğine nasıl hissettiğini söylemekten asla utanma Andrea. Buna bayılıyorum."

Ona bakakaldım, sözleri göğsümün ağırlmasına neden oldu.

Senin adamın.

"Ne?"

"Dedim ki," diye telaffuz etti, "Bu boku *çok seviyorum*. Bana karşı bir şeyler hissetmeni seviyorum. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı? Her gün senden bir metre uzakta oturmak, konuşmanı dinlemek, sınıftaki herkese karşı sabırlı ve şefkatli olmana tanık olmak zorundayım, bana sorarsan bunu hak etmeyenler olsa bile. Her gün benim derimin altına daha çok giriyorsun ve ben senin derinin altına ne kadar girdiğime dair hiçbir fikrim yok."

Başparmağı dudaklarımı okşadı ve hem dokunuşu hem de beyanı karşısında titredim. "Beni derimden etkiliyorsun Stu. Sanırım sınıfıma adım attığın ilk günden beri öylesin."

Bana baktı, başparmağı hâlâ dudaklarımın üzerinde ileri geri fısıldıyordu, diğer eli ise giderek iç uyluğuma yaklaşıyordu. Yüz hatları şimdi daha yumuşaktı, sanki sözlerimi duymak onu rahatlatmıştı.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu, sesi alçaktı. Başımı salladım ve başparmağı kısa bir süreliğine ağzımın içini sıyırdı. İç çekmek istedim, çünkü bu bana başka eylemleri, ona yapmak istediğim şeyleri düşündürdü.

"Çıktığımda kardeşlerim beni bir striptiz kulübüne götürdü. Eskiden olsa havalara uçardım," diye itiraf etti ve ben de biraz gülümsedim. "Ama o gece kendimi çok uyuşmuş hissettim. Orayla ilgili her şey beni depresyona soktu. Kırılmış gibi hissediyordum, hapishanede yaşadıklarımın içimdeki bir parçayı öldürdüğünü düşünüyordum. Ailemle birlikte olmak ve onlara bakma ihtiyacı dışında her şey boş görünüyordu. Dük için bu işi bitirmeye kararlıydım, böylece nihayet geçmişimden ve sadece önemli olana odaklanabilirdim. Ama kadınlar? Evet, onları alabilir ya da bırakabilirdim."

"Hapishanenin seni değiştirmesi şaşırtıcı değil," diye fısıldadım. "Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Bok gibiydi ama ben boktan şeylere alışkınım," dedi Stu. "Sorun sertlik değildi; bununla başa çıkabilirim. Aslında parmaklıklar ardında olmak muhtemelen dışarıdaki hayattan daha gerçek. En temel doğalarımıza kadar soyunuyoruz - köpek köpeği yiyor. Dışarıdaki dünyada dönen dolaplardan, insanların paralarının arkasına, bilgisayarlarının arkasına, dürüstlük maskesinin arkasına saklanmalarından çok daha dürüst. Herkesten nefret ettim, korkaklıktan nefret ettim."

"Hapishaneyi tecrübe etmenin en önemli yanı, dışarı çıktığınızda herkesin de bunu tecrübe etmesi gerektiğini düşünmeye başlamanızdır."

Çünkü cezalandırılmaları gerekiyor, ama hepsi o kadar yumuşak ki korkutucu. Eğer toplum çökerse ilk gidecek olanlar onlar olurdu. Ama sonra, tamamen odaklanmış ve sizi kullanmaya hazır bir şekilde sınıfınıza girdim ve fikrimi değiştirdiniz."

"Nasıl?" Gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken fısıldadım. Stu'nun kardeşlerine karşı bile hiç bu kadar açık olmadığını hissediyordum. Her zaman o kadar içine kapanıktı ki, bir başkasının önünde savunmasız kalmanın onun radarına bile gireceğini sanmıyordum.

"Bana yumuşaklığın gerekli olduğunu fark ettirdin. İkisine de ihtiyacımız var. Nazik olan ve başkalarına yardım eden insanlara ihtiyaç var, ama sert olan, deneyimlerle sertleşen insanlara da ihtiyaç var. Eğer herkes benim gibi olsaydı, dünya boktan bir yer olurdu. Hepimiz kavga çıkarır ve birbirimizin canına okurduk. Sizin gibi insanlar benim gibilere düşecek yumuşak bir yer veriyor. Aksi takdirde soğuk ve sert olurduk. Seninle tanışmadan önce ben de böyleydim."

Kalbim sıkıştı, sözlerindeki dürüstlük ve duygu beni tam göğsümden vurdu.

Öne doğru eğilerek onu öptüm, çünkü söyleyecek doğru şeyi bulamıyordum.

Stu fısıldayarak, "Beni hiç kimse senin gibi görmedi," diye devam etti. "Kardeşlerim bile."

"Sen de beni görüyorsun," diye cevap verdim, sesim titriyordu. "Başka kimsenin görmediği gibi. Az önce söylediklerin her şey demek."

Uzun bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktık, ona olan ihtiyacım her saniye artıyordu. Arabasının ön koltuğu bizi içine alamayacak kadar küçüktü ve kendimi patlamaya hazır hissediyordum.

Stu vücudunu kaydırды, uzanıp cebinden telefonunu çıkardı. Bu hareket aramızda nefesimi kesen bir sürtünmeye neden oldu.

dışarı çıktı. Bilerek sırtıttı ve başparmağını ekranda kaydırđı. Bir saniye sonra bana doğru tuttu.

"Al."

Telefonu aldım ve aşağıya baktım, daha önceki konuşmamızı gördüm, ancak bu sefer soruma bir yanıt vardı.

Stu Cross: Evet. 2 çok duygu, aşkım.

Bu basit cevap göğsümün ağrmasına neden oldu. Kendimi çok çığ ve savunmasız hissediyordum ama aynı zamanda rahatlamış ve çok mutlu olmuştum. Telefonu ona geri verip dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve onu yenilenmiş bir açlıkla öptüm. Bu durum mükemmel olmaktan çok uzaktı ama gerçektir.

Stu Cross bana yaşadığımı hissettirdi. Öyle ki, yaşamadığımı fark etmem için onun hayatıma girmesi gerekti. Geçmişe hapsolmuştum, benim için kayıp olan bir geleceğin arkasına saklanıyordum.

Öpüşme daha da açlaştı, dudaklarımız birbirini arıyor, dillerimiz çarpışıyor. Sonra büyük bir gürültüyle geriye sıçradım ve başımı arabanın tavanına çarptım. Stu kıkırdadı ve beni kendine çekti, ben yüzümü buruştururken başımın üstünü okşadı. Gürültü, ağaçların arkasında kavga eden, birbirlerine tıslayan ve miyavlayan iki kediden geliyordu.

Stu, "Gel buraya," diye mırıldandı, beni kendine doğru çekti ve ağzını şakağıma bastırdı. Birkaç dakika böyle sessiz kaldık. Stu ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor, her seferinde daha da aşağıya indiriyordu. Garipti ama kendimi huzurlu hissediyordum. Burada, aşağı yukarı bir gözetleme görevindeydik. Kendimi rahat hissedebileceğim en son yerdi ama o kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Hâlâ tetikte olduğunu, bana sarılırken bile evi izlediğini söyleyebilirdim. Ne gördüğünü, bu işin risk almaya değmeyeceğini gösteren bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Kalbimin derinliklerinde, Dük'e şantaja boyun eğemeyeceğini söyleyip geri çekilmesini diledim. Ama yapmayacağını biliyordum.

Burada bizden daha fazla insan söz konusuydu. Ve iyi ya da kötü, artık bu işte birlikteydik.

Stu, "Çarşamba günü sınıfta olmayacağım," diyerek beni düşüncelerimden kopardı.

Ona bakmak için geri çekildim. "Neden olmasın?"

"Renfield'la onun evinde bir toplantım var," diye cevap verdi, başıyla evi işaret ederek. "Onu gerçek bir anlaşma yaptığıma ikna etmem gerekecek."

Bundan hoşlanmadığım için kaşlarımı çattım. "Tek başına mı?"

Başını salladı, ifadesi aldatıcı bir şekilde boştu. Bunu huzursuz olduğunun bir işareti olarak görmeye başlamıştım.

Stu bir eliyle saçlarımı okşadı. "Başka seçeneğim yok Andrea."

Bir an için onu inceledim, yüz hatlarına baktım ve içimde ani bir koruma duygusu patladı. "Seninle geleceğim," diye ağzımdan kaçırdım.

Şimdi kaşlarını çatan Stu'ydu. "."

Siyah saçlarını okşayarak alnından uzaklaştırdım. "Yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

"Evet, öylesin. Hem zaten o da beni bekliyor. Eğer kolumda bir kuşla ortaya çıkarsam, bu sadece şüpheli görünecektir."

"Hey," dedim gülümsememi bastırarak, "benden 'bir kuş' diye bahsetmemeni tercih ederim, çok teşekkür ederim."

Stu bana seksi bir sırıtışla baktı. "Evet, haklısın. Bunun için fazla şıksın." "Ben onu diyorum. Renfield'la buluştuğunuzda iyi bir terbiyeye sahip olduğumu göreceksiniz. Anlaşmalara sofistike bir hava getireceğim," dedim.

Yarı şaka.

Şimdi beni inceliyordu ve bunu düşündüğünü anlayabiliyordum. "Biliyor musun, aslında haklı olduğun bir nokta var."

"Yani gelmeme izin verecek misin?" Umutlu bir şekilde sordum. Kendimi tehlikeye atmanın iyi bir fikir olmadığını biliyordum ama Stu'yu artık çok fazla önemsiyordum. Kötü bir şey olmadığından emin olmak için orada olmam gerekiyordu. Bu Renfield'in zengin bir mahallede lüks bir evde yaşıyor olması onu iyi bir insan yapmazdı. Stu'nun önceki sözlerini duymadan edemedim. *Senin gibi insanlar benim gibilere düşecek yumuşak bir yer veriyor. Aksi takdirde soğuk ve sert oluruz.* Onun yumuşak yeri, *güvenli* yeri olmayı her çok istiyordum.

Aksi yöndeki tüm çabalarımın rağmen, kalbim Stu'ya kilitlenmişti ve onu tek başına bırakamayacak kadar çok önemsiyordum.

Uzun, bıkkın bir iç geçirdi. "Evet Andrea, muhtemelen pişman olacağımı bilsem de, gelebilirsin."

On yedi

"Peki, bana tekrar hatırlat. Jamie bu kıyafetleri tam olarak nereden aldı?" Aynada kendimi incelerken Alfie'ye sordum. Dar siyah bir kalem etek ve beyaz bir bluz giymiştim, garip bir şekilde Jamie'nin izniyle. Renfield'la buluşmaya giderken giymek için gardırobumda uygun bir şey bulamamıştım.

"Geçen yıl Cadılar Bayramı'nda Dita Von Tease gibi giyinmişti," diye açıkladı Alfie, sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi.

"Ne?" Kıkırdadım. "Benim bundan nasıl haberim olmaz?"

"Aileni ziyaret ediyordun."

"Peki ya peruk? Dita Von Tease'in saçları siyah değil mi?"

Alfie, "Evet, peruk bir önceki yıldan kalma," diye gelişigüzel bir şekilde beni bilgilendirdi. "Sandra Dee."

İnanamayarak bir kahkaha attım. Jamie'nin kadın gibi giyinmeyi bu kadar sevdiğini nasıl fark etmemiştim? Ve ben de onun düzenli olarak üç parçalı takım elbise giydiği için eksantrik olduğunu düşünüyordum. Sarı peruğumu düzelttim, sonra dün yakındaki bir eczaneden aldığım mavi kontakt lensleri almaya gittim. Göz kapaklarımı geriye çekerek, eczanedeki kızıdan nasıl yapılacağı konusunda ders almış olduğum lensleri hızla taktım. *Her gün lens takmak isteyeceğimi söyleyemem.* İşim bittiğinde aynada kendimi inceledim. Dönüşümüm tamamlanmıştı.

"Tuhaf görünüyorsun," dedi Alfie, değişen görünüşümü inceleyerek.

"Tuhaf iyi mi, tuhaf kötü mü?" Endişeyle sordum. Neden bunu tekrar yapmak için gönüllü olmuşum? Doğru ya. Çünkü ben bir aptaldım.

"Tuhaf iyi. Lensler ve peruk şaşırtıcı derecede doğal görünüyor ama de bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyorum. Renfield ederse, tüm plan suya düşer.

ve borçsuz olmaya elveda diyebilirsiniz."

Alfie'ye biraz beyaz bir yalan söylemiştim. Stu'nun iş ortağı gibi davranmak için bana ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Başka seçeneğim yoktu. Kuzenim öğrencime karşı yeni gelişen duygularımdan hâlâ tamamen habersizdi. Bu durum zaten yıpranmış olan sinirlerime fazladan bir endişe katmanı daha eklemişti. Sonunda öğrendiğinde çılgına dönecekti.

"Jamie'ye bu kıyafeti ne için istediğimi söyledin?" Her şeyin üzerime oturması beni biraz dehşete düşürmüştü. Ya ben iri kemikliydim ya da Jamie kesinlikle kadınsı ölçülere sahipti. Ben ikincisini umuyordum.

"Bir iş arkadaşının doğum günü için bir kıyafet partisine davet edildiğini ve Sarışın olarak gitmek istediğini söyledim. Merak etmeyin, kötü bir şeyden şüphelenmiyor. Alınma ama biz de pek azılı suçlular gibi görünmüyoruz."

Tam oradaydı. Kapı çalınmadan hemen önce kırmızı renkli dudak parlaticımı sürdüm. Neyse ki zaten sahip olduğum ve Jamie'den ödünç almak zorunda kalmadığım siyah topuklu ayakkabılarımı giyerek (bir kadının saygınlığını koruması gerekir) kapıyı açmaya gittim. Açtığımda nefesim kesildi çünkü Stu kapının eşiğinde durmuş, Armani modellerine benziyordu. Tıpkı benim gibi o da soygun ileride ters giderse tanınmamak için bir dönüşüm geçirmişti.

Stu lacivert takım elbise, beyaz gömlek, ince siyah kravat ve boynuz çerçeveli gözlük takmıştı.

Aslında, Armani modeli yorumumu geri alıyorum. Ellili yıllardan kalma bir casusa benziyordu, çok ama çok seksi bir casusa.

"Um," dedim, dudağımı çiğnerken ona baktım, "içeri gel."

"Andrea?" Stu peruğa, lenslere ve aslında bütün kıyafetine bakarak sordu. "Sen ... sen gibi görünmüyorsun."

"Niyetim bu."

"Biraz tahrik olmam garip mi?" Sırıttışı hınzırcaydı.

"Evet, çok tuhaf," dedim içimden bir çarpıntı geçerken gergin bir kıkırdamayla.

"Evet, öyleyim. Kılık değiştirmenin bu kadar inandırıcı olmasını beklemiyordum."

"Bazılarımız eski Clark Kent numarasını kullanmak yerine daha fazla çaba göstermeye karar verdi," diye dalga geçtim, dairenin içine adım attığımda göğsü dar kapı aralığında benimkine değdi. Omzunun üzerinden baktım ve dışarıda park etmiş gümüş renkli bir BMW SUV görünce şaşırdım.

"Bu senin mi?" Arabaya şaşkınlıkla bakarak sordum.

"Hayır, bir arkadaşımдан iyilik istedim. Beşe kadar iade etmem gerekiyor. Sadece görünüş için. Renfield paralı birini bekliyor olacak."

"Oh."

Stu sırıttı. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

Şimdi göz kırptı. "Daha sonra vaktimiz olursa seni küçük bir tura çıkaracağım."

Onu Alfie'nin beklediği oturma odasına götürürken bu ima karşısında yanaklarım kızardı.

"Birileri iyi fırçalamış," dedi Stu'ya bakarak, neredeyse benim kadar şaşırmıştı. Aklıma kısa bir düşünce geldi. *Alfie Stu'yu çekici buluyor muydu?* Bunca yıldan sonra bile onun tipinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Gerçi dürüst olmak gerekirse, takım elbiseli Stu Cross herkesin tipi olmalıydı.

Tamam, belki biraz önyargılıyım.

"Pekâlâ, şunu açıklığa kavuşturalım. Siz ikiniz hemen içeri girip çıkın, toplantıdan sonra bir bardak beş yüz kiloluk viski için etrafta dolaşmak yok. Aslında, hiçbir alkol kabul etmeyin. Bu tiplerin nasıl

Çalıştır. Bardaklarında su varken size votka ikram edecekler ve siz de onlara tüm sırlarınızı anlatacaksınız."

Stu şöminenin üzerindeki aynada kendine bakarak, "Merak etme," dedi. "Ben Freddy McGonagall değilim. Ne yaptığımı biliyorum."

"Freddy Mcwho mu?" diye sordu Alfie şaşkınlıkla.

"Freddy McGonagall benim hücre arkadaşımdı. Ayrıca Britanya'nın en aptal suçlusuydu, ama doğrusunu söylemek gerekirse o zamanlar bir keşti, bu yüzden aptallık kısmı için onu suçlayamazsınız."

"Suçu neydi?" Garip bir merakla sordum.

Stu kirli sakalını kaşıdı. "Uyuşturucunun parasını ödemek için belden aşağı vurgunlar yapardı. Uçurtma gibi yüksek bir iş yapmak için yola çıktı, kanlı bir taksileyle olay yerine gitti, yol boyunca şoföre tanınmış bir silah kaçakçısını öldüreceğini söyleyerek övündü. Sonunda kurşunlar üzerindeki parmak izlerinden onu yakaladılar. Aptal herif tabancasını çıplak elleriyle doldurduktan sonra bir çift deri eldiven giymiş, ne de olsa kanıt bırakmak istemezdi."

"Aman Tanrım, bu o kadar trajik ki neredeyse komik," dedi

Alfie. "Dünya onlarla dolu." Stu içini çekti.

"Evet, gitsek iyi olacak," diye araya girdim ve saate baktım.

Erken varmış olsak bile bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyordum. Gerçekten de her şeyin bir an önce olup bitmesini istiyordum. Stu bana yaklaştı, yanağımı okşayıp endişemi gidermek istercesine elini kaldırırken bakışları yumuşaktı. İçgüdüsel olarak ondan uzaklaştım, Alfie'nin hâlâ odada olduğunun farkındaydım. Stu kaşlarını çattı, yüz hatlarında kısa bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi.

"Önden buyurun," dedi, bana yolu göstermemi işaret ederken sesi gergindi. Çantamı aldım ve dışarı çıktım, serin hava yıpranmış bedenimi yatıştırdı.

Sinirler.

BMW'nin yolcu tarafındaki kapısını benim için açtığında "Bunun üzgünüm," diye özür diledim. "Alfie henüz bizi bilmiyor ve ben de ona söylemeye hazır değilim."

Stu sert bir tavırla, "Merak etme," diye cevap verdi.

Onun duygularını incittiğimi fark ettiğimde içim parçalandı. Arabayı sürmeye başladı ve ben sadece üzerine tırmanıp beni affedene kadar onu öpmek istedim. Ne yazık ki bu makyajımı mahvedecekti. En son ne zaman bu kadar çok fondöten ve göz kalemi sürdüğümü hatırlayamadığımdan, görünüşümü kontrol etmek için baş üstü aynasını açtım. Yine de iyiydi. Tamamen farklı bir insan gibi görünüyordum, her zamanki halimden tanınmaz haldeydim.

"Telaşlanmayı bırak. Mükemmel görünüyorsun. Hikayemizi hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Evet. Ben işletme müdürüyüm, siz de sahadaki ellersiniz."

"Aynen öyle. Her neyse, bırak da konuşmanın çoğunu ben yapayım. Eğer şanslıysak, Renfield bluzunun ne kadar dar olduğunu fark edemeyecek kadar dikkati dağılmış olacak ve benim saçmaladığımı anlayacaktır." Şimdi bana sırtıyordu ve bana hâlâ kızgın olmadığı için rahatlamıştım. "Umalım da sarışınları tercih etsin."

"Bütün erkekler öyle değil mi?"

Stu başını salladı, yüz ifadesi . " de esmerleri severim, hep sevmişimdir."

Kızardım ve önümdeki yola odaklandım. Renfield'in evine vardığımızda sinirlerim iyice gerilmişti. *Stu nasıl bu kadar sakindi?* Torpido gözünde açılmamış bir şişe maden suyu buldum ve uzun bir yudum içtim. Stu dizimi sıktı.

"İyi olacaksın," diye mırıldandı, derin sesi bana her şeyden daha fazla güven veriyordu.

Arabadan indik ve zile basarak girmemiz gereken eve yaklaştık. Kapıyı bize, kırmızı kravatlı şık bir takım elbise giymiş, uşağın modern versiyonu olduğunu tahmin ettiğim biri açtı.

"Bay Kennedy ve Bayan Jordan," diye selamladı uşak, verdiğimiz sahte isimleri kullanarak, aşırı gösterişli bir aksanla. "Bay Renfield sizi bekliyordu."

Stu hayali silindir şapkasını arsızca adama doğru eğerek, "Nasılsınız?" dedi. Şu anda ciddi dalga mı geçiyordu? Uşak hoşnutsuzluğunu gizlemeyi başarmıştı. Stu'ya geniş bir bakış attım ama o bana sadece göz kırptı. O zaman anladım. Tam da böyle davranması gerekiyordu. Ne de olsa şaka yapıyorsak gergin olmamız mümkün değildi, değil mi? Saklayacak bir şeyimiz olamazdı.

Bizi duvarları kitap raflarıyla kaplı geniş bir çalışma odasına götürdüler. Renfield sandalyesinden kalktı ve elimizi sıkmak için yanımıza geldi. Ne beklediğimi bilmiyordum ama çok normal görünüyordu, sokaktaki elli yaşlarında sıradan bir adam gibiydi. Gerçi kıyafetlerinin pahalı olduğu belliydi.

"Bay Kennedy," dedi Stu ile el sıkışarak. "Ve Bayan Jordan, ikinizle de tanışmak gerçekten büyük bir zevk."

Stu ve ben aynı anda konuştuk. "Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de öyle."

Renfield'ın aramızda bakıştığı bir gariplik anı yaşandı. *Her zaman olur* der gibi bir ifade takındım ve ev sahibimiz hızlıca işleri yoluna koydu.

"Lütfen oturun. İkinize de bir içki ikram edebilir miyim? Küçük bir içki, belki?"

Stu'yla bakıştık, ikimiz de Alfie'nin uyarısını hatırlıyorduk. "Hayır, teşekkür ederim," diyerek reddettim ve yüzüme yumuşak bir gülümseme yerleştirdim.

"Evet, ben de iyiyim. Ama teşekkürler," dedi Stu.

Renfield ellerini birbirine kenetleyerek, "O zaman sanırım işe koyulmalıyız," dedi. "Bayan Jordan, sanırım siz ulaşım ve güzergâh planlamasıyla ilgileneceksiniz, Bay Kennedy ise zemin çalışmalarını yapacak. İkinizin de bu alanda en iyisi olduğunuzu duydum ama lütfen tam bir açıklama alabilir miyim? Geçmişte hiç aksaklık oldu mu? Bunu soruyorum çünkü taşınmasını istediğim kargo benim için çok değerli ve olası sorunları önceden bilmek istiyorum, böylece bunlardan kaçınmayı planlayabiliriz."

"Genelde limandan ayrılırken sorun yaşamıyoruz. Klang Limanı'na varmak ve bir sonraki gemiye aktarma yapmak sorun yaratabilir. Her iki gemide de adamlarım var ve Dubai'de gümrükte bana izin verecek bir arkadaşım var," diyor Stu.

"Son iki yılda Birleşik Arap Emirlikleri'ne elliden fazla transfer gerçekleştirdik," diye eklemek zorunda hissettim kendimi. "Hepsi de sorunsuz bir şekilde."

Renfield'ın dikkati bana yöneldi, kurnaz bakışları beni içine çekti ve ağzımı açtığıma hemen pişman oldum. "Bağışlayın ama belli belirsiz tanıdık geliyorsunuz Bayan Jordan. Daha önce tanışmış mıydık?"

Gerildim, bunun nereden geldiğinden emin değildim. Kesinlikle daha önce tanışmamıştık. Ya bu bir sorgulama tekniğiymiş ya da şu anki halimle onun tanıdığı birine benziyordum.

"Sanmıyorum," diye cevap verdim.

"Emin misiniz? Aksanız Surrey'den, doğru mu? O bölgede pek çok tanıdığım var. Belki de yollarımız bir suare ya da başka bir yerde kesişmiştir."

Tamamen sahte olmasına rağmen yumuşak bir kahkaha attım. "Belki de."

"İçkilerin ne zaman içildiğini kim bilebilir, haksız mıyım?" Renfield kıkırdadı. Normal bir konuşmada 'içki' kelimesini kullanmasına gülmek istedim. Bu kelimeyle sadece klasikleri okurken karşılaşmıştım.

"Çok fazla şarap içtikten sonra tanıştığım insanları bir yana bırakın, kendi adımları bile zor hatırlıyorum," diye devam etti, belli ki kendini tamamen komik buluyordu. Stu'nun kaşları hafifçe kalktı.

"Ben de bir iki kez o yollardan geçtim," dedim onunla dalga geçerek.

Renfield bana genişçe gülümsedi, yüzü hemen tanıyamadığım bir ilgi ifadesine büründü. Ancak gözleri göğüslerimde gezinip kalçalarımdaya durduğunda beni incelediğini fark ettim. Stu ikimizin arasına baktı, görünüşe göre aynı sonuca varmıştı. Duruşu sertleşti.

Renfield hafifçe öne eğildi. "Söyleyin bana Bayan Jordan, sanattan hoşlanırmısınız?"

"Hem de çok."

"Favori bir sanatçınız ya da favori bir tarzınız var mı?"

"Empresyonistleri, özellikle de Cezanne'ı çok severim, teknik olarak post-empresyonist olsa da," diye cevap verdim.

"Ah evet, konu empresyonistlere gelince korkarım ben bir püristim. Sonuna kadar Monet," dedi Renfield, şamatayla gülerek. Kıkırdadım ve eğleniyormuş gibi yaptım. Stu garip bir şekilde sessiz kalıyordu ve yanılıyor olabilirdim ama Renfield'in benimle flört etmesine biraz sinirlendiğini düşündüm.

"Kübizm hayranı mısınız? Koleksiyonumda sana bir ara göstermek istediğim bir Picasso tablosu var."

"Oh," dedim, gururum okşanıyormuş gibi yaparak, "bu harika olurdu."

"Taşımamızı istediğin parçalardan biri de bu mu?" Stu sordu, sesinde alaycı bir ton vardı. Renfield'ın bunu anlamamasını umarak kaskatı kesildim.

"Hayır, hayır, Picasso benimle seyahat edecek. O eserin satın alınmasında her şey yolunda gitti. Sana emanet edeceğim daha değerli diğer kargom," diye cevap verdi, bakışları neredeyse umursamazdı. Bana döndüğünde yine gülümsüyordu, tüm çekiciliğiyle. "Şimdi, ödeme konusunu konuşabilir miyiz? Biliyorum, sevgili sanatçılarımız hakkında sohbet etmek varken çok can sıkıcı bir konu, ama bir rakam üzerinde anlaşmaya varmak istiyorum."

"Elbette," diye yanıtladım, eline bir kalem ve kâğıt alıp bir şeyler karalarken. Kâğıdı masanın üzerinden bana doğru uzattı. Kâğıdı aldım ve meblağı görünce ağzım açık kalmamaya çalıştım. Bize yüz bin pound ödeyecekti, daha doğrusu Stu'nun işi yapması için ikna ettiği kişiye ödeyecekti. Paramız tablonun nihai satışından gelecekti.

Dük'ün neden Renfield'ın diğer eserlerini almayı planlamadığını merak ediyordum ama işin güzelliği de buradaydı. Rembrandt muhtemelen Alfie'nin koleksiyonunda başarıyla taklit edebileceği tek ressamdı, tarzları birbirine çok benziyordu. Renfield muhtemelen sahip olduğu tablonun sahte olduğunu asla öğrenemeyecekti ve öğrense bile bu yıllar sonra olabilirdi.

Kâğıdı Stu'ya uzattım ve o da başıyla onayladı. "Doğru gibi görünüyor."

"Harika," dedi Renfield. "Şimdi, bu başarılı anlaşmaya kadeh kaldırmak için ikinizin de bana katılmayacağından emin misiniz?"

"Varsa bir viski alayım," dedi Stu ve ben onu dürtüp Alfie'nin uyarısını hatırlatma isteğime direndim. Yine de gözlerinde, içkinin maksatlı olduğuna inanmamı sağlayan bir hesaplama vardı.

Renfield'in dikkati bana yöneldi, o çapkın sırtışı yine yerindeydi. "Ya siz, Bayan Jordan?" diye sordu beklentiyle.

Stu benim yerime, "O da bir viski alacak," diye cevap verdi. Koyu likörlerden nefret ettiğim için yüzümü buruşturmak istedim ama yaygara koparmak istemedim ve sahte gülümsememi sürdürdüm. Renfield dolabını açtı ve pahalı görünümlü bir şişe viskiyle birlikte üç bardak çıkardı. Her birimiz için biraz doldurdu ve birer yudum almadan önce kadeh kaldırdık.

Kaç para olduğu umurumda değildi, tadı iğrençti. İhtiyacın olduğunda tükürük hokkası neredeydi?

"Bu arada Bayan Jordan, yoksa size Rebecca diyebilir miyim?" Renfield yanıma sokularak sordu. Boyu birkaç santim kısaydı ama çoğu erkeğin aksine bu durumdan memnun görünüyordu. Omzunun üzerinden Stu'nun ona kısık gözlerle baktığını, kadehini ağzına götürdüğünü ve bir tane daha doldurmadan önce hepsini geri devirdiğini gördüm. Renfield bana o kadar ki fark etmedi. Onu normal davranmaya teşvik etmek için gözlerimi sonsuz derecede açtım.

"Tabii ki yapabilirsin," diye cevap verdim.

"Ve bana Kenneth diyebilirsin," diye devam etti. "Rebecca, Picasso'mu görme teklifim hâlâ geçerli. Hatta bir ara seni yemeğe de çıkarmak isterim. Ne dersin?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım, reddetmek için kibar bir yol bulmaya çalıştım.

Sonunda bunu yapmama gerek kalmadı çünkü Stu benim yerime konuştu ve bardağını alyansıma doğru tuttu. "O evli."

Kahretsin, bu kadar öfkeli görünmeyi gerçekten bırakması gerekiyordu yoksa bütün bu toplantı çabucak sona erecekti.

"Özür dilerim," diye haykırdı Renfield. "Fark etmemiştim. Siz 'Bayan' diye hitap ettiğiniz için ben de-"

"Hayır, bu benim hatam. Yeni evliyim ve henüz 'Bayan' alışamadım," diye şaka yaptım. "Eninde sonunda alışacağıma eminim."

"Evet, evet, umalım da öyle olsun," dedi Renfield, belli belirsiz bir hayal kırıklığı ifadesiyle kadehini ağzına götürerek. Bu *çok* tuhaftı.

Renfield yanımdan ayrıldı ve viski şişesini dolaba geri koymaya gitti. Arkası dönükken Stu hâlâ dolu olan bardağımı elimden aldı ve bir dikişte bitirdi. Bitirdiğinde bardağı bana geri verdi ve itiraf etmeliyim ki bu kadar çabuk bitirebilmesinden etkilendim. Ayrıca kendim içmek zorunda kalmadığım için de mutluydum.

Renfield dikkatini tekrar bize verdiğinde boş bardağımı masaya bıraktım ve lezzetli içki için ona teşekkür ettim.

"Sizinle tanışmak gerçekten büyük bir zevkti," dedim.

Renfield bizi kapıya kadar geçirirken Stu, "Ulaşım için tarih ve saat konusunda sizinle temasa geçeceğiz," dedi.

"Çok iyi. Sizinle tanışmak da benim için bir zevkti. Rebecca, eğer kocandan sıkılırsan beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi ve bana son bir takdir dolu bakış attı. Dürüst olmak gerekirse, bu beni biraz hasta hissettirdi ve arabaya gidene kadar tekrar nefes alabileceğimi hissetmedim.

On sekiz

Stu evden uzaklaşırken ben bluzumun ilk iki düğmesini açtım, kendimi çok sıcak hissediyordum. Ayrıca öne doğru ve başımın üstündeki aynayı kullanarak kontak lenslerimi dikkatlice çıkardım, çünkü kaçınmaya başlamışlardı. Bundan sonra birkaç dakika sessiz kaldık ve sinirlerim yavaş yavaş yatıştı.

"Bunu inanamıyorum," dedim sonunda.

Cevap vermedi, gözlerini dikmiş önüne bakarken çenesi kaskatı kesilmişti. Belki de sadece araba sürmeye konsantre olmaya çalışıyordur diye düşündüm ama sonra omuzlarındaki sert çizgiyi ve direksiyonu yumruklayışını fark ettim.

"Stu, iyi misin?"

Cevap vermesi bir anını aldı. "Sapık yaşlı piçin gözleri senin üzerindeydi," diye homurdandı.

Ses tonu midemi bulandırdı. Kızgın olmasından hoşlanmıyordum.

"Kıyafetimin dikkatini dağıtacağını umduğunuzu söylemiştiniz ve sonunda bu bizim yararımıza oldu, değil mi? Bize inandı."

"Bu, oraya geri dönüp sana o şekilde yaklaştığı için suratına bir yumruk atmayı hâlâ aklımdan geçirmediğim anlamına gelmiyor. Yani, tam orada oturuyordum."

"Stu. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Onu tatlı tutmamız gerekiyordu."

"Bana sorarsanız onu biraz fazla tatlı tutmuşsunuz."

"Aman Tanrım, şimdi saçmalamaya başladın. O kadar viskiyi neden fondip yaptın? İçki tekliflerini kabul etmeyeceğimiz konusunda anlaşmamış mıydık?"

"Hayır deseydik tehlikeli olurdu. Anlaşma yapıldıktan sonra bir içki içersiniz, bu işler böyle yürür."

"Ama sen sadece bir içki içmedin, en az üç tane içtin. Araba kullanman gerektiğinden bile emin değilim."

Adam bununla alay etti. "Sarhoş değilim, aşkım. Bunun için tüm şışeyi devirmem gerekirdi."

Onun küçümseyici sesi beni ayağa kaldırdı ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Stu'nun gözleri bu hareketi takip ederek bluzumun açık düğmelerine takıldı. Düğmeleri tekrar iliklemek için bir gösteri yaptım. Tekrar yola odaklandığında çenesi çalışıyordu.

"Eğer araya girmeseydim, teklifini kabul edecek miydin?" diye sordu hoyratça.

"Şu anda ciddi misin? O benim babam olacak yaşta."

Stu omuz silkti. "Bazı kadınlar bundan hoşlanır. Eminim Renfield seninle geçireceği birkaç gece karşılığında borçlarını ödemekten mutluluk duyacaktır."

Öfke dolu gözlerle ona baktım. "İşte bu kadar. Bırakın arabadan ineyim. Eve kendi yolumdan giderim."

Beni görmezden geldi ve sürmeye devam etti.

"Stu! Ciddiyim. Arabayı hemen durdur. Burada oturup benimle böyle konuşmanı dinlemeyeceğim."

"Hayır."

Bir nefes çektim. "Neden bu kadar kıskanç davranıyorsun? Renfield'a ilgi duyduğuma gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"O size benden çok daha fazlasını sunabilir."

Saldırganlığının ardında bu güvensizlik mi vardı?

"İyi ki insanlarla onlardan elde edebileceğim şeyler için ilgilenmiyorum. Gerçi satın alınabileceğimi düşünmen beni nasıl gördüğün hakkında çok şey söylüyor," diye cevap verdim, sesim sertti. Onun bu iması beni cidden çileden çıkarmıştı.

Bunun üzerine uzun, bıkkın bir iç çekiş yaptı. "Öyle değil... kahretsin Andrea, seni böyle görmüyorum."

"O zaman neden söyledin?"

Bir elini çenesinde gezdirdi. "Çünkü ben bir sık kafalıyım."

Buna bir şey demedim, çünkü açıkçası onunla aynı fikirdeydim. Stu arabayı sürmeye devam etti, tartışmamız durmuştu. Renfield'ın ilgisinin gururumu okşadığına gerçekten inanıyor muydu, yoksa kıskançlığı yüzünden mi böyle konuşuyordu anlayamadım. Birkaç dakika sonra dairem için doğru yöne gitmediğini fark ettim.

"Bu yanlış yol. Nereye gidiyoruz?" "Seni bir tura çıkaracağımı söyledim."

"Artık gezintiye çıkmak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum." "Çok kötü."

"Stu, arabayı hemen geri çevir yoksa bağırmaya başlayacağım."

"Sadece rahatla."

"Hayır, önce benimle nasıl konuştuğun için özür dileyene kadar rahatlamayacağım." Londra'nın birçok parkından biri olan yapraklı bir bölgeden geçiyorduk, ama ben mahalleyi tanı mıyordum. Stu sert bir iç çekti ve arabayı boş bir noktada durdurdu, bir dizi tarafından gözden gizlendi çalıların ve uzun ağaçların arasında. Etrafta kimseyi görmedim ama köpek gezdirenlerin ve koşucuların er ya da geç buradan geçeceğini tahmin ediyordum.

"Özür dilerim. Ben sadece . . . Diğer erkeklerin sana bakmasından nefret ediyorum." İçini çekti ve bunu itiraf etmek onun için çok zor olmuş gibiydi.

Yüz ifademini şaşkınlığımı yansıttığından emindim. "Erkeklerin bana çok sık bakmaması iyi bir şey, baktıklarında da bunun tek nedeni kıyafetimin patlayacak kadar dar olması ve sarışın bir peruk takmam."

Konuşmaya biraz mizah katmanın işleri biraz hafifletebileceğini düşündüm. Yanılmışım.

"Bu saçmalık. Kian sınıfta sürekli sana aşık bir köpek yavrusu gibi bakıyor. Sinirlerimi bozuyor."

"Yine mi bu? Kian beni bir öğretmen olarak seviyor, ben de onu bir öğrenci olarak seviyorum. Başka bir şey yok. Ayrıca, ikinizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Evet, bazen arkadaşlarıma kadınıma zihinsel olarak soymayı bırakmalarını söylemek istiyorum."

Nefesimi içime çektim, kızmaya devam mı etmeliydim yoksa bana kadınıma demesi karşısında erimeli miydim bilemiyordum.

Onu istedim.

Ama aynı zamanda onu boğazlamak da istedim.

İtiraf etmeliyim ki, onu boğmak istediğimden daha çok istiyordum.

Ve dürüst olmak gerekirse, bana bakışı kendimi zayıf hissetmeme neden oldu. Onunmuşum gibi hissediyordum ve bu neredeyse benim isteğim dışında gerçekleşmişti. Bu, her zaman sarışınken bir gün kızıl saçlarla uyanmak gibiydi. Bunun nasıl olduğunu açıklayamazsınız.

Hırçın bir nefes verdi ve konuşurken bana bakmadan bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bazen senin için yeterince iyi değilmişim gibi hissediyorum ve o havalı herifin seninle flört ettiğini görmek bunu daha da pekiştirdi."

"Stu, bu çok saçma. Bu şekilde düşünmeyi bırakmalısın. Şunu da anlamalısın ki ben Renfield gibi "havalı puştlarla" değil, seninle ilgileniyorum. Sadece seninle. Ve sen kesinlikle yeterince iyisin."

Bunun üzerine ikimizin de emniyet kemerlerini çözdü ve beni kendine doğru çekti, tıpkı geçen gece arabasında olduğumuz gibi ustalıklarla kucığına sürükledi. Ancak şimdi bir BMW'deydik ve çok daha fazla yer vardı.

"Düşündüğün gibi görünmez değilsin," diye fısıldadı, gözleri benimkileri yoğun bir şekilde tutuyordu. "Çok güzelsin. Çok güzelsin. Seni *görüyorum*."

Hararetli sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Uzanıp peruğumu çıkardı ve saçımı altındaki tokadan kurtardı. Uzun ve ağır bir şekilde omuzlarıma döküldü. "Her bir göz kamaştırıcı santimini *görüyorum*. Kıpırdamadan dur," diye emretti ve hareket etmemem için elini boynuma koydu. Parmakları boğazıma saplandı ve kendimi garip bir şekilde savunmasız hissetmeme neden oldu. Diğer eliyle yanağımı okşadı, sonra bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, dokunuşu saygılıydı. Çenemi yukarı kaldırdı, böylece ona bakıyordum. "Ve bu gözler benim favorim," diye devam etti, şimdi fısıldayarak. "Onları asla saklama Andrea."

Tüm vücudum karıncalandı, eteğim belime o kadar yapıştı ki iç çamaşırım ortaya çıktı. Stu'nun nefes alış verişi hızlıydı, uyarılmışlığı iç uyluğuma bastıran sertlikten belliydi.

Yine onu istedim.

"Çok sinir bozucusun," dedim ama sesimde artık öfke yoktu, sadece arzu vardı.

"Ve sen de seksisin. Gel buraya."

Stu çenemi tuttu ve sert, sahiplenici bir öpücük için ağzımı kendine doğru çekti. Nabzım hızla atmaya başladı. Bir yanım ona durmasını, koltuğuma geri dönmeme izin vermesini, böylece beni eve bırakabileceğini söylemek istiyordu. Diğer yarım -*kazanan yarım*- onun ellerini üzerimde *görmek istiyordu*. Havasız kalmış iki insan gibi öpüştük. Gömleğini kavradım, sonra düğmelerini tek tek çözmeye başladım.

Onları yeterince serbest bıraktıktan sonra ellerimi göğsünün üzerinde gezdirdim ve her bir sert, kaslı santimini hissettim.

Ağzı öpücüğümüzün etrafında gülümsedi. "İyiliğine karşılık vermeme izin verecek misin, aşkım?" O anda benim onu hissettiğim gibi onun da beni hissetmesi fikri tüylerimi ürpertti.

Göğüslerim bunun için ağrıyordu. "Evet, dokun bana. Lütfen."

Stu kalçalarımı sıktı, parmaklarını kalçalarımda gezdirdikten sonra bluzuma götürdü. Saniyeler içinde bluzumu açtı ve ben daha ne olduğunu anlamadan sütyenimin klipsini açmıştı ve göğüslerim çıplaktı.

"Mükemmel," diye mırıldandı, elleriyle onları şekillendirdi ve meme uçlarımı çimdikledi. Kayganlaştım ve hazır hale geldim, iç çamaşırla pantolonu arasında lezzetli bir sürtünme oluştu. Kalçalarımı hareket ettirdim, sert uzunluğuna amaçladığımdan biraz daha agresif bir şekilde sürtündüm. Daha geniş olan ön koltuğa rağmen, kığım gösterge paneline çarptı, bir düğmeye bastım ve radyonun canlanmasına neden oldum. Hoparlörlerden *The Futureheads'in Hounds of Love şarkısı* çalıyordu.

Stu kıkırdadı ama biraz utanmış olsam da geri çekilmeme izin vermedi. Şarkı tuhaf bir şekilde uygundu, sesi o kadar yüksekti ki tüm pencereler kapalı olsa bile dikkat çekeceği kesindi. Kapatmak için düğmelere uzanmaya çalıştım ama Stu beni tekrar kendisine çekti.

"Bırak," diye homurdandı, sanki öpüşmemizi bir saniye bile bozma fikrine dayanamıyormuş gibiydi. Yüzümün iki yanını kavradı ve beni öyle bir tutkuyla öptü ki ayak parmaklarıma kadar hissettim. Dilini ağzımın derinliklerine kaydırırken, beni tadarken, bana sahip çıkarken arabayı hızlı gitar müziği doldurdu. Titriyordum, ellerim omuzlarını kavıyor ve ona sürtünmeye devam ediyordum. Stu öpüşmeyi keserek bana huşu içinde baktı, gözleri her şeyimi içine çekiyordu.

"Tanrım, şu bak."

"Stu, ihtiyacım var-"

Parmağını dudaklarıma götürdü. "Sus, biliyorum."

Ondan sonra komutlar ve ateşli başka bir şey yapmadık. Bir eli kalçamı kavıyor, diğeri göğüslerime masaj yapıyordu.

"Öp beni."

Parmaklarımı boyunda aşağı yukarı kaydırđım ve ağzımı yaklaştırdım. "Çok sertleşmişsin."

Kıçımı avuçladı ve parmaklarını iç çamaşırımın lastiğinden geçirdi. "Ve çok ıslaksın."

"Daha hızlı."

"Bunun gibi
mi?" "Evet."

"Ağzına ihtiyacım var, aşkım."

Daha fazla öpüşme, diller, ıslak sıcaklık, sürtünme. Aceleyle fermuarını açtım ve ereksiyonunu serbest bıraktım, sıcak ipeksi tenini ilk kez hissettim.

"Bana ... ver."

"Yapmam gerek .
.. " "Bekle."

Ağır nefesler. Eller beceriksiz. Basınç.

Basınç.

Ne hoş bir baskı. Müzik etrafımızda bangır bangır çalmaya devam ediyordu ama ben umursamayacak kadar onun içinde kaybolmuştum. İnsanlar bizi görebiliyor olabilirdi, yine de ikimizin de umurunda değildi. İhtiyaç, arzu ve duygularımız birbirine karışmıştı. Aleti seksime doğru kaydı ve ikimiz de aynı anda inledik.

"Stu."

"Hayır."

"Stu."

"Hayır dedim, Andrea."

Dudağımı ısırdım. "Lütfen."

"Ben lanet Benim yok. Tanrım, bir saniyeliğine şunu yapmayı bırak," diye nefes nefese beni kucağına aldı, sonra öne doğru eğilerek torpido gözüne uzandı. Boynunu öptüm, arkadaşının eşyalarını karıştırıp prezervatif ararken teninin ağzımın altında çakılınmasına bayıldım.

"Terry, seni lanet olası efsane," diye küfrettikten sonra elinde küçük bir folyo paketle bana geri döndü. Aramıza uzanırken boynunu öpmeyi bırakmadım, paketi dişleriyle yırtıp açığının hayal meyal farkındaydım. Tanrım, bu çok seksiydi.

Prezervatifi boyundan aşağı kaydırды ve beni düzgünce öpebilmek için ağzımı boynundan uzaklaştırdı. Dili sert ve acımasızdı. Kalçalarımı kaldırdım, böylece altımda pozisyon alabildi. Aleti birazcık içime girdiğinde nefesim kesildi ve alt dudağımı ısırdım. Gözlerim kapalıydı ama açtığımda onun beni izlediğini, beni içine çektiğini gördüm. Bakışları sert ve vahşiydi, bana olan ihtiyacı gün gibi ortadaydı. Ben alçalırken beni izlemeye devam etti, beni tamamen doldurmasına izin verdim.

İçimde ne kadar harika hissettirdiğinin hazzına engel olamayarak haykırdım. Dışarının hâlâ aydınlık olması, herkesin gelip geçebileceği halka açık bir parkın ortasında olmamız bana elektrik veriyordu. Teşhircilikten zevk alacağımı hiç düşünmemiştim ama Stu'yla daha önce hiç yapmadığım şeyleri yapmak istiyordum.

"Sıkısın," diye nefes aldı.

"Sen sadece büyüksün," diye karşılık verdim ve o da kıkırdadı.

"Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim Andrea," dedi, bakışları karanlığa dönerken sesi taparcaydı, sonraki sözleri erotik bir Çekilde Çehvetliydi. "Sür

Ben."

Kalçalarımı oynatmaya başladığımda göz temasını kesmedim. Stu önce bir meme ucumu, sonra da diğerini kopararak içime nefis zevk dalgaları gönderdi. O kadar ıslanmış, o kadar tahrik olmuştum ki kendimi bambaşka biri gibi hissediyordum. Vahşi ve özgür biri.

" böyle, daha hızlı, aşkım, mükemmelsin, hissediyorsun."

Stu'nun sözleri beni teşvik etti ve müstehcen konuşmakta oldukça usta olduğunu fark etmeye başladım. Saçımı kavradı, yumruğunun etrafına doladı ve biraz çekti. "Seni yatağıma aldığımda ne kadar sert becereceğimi biliyor musun?" diye fısıldadı.

Tek cevabım bir inilti oldu. Saçımı tekrar çekti, bu sefer daha sert.

"Seni dört ayak üzerine yatıracağım, öyle geniÇ açacağım ki... durma, hareket etmeye devam et, sik beni Andrea. Ben seninim. Tanrım, amın benim için yaratılmış. Yaklaştım. Yaklaştın mı?"

Alnından terler akıyordu. Kucağında zıpladım, hareketlerimi hızlandırdım, sözleri kirlendikçe kendime daha çok güveniyordum.

"Bahse girerim kimse senin ne kadar pis bir şey olduğunu bilmiyordur," diye kısık sesle devam etti, bakışları odaklanmamıştı. "Bunların hepsi benim için, değil mi?"

Saçlarımı sıkıca kavraması, içimi doldurmasının verdiği hazza mükemmel bir katkı sağlıyordu. Bakışlarıyla beni yutması kendimi güzel, seksi ve vahşi hissettiriyordu.

Stu saçımı bıraktı ve klitorisime uzandı. "İşte buradasın," diye mırıldandı, gözlerinde büyük bir şefkat vardı. "İşte buradasın. Benim için boşalacak mısın, aşkım? Sikime boşaldığını hissetmek istiyorum. *Fuuuck*."

Stu klitorisime daireler çizerek sürtünüyor, bir yandan da bol bol küfrediyordu. Gelmesine saniyeler kaldığını biliyordum ama tutuyordu. Bizim yapmamızı istiyordu.

birlikte zirveye. Bana sahip olduğunu anladığı anda siki seğirdi ve içime boşaldı. Orgazmım beni hızlı ve yoğun bir şekilde vurdu ve hiç bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyordum. Kendimi kemiksiz hissettim, titremeler vücudumu sararken kollarına düştüm. İkimiz de sessizdik, sadece radyonun sesi ve ağır nefes alış verişlerimiz arabayı dolduruyordu.

Stu elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi, dokunuşu beni rahatlattı. Seksin doruklarından inerken irkildim ve dışarıda bizi izleyen bir röntgenci bulacağımdan korkarak pencereden dışarı baktım. Ama kimse yoktu. Stu işlerin ne kadar kızılaşacağını tam olarak tahmin edememiş olsa bile harika bir تنها yer seçmişti. Yani ben de tahmin edememiştim ve az önce seks yaptığımız gerçeğinin etkisindeydim. Kesinlikle spontane gelişmişti.

"İyi misin?" diye sordu ve başımı salladım, yüzüm boynunun kıvrımına gömüldü. Hiç hareket etmek istemedim. Kıkırdadı. "Biraz kestireceksin, değil mi?"

Gülümsedim. "Belki."

"Bir gün senin içinde uyuyacağım Andrea," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Ama bugün değil."

Sözleri beni çok etkiledi, çünkü aslında beni dehşete düşürmeleri gerekirdi. Adamı çok az tanıyordum ama içimdeydi ve bu *inanılmazdı* ve yakında bir gün benimle bu kadar yakın olmak isteyeceği fikrine bayılmışım. *Onunla. Benimle.* Kalbim canlandı.

Onu köprücük kemiğinden bir kez öptüm ve sonra yolcu koltuğunun üzerinde duran sütyenime uzandım. Ben bluzumu iliklerken Stu da gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. Jamie'nin peruğu bir şekilde arka koltuğun yolunu bulmuştu. Stu beni yavaşça kucağından indirdi ve ben de yolcu koltuğuna tırmanarak iç çamaşırlarımı ve eteğimi yerine yerleştirdim.

Seks yaptığımıza inanamıyordum.

Arabada, güpegündüz seks yaptığımıza inanamıyordum.

Stu Cross'un üzerimde kesinlikle eşi benzeri görülmemiş bir etkisi oldu. Onunla tanışmadan önce bırakın yasaları, tek bir kuralı bile çiğnememiştim.

Kendimizi düzeltmeyi bitirdiğimizde, parktan çıkarken bana seksi bir bakış attı ve alt dudağını ısırarak mırıldandı, "Şu haline bak. Tanrım, yine gidebilirim."

Kızardım. "Kapa çeneni."

"Şimdi bana karşı utangaç olma, aşkım. Az önce hapishane sonrası bekaretimi kovboy kız stilinde çaldın."

Benden şaşkın bir kıkırdama kaçtı. "Senin hiç bakire olduğunu sanmıyorum Stu."

"Her neyse. Sen seksisin, Andrea. Buna sahip çıkmalısın."

Kızardım ve dikkatimi pencereden dışarı verdim. Daireme vardığımızda arabada kalmasını bekliyordum ama kalmadı. Beni içeri kadar takip etti, Alfie mutfakta endişeyle volta atıyordu, sanki *Joseph*'te başrolü alıp almadığını duymayı bekliyordu.

"Nerelerdeydin? Durmadan arıyordum. Korkunç bir şey oldu sandım."

Yanından geçip buzdolabından bir şişe su almaya gittim ve yarısını uzun bir yudumda içtim. Araba seksinin beni bu kadar susatacağını kim bilebilirdi? Stu şişeyi benden aldı, kendi dudaklarına götürüp kalanını içerken göz temasını hiç kesmedi.

Titredim.

"Bekle, korkunç bir şey mi oldu?" Alfie ikimize de endişeyle bakarak sordu. "Andie, kılığına ne oldu?"

Kahretsin.

On dokuz

Nabzım hızlandı, bir açıklama yapmak için çırpınırken gözlerim büyüdü. Tamamen dağılmış görünüyor olmalıydım. "Peruk kafa derimi kaşındırıyordu, o yüzden dönüş yolunda çıkardım. Lensler de gözlerimi çok kurutuyordu, o yüzden onları da çıkardım."

"Oh, doğru. Toplantı nasıl geçti? Başardın mı?"

Stu bakışlarını bir an için benimkilerle buluşturarak, "Sorunsuz," dedi. Özellikle Renfield benimle flört ettiğinde ne kadar kışkırdığını düşünürsek, bu deneyimin tam olarak 'sorunsuz' olduğunu söyleyemezdim. Ama sanırım adam bizim samimi olduğumuza inandığı için başarılı sayılabilirdi. Onu kandırdığım için neredeyse kendimi suçlu hissediyordum ama sonra sahip olduğu çalıntı sanat eserlerini hatırladım. Pek masum sayılmazdı.

Kuzenim beni yakından izliyordu ve şüphelendiğini anlayabiliyordum. Belki yanaklarım hâlâ kızarmıştı, belki de Stu Cross'la seks yaptığımı gösteren başka bir işaret sergiliyordum. Ben. Sadece. Yaptım. Seks. Yaptım. Stu. Cross'la. İnanılmaz, heyecan verici, tüyler ürpertici bir seks.

Neyse ki Stu'nun telefonu çalmaya başladı ve Alfie'nin dikkati benden uzaklaştı.

"Trev, nasıl gidiyor?" diye cevap verdi ve sonra hattın diğer ucunda konuşan kardeşini dinledi.

"Evet, kulağa hoş geliyor. Birazdan evde olurum. Dönmeden önce Terry Teabag'e bir motor iade etmem gerekiyor. Evet, evet, tamam. Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattı ve cebine geri koydu. Kuzenim dudaklarını büzdü ve ifadesinden eğlendiğini anlayabiliyordum. Kuzenimin

Bir şey söylemek istiyordum ama kendimi tutuyordum. Ona kaşlarını çatarak ayakkabımın burnuyla ayağına tekme attım.

"Neyin var senin?"

Eğlenen bir kıkırdama duyuldu. "Oh, hadi ama. Terry Teabag? Bu şimdiye kadar duyduğum en komik isim." Stu kollarını kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı. Alfie ona neşeli bir bakış fırlattı. "Özür dilerim ama sormak zorundayım. Neden ona Teabag diyorlar?"

Stu'nun dudakları kıpırdadı. "Tahmin et."

Alfie düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. "Hmm. Bir bakayım. Bir fincan çay yaptıktan sonra poşeti hep içinde mi bırakır?"

Stu neredeyse gülümseyerek başını salladı.

"Oh! Buldum. Bir keresinde bir kamyonun arkasından bir kasa çay poşeti çaldı ve mahalledeki herkese bedava dağıttı."

Stu kıkırdadı. "Ciddi misin? Hayır."

"Bekle, , eninde sonunda anlayacağım. Tamam, cinsel bir şey mi?"

"Alfie!" Dehşete kapılarak haykırdım.

Stu'nun kıkırdaması derinleşti. "Hayır, seni mankafa. Çay poşetlerini sevmez. Onu çok korkutuyorlar."

Alfie kaşlarını çatı. "Hepsi bu mu?" Stu başını salladı. "Bu oldukça hayal kırıcı."

"Bizim buralarda herkesin böyle lakapları vardır. Uzun Warren var, sadece 1.80 boyunda. Chipper Fred, yerel chippy'de çalışıyor. Taksici Tommy, taksi şoförü. Ballbuster Mick, bir keresinde kavgaya karışmış ve adamın taşaklarını patlatmış."

Kuzenim karnını tuttu, o kadar çok gülüyordu ki. "Aman Tanrım, dur, nefes alamıyorum," diye haykırdı.

İtiraf etmeliyim ki ben de kıkırdıyordum. Bu sonuncusu oldukça komikti. Stu başını salladı, belli ki her şeyi kuzenim kadar komik bulmamıştı. Gözleri bana kaydı. "Konuşabilir miyiz?"

Yutkundum ve koridoru işaret ederek Alfie'yi tek başına eğlenerek gülmeye devam etmesi için bıraktım. "Ne oldu?" Stu'ya bakarak sessizce sordum.

"Bu akşam bizim evde barbekü ve birkaç bira içeceğiz." "Öyle mi?"

"Sen de gelmelisin."

Son kelimedede sesinin alçalması beni hafifçe titretti. Dudağımı çiğnedim ve topuğumu yere gömdüm. "Şey, um Emin değilim..."

Stu üst kolumu kavradı. "Andrea, her Çeyi fazla düğünmeyi bırak ve benimle ve ailemle yemek yemeyi kabul et. O kadar da karmaşık değil. Lütfen."

Kararımı tam olarak tartamadan başımı sallamama neden olan şey 'lütfen' oldu. "Şey, sanırım uğrayabilirim ama geç saate kadar kalamam. Zaten bugün işe hasta olduğumu söylemek zorunda kaldım ve bunu tekrar yapamam."

Şimdi hınzırca gülümsedi. "Merak etme, sabah işe gittiğinden emin olacağım."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Stu, kalmayacağım." Göz

kırptı. "Göreceğiz bakalım."

"Stu-"

"Bak, bir süre sonra seni almaya geleceğim. Güzel bir şeyler giy," dedi ve eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra gitti. Kapı kapandıktan sonra dairenin ne kadar sessiz olduğunu fark ettim ve Alfie'nin bizi duyup duymadığını düşünerek endişelendim. Ama sonra mutfağa girdim ve

Onu pencereden dışarı bakarken buldum, kendi kafasının içinde kaybolmuştu. Atıştırmalık bir şeyler aramak için dolabı açtığımda gözlerini kırıştırdı.

"Stu gitti mi?" Alfie sordu, ifadesi ayıktı. Başımı salladım.

"Gülmemden rahatsız olduğumu , değil mi? Sanki o yerle, onların yaşam tarzıyla alay ettiğimi düşünebilir." "Öyle düşünmedi Alfie. Sorun yok."

"Siz gittikten sonra ne kadar küçümseyici göründüğümü fark ettim ama kasıtlı değildi. Aksine, onu biraz kıskandım."

"Onun geçmişi konusunda temkinli olduğunuzu sanıyordum."

"Evet, başlangıçta öyleydim ama şimdi bize karşı kötü bir niyeti olmadığını görebiliyorum. Aslında, onun etrafta olması hoşuma gidiyor. Sanki kötü bir şey olursa yanımızda gelip günü kurtaracak kaslı bir aksiyon kahramanı varmış gibi hissediyorum."

Buna güldüm ama aklımın bir köşesinde Alfie'nin Stu'ya karşı yumuşaması beni heyecanlandırdı. Daha önce bir yabancıyı benimsediğini hiç görmemiştim. Mark'la ilk çıkmaya başladığımda bile Alfie'nin onu kabullenmesi uzun zaman almıştı.

"Peki onu neden kıskanıyorsun?" Merakla sordum.

Alfie bir omzunu kaldırdı. "Sanırım sahip olduğum şey yerine yoksun bir yetiştirilme tarzını tercih ederdim. En azından kardeşleri vardı. Birbirlerine destek olabilirlerdi."

Omzunu hafifçe sıktım. "Eğer yetiştirilme tarzın böyle olmasaydı, bugün olduğun kişi olamazdın ve ben seni oldukça seviyorum Alfie."

Burnunu çekti ve başını salladı, sonra başka bir şey söylemeden yatak odasına girdi. O gittiğinde sinirlerim geri geldi, akşam yemeği için Stu'nun evine gitmeyi kabul ettiğimi hatırladım. Bu konuda endişelenmemeye çalışarak duş aldım ve

En güzel kot pantolonumu, ipek bir kaşkol ve açık krem rengi bir hırkayı giydim.

Dizüstü bilgisayarımın başında oturmuş, ertesi günkü işim için bazı dersleri kontrol ediyor ve saçlarımı kurutuyordum ki kapı çalındı. Gelenin Stu olması gerektiğini biliyordum ama bu kadar erken dönmesini beklemiyordum.

Takım elbisesini çıkarmış ve şimdi tipik tişört ve kot pantolonunu giymişti. Bu halini daha çok tercih ederdim. Eğilerek ağzımın kenarını öptü. Kelebekler midemi ele geçirdi.

"Hazır mısın?"

"Evet, eşyalarımı alayım."

Birkaç dakika sonra arabasına binmiş, evine doğru yola çıkmıştık. Yol aldıkça mahallelerin daha da kötüleştiğini fark ettim, bu da bana Londra'da zengin ve fakirlerin ne kadar farklı koşullarda yaşadığını hatırlattı. Ben her zaman ortada bir yerdeydim, ne tam zengin ne de tam fakirdim. Daha yakın zamanlarda maddi olarak zorlanmanın nasıl bir his olduğunu kesinlikle biliyordum ama hiç aç kalmamıştım. Kendimi gergin hissederek tırnaklarımı kemirdim ve nasıl karşılanacağımı merak ettim.

"Kardeşlerin geldiğini biliyor mu?" Sesim sinirlerime ihanet edencesine sordum.

Stu başını salladı. "Evet, ama endişelenme. Onlara senin sadece bir arkadaş olduğunu söyledim." Uzanıp elimi avucunun içine aldı, başparmağı yüzüğümün hemen altına sürtündü. "Ayrıca, biri sorarsa evli olduğunu söyleyebilirsin."

Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. "Sanırım nesnelere duygusal bağlılık duymanın faydaları var."

"Hmmm," diye mırıldandı Stu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Ne?"

Sözlerini tartıyor gibiydi. "Hiç bunu çıkarmaya hazır hissedeceğini düşünüyor musun? Belki başka birinin yüzüğünü takarsın?"

Sorusu karşısında duruşum sertleşti, midem çalkalandı. Bana böyle sorular sorması için henüz çok erkendi. Elimi tuttuğu çektim.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim sessizce.

Stu bir şey söylemedi ama dikkatini tekrar yola vermeden önce uzun bir süre bana baktığını hissettim. Evine vardığımızda, arabadan indiğim için rahatlamış, garip sessizliği bozmak üzereydim. Ne kadar kaba görüldüğüne karar vermemeye çalışarak sokağa bir aşağı bir yukarı baktım. Stu cebinden anahtarlarını çıkardı ve ön kapıyı açtı. İçeri adımımı attım ve koridora yayılan mangalda pişmiş et kokusu ağzımı sulandırdı.

Sokaktaki pek çok evin aksine Stu'nun evi son derece iyi bakılmıştı. Her şey yeni ve moderndi ve her yer baştan aşağı yenilenmiş gibi görünüyordu. Oturma odasını geçip geniş, açık planlı bir mutfığa girdik. Mutfakta bir ada ve şu ocaklardan biri bile vardı. Büyük sürgülü kapılar, tüm ailenin bir araya geldiği anlaşılan arka bahçeye açılıyordu.

"Stu!" Bizi ilk fark eden Trevor seslendi. "Buraya gel ve Reya'ya haklı olduğumu söyle. Joker haftanın her günü Dare Devil'ın kışını tekmeler."

Stu elini sırtımın alt kısmına koydu, bana hâlâ kızgın olduğundan şüphelensem de sıcaklığı beni rahatlattı ve beni Trevor ile arkadaşının yanına götürdü.

"Üzgünüm Reya, ama bu sefer kardeşimin tarafını tutmak zorundayım. Onu hangi karakterle karşı karşıya getirirseniz getirin, Joker her zaman kazanır."

"Oh her neyse. Siz ikiniz önyargılısınız," dedi kadın. Benim boylarımdaydı, uzun altın kahverengi saçları ve benzer renkte gözleri vardı. İspanyol ya da İtalyan olabileceğini düşündüm.

"Merhaba, ben Andie. Stu'nun arkadaşayım," dedim ve kendimi tanıttım.

"O Stu'nun öğretmeni," diye araya girdi Trevor, Reya'yı yanından dirsekleyerek ve ona göz kırparak. Reya da ona ukalalığı bırakmasını söyleyen bir bakışla karşılık verdi. Ondan şimdiden hoşlanmıştım.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Reya," dedi kadın, Trevor kolunu onun omuzlarına atarken.

"O benim en iyi dostum, değil mi ReyRey?" Adam genişçe sırttı ve kadın bakışlarını kıstı.

"Bana öyle demeyi kesmeni kaç kere söylemem gerekiyor? Nefret ettiğimi biliyorsun."

"İşte bu yüzden asla durmayacağım." Eğilip kızın yüzünün yan tarafını yalamadan önce sırttı. *Tamam*. Reya hoşnutsuzluğunu haykırdı ve Trevor kaçtı. Reya onun peşinden gitti ama Trevor bir tür ninja gibi bahçenin arka tarafındaki yüksek duvara zahmetsizce atladı.

"Bunu bir daha yaparsan seni testislerinden asarım," diye bağırdı. "Yapmayacağımı sanma."

Trevor ona bir öpücük kondurdu. "Elbette, elbette, testislerimi onlara zarar veremeyecek çok seviyorsun."

", iğrenç. İkincisi, beni denemek ister misin" Stu'ya baktım. "Hep böyle midirler?"

Omuz silkti, eli hâlâ omurgamın dibinde dursa da ifadesi biraz mesafeliydi. "Trevor'ın hangi ruh halinde olduğuna bağlı."

"Oraya bu kadar kolay çıkmayı nasıl başardı? Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"O bir iz sürücü. Aslında hepimiz öyleyiz. Ya da ben eskiden öyleydim. Bugünlerde tüm bunlar için çok yaşıyım, bacaklarım buna uygun değil."

"Cehaletimi bağışlayın ama traceur nedir?" Bilmediğim için utanarak sordum.

"Parkour yapan biri. Serbest koşu diye bir şey duydun mu hiç?"

"Evet, gördüm. Bu insanlar inanılmaz. Eskiden bunu yapar mıydın?" Etkilendiğimi itiraf etmek zorundaydım.

Stu gözlerini kaçırıldı. "Evet, gençken. Hapishanede dizimi mahvettim, bu yüzden bacaklarım artık darbeleri kaldıramıyor."

"Onu dinleme. Yaşlandıkça tembelleşiyor," dedi Lee'nin sesi. Döndüğümde onu elinde bir spatula ve üzerinde bir şef önlüğü ile gördüm. Hemen arkasında şık görünümlü bir barbekü vardı, kömürlerin üzerinde hamburgerler cızırdıyordu. Bana başıyla selam verdi. "İyi misin, Andie? Aç mısın?"

"Çok."

"Güzel. Seni tekrar görmek de güzel. Geçen sefer kötü bir hıyar gibi davrandığım için özür dilerim. Kafam karışmıştı."

"Oh, um, endişelenme," diye cevap verdim, kablolarının kesilmesiyle ne demek istediğini anlamamıştım.

"Gel, bir şeyler içelim," dedi Stu, beni ailesinin geri kalanının eğlenmekte olduğu güvertedeki masaya götürürken nefesi kulağıma çarpıyordu. "Sana bir kokteyl daha hazırlamamı ister misin? Geçen seferki gibi mi?"

"Hayır, değil. Sadece ne onu ver." "Viski olmadığı sürece sorun yok, değil mi?" Göz kırptı.

Renfield'in evinde bardağımı alıp benim için içtiğini hatırladım. Bu aslında oldukça seksi bir hareketti. Ve şimdi onun dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Doğru evet, o dayanamıyorum," dedim, biraz fazla nefes nefese.

Stu ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana hararetli bir bakış fırlattı. Sonra bana bir bira verdi ve beni aile üyeleriyle yeniden tanıştırmaya başladı. En küçük kardeşi Liam, Lee'nin eşi Karla, kuzenleri Sophie ve onun iki çocuğu Billy ve Jonathan vardı. Herkese el salladım, bir yandan gülümsüyor bir yandan da isimlerini unutmamaya çalışıyordum. Trevor ve Reya da bize katılmak için geldiler ve tartışmalarına son verdiler.

Reya diğer tarafımdaki koltuğa oturdu ve vanilya kabukları gibi çok güzel koktuğunu fark ettim. Parfümünden olmalı. Trevor onun diğer tarafına oturmuş, daha önce yaptığı gibi onu sürekli azarlıyordu. Stu, Lee'ye yemek konusunda yardım etmeye gittiğinde kendimi biraz garip hissettim, biramı yudumladım ve herkesin etrafımda sohbet etmesine izin verdim.

Stu'nun Lee'ye, "Öyle olmadığından eminim," dediğini duydum. Lee, "Git ve ona sor," diye ısrar etti.

Stu, "Peki," diye homurdandı. "Andrea, vejetaryen değilsin, değil mi?" diye sorarken Lee ona kıs kıs gülerek, "Ooooooh, Andrea, öyle mi? Adının Andie olduğuna eminim, seni havalı herif."

Stu onu bir an için kafasından yakaladı. "Ben ona Andrea diyorum, o yüzden kapa çeneni."

Lee'yle itişip kakışması bittikten sonra dikkati tekrar bana geldi. Başımı salladım. "Hayır, ben vejetaryen değilim."

Kardeşine geri döndü. "Gördün mü, sana söylemiştim."

Birkaç dakika sonra yemekler servis edildi ve Stu yanımdaki koltuğuna döndü. Fazla konuşmadım, ama bunun nedeni buradaki herkesin o kadar geveze olmasıydı ki tek kelime bile edemiyordum. Stu yemeğin ortalarında elini kalçama koyduğunda irkildim, çünkü bunu beklemiyordum. Parmak uçları uyluğumun iç kısmına tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı ve artık yemeğe aç değildim.

Bakışlarımı onunkilere kaydurdım ve bana dokunmayı bırakması için gözlerimi açtım. Bana bakmadı ama dudakları bir kez kıpırdadı, böylece şansını zorladığının farkında olduğunu anladım. Yine de bu, parmaklarını okşayıcı bir hareketle ileri geri hareket ettirmesine engel olmadı. Uyluklarımın tepesinde kısa bir süre dans ettiler ve ben sert bir nefes aldım.

Yutkundum ve Lee'nin beni incelediğini görmek için masanın diğer tarafına baktım. Bir an için masanın altında neler olup bittiğini bildiğini sandım ama meraklı mavi gözlerini yüzüğüme dikerek konuştuğunda yanıldığımı anladım.

"Evli misin, Andie?"

Boğazım zımpara kağıdı gibi kurudu. Sonunda cevap verme isteğimi topladım. "Hayır, kocam vefat etti."

Birasından bir yudum alırken Lee'nin yüzü asıldı ve bakışları bir an için Stu'ya kaydı. Nedense mutlu görünmüyordu.

"Özür dilerim," dedi Karla, sesi yumuşaktı. "Yakın zamanda mı oldu?"

Bunu neden sorduğunu biliyordum. Hâlâ yüzüğümü takıyor olsaydım insanlar Mark'ın ölümünün üzerinden çok zaman geçmediğini düşünebilirdi. Utanarak başımı salladım. "Hayır, dört yıldan biraz fazla oldu."

Masayı garip bir sessizlik kapladı ve inanın bana, Cross ailesi gibi gürültücü bir grupla uğraşırken sessizlik kesinlikle alışılmadık bir durumdu.

"Nasıl gitti?" Lee sordu, kolunu karısının omuzlarına dolamış, endişeli bir bakışla beni süzüyordu. Neredeyse koruyucuydu.

"Kanser. Lenfoma," diye cevap verdim ve ardından biradan uzun bir yudum aldım. "Başınız sağ olsun. Kanser ölmek için boktan bir yol."

Bir nefes verdim. "Evet, öyle."

O sırada herkes beni izliyordu, muhtemelen bu yüzden kaçma isteği duydum. Oturduğum yerden kalkarak, "Ben tuvalete gidiyorum" dedim.

Stu beni takip etmek için bir hamle yaptı. "Sana nerede olduğunu göstereceğim-"

Elimle onu durdurdum. "Sorun değil. Kendi yolumu bulabileceğime eminim."

"Merdivenlerin üstündeki ilk kapı," dedi Lee ve ben de ona ince ama minnettar bir gülümseme. Güvenli bir şekilde banyoya girdiğimde arkama yaslandım.

kapıya yaslandım ve derin bir nefes verdim. Yüzüm kıpkırmızıydı ve kalbim çok hızlı atıyordu. Onların acıyan bakışlarına dayanamıyordum. İnsanların benim için üzülmelerinden nefret ederdim. Çoğu zaman kendimi yeniden üzgün hissetmeme neden oluyor, onun hâlâ hayatta olmasını dilememe yol açıyordu.

Elime baktım ve yüzüğü sinirlerimi yatıştıracak şekilde evirip çevirdim. Neden insanlar hala onu taktığım gerçeğini kabullenemiyordu? Bu sadece bir mücevher ve onu takmam başka birine zarar vermiyordu.

Ama sonra arabadaki Stu'yu ve gelecekte başkasının yüzüğünü takmakla ilgili sorusuna verdiğim yanıtın onu nasıl üzdüğünü düşündüm. Belki de onu incitiyordum ve bunun farkında bile değildim. Ama Stu'nun bizimle ilgili olarak o kadar ileriye düşünmediği kesindi. Beni çok az tanıyordu ve ben de onu gerçekten tanıımıyordum. Bu yüzükle ve onun hayatımdaki yeriyle mi ilgiliydi, yoksa daha önce hiç düşünmediğim bir gelecekle mi? *Onu çıkarabilir miydim? Parmağımda başka bir adamın yüzüğünü düşünür müydüm?*

Ellerimi soğuk musluğun altında gezdirdim, birkaç derin nefes aldım ve diğerlerine katılmak için aşağıya indim. Mutfığa girdiğimde seslerini duyabiliyordum ve adım söylendiğinde dinlemek için kapının hemen önünde durdum.

"Belli ki savunmasız Stu ve iyi bir insana benziyor. Sadece onun incindiğini görmek istemem." Bu Lee'ydi.

Stu, "Ona zarar vermeyeceğim," diye homurdanarak cevap verdi.

"Nereden biliyorsun? Bir süredir kendinde değilsin. Sen de savunmasızsın."

"Siktir git."

Sophie, "Çocukların önünde küfür etme," diye azarladı. Stu,

"Üzgünüm ama kendi işine bakması gerekiyor," dedi.

"Sen benim kardeşimsin. Sen benim işimsin. Ve belki de endişelendiğim tek kişi o değildir. Sen de çok zor zamanlar geçirdin. Ya sana zarar verirse?"

"Yapmayacak, çünkü sana daha önce de söylediğim gibi, biz sadece arkadaşız. Şimdi lütfen çeneni kapatır mısın? Her an geri gelebilir."

Lee, "İyi ama bunu tartışmayı bitirmedik," dedi.

"Tatlı olarak fırında Alaska yaptın mı?" Karla açıkça kocasının dikkatini dağıtmaya çalışarak sordu.

"Elbette ," diye cevap verdi Lee. "En sevdiğin şey olduğunu biliyorum."

Kulak misafiri olduğumdan şüphelenmediklerinden emin olmak için bahçeye çıkmadan önce bir iki dakika daha bekledim. Yine de kendime tamdı, özellikle de Lee'nin maskemin ardını görebildiği anlaşıldığından beri. Ama Stu'ya zarar verebileceğimi nasıl düşünmüştü?

"Sen iyi misin?" Tekrar yanına oturduğumda Stu sessizce sordu.

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Beni inceledi, gözleri yüz hatlarımda gezindi. "Ailem canları istediğinde çok meraklı olabiliyor. Sorularına cevap vermek zorunda hissetme kendini. Benim gibi yap ve onlara defolup gitmelerini söyle."

Bunun üzerine usulca kıkırdadım ve Stu gülümsedi, beni güldürdüğü için mutlu görünüyordu. Yemeğin geri kalanı o kadar da kötü geçmedi ve kimse bana kişisel sorular sormadı. Yaklaşık iki bira sonra Karla, Reya ve Sophie ile oturuyordum. Kardeşler sırayla basketbol potasına basket atıyorlardı.

bahçenin diğer ucundaki duvara yapıştırılmıştı. Bir tür bahis oynanıyordu ama ben kızlarla sohbet etmekten neyin tehlikede anlayamadım.

Çocukları yeni yatırmış olan Sophie, bize şu anda görüştüğü adamdan bahsediyordu. "O çok hoş biri," diye gülümsedi. "Ve çocuk sahibi olmam onu hiç de rahatsız etmiyor çünkü önceki ilişkisinden bir çocuğu var."

"Muhtemelen daha yaşlı olduğu içindir. Yaşlı erkekler bu anlamda daha olgundur. Genç olanlar böyle şeylerden korkarlar," dedi Karla.

"Evet ama sen daha genç bir adamla evlisin," dedi Sophie. "Ve her şey senin için yeterince iyi gitti."

"Lee senden daha mı genç?" Merakla sordum.

Omuz silkti. "Sadece üç yıl farkla. Ayrıca aramızda hiç çocuk olmadı. İşin içine çocuklar girince bambaşka bir oyun oluyor."

"Oh, hadi ama. İlk tanıştığınızda Lee de üç çocuk babası olabilirdi," diye şaka yaptı Reya sırtarak. "Hâlâ Trevor'ın bazen dört yaşındaki bir çocuğun zihinsel yaşına sahip olduğunu düşünüyorum."

"Ah, beni hiç konuşturma," dedi Sophie. "O çocukla birlikte büyümek zorunda değildin. Çocukken daha kötüydü, beş Jack Russell Terrier'in toplamından daha fazla enerjisi vardı."

Bu beni güldürdü ve biramı kaldırıp sonuncusunu da içtim. Onun yaklaştığını fark etmemiştim ama Stu birden boş şişeyi elimden aldı ve beni sandalyemden kaldırdı. Kızlar hâlâ sohbete dalmışlardı ve Stu'nun beni çektiğini fark etmemişlerdi.

"Beni nereye götürüyorsun?" Beni evin içine götürürken sordum.

"Yatak odamı görmek isteyebileceğini düşündüm."

"Şey, hayır, pek sayılmaz," diye cevap verdim, her ne kadar onunla yalnız kalma fikri midemi allak bullak etse de. Artık birkaç kadeh içtiğim için daha az çekingendim.

Kıkırdadı, sesi alçak ve seksiydi. "Kendine bunu söylemeye devam et, aşkım."

Beni üst kata çıkararak küçük bir yatak odasının kapısını açtı. Mobilya olarak sadece özenle hazırlanmış bir yatak ve bir çekmeceli dolap vardı, başka bir şey yoktu.

"Vay canına, şimdi anladım. İç tasarımın bu parlak örneğini görmeden gidemezdim," diye takıldım.

Stu kapıyı çarparak kapattı, sonra da beni kapıya doğru itti. "Birileri gevezelik ediyor," diye fısıldadı. "Bakalım o akıllı dilinle başka neler yapabiliyorsun."

Dudakları benimkilere çarptı, sert ve amansız. İnledim ve ellerimi tişörtünün içine sokarak onu kendime çektim, böylece vücudu neredeyse benimkinin içine girecekti. Arka tarafımı kavradı, sıkıca sıktı ve sonra beni zahmetsizce yerden kaldırdı. Bacaklarımı kalçalarının etrafına sardım ve ereksiyonu içime doğru bastırdı, sürtünme sistemime arzu kıvılcımları gönderdi. Onun için nasıl bu kadar ateşli olabiliyordum? Daha birkaç saat önce seks yapmıştık ama işte yine birbirimiz için yanıp tutuşuyorduk.

Stu beni yatağına taşıdı, yatağın üzerine bıraktı ve kot pantolonumun düğmelerini hızla çözdü. Elini iç çamaşırımın içine sokup ıslaklığımı parmaklarken, ağzı tekrar benimkine çarptı. Başparmağı hassas klitorisime sürtündüğünde nefesim kesildi, ihtiyacım la omurgamı kamburlaştırdım. Öpücüğü kestiğinde benden küçük bir inilti kaçtı, dizlerinin üzerine yükselip bana bakarken eli beni bıraktı.

"Hadi sana bir bakalım," diye mırıldandı ve beni parça parça soymaya başladı.

Stu kot pantolonumu ve üstümü çıkarırken her gözeneğim karıncalanarak öylece yattım. Sadece külotum kaldığında hâlâ tamamen giyinikti ve bakışları vücudumu sahiplenici bir şekilde tarıyordu.

"Bu hiç adil değil. Neden hiçbir şey çıkarmadın?" Kendimden utanarak kolumu göğüslerimin üzerinde tutarken şikâyet ettim.

"Sana söyledim, bakmak istiyorum," dedi Stu, kolumu tutup bedenimden uzaklaştırarak. "Ve saklanmayı bırak. Mükemmel olmayan tek bir parçan bile yok."

"Stu?"

"Ne oldu, aşkım?"

"Ben de sana bakmak istiyorum."

Bunun üzerine ağzı memnun bir sırıtışa dönüştü ve tişörtünün eteklerini tutup başının üzerine kaldırdı. "Reddetmem kabalık olurdu, değil mi?"

"Çok ciddiylim," diye kabul ettim, vücudunu incelerken nefesimin kesildiğini hissettim. Daha önce üstsüz bir Stu Cross'un kemer tokasını açmak için uzanmasından daha seksi bir şey gördüğümü sanmıyordum. Kolları sıkı ve kaslıydı, karın kasları yırtıktı ve nefis bir V'ye doğru iniyordu. *İnanılmazdı. İnanılmazdı.* Arabada durum farklıydı, çünkü daha az yer vardı ve kıyafetlerimizin yarısı hâlâ üzerimizdeydi. Şimdi bir yatak odasıydık, tamamen soyunuyorduk ve ben birden kendimi gergin bir bakire gibi hissettim. Çok saçmaydı.

Gerçi beni daha önce sadece bir erkek çıplak görmüştü, bu yüzden belki de gergin olmakta haklıydım.

"Andrea," dedi Stu, sesinde endişeli bir ton vardı.

"Ben iyiyim."

"Koşacakmış gibi görünüyorsun."

Titrek bir kahkaha attım. "Sen sadece çok formdasın. Tüm o sallantılı yerlerim konusunda biraz kendime güveniyorum."

Stu sırttı ve kalçalarım uzandı. "Bütün o sallantılı yerlerine bayılıyorum." Başını aşağı eğerek meme uçlarımdan birini ağzına aldı. "Özellikle de bunları," diye devam etti göğsümü ağzına alarak.

Tekrar güldüm, bu sefer daha yüksek sesle. Stu meme ucumu hafifçe ısırdığında gülüşüm bir iniltiye dönüştü. Göğsümün üzerinde bir çizgi yaladı, göz göze geldiğimizde bakışları yoğunlaştı. Titriyordum.

"Hadi şunları çıkaralım," diye fısıldadı Stu boğuk bir sesle, külotuma uzanıp bacaklarımdan aşağı indirirken. diz çöktü, eğilip iç uyluğuma bir öpücük kondurmadan önce bakışları beni yutuyordu. Ağızlarımız tekrar buluşana kadar vücudumun yerini öptü. Ondan sonra dudaklarımız, dişlerimiz ve uzuvlarımız birbirine karıştı. Ayrıldığımızda nefes nefese kalmıştım. Stu yatağının yanındaki çekmeceli dolaba ve en üsttekini açtı.

Bir saniye sonra bir prezervatifi yırtıp açıyor ve boyundan aşağı kaydırıyordu. Onu görünce karnım titredi. Kasları konsantrasyon içinde birbirine yaklaşıyor, hareket ettikçe karın kasları şişip kasılıyordu. İşini bitirdiğinde ellerini başımın iki yanına koydu ve bana baktı. Bacaklarım kalçalarının etrafında genişçe açılmıştı ve sikiinin bana sürtündüğünü hissettim. Onu içimde istiyordum.

İçime girip beni yavaşça santim santim doldururken bakışları şefkatliydi. Derinlere gömüldüğünde nefesim kesildi. Hareketsiz kaldı, kendini üstümde tutarken gözleri kapalıydı. Dudaklarından alçak sesle bir küfür çıktı ve sonra hareket etmeye başladı. Çok ses çıkarmamaya çalıştım, hâlâ alt kattaki insanların farkındaydım. Ama Tanrım, hamleleri çılgılık atmak istedim. Her şey çok fazlaydı.

Bakışlarımız kilitlendi ve aramızdan bir şey geçti, deşifre edemediğim söylenmemiş bir duygu. Kanalımın onun etrafında sıkıldığını hissettim, vücudum

Orgazma yaklaşmıştım. Stu beni o kadar sert sikerken homurdandı ki yatağın duvara çarpmamasına şaşırdım. Boşaldığında alçak sesle homurdandı, ağız benimkini buldu ve dili içeri kaydđ. Orgazmının geri kalanını atlatırken öpücük yavaş ve çehvetliydi. İçimden çıktıığında inledim ve nefesi kesik kesikti. Yatağı yığıldı ve beni üstüne doğıru sürükledi.

"Buraya gel," diye emretti ve midem takla attđ. "Ne?"

Kekeledim, yanaklarım komutla ısındı.

"Yüzümde," diye devam etti ve yemin ederim tepeden tırnağı kızardım.

"Stu, ben-"

"Beni duydun, aşkım. C-mere," dedi nefes nefese. Yüz ifadesinden yeni boşalmış olmasına rağmen hâlâ heyecanlı olduğınu anlayabiliyordum. *Ne şanslıyım.*

Ben onu durduramadan Stu kalçalarımı kavradı ve tam olarak istediğı şeyi yapana kadar vücudumu kaydırdı. Bir çığılık attım ve dengemi sağılamak için yatak başlığını kavradım. Stu yüzünü seksime bastırdı, ağız sıcak ve ıslak bir şekilde beni dillemeye başladı. Az önce bana vurduğı darbelerden sonra hassaslaşarak haykırdım.

Aşağıya baktığımda beni izlediğini, her tepkimi emdiğini gördüm. Dışleri klitorisimi sıyırdığında tısladım ve dudaklarının eğlenerek kıvrılması bana bunun kasıtlı olduğınu söyledi.

"Sen bir ," dedim inleyerek.

Sadece sıırttı, hâlâ ağızıyla içime girmeye devam ediyordu. Her yerim zevkten köpürüyordu ve dili içime kaydığında çığılık atmamak için dudağıımı ısırarak zorunda kaldım. Bu konuda çok, çok, çok iyiydi, özellikle de pratik yapmadığı düşünöldüğünde. Parmakları kalçalarımına saplandı ve beni yerimde tuttu. Dili yine klitorisimin üzerindeydi, karnım kasılırken ve kalçalarım gerilirken dairesel hareketlerle dönüyordu.

Yaklaşmıştım, çok yaklaşmıştım.

"Siktir," diye yemin ettim. "Stu, ben-"

Bir şeyler söyledi ama yüzü hâlâ vajinama bastırılmış olduğu için boğuk bir ses çıktı. Titreşim beni kendimden geçirdi ve o kadar sert boşaldım ki vücudum sarsıldı. Stu'nun iniltisi içimde yankılandı ve son titreme de geçene kadar yalamaya devam etti.

Yatağa uzandım ve ona sarıldım, yüzümü boynuna gömdüm çünkü artık utanıyordum. Az önce bunu yaptığımı, *bana* bunu yapmasına izin verdiğime inanamıyordum.

Stu bizi çevirdi, böylece kaşıklaşıyorduk, bir eli göğsümü kavırıyor, diğeri karnımın üzerine yayılıyordu. Onun tarafından sahiplenildiğimi, her parçamın ele geçirildiğini hissediyordum. Bu düşünce ayıltıcıydı. Kulak mememi maharetli ağızyla emdikten sonra, "Uyu artık, aşkım," diye fısıldadı.

Ben de istedim. Aslında, onun kollarına sarılıp mutlu bir uykuya dalmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Şu ana kadar bir erkekle yatakta olmayı, onun tarafından kucaklanmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Ama kalamazdım. Yaşadığımız günden sonra kendimi zaten çok çiğ, çok açıkta hissediyordum. Ayrıca eve gitmem gerekiyordu çünkü bütün gece dışarıda kalırsam Alfie nerede olduğumu merak edecekti. Ne yazık ki hiç yakın kadın arkadaşım yoktu, böylece geceyi onların evinde geçiriyormuşum gibi davranabilirdim.

Yetişkin kadınlar hâlâ yatıya kalabilir, değil mi?

Bir hamle yapmadan önce onun yanında uzanmanın tadını çıkarmak için kendime birkaç dakika izin verdim.

Stu dudakları saçlarımda, " değil," diye homurdandı. "Sen kalıyorsun." "Yapamam," diye fısıldadım ve kolu etrafımda sıkılaştı.

"Uyanıp seni tekrar becermek için planlarım var. Planlarımı bozma, Andrea."

Bu sesi büyüleyici hale getirmeyi nasıl başardı? Bu gerçek bir yetenektir.

"Eğer eve gitmezsem Alfie endişelenecek."

"O zaman mesaj at ve beklememesini söyle."

Başımı salladım ve ona doğru döndüm. "Anlamıyorsun. Alfie'nin bizden haberi olamaz, henüz değil. Değişimle arası pek iyi değildir. Doğru zamanı seçmeliyim."

"Siz onun ebeveyni değilsiniz. Onun etrafında dolanmana gerek yok." "Benim yaptığım bu değil. Alfie herkes gibi değil ve ben Dünyada yanında kendini güvende hissettiği birkaç kişiden biri."

Stu'nun ciddi bir ifade vardı. "Onun olayı ne ki?"

Omzumu ovuşturdum ve doğruldum. Stu da aynı şeyi yaptı ve sıcaklığını sırtıma bastırdı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeyince sessizce konuştu: "Sorun değil. Bana söylemek zorunda değilsin."

"Hayır, hayır, istiyorum, sadece Alfie her zaman sanatsal bir ruha sahipti, sanki diğer insanlardan farklı bir düzlemde hareket ediyordu. Bu mizacı yetiştirilme tarzının bir sonucu olarak daha da kötüleşti."

"Babası ona vurmuş falan mı?"

Başımı salladım. "Hayır, öyle bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse, babası onun hayatında pek yer almıyordu. Raymond sürekli çalışıyor ya da metresleriyle vakit geçiriyordu. Onun aldatması Alfie'nin annesini paranoyak bir enkaza dönüştürdü ve kuzenim onunla yaşarken çok kötü zamanlar geçirdi. Bir süre sonra paranoyası soğukluğa dönüştü ve Alfie çocukluğunun büyük bir bölümünü herhangi bir sıcaklık veya ebeveyn sevgisi olmadan geçirdi.

"Mutsuzluğunun acısını ondan , sürekli ona patronluk taslıyor, ona kendi kişisel hizmetçisi gibi davranıyordu. Yıllarca onu taşınması için ikna etmeye çalıştım, ama o da onun boyunduruğu altındaydı. Mark öldükten sonra nihayet onu gelip benimle yaşamaya ikna etmeyi başardım.

Bugünlerde onunla çok az temas kuruyor ve bu en iyisi. Öyle görünmeyebilir ama onu sürekli görmek zorunda olmadığı için artık çok daha dengeli. Özellikle kötü bir insan olduğundan değil, sadece kuzenim için iyi değil."

"Bunu anlayabiliyorum. Bazı insanlar kara delik gibidir; tüm enerjinizi emerler. Onu neden koruduğunu da anlıyorum. O senin ailen."

Bir nefes aldım ve Alfie ile benim ilişkimizi anladığı için çok rahatlamıştım. "Yani kalamadığım için kızgın değil misin?"

"Hayır Andrea, kızgın değilim," diye fısıldadı ve dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Teşekkür ederim."

Ben konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldık. "Stu?"

"Öyle mi?" Eli karnımın üzerinde tembelce ileri geri okşadı.

"Burada büyümek nasıl bir şeydi?" Artık yakınlaştığımıza göre, onun hakkında her şeyi bilmek istediğimi hissediyordum. Sanki içimde bastırılmaz bir açlık vardı. Evinin içi temiz ve moderndi ama hep böyle miydi diye merak ediyordum. Sokağın çoğu oldukça yıkık dökük görünüyordu.

Cevabını bir süre düşündü. "Bazen çok acımasızdı, özellikle de annemiz öldükten sonra. O zamanlar hepimiz daha çocuktuk ve babamız da uzun süredir ortalıkta görünmüyordu, yani aşağı yukarı tek başımızaydık."

Nefesim kesildi. Annesinin öldüğünü bilmediğime inanamıyordum ama o ailesi hakkında hiç konuşmamıştı ve ben de hiç sormamıştım. "Ama sosyal hizmetler devreye girmedi mi? Ailesi olmayan bir grup çocuk öylece yalnız bırakılmaz."

"Teyzemiz, Sophie'nin annesi, bize baktığını söyledi."

"Öyle miydi peki?"

"Hayır, ama bunun için aldığı sosyal yardım parasını harcamakta bir sakınca görmedi."

"Bu korkunç," diye haykırdım.

"Hayat bu, Andrea. Ve biz yeterince iyi hayatta kaldık. Bunu yapmak için yasaları çiğnemek zorunda kalmış olabiliriz ama hayatta kaldık."

Ona sıkıca sarıldım, kalbim onun ve kardeşleri için, bir zamanlar oldukları küçük çocuklar için acıyordu. Şimdi nasıl hapse düştüğünü, hayatında nasıl yanlış bir yola girdiğini anlıyordum. Hayatta kalmak içindi, saf ve basit. Bir şekilde zamanda geriye gidip onu bu durumdan kurtarabilmeyi, ona ve kardeşlerine bakılması gerektiği gibi bakabilmeyi diledim.

"Benim yetiştirilme tarzım bunun tam tersiydi," dedim sesim kısık bir şekilde. "Hiç umursamadım, hiçbir şey istemedim. Senin için hayatın nasıl olduğunu düşününce, her şeyin kıymetini bildiğimi hissediyorum."

"Sen bir çocuktun. Tüm çocuklar, iyi ya da kötü olsun, kendi gerçekliklerini kabul ederler."

"Olabilir. Sadece arkadaşlarınla futbol oynaman ya da ne bileyim sinemaya falan gitmen gerekirken hırsızlık yapmak zorunda kaldığını düşünmek beni gerçekten üzüyor."

Stu şefkatle kıkırdadı. "Onu da yaptık. O kadar da kötü değildi. Sadece öyleydi."

Aramıza bir sessizlik çöktü ve Stu'nun parmakları dövmemi izlemek için kolumun iç kısmında gezindi. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

Hafifçe irkildim, çünkü çoğu zaman orada olduğunu bile unutuyordum. "Mark öldükten sadece birkaç hafta sonra. Aslında bunu öneren Alfie'ydi. Ailemin evinde kalıyordum, yataktan zor çıkıyordum, yemek yemiyordum. Sanırım onu anmak için bir şeyler yapmamın iyi olacağını düşündü,

Kalbimde hala nasıl yaşadığını sembolize edecek kalıcı bir şey. O da benim için bir kâğıda bir tasarım çizdi. Çok güzeldi, çok basit ve hoştu. Ve haklıydı. Mürekkebin tenime işlediği her saniye kendimi daha iyi, daha az kayıp hissetmemi sağladı."

Stu konuşmadı, sadece dövmeyi izlemeye devam etti ve bir şekilde beni anladığını hissettim. Geçmişimi kabullenmişti ve günün erken saatlerinde yüzüğüm hakkında beni sorgulamış olsa da, şu anda yüzüğümün onu tehdit etmediğini hissediyordum. Yaşadığım her şeyi yaşamamış olsaydım, Mark'la evli olmasaydım, bugün olduğum kişi olamazdım.

Uzun bir süre bu şekilde kaldık, birbirimizin kollarına uzandık ve aramızdaki bağın tadını çıkardık. Sonunda Stu bizi oturur pozisyona getirdi, konuşurken sesi yumuşaktı. "Git üzerine bir şeyler giy, seni eve bırakayım."

"Stu."

"Ne oldu, güzelim?"

"Beni dinlediğiniz ve çocukluğunuzu anlattığınız için teşekkürler." Duraksadım, dudaklarımı bir gülümseme kapladı. "Sen harika bir adamsın."

Bana ukala bir sırıtış fırlattı. "Bunu şimdi mi fark ediyorsun?"

Kafasına bir yastık fırlattım.

Yirmi

Birisi yatak odamın kapısını yüksek sesle çaldı ve beni sinir bozucu bir şekilde çok ama çok güzel bir rüyadan uyandırdı. Stu beni yine üniversitedeki dolaba sürüklemişti ama bu sefer beni orgazma ulaştırmak için ellerini kullanmıştı.

Yatağımda doğruldum, huysuzca kucağıma oturdum ve çalar saatimin saatine baktım. Sabah 3:47. Kuzenimi öldürecektim.

"Ne istiyorsun Alfie?" Ben . "Şu anda saatin ne kadar erken olduğunu düşünemiyorum bile."

Bir duraklama oldu ve bir ayağından diğerine gergin bir şekilde zıplama sesi geldi. "Şey, teknik olarak erken değil de geç diyebiliriz..." dedi utangaç bir ifadeyle, ben yataktan çıkıp kapıyı açarken. O kadar yorgundum ki sadece bir gözümü açabildim.

"Tükür gitsin," dedim huysuzca.

Alfie ağzından kaçırırken adeta enerjiden vızıldıyordu. "Bitirdim. Bitti."

"Bitti mi?"

"Resim. Stu'nun tablosu. Bitti ve Andie, aman Tanrım, bu . . . Harika olabilirmiş gibi hissediyorum, cehennem, harika olabilirmiş gibi hissediyorum ama o kadar uzun zamandır bakıyorum ki artık söyleyemiyorum ve haklı olduğumu söyleyebilmen için bakmana ihtiyacım var."

Bitmek bilmeyen sözlerini kesmek için bir elimi kaldırdım ve sonra gözlerimi ovuşturdum. "Tamam, uyandım. Hadi gidip şu çakmaya bir bakalım."

"Bu bir kopya Andie, taklit değil," diye homurdandı Alfie.

Uykulu bir şekilde sırttım ve o da hışımlla kollarını kavuşturdu. "İyi, sanırım seni için bunu hak ettim. Seni uykudan uyandırdığıma yemin edebilirsin."

Charlie Hunnam striptiziyle ilgili bir rüya."

Şimdi sıırttım, çünkü rüyam bundan çok daha iyiydi. Stu ve ailesiyle yediğim akşam yemeğinin üzerinden iki hafta geçmişti. Çalınan öpücükler ve ikimizin de birbirimizin içine girmeye çok hevesli olduğumuz, nefes almaya bile zor vakit bulduğumuz aceleye getirilmiş cinsel buluşmalarla geçen iki hafta. Bir daha ne zaman birlikte olabileceğimizin beklentisi ve yakalanma tehlikesi tenimi sürekli karıncalandırıyordu. Çoğu akşam sokağımın sonunda arabasıyla bekler ve sonra bir yerlere giderdik. *Arabayla gezmekten* kastım . . .

Alfie'nin yatak odasına girdiğimde şövalesinin üzerinde bir şaheserle karşılaşınca düşüncelerim yarıda kesildi. Yaptığı işin doğruluğu karşısında donup kalmıştım. Sadece orijinaline benzemiyordu, *eski* görünüyordu, sanki yüzlerce yıldır var olan bir parçaya bakıyordum. Alfie yakınımnda durmuş, endişeyle geri bildirimimi bekliyordu.

"Ee?" dedi dudağını ısırarak. "Sence bu gerçek bir şey mi?"

Ona cevap vermeyip odanın içinde biraz daha ilerledim ve sahte resim ile Alfie'nin orijinal resmin fotoğrafının görüntülendiği dizüstü bilgisayar ekranı arasında gidip geldim. Yakınlaştıırıp uzaklaştıırarak her bir ayrıntıyı inceleyebilmenize, yağlı boyadaki her bir küçük çatlağı görebilmenize hâlâ hayret ediyordum. Birinden diğetine bakmaya devam ettim, farklılıkları seçmeye çalıştım ama .

Kusursuzdu.

Alfie'nin boyanın yaşlanmasını yeniden yaratmak için kullandığı yöntemler beni gerçekten hayrete düşürdü.

"Buna inanamıyorum. Alfie, bu aynı şey," dedim sonunda ve o güne kadar duyduğum en yüksek sesli rahatlama iç çekişini yaptı. Bazen sadece bir tanesinin nasıl

Bir insan vücudunda bu kadar çok harcanmamış gerginlik tutabilirdi. Neredeyse onunla birlikte titreşiyormuş gibi hissediyordu.

Kuzenim yatağa yığıldı, giysileri ve ellerinin çoğu boyaya bulanmış haldeydi. Mırıldanırken kolunu yüzüne kapattı. "Tanrı'ya şükür."

Eseri tam anlamıyla incelemek için yanına oturdum. Sadece kusursuz değildi. Muhteşemdi. Koyu, masmavi deniz şiddetli ve soluk bir dalgaya dönüşmüştü. İsa ve havarileri azgın fırtınayla yüzleşirken gemi su üstünde kalma mücadelesi veriyordu. Dalgalar o kadar canlıydı ki neredeyse geminin tahtalarına vurduklarını, yelkenlerin rüzgârda dalgalandığını hissedebiliyordum. Yukarıda, Mesih'in fırtınanın dinmesi için vereceği emri bekleyen bulutların ayrılmaya başladığı yerde bir miktar sarı ışık var.

Birkaç dakika sonra Alfie ayağa kalktı ve ikimiz de sadece ona baktık. Kısa süre sonra kuzenimin yeteneğine duyduğum hayranlık yerini endişeye bıraktı. Parça tamamlanmıştı ve şimdi planın bir sonraki aşamasının hayata geçirilmesi gerekiyordu.

Ve ben, şey, aniden her şeyin ermesiyle boğuluyormuş gibi hissettim.

Tekrar uyuyamayacak kadar yorgun olduğum için duş aldım, giyindim ve Stu'ya tablonun hazır olduğunu söylemek için kendimi zihinsel olarak hazırlarken dizüstü bilgisayarımda çalıştım. Renfield'in kargosunun nakliyesi için henüz tarih belirlenmemişti. Hâlâ Stu ve benim, daha doğrusu Bay Kennedy ve Bayan Jordan'ın son birkaç ayrıntıyı halletmekte olduğumuz izlenimine kapılmıştı.

Resim tamamlandığına göre artık işleri geciktirmenin bir anlamı yoktu.

İşe geldiğimde hâlâ gergindim. Kalabalığın arasında Stu'yu fark ettiğimde birçok öğrenci lobide takılıyor, sohbet ediyor ve sabah kahvelerini içiyorlardı. Gözleri benimkilerle buluştu ve şefkatle gülümsedi, bakışları

yumuşuyordu. Artık bana hep böyle bakıyordu ve bu kalbime çok fazla şey hissettiriyordu.

Ona aşık oluyormuşum gibi hissediyordum ama birbirimize karşı duyduğumuz güçlü, şehvet dolu çekimden dolayı aradaki farkı anlamak, hislerime anlam vermek zordu.

"Konuşmamız gerek," dedim ona yaklaştığımda, yüz ifadem ayıktı.

Stu mesajı net bir şekilde aldı ve sessizce beni sınıfıma kadar takip etti. Sınıf hâlâ boştu, diğer öğrencilerden hiçbiri henüz gelmemişti. Kapıyı kapatmadan önce Stu'nun yanımdan içeri girmesine izin verdim, arkama yaslandım ve derin bir nefes verdim. Bana merakla baktı.

"Resim bitti," diye ağızımdan kaçırdım. "Alfie bu sabah erkenden tamamladı."

Stu'nun gözleri parladı, elini saçlarının arasından geçirip pencereye doğru dönerken bir anlık sessizlik geçti. "Lanet olsun."

"Biliyorum."

Arkasını döndü. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Muhtemelen bugün dersi kaçıracağım."

Başımı salladım. "Evet, elbette, değil. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Kollarımın üstünden tutarak önümde durdu. "Andrea, dinle, eğer bir Çeyler ters giderse, senin ve Alfie'nin bunlarla hiçbir ilginiz yok," diye söz verdi. "Eğer polis gelip sorular sorarsa, onlara hiçbir Çey bilmediğini söyleyeceksin, duydun mu beni? Ve sana söz veriyorum, senin bu iğle ilgin olduğuna dair tek bir kelime bile etmeyeceğim."

"Stu, yakalanacakmışsın gibi konuşuyorsun. Plan kusursuz. Kötü bir şey olmayacak," dedim, kendimi buna inanmaya zorlayarak. İşler değişmişti. Alfie'yle ona yardım etmeyi ilk kabul ettiğimiz zamanki gibi değildi. Artık ona karşı gerçek, güçlü duygular besliyordum ve onun hapse geri dönmesi fikrine dayanamıyordum.

"Bunu biliyorum. Sadece anladığından emin olmak istiyorum. İşler sarpa sarsa bile senin adının bu işin dışında kalmasını sağlayacağım. Güvende olduğundan emin olacağım."

Sözleri karşısında kalbim sıkıştı, midem allak bullak oldu. Yutkundum ve yere baktım. "Peki ya transferi yapması için tuttuğun adam? Ona güvenebileceğinden emin misin?"

Stu'nun ifadesi artık soğukkanlıydı. "Ona güvenebilirim. Bu konuda endişelenme. Sadece ..." diye nefes verdi, sesi yumuşamıştı, "sadece düşebileceğim yumuşak bir yer ol. Sana ihtiyacım var, Andrea."

Düşmek için yumuşak yerim ol. Sana ihtiyacım var. Keşke benim de ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilseydi.

Nefes alış verişim düzensizleşti, kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. İçimden geçenleri ifade etmek için bir şeyler söylemek istedim ama ben daha tek kelime edemeden eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Sanırım işlerin ciddileştiği yer burası."

Yirmi Bir

Soygunun eli kulağında olduğunu bildiğim için bütün hafta neredeyse hiç uyumadım. Boğazımda bir yumru ve içimde yerinden oynatamadığım bir tuğla vardı.

"Yani, bugün o gün mü?" Alfie endişeyle sordu. Mutfak penceresinin yanında oturmuş, bilinmeyen bir sorunun cevabını arıyormuş gibi dışarıya bakan bana baktı.

"Evet," diye cevap verdim, kupamı kaldırdım ve çayımdan bir yudum aldım. Ahh. O kadar uzun süredir kafamın içinde kaybolmuştum ki soğuktu.

"Tabloyu alıp almadığını ne zaman öğreneceğiz?" Saate baktım. "Birkaç saat içinde."

"Peki Stu parçayı Dük'e teslim etmeden önce nerede saklamayı planlıyor?"

"Emin değilim. Söylemedi."

"Ona sormayı hiç düşünmedin mi?"

"Alfie, neden bu kadar soru soruyorsun? Güvenli olduğu sürece tablonun nerede saklandığı bizi ilgilendirmemeli."

Kuzenim endişeyle bir o yana bir bu yana zıplıyor, sanki bir şey söylemek istiyormuş ama nasıl tepki vereceğimden emin değilmiş gibi dudağını çiğniyordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye ısrar ettim. Bugün onun tuhafliklarına katlanamayacak kadar stresliydim.

"Şey," diye başladı çekingen bir tavırla, "yani, en azından sormazsam hayatımın geri kalanında pişman olacaktım gibi hissediyorum, ama ... demek istediğim, Stu'yu tabloyu önce buraya getirmeye ikna edebilir misiniz diye merak ediyordum. Bu muhtemelen onu canlı olarak görmek için tek şansım olacak ve onunla birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum."

Beni etkileyen onun ciddi ifadesiydi. Alfie hayatı boyunca Rembrandt'ı sevmişti, bu yüzden gerçek tabloyu görmenin onun için ne kadar önemli olduğunu anladım. Ne de olsa kopyası için haftalarca uğraşmıştı. En azından orijinali takdir etmesi için ona birkaç dakika izin verebilirdik.

Yüz hatlarım yumuşadı ve ona şöyle dedim: "Stu'yu arayıp ne diyeceğine bakacağım. Ama çok riskliyse bu konuyu zorlamayacağım. Bunun mümkün olmadığını kabul etmen gerekecek."

Alfie'nin sırtışı yüzüne yayılırken bana sarılmak için acele etti. "Teşekkürler, Andie. Bunu unutmayacağım."

Uzun bir telefon görüşmesinden sonra (Stu'yu ikna etmek biraz zaman aldı) oturma odasına oturduk ve parçayla birlikte gelmesini bekledik. Aradan sadece on dakika geçmişti ki telefonum çaldı ve Stu'nun bir şeylerin ters gittiğini söylemek için aradığını düşünerek hemen cevap vermek için atıldım. Ama arayan o değildi. Karla'ydı. Nedense ekranda onun adını görünce kalbim hızla çarpmaya başladı. Haftalar önce numaralarımızı nasıl değiş tokuş ettiğimizi hatırlıyordum ama neden şimdi beni arıyordu?

Stu'nun bugün ne yaptığını öğrenmiş miydi? Onun bir kadın polis olması işleri daha da ktleştiriyordu. Derin bir nefes alıp telefona cevap verdiğimde Alfie merakla bana baktı.

"Alo?"

"Merhaba Andie," diye cevap verdi Karla. Sesi stresli geliyordu. "Umarım aramamın bir sakıncası yoktur ama Stu ve Lee bu sabah büyük bir kavga ettiler ve onun için gerçekten endişeleniyoruz."

"Oh. Ne tür bir kavga?" Elimi göğsüme götürdüm ve endişeyle ovuşturdum.

"Aslında her şey birdenbire oldu. Lee ona birkaç arkadaşıyla futbol oynamak isteyip istemediğini sorduğunda Stu hayır dedi. Lee

Onu gelmeye zorladığımda kelimenin tam anlamıyla sinirlendi ve kendini kaybetti. Öfkeli bir şekilde evden çıktı ve Lee'yle ben de telafi etmeye çalışmak için onu takip ettik. Telefonlarımıza da cevap vermiyor. Sizi görmeye gideceğini düşündük ama sonra bir araba kiralama şirketine uğradı ve bir transit minibüse binip gitti."

Oh, Tanrım. Bu çok kötüydü. Bu çok, *çok* kötüydü.

"Şey, evime hiç uğramadı," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"Evet, bunu biliyoruz. Onu Hampstead Heath'deki lüks bir yerleşim bölgesine kadar takip ettik. Evlerden birine girdi."

Bu sadece kötü değildi. Felaketti. Lee ve Karla Renfield'ın evinde olamazdı. *Her şeyi* mahvedeceklerdi. Alfie neler olduğunu sormadan yatak odama koştum ve biraz makyaj malzemesi ile Jamie'nin sarı peruğunu çantama tıktırdım. Bir saniye sonra daireden çıktım, aceleyle arabama doğru giderken kapı arkamdan çarparak kapandı.

"Neyin peşinde hakkında bir fikrin var mı?" Karla devam etti. "Çünkü bunun her yerinde tehlikeli bir şey yazıyor."

Öksürdüm ve bir açıklama bulmaya çalıştım. Beynim *bir şeyler uydurmamı* istedi, *herhangi bir şey*. Yalan söyleme konusunda neden bu kadar kötüydüm? "Ah evet, aslında orası amcamın evi. Taşınıyor ve Stu ona mobilyaları için yardım etmeyi teklif etti."

"Emin misin?" Sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Evet. Şu anda oraya gidiyorum, çünkü ben de yardım etmeyi teklif ettim." Tanrım, sesim daha gergin çıkabilir miydi? Sesimin yankılanma şekli bana hoparlörde olduğumu söylüyordu.

"Ben oraya gidiyorum," diye mırıldandığını duydum Lee'nin. "yatkın olmayan bir şeyler var. Tüm güvenlik kameralarına ."

"Sakın geçme," diye mırıldandım, ayağımı gaza basarken nabzım hızla atıyordu. "Amcam iyidir, çok paranoyaktır. Bu yüzden bu kadar çok kamera var. Ben gelene kadar birkaç dakika beklerseniz, içeri girip Stu'yu getiririm. Ama söz veriyorum, endişelenecek bir şey yok."

Karla uzun bir iç geçirdi ve hikâyeme inanıp inanmadığını anlayamadım. Onlara yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum ama Stu'yu takip etmek için seçebilecekleri en kötü gün bugündü. Her şeyin mümkün olduğunca sorunsuz ilerlemesine ihtiyacımız vardı ve Renfield onları görürse şüphelenip her şeyi iptal edebilirdi.

"Tamam, sizi bekleyeceğiz," dedi Karla. "Ama Stu'yla konuşana kadar gitmiyoruz. Lee onun iyi olduğundan emin olmak istiyor."

"Tamam, birazdan görüşürüz," diye cevap verdim ve kapattım. Alt dudağımı çiğnedim ve Stu'yu aramak için telefonumu eller serbest konumuna getirdim. Karla'nın araması yüzünden o kadar gerilmiştim ki aynı anda hem konuşup hem de araba kullandığımın farkına bile varmamıştım. Sinir bozucu bir şekilde Stu'nun sesli mesajına ulaştım. Telefonu kapalıydı. Harika.

Yolun yarısında trafiğe takıldım ama en azından makyaj yapacak kadar zamanım oldu. Sonunda vardığımda Lee ve Karla caddenin karşısına park etmişlerdi. Motoru durdurdum ve aceleyle yanlarına gittim. Lee camını indirdi ve ben de sakın görünmeye çalışarak konuşmak için eğildim. "İkinize de merhaba. Gidip Stu'yu alacağım. Amcam biraz eksantriktir. Evine yabancıların girmesinden hoşlanmaz, o yüzden burada kalmanız muhtemelen en iyisi olacaktır."

Lee neden garip davrandığımı anlamaya çalışıyormuş gibi bana baktı. "Ne zengin bir amcan varmış."

Başımı salladım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Evet, zenginliği paylaşmayı sevmemesi çok kötü."

Karla sessizdi, bu da sinirlerimi daha da bozdu. Bir şeyler döndüğünü fark etmeyecek kadar kurnazdı, özellikle de geçimini sağlamak için ne yaptığını düşünürsek. Umarım sahte rahatlığım ikna edicidir.

Boğazımı temizledim. "Tamam, bir dakika içinde döneceğim."

Caddenin karşısındaki Renfield's'a doğru yürüdüm, önce güvenlik kameralarından ve Lee ile Karla'nın görüş alanından uzakta durdum, böylece peruğu takıp gözlerimi kapatmak için güneş gözlüğü takabildim. Saçlarım topuz yapılmıştı, bu yüzden peruk kolayca takıldı. Sadece iyi görünmesini umuyordum çünkü yanımda kontrol edebileceğim bir ayna yoktu.

Bu resmen hayatımın en gerçeküstü günüydü.

İçeri girmek için düğmeye bastığımda, hemen uşak tarafından yanıtlandım. Ona 'Bay Kennedy'yi görmem gerektiğini ve acil olduğunu söyledim. Beni hemen içeri aldı ve ben de duvarlarla çevrili bahçeye ve araba yoluna girdim. Stu dikkatle paketlenmiş kutuları nakliye aracına yüklemekle meşguldü. Beni gördüğünde yüzünde birkaç soru belirdi ve suçlayıcı ifadesi her şeyi anlatıyordu.

Burada ne halt ediyorsun?

Yutkundum ve sakin bir şekilde ona yaklaştım, Renfield'ın ev personelinin diğer birkaç üyesinin etrafta dolanmasından çekiniyordum. Sesimi olabildiğince alçak tutarak, "Lee ve Karla dışarıda. Lee'yle olan *kavganızdan* sonra sizi buraya kadar takip ettiler. Bugün öfkenizi serbest bırakmak için gerçekten en iyi gün müydü?"

Stu'nun yüz hatları söylediklerimi anlayınca sertleşti. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama daha konuşmadan Renfield evinden çıktı. Beni gördüğüne çok sevinmiş görünüyordu.

"Bayan Jordan, yoksa *Bayan Jordan* mı demeliydim? Ne hoş bir sürpriz," selamladı ve elimi tutmak için öne doğru bir adım attı. Elimi kendine doğru kaldırdı.

bir öpücük için ağzını açtı ve sonra indirdi. "Seni buraya getiren nedir?"

Soruyu sorduktan sonra gülümsemesinin ardındaki çeliği fark ettim. Kuşkuluydu ve kuşkulanmakta da haklıydı. *Hadi ama beyin, şimdi beni yüzüüstü bırakma.*

"Az önce Bay Kennedy'nin limana gitmesini planladığım orijinal rotada bir polis kontrolü olduğunu öğrendim," dedim. Aklıma gelen ilk mazeret buydu. "Farklı bir yön tavsiye için onu aramaya çalıştım ama ulaşamadım. Bu şekilde evinize geldiğim için özür dilerim ama onu uyarmanın tek yolu buydu."

"Ah," dedi Renfield, şüphesi yatışırken çenesini ovuşturarak. "Şahsen gelme inisiyatifi kullandığın için çok şanslıyım, yoksa başımız fena halde derde girebilirdi. Lütfen içeri gelin ve benimle bir içki için. Bizi kurtardığınız için size teşekkür etmek isterim."

"Oh, şey, ben ..."

"Gitmesi gereken bir toplantı var. Öyle değil mi Bayan Jordan?" Stu araya girdi.

Başımı salladım. "Evet, doğru. Aslında geç kaldım. Acele etsem iyi olacak."

"Elbette. O zaman seni tutmayacağım. Seni tekrar görmek büyük bir zevkti Rebecca," dedi Renfield.

"Sen de," diye gülümsedim.

Renfield dönüp evine girerken Stu, "Seni geçireyim," dedi. Kapıya kadar kalbim küt küt atmaya başladı. Stu elini sırtımın alt kısmına koydu ve dokunuşu sinirlerimi biraz olsun yatıştırdı. Gözden Lee bizi görmeden önce peruğumu hızla çıkarıp çantama geri koydum. Biz yaklaştığımızda hem o hem de Karla arabadan indiler.

"Yani şimdi de beni mi takip ediyorsun?" dedi Stu.

"Bu sabah sebepsiz yere yanımdaki bezini kaybettin. Ne yapsaydım?"

"beni takip etme."

Lee hırıltılı bir nefes verdi ve elini saçlarında gezdirdi. "Bak, yanlış olduğunu biliyorum ama endişelendim. Endişelendiğimi biliyorsun. Ve sonra böyle bir yerde ortaya çıktın. Ne düşünmemi bekliyordun? Andie'nin zengin bir amcası olduğunu nereden bilebilirdim? Kabul et, şüpheli görünüyor." Stu'nun yutkunduğunu gördüm ve kendini suçlu hissettiğini anladım. Belli ki yalan söylemek istemiyordu.

Lee'ye, ama yapmak zorundaydı. Ailesini güvende tutmanın tek yolu buydu. Ben yapmadım.

Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama birden ağzından kaçırınca beni şaşırttı. "Özür dilerim. Huysuz bir piç gibi davrandığımı biliyorum ve bunu hak etmiyorsun. İçeride kaldıktan sonra kafamı toparlamam biraz zaman aldı ama sana söz veriyorum bundan sonra her şey daha farklı olacak."

Lee kaşlarını çattı ama bunun daha çok duygusal hissettiğinden ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmediğinden kaynaklandığını söyleyebilirim, özellikle de dinleyicileri olduğu için. Karla ve ben göz göze geldik ve ikimizin de aynı şekilde hissettiğimizi, kardeşleri biraz yalnız bırakmamız gerektiğini düşündüm. Aynı zamanda, şüphe çekmeden burada daha fazla duramayacağımızın da farkındaydım.

Lee tek kelime etmeden bir adım öne çıktı ve Stu'yu kucakladı. "Üzgün olmana gerek yok, kardeşim. Seni seviyorum." Geri çekildi ve ben de birazcık kusacakmışım gibi hissettim. Durumun aciliyetine rağmen, içimi ısıtan bir andı bu.

"Her zaman arkanı kollayacağım Stu."

Stu kardeşine ciddi bir bakış attı. "Ve seninki her zaman bende olacak."

Lee ve Karla arabalarına binip uzaklaşmadan önce bir kez daha kucaklaştılar. Stu ile birlikte kaldırımda durdum.

çok sessiz ve hareketsiz kaldı.

Elini alarak, "İyi misin?" diye sordum. "Ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum."

"Biliyorum, ama bugünden sonra bir daha asla zorunda kalmayacaksın."

Derin bir nefes verdi, bakışları benimkilerle buluştuğunda yumuşacıktı. "Evet, haklısın. Sanırım bu lanet işi bitirsem iyi olacak, ha?"

Elini sıktım ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum.

"İşini bitir ve sonra eve, yanıma gel," diye fısıldadım.

Arabamdaydım, kemerimi bağlamıştım ki bunu yapmasının ne kadar önemli olduğunu fark ettim. *Eve, yanıma gelmesine ihtiyacım vardı.* Ona bir şey olursa ne yapacağımdan emin değildim ve bu düşünce beni ayıltıyordu.

Yirmi İki

Sonraki birkaç saat hayatımın en sinir bozucu anlarıydı. Stu tabloların değiştirilmesi ve kargonun geri kalanının limandaki adamına iletilmesiyle ilgilendiği için iletişim kuramıyordum. Alfie'ye Renfield'de olan biten her şeyi anlattıktan sonra bol miktarda kahve içtim ve tırnaklarımın yarısını çiğnedim. Sonunda kapı çalındığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Stu basamakta duruyordu ve onu tek parça halinde gördüğüm için hiç bu kadar rahatlamamıştım. Her zamanki gibi yakışıklıydı ama biraz nefes nefese kalmış gibi görünüyordu. Elinde, içinde tablonun olduğunu tahmin ettiğim ince deri bir çanta tutuyordu.

"Öyle mi? ... her şey ... miydi?" Saçmaladım, sinirlerim tepeme çıkmıştı.

"Rahatla Andrea, bitti. Her şey bir aksilik çıkmadan halloldu," diye güvence verdi Stu. "Kardeşim ortaya çıkıp neredeyse her şeyi mahvetmeye karar verdikten sonra yani."

Nefes verdim ve içeri girmesini işaret ettim. Stu yanımdan geçip dairenin içine girdi. Ben de kapıyı kapattım. Alfie ayağa kalktı ve ellerini birbirine kenetledi, duruşu neredeyse beklentiyle mırıldanıyordu.

"Bana bu fırsatı verdiğin için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam Stu. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Stu öne çıktı ve çantayı ona uzattı, kuzenime yaklaşırken yüzünde nazik bir ifade vardı. "Yaşlı kıza karşı nazik ol. Artık eskisi kadar genç değil."

Alfie şakayı fark etmedi bile, değerli kargosuyla o kadar meşguldü ki. *Ona dikkatli olmasının söylenmesine gerek yoktu.* Çantayı zar zor gizlediği bir hürmetle aldı, avuçlarını açtı ve kutsal bir emaneti tutuyormuş gibi yukarı baktı. Boğazını temizledi. "Umarım şansımı zorlamıyorumdur ama yalnız bakmamın bir sakıncası var mı? İkinizin önünde kendimi utandırıp gözyaşı dökmekten korkuyorum."

Stu ve ben bakıştık. Alfie'nin kurnazlık yapmaya çalışmadığını biliyordum; o sadece bir sanatseverdi ve bu onun için özel bir deneyimdi. Neyse ki Stu bunu anlamıştı çünkü gülümsedi ve şöyle cevap verdi: "Elbette dostum, odana götür ve istediğini yap ama Dükle buluşmak ve takası gerçekleştirmek için on dakika içinde çıkmam gerekiyor."

Alfie anlayışla başını salladı ve hızla koridordan geçerek odasına gitti. Stu'ya baktım. "Dük'le mi buluşacaksın? Hâlâ hapiste olduğunu sanıyordum."

"Birkaç gün önce çıktı." "Güvenli olduğuna emin misin?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, Andrea," diye yanıtladı soruyu geçirterek. Endişelenmeye başlamıştım.

"Her ihtimale karşı seninle gelmeme izin vermelisin. Ben orada olursam hiçbir şey deneyemez."

Stu kaşlarını kaldırdı. "Ne yapacağını sanıyorsun? Beni kaçıracak mı? Onun tek umursadığı tablo. Onu teslim ettiğim sürece altın kadar iyiyim."

"Ama sattıktan sonra da size borcu var. Ya parayı vermektense senden kurtulmaya karar verirse? Stu, sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum," dedim, sesim duygusallıktan titriyordu.

Odanın diğerk ucuna geçti ve beni kollarının arasına aldı. "Endişelenmeyi bırak. Dük sözünün eri bir adamdır. Ben kendi payıma düşeni yaptığım sürece, o da kendi payına düşeni yapacaktır."

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm ama ilk kez kendimi sakinleşmiş hissetmiyordum. Stu'nun bu adama güvenmiş olması benim de güvendiğim anlamına gelmiyordu. Birinin ailesinin güvenliğini tehdit edecek kadar alçalabilen bir adama güvenilebileceğine inanamıyordum.

Stu beni kendine çekti ve Alfie'nin yatak odasından çıkmasını beklerken bana sıkıca sarıldı. Saçlarımı koklayarak derin bir nefes aldı. Dudakları kulağımın üst kısmına değdi ve mevcut koşullara rağmen içimde bir arzu filizi kıpırdandı.

Bir dakika sonra Alfie döndü, sessizce çantayı Stu'ya geri verdi, sözleri ciddiydi. "Teşekkür ederim. Bugün nazık ve özverili bir insan olduğunu kanıtladın Stu Cross ve bunu unutmayacağım."

Alfie'nin duygusal sözleri beni şaşırttı ve Stu'ya bakışından bu sözlerinde ciddi olduğunu anladım. Onu artık bizden biri, bir arkadaş olarak görüyordu. Alfie gibi birinin Stu'yu kabul etmesi ve ona güvenmesi çok şey ifade ediyordu. Stu'nun yüzü biraz kızardı, sanki Alfie'nin duygularından o da benim kadar etkilenmişti.

"Sana borçluydum," diye cevap verdi. "Sen olmasan bunu başaramazdım. Ben sadece kas gücüyüm. Sen beyinsin." Durakladı ve fısıldamadan önce bana baktı, "O kalp."

Her şey durmuş gibiydi ve nabzımın yavaşlamasını sağlayamıyordum. İçimdeki her şey onu yakalayıp ikimizin de nefesi kesilene kadar öpmek istiyordu ama şimdi zamanı değildi. Stu başını çevirmeden önce bir an geçti. Çantayı açtı ve içine hızlıca bir göz attı. Tekrar Alfie'ye baktığında gülümsedi. "Alınma ama bu tür şeylerde asla çok dikkatli olamazsın."

Alfie ellerini havaya kaldırdı. "Oh, alınmadım. Tamamen anlıyorum."

Stu uzun bir nefes verdi ve dimdik ayağa kalktı. "Pekâlâ, ben gidiyorum. İşim bittiğinde her şeyin planlandığı gibi gittiğini haber vermek için seni arayacağım."

Elinde milyonlar değerinde bir tabloyla daireden ayrılışını izlerken midem titredi. Kapı kapanır kapanmaz ceketimi ve arabamın anahtarlarını aldım.

"Bu sefer bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" Alfie sorguladı.

"Stu'yu takip ediyorum. O bu adama güvenebilir ama ben güvenmiyorum. Kötü bir şey olursa diye orada olmalıyım."

"Peki öyle olursa ne yapacaksın? Çılgın dövüş yeteneklerinle hepsinin hakkından mı geleceksin?" Alfie alay etti.

Başımı salladım, çoktan kapıdan çıkmış ve arabamın yolunu yarılamıştım. Alfie beni takip etti, bu kadar kolay gitmeme izin vermeye hazır değildi. "O kısmı zamanı geldiğinde çözeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın. Bunu yapmamalısın, Andie. Bu berbat bir fikir."

Alfie arabaya binip emniyet kemerini takarken ben sürücü koltuğuna geçtim. Gözlerimi ona diktim. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seninle geliyorum, böylece aptalca bir şey yapmanı engelleyebilirim."

Sokağın sonunda Stu'nun arabasının uzaklaştığını gördüm. Motoru çalıştırdım ve hemen peşine takıldım, peşinde olduğunu fark etmemesi için belli bir mesafe geride kalmaya dikkat ettim.

"Aptalca bir şey yapmayacağım," diye homurdandım.

"Ve sana inanmıyorum. Son birkaç haftadır karakterinin dışında davranıyorsun. Kim bilir ne tür öngörülemez kararlar verebilirsin?"

"Hayır," diye itiraz ettim.

"Gerçekten mi? Garip davrandığın tüm yolları sıralayayım mı?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Alfie yine de sıralamaya başladı. "Birincisi, iş dışında bir öğrenciyle yakınlaşmana izin verdin. İkincisi, soyguna karışmayacağın konusunda anlaşılmamıza rağmen Renfield'la buluşmaya gittin ki bu çok aptalcaydı ama beni dinlemedin."

"Stu'nun bana ihtiyacı vardı-"

"Daha bitirmedim," dedi Alfie. "Üç numara, seni soyguna suç ortağı yapacak olmasına rağmen Stu'yla birlikte Dük'le buluşmaya gitmek istedin. Ve dördüncüsü, öğrencinle seks yapıyordun, söylemeliyim ki bu muhtemelen en aptalca kısımdı."

Sikeyim.

Ona ters ters bakmadan önce şok içinde soluk soluğa kaldım.

"Biliyordun." "Elbette biliyordum. Burada aptal olan ben değilim."

"Bana aptal demeyi kes."

", ifadelerimi değiştireceğim. Belki de yanlış yönlendirilmiş demek daha doğru olur." "Ben de yanlış yönlendirilmiş değilim. Ona gerçekten değer veriyorum."

"Evet, bu pekâlâ doğru olabilir. Ve inan bana, Andie, anlıyorum, adam erkek güzelliğinin mükemmel bir örneği, ama tüm bunlar bittiğinde ve parasını aldığı anda ortadan kaybolabilir. Herhangi bir yere gidebilir. O zaman kırık bir kalple baş kalırsın. Burada acımasız olmaya çalışmıyorum. Bunu sadece seni önemseydiğim için söylüyorum. Siz benim ailesiniz ve incindiğinizi görmek istemiyorum."

Dudağımı ısırdım, çünkü aklımın bir köşesinde ben de aynı şeyden endişe ediyordum. Gizli ilişkimizin heyecanı geçip de parasını aldığı anda Stu beni terk edecek miydi? Alfie'nin soygunla işbirliği yapmasını teşvik etmeye devam etmem için beni tatlı mı tutuyordu?

Çok fazla soru var. Migrenimin tuttuğunu hissettim.

"Bildiğine ve hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum," diye mırıldandım sessizce, artık kendimi mahcup hissediyordum.

"Andie, dünyadaki en dikkatsiz insan bile ikinizle aynı odada durup birlikte uyuduğunuzu fark edemez. Aranızdaki kimya alışılmışın dışında."

"Öyle söyleme. Ya diğer öğrencilerim fark ettiyse? Tanrım, bu korkunç." Eğer araba kullanmıyor olsaydım yüzümü ellerimin arasına gömerdim.

Kuzenim uzandı ve usulca kolumu sıktı. "Dinle, belki biraz abartmış olabilirim. Şimdiye kadar bir şey söylemedilerse, muhtemelen bilmiyorlar. Eğer bilselerdi dedikodular çıkardı. Kimse böyle sulu bir dedikoduyu ortaya dökme dürtüsüne karşı koyamaz."

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsan, fena halde başarısız oluyorsun."

"Özür dilerim. Bazen her şeyi yanlış şekilde söylüyorum. İçeride sürekli resim yapmak zorunda kaldığım için insanlarla iletişim kuramıyorum."

Başımı salladım, cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldım, "Özür dileme. Ne var biliyor musun? Haklısın. Ben aptalın tekiyim. Stu ile olan ilişkimin bir ipucu bile ortaya çıksa kovulurum. Ne düşünüyordum ki ben?"

Alfie, "Beyninin bu konuda fazla söz sahibi olduğundan şüpheliyim," dedi. Ona ters ters baktım.

"Ne? Şaka yapmak için çok mu erken?"

"Çok erken."

Dikkatimi ileriye verdiğimde Lee'nin restoranının bulunduğu sokakta olduğumuzu fark ettim. Stu, Dük'le burada mı buluşacaktı? Hiç mantıklı gelmiyordu. Bir an sonra arabasından çıktı, yola doğru yürüdü ve bir taksi çağırdı.

Taksiyi takip ettim ve kısa sürede Londra'nın merkezine doğru yol aldık. West End'den geçtik, sonra Stu'nun Trafalgar'da inmesi beni şaşırttı.

Meydan. Burası sınıfı sanat galerisine yaptıkları günlük geziye götürdüğüm yerdi. Yoğun bir saatti ve etrafta bir sürü insan vardı. Stu kalabalığın arasından geçerken caddenin karşısındaki eski bir barın önüne park ettim, gözleri sürekli etrafı tarıyordu.

Alfie, "En azından onunla halka açık bir yerde buluşacak kadar akıllıymış," dedi. "Dük burada tehlikeli bir şey yapamaz. Çok fazla insan var."

"Şaşıracaksın," dedim, hâlâ gergindim.

Çift katlı kırmızı bir otobüs geçti ve bir an için görüş alanımızı kapattı. Geçip gittiğinde Stu'yu hiçbir yerde göremeyince panikledim ama sonra bir basamağa oturmak için alçaldığını fark edince rahatladım. Telefonunu kontrol etti, sağa sola baktı ve sonra sadece ... bekledi.

Birkaç dakika geçti ve Dük'ten hâlâ bir iz yoktu. "Görünüşe göre adamımız gecikti."

"Ya öyle ya da Stu ekildi," dedi Alfie. Bu ne anlama geliyordu? "Eminim yakında burada olur."

Ama yanılmışım. Yirmi dakika sonra Stu ayaktaydı, çenesi gergindi ve duruşu mutsuzluğunu gösteriyordu. Burada her ne oluyorsa, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Haritalara bakan ve fotoğraf çeken turist gruplarının yanından geçerken uzun boyuyla heybetli bir görüntü çiziyordu. Alfie ve ben onu izlerken sessizdik ve sonra sanki dikkatimizi çekmiş gibi Stu başını kaldırdı ve arabamı gördü.

"Kahretsin," diye yemin etti Alfie. "."

"Saçmalık, saçmalık, saçmalık." Anahtarlarımı çevirdim, hızlı bir çıkış yapmaya ve daha sonra her şeyi inkâr etmeye hazırlandım.

Kimi? Ben mi? Trafalgar Meydanı'nda mı? Olamaz. Bütün akşam evde pijamalarımınla kağıtları düzeltiyordum. sürü insanda bu araba var. Bu

herhangi biri olabilirdi.

Ne yazık ki ellerim titriyordu ve motoru çalıştırmam normalden uzun sürdü. Ne olduğunu anlamadan Stu önümüzde duruyordu, bakışları öfkeliydi. Boğazıma oturan sert yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Bir saniye sonra arka koltuğa tırmandı ve kapıyı büyük bir gürültüyle arkasından çarparak kapattı.

Tepe aynasından endişeyle ona baktım. "Sür," diye emretti.

Ben sürdüm.

Ortam o kadar gergindi ki Alfie de ben de tek kelime etmeye korkuyorduk. Stu sinirlendiğinde gözdağı verirdi. Arabayı daireme doğru sürerken bir elini yüzünde gezdirdi, yüz hatları stresle kazınmıştı. Stu nihayet konuştuğunda en az on beş dakika gergin bir sessizlik yaşamıştık.

"Beni takip ederek ne halt ettiğini sanıyordun? Sana orada ihtiyacım olmadığını söylemiştim."

Bir bahane bulmaya çalışıp asıldım.

"Tasadüfen o bölgede olduğumuzu söylesek bize inanır mıydınız?" Alfie gerginliği dağıtmak için sordu. Stu ona ters ters baktı ve o da ağzını kapattı.

"Senin için endişelendim," dedim sonunda.

"Ben de sana endiğelenecek bir şey olmadığını söylemiştim. Tanrı aşkına Andrea, Dük gelmedi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Aynadan ona baktım, başımı sallarken sıkıca yutkundum.

"Bu seni fark ettiği anlamına geliyor. Sana söylemem gerekenden fazlasını söylediğimi biliyor demek. İkinizi de güvende tutmaya çalışıyordum ve sen her şeyi berbat ettin."

"Hey, onunla böyle konuşma!" Alfie kaşlarını çatarak araya girdi.

Stu'nun kara gözleri kuzenime kaydı. "Çok kızgınım ve bunu nasıl istersem öyle ifade ederim."

Yanaklarım kızardı. "Bak, artık olan oldu, bunu değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey yok. Her şeyi berbat ettim ve özür dilerim. . ."

Stu öne doğru eğildi, omuzları kaskatı kesilmişti. "Anlamıyorsunuz. Bunun öylece uçup gitmesine izin vermeyecek. Yarım kalmış işleri sevmez ve bu da onları bağlamak için bir şeyler yapmaya çalışacağı anlamına gelir."

"Yani bizi için mi?" Alfie endişeyle sordu.

Stu nefesini verdi ve koltuğa geri çöktü. "Seni ondan koruyamam."

Aynadan ona tekrar baktım ve gözlerimiz kilitlendi. İşte o zaman ne kadar güçsüz hissettiğini anladım. Kontrol ondaydı ama ben gidip her mahvetmiştim. Şimdi her şey havada kalmıştı. Gerçekten aptaldım, her zaman aklımdan başka bir şeyle düşünürdüm. Bu sefer yumuşak, aptal kalbimle düşünmüştüm.

"Bir plan yapmalıyız. Her şeyi açıklayacak ve onun güvenini tekrar kazanacak bir hikaye. Onunla iletişim kurmanın bir yolu var mı?" Ben sordum ve Stu bana safmışım gibi baktı.

Stu, "Bende bir numara var," diye cevap verdi, "ama bak, bence bundan sonra bu işin dışında kalmalısın. Ben bir yolunu bulurum."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama söyleyemedim. Yine ne diyeceğimi bilemiyordum. Sokağımıza dönüp arabayı dışarıda durdurduğumda

motoru kapattım ve hepimiz bir dakika boyunca sessizce oturduk. Beynimiz bir çözüm bulmak için fazla mesai yapıyordu. Düşünceler içinde kaybolmuşken sokağın sonunda duran şüpheli ve yerinde olmayan beyefendiyi fark ettim.

İri ve kaslıydı ama takım elbise giyyordu. Hükümet için güvenlik görevlisi falan olmalıymış gibi görünüyordu. Yan aynadan baktığımda sokağın diğer ucunda da benzer şekilde giyinmiş bir adam gördüm. Bu pek hayra alamet değildi.

"Stu," diye fısıldadım, sokağın yarısında bile beni duyabileceklerinden korkuyordum.

Cevap vermeyince daha yüksek sesle fısıldadım. "Stu!"

Yorgun bakışları benimkilere kaydı. "Ne oldu Andrea?"

Her iki beyefendiye de işaret etmek için başımı hafifçe eğdim. Alfie koltuğunda dönmek için bir hamle yaptı ama onu tuttum ve bakmamasını söyledim. Stu fısıltıyla bir dizi küfür savurdu.

"Pekâlâ, yapacağın şey şu," diye emretti, konuşurken ağzı zar zor hareket ediyordu. "Arabayı yavaşça çalıştır ve bizi buradan olabildiğince çabuk çıkar."

Başımı salladım ve elimi anahtarlarıma götürdüm. Titriyordum. Motoru çalıştırdım ve ayağımı gaza bastım. Tam yola çıkarken frene bastım ve irkilerek bir çığlık attım çünkü adamlardan biri şimdi arabamın tam önünde duruyordu. Geri geri gitmeye çalıştım ama diğeri arabanın arkasında duruyordu. İkisinin de omuzları o kadar genişti ki tuğla duvar bile olabilirlerdi.

"Anahtarları pencereden at," diye bağırdı içlerinden biri. Stu'ya baktım, yüzü kızgın ama teslim olmuş gibiydi. Sonunda başını salladı ve ben de adamın dediğini yaptım.

istendi. Anahtarlarım yere düştü ve adam onları . "şimdi arabadan inin ve içeri girin. Bir ziyaretçiniz var."

Hayatım boyunca hiç bu kadar gergin olmamıştım. Alfie de aynı şekilde korkmuş görünüyordu. Bu bizim dünyamız değildi. Buraya ait değildik. Korkmuş görünmeyen tek kişi Stu'ydu. Dürüst olmam gerekirse, iki adamla da dövüşme şansını tartıyormuş gibi görünüyordu. İhtimallerin aleyhine olduğuna karar vermiş olmalı ki herhangi bir şiddet girişiminde bulunmadı.

Dairemizin kapısına doğru ilerlerken Alfie'nin elini kendi elime aldım. Kapı zaten açıktı. Kilit kırılmıştı ve kapı aralıktı. İkimiz de içeri bir adım attık ve Stu arkamızdan yaklaşırken oturma odasına girdik. Her yerin darmadağın edildiğini görünce nefesimi tuttum. Hepimiz kısa bir süre durmadan önce bakışlarım darmadağın olmuş oturma odamızın üzerinde gezindi. Yıpranmış kanepemizde rahatça uzanan şık beyefendiye bakarken kalbim küt küt atıyordu.

Yabancı biri değildi. Aslında onu hemen tanıdım. Belki de burası bizim dünyamızdı.

Alfie elimi bıraktı ve geriye doğru tereddütlü bir adım attı, sesi kısık bir şekilde "Baba?" diye fısıldadı.

Yirmi Üç

"Alfred, oğlum, uzun zaman oldu. Nasıl da büyümüşsün," dedi Raymond, oğlunu süzerken bakışları keskindi.

Hızlı bir zihinsel hesaplama yaptım. Alfie babasını on yedi yaşında dolandırıcılık suçundan yargılanıp hapse atıldığından beri görmemişti. Bu on yıldan fazla bir süre önceydi. Elimi tekrar kavradığında kuzenimin nefes alışının hızlandığını duydum, o kadar sıkı kavramıştı ki neredeyse ezecekti.

"Çık dışarı," dedi, sesi kısıktı.

"Babanı böyle mi karşılayacaksın?" diye çıkıştı Raymond.

"Çık dışarı, lütfen çık dışarı," diye devam etti Alfie, şimdi daha yüksek sesle. Nefes nefese kalmaya başladı ve panik atak geçirdiğini hemen anladım.

"Gitmeniz gerekiyor," diye emrettim, sesime olabildiğince otorite katarak. Raymond, ya da 'Dük' mü demeliydim, kıkırdadı, arkasında bir parça zalimlik vardı. "Oh, hiçbir yere gitmiyorum."

"Seni burada istemediğini göremiyor musun?" Bağırdım, koruyucu içgüdülerim devreye girdi. "Seni görmek istemiyor, o yüzden git."

"Andrea, yapma..." Alfie yalvardı ve ben patlamamdan hemen pişmanlık duydum. Belli ki babasıyla Stu'nun ve kapıda duran iki takım elbiseli adamın önünde tartışmamızı istemiyordu.

Şeytandan bahsetmişken. Stu'nun bütün kasları gerilmişti. Aslında onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Komik olan, şaşırmış gibi görünmemesiydi. Hiç şaşırmamıştı. Bir kere bile. Birazcık bile.

O biliyordu.

Düşmanlığım yıldırım hızıyla yeni bir hedef buldu. "Biliyordun!" Kısık sesle haykırdım, sesim titriyordu. "Başından beri biliyordun,

değil ?"

Birdenbire her şey anlam kazandı, 'Dük' nasıl bu kadar çok şey biliyordu, en başından beri bizi nasıl hedef almıştı. İhanet. Çirkin ve acı verici bir deneyimdi ama hissettiğim buydu. Stu'ya güvenmiştim. Düşüncelerine, verdiği sözlere güvenmiştim. Ona kalbimle güvenmiştim. Ve o bunu yaptı. *Bunu nasıl yapabilirdi?*

Alfie'nin babası son birkaç yıldır birlikte yaşadığımızı öğrenmiş olmalıydı. Dahası, Alfie'nin yeni insanlara karşı ne kadar dirençli olduğunu ve Stu'nun onunla tanışmasının tek yolunun benim aracılığıym olduğunu biliyordu.

Alfie nefesini tuttu ve Stu'yla yüzleşmek için babasından uzaklaştı. Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı. Küçük bir sesle, "Öyle mi?" diye sordu. Duyguları incinmişti ve o anda Alfie'nin Stu'ya ne kadar düşkün olduğunu fark ettim. Sorulsa inkâr edebilirdi ama onu güvenilir bir dost olarak gördüğünü görebiliyordum. Onu hiç bu kadar ihanete uğramış görmemişim ve kime daha çok kızdığımı bilmiyordum: bana mı kuzenime mi?

Stu boğazını temizledi, kaşları birbirine yaklaşıırken yüz ifadesi bozuldu. "Açıklamama izin ver-"

"Açıklanacak bir şey yok. Bir şeyler sakladığınızı bilmeliydim. Başından beri bize yalan söylüyordun."

"Andrea, sana söyleyemezdim. Bana inanmak zorundasın."

"Bunu duymak istemiyorum. Gidin buradan," diye homurdandım ve Raymond'a döndüm. "İkiniz de gidebilirsiniz. Buraya neden geldiğinizi bile bilmiyorum."

Raymond koltuktan Stu'ya doğru yürürken, "Andrea, sevgilim, otur ve sessiz ol," diye emretti. "Anladığım kadarıyla tablo bu," diye devam etti, çantaya hevesle bakarak.

Stu tek kelime etmeden ona uzattı ve Raymond parmaklarını derinin üzerinde gezdirirken sıırıttı. Onu sehpaye taşıdı, yere koydu ve

sonra tekrar oturdu. Kilitleri açtı ve resmi görünce bir nefes verdi.

"Muhteşem."

Onunla tartışamazdım. Alfie'nin yaptığı resmin tamamen aynısı olan esere baktım. Raymond parmaklarını nazikçe tuvale dokundurdu.

"Yapma bunu," diye kekeleyen Alfie'ye babası alaycı bir bakış fırlattı ve sanki meydan okurcasına parmaklarını boyaya daha sıkı bastırdı. "Cildinde tuvali bozabilecek bir şey olabilir," diye devam etti Alfie.

Raymond, "Sanırım ellerimin tamamen temiz olduğunu göreceksin, Alfred," diye cevap verdi.

" etme," dedi Stu ve Alfie'nin babasının bakışları ona kaydı.

"Sessiz kaldığınız için teşekkür ederim. Bana ne yapacağımı söyleyecek durumda değilsin." Durakladı, dikkati bana kaydı. "Görünüşe göre seni buraya gönderme sebebim konusunda görevinin ötesine geçtin."

Stu konuşmak için ağzını açtı ama Raymond elini kaldırdı. "Hiç zahmet etme. Yeğenime karşı bir şeyler hissetmek için kendine izin verdiğin çok açık. Ne kadar trajik. Ben de emirlerimi yerine getirecek kalpsiz ve azılı bir suçlu bulunduğumu sanıyordum."

"Siktir git *Raymond*," diye küfretti Stu, adını söyleme biçiminden saygısızlık damlıyordu.

Raymond neşesiz bir kahkaha attı. "Beni test mi ediyorsun, evlat?"

"Neden sadece gidemiyorsun?" Alfie araya girdi. Kuzenim hâlâ hiperventilasyon geçiriyordu. Bir kolumu omuzlarına doladım ve yavaş, derin nefesler almasını fısıldadım. Sonra bakışlarımı Raymond'a diktim.

"Neden buraya geldin ki? Bizi bu işe bulaştırmaya gerek kalmadan davayı Stu'dan daha önce alabilirdiniz."

"Ah, ama adamlarım sabahtan beri genç Stuart'ı takip ediyorlardı, görüyorsunuz. Doğrudan benimle buluşmaya gelmek yerine burada mola verdiğini söylediklerinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz. Bir terslik vardı."

"Bu yüzden mi dairemizi yağmaladınız? Yanlış bir şey yoktu. Alfie tabloyu görmek istedi, çünkü onu kopyalamak için gece gündüz çalışıyordu. Onca emeğinin karşılığında en azından bunu hak ediyordu."

Raymond beni bir bakışla başından savdı, dikkati oğluna yöneldi. "Hâlâ çok duygusal."

Alfie titrek bir nefesle hırıldadı. Raymond gözlerini göğsüne doğru devirdi ve o anda onu yumruklamak istedim. Alfie'nin annesinin tüm çocukluğu boyunca nevroitik bir enkaz olması onun suçuydu ve hiçbir şeyleri kalmaması ve kuzenimin evlerini kurtarmak için sahte resimler yapmak zorunda kalması onun suçuydu. O bir baba değildi. O bir hiçti.

"Tanrı aşkına Alfred, sakın ol. Boğazına bıçak dayadığıma yemin edebilirsin. Endişelendiğin şey paraysa rahatlayabilirsin. Ben sözünün eri bir adamım. Tablonun satışı tamamlandığında sana borcumun tamamını ödeyeceğim."

"Paramı doldurabilirsin. İstemiyoruz," diye bağırdım ve kuzenimi bırakıp babasıyla yüz yüze geldim.

"Sevgilim, bu odadaki herkes arasında ödemeyi reddetmesi gereken son kişi sensin."

Ona bön bön baktım. "Şu haline bak, hâlâ takıntılısın. Bunun parayla bir ilgisi yok. Bu, karınızı ve çocuğunuzu beş parasız ve çaresiz bırakmanızla ilgili. Seni bir daha görmek istemedi ve asla da istememeliydi."

için. Şimdi onu kendi çıkarların için kullanıyorsun. Sen bir baba için değersiz bir bahanesin."

Raymond umursamaz bir kahkaha attı. "Onun her zaman yumuşak olması benim suçum değil."

"Bu tamamen senin hatan. Oğlunu bytmen gerekirken insanları dolandırmak için çok fazla çalışmakla meşguldn. Bana kalırsa seni asla hapisten ıkarmamalıydılar."

"Neyse ki bu senin vereceğin bir karar değil," dedi Raymond, dikkati yeniden Alfie'ye yönelmişti. "Bir şey söylemeyecek misin evlat?"

Alfie soğuk bir ifadeyle baktı ve başını salladı.

"Yüce Tanrım, hâlâ her zamanki gibi yumuşak."

Alfie sonunda, "Yumuşak olmamak senin gibi olmak anlamına geliyorsa, o zaman sende kalabilir," diye mırıldandı.

"Ah, konuşuyor."

"Resminizi aldınız. Artık gidebilirsin. Sana söyleyecek bir şeyim yok." "İşte şimdi kabalaşmaya başladın. Eski konular hakkında konuşabileceğimizi umuyordum. kez," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Raymond. Kısa bir memnuniyetsizlik oflamasıyla, çantanın üzerini kapattı ve kilitledi. Ayağa kalkıp pantolonunu firalamadan önce ikimize de son bir kez küçümseyici bir bakış attı.

"Stuart, sakıncası yoksa özel olarak konuşmak istiyorum."

Stu'nun gözleri kısa bir süre benimkilerle buluştu. Gözlerindeki zr görebiliyordum ama duymak istemiyordum. Bir saniye sonra Raymond'u dışarı kadar takip etti. Kalbim parça parça kırılıyormuş gibi hissediyordum.

Aramızdaki her şey bir yalandı.

Ona Alfie'nin çocukluğuyla ilgili her şeyi anlatmıştım ama tek kelime etmemişti. Tüm bunların arkasında babasının olduğunu biliyordu ve tam olarak nasıl bir

Adam dikkatsiz *bir piçti ve tek kelime etmemiştii*.

Onlar gider gitmez Alfie söndü, sessizce ağlarken gözyaşları yüzünden aşağı süzöldü. Onu kollarıma aldım, yakınımda tuttum ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldadım, her ne kadar girmeyeceğini bilsem de. Stu'nun ihaneti bir yana, bunca yıldan sonra babasını tekrar görmek onu geriye götürecekti. Annesinin evini ve sorunlu çocukluğunu geride bıraktığından beri çok iyi gidiyordu ama şimdi oraya geri dönmüştü, yalnız ve çaresizdi.

Savunmasız.

Kuzenim camdan yapılmış bir adamdı, doğuştan hassastı ve her zaman paramparça olmaya çok yakındı. Kulağa kötü bir şey gibi geliyordu ama onu bu yüzden seviyordum. Onu bu kadar eşsiz yapan şey buydu. Stu'nun bir zamanlar bana söylediğı bir şey aklıma gelince, düşüncelerim istemeyerek de olsa geriye doğru gitti.

Bana yumuşaklığın gerekli olduğunu fark ettirdiniz. İkisine de ihtiyacımız var. Nazik ve başkalarına yardım eden insanlara ihtiyaç var, ama sert ve deneyimleriyle sertleşmiş insanlara da ihtiyaç var.

Neden tam o anda onun sözlerini hatırlıyordum? Onun sözleri her şeyi anlamlandırmama yardımcı oluyordu. Raymond, Alfie'nin yumuşaklığının bir zayıflık olduğunu düşünmekle yanılıyordu. Kimsenin yapamadığı şeyleri, insanlara *hissettiren* sanatı yaratmasını sağlayan şey buydu.

Onun zayıflığı gücünü yarattı. Keşke benimki de öyle sayılabilseydi. Ne yazık ki, açık kalbim bu kez güzel bir şey elde etmemiştii. Bana acı getirmişti. Alfie'ye de.

Birkaç dakika geçti ve sonra dışarıda araba kapılarının çarpıldığını ve motorların çalıştığını duydum. Raymond'un sonunda gittiğini bilmek beni biraz rahatlatı, her ne kadar dairemizi alt üst etmiş olsa da. Yavaşça Alfie'nin odasına yardım ettim, sessizce yatağına tırmandı ve yorganı üzerine çekti.

Nefes alış verişini duyup uykuya daldığını anlayana kadar bir süre sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovdum.

İstemedenden de olsa onun hayatına ihaneti sokmuştum ve bu beni gerçekten çok kötü hissettirdi.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kapısını kapattım ve daireyi eski haline getirmeye koyuldum. Eğer sadece bu işe odaklanabilirsem, belki de içimde nasıl parçalandığımı görmezden gelebilirdim.

Son birkaç haftanın hiçbir anlamı yoktu. Stu sadece beni kullanıyordu.

Tekrar.

Oturma odasına girdiğimde ve o kanepede otururken durdum.

Elim sanki onu korumak istercesine kalbime gitti. "Neden hâlâ buradasın?" Stu ayağa kalktı ve bana doğru geldi. Odanın diğer tarafına kadar geri geri gittim.

Bakışları yalvarır gibiydi ama bunun beni etkilemesine izin vermedim. "Bırak beni

Daireyi temizlemene yardım edeyim. Dük'ün adamlarının harap etmesi benim suçum. I tabloyu asla buraya getirmemeliydi. Bu yüzden her şeyi ters çevirdi. Bir şey saklamaya çalıştığımızı düşündü."

"Evet, pek çok şeyi asla yapmamalıydın ama artık bunu değiştiremezsin. Ve lütfen ona Dük demeyi keser misin? Kulağa saçma geliyor. Her zaman saçma gelmiştir. O korkunç küçük bir adam ve tüm bunların arkasında aslında kimin olduğu konusunda en başından beri bize karşı dürüst olmalıydın."

"Andrea, sana söyleyemezdim. Bana şantaj yapıyordu, hatırladın mı? O olduğunu ikinizin de bilmesini istemiyordu. Tabloyu alıp satacaktı ve sizin bundan asla haberiniz olmayacaktı."

"Yani bu daha mı iyi?"

"En azından Alfie onu görmek zorunda kalmayacaktı. Belli ki bir tür sinir krizi geçiriyor."

"Alfie artık seni ilgilendirmez." "Onun sahibi değilsin."

"Hayır, ama onu koruyorum. *O* benim ailem ve insanlara asla güvenmez. *sana güvenirdi*. Seni bir arkadaş olarak görüyordu. En kötüsü de seni onun hayatına sokan ve seninle vakit geçirmesi için onu cesaretlendiren bendim. Şimdi acı çekiyor ve bunların hepsi seni hayatımıza soktuğum için."

Bana doğru bir adım attı ama ben elimi kaldırdım. "Yapma. Daha fazla yaklaşma."

"Söz veriyorum, geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydim değiştirirdim."

Bunun üzerine mizahtan yoksun bir kahkaha attım. "Hayır, yapmazdın. Çünkü farklı bir şey yapsaydın o adamlar benim evim yerine senin evini ziyaret ediyor olurlardı ve birkaç parça eşyayı etrafa fırlatıp gitmezlerdi."

"Aynen öyle. Elim kolum bağlıydı."

Kaşlarımı çattım, kelimelerim kekeliyordu, "Hayır, sen hâlâ Tanrım, Raymond'la nasıl aynı hapishanede olduğunuzu bile anlamıyorum. Beyaz yaka suçlarından yargılanmış ve açık bir hapishaneye gönderilmişti."

"Diğer mahkumlardan biriyle ters düşmüş. Bu adamın üst düzey yöneticiler üzerinde çok etkisi vardı ve Dük'ün, yani Raymond'un artık etrafta olmasını istemiyordu, bu yüzden onu transfer ettirdi," diye açıkladı Stu.

Ona bakakaldım. "Bu yasal mı ki?"

"Hapishanede olup bitenlerin yarısı yasal değil. Bir grup suçluyu bir arada barındırırsanız böyle olur."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak sert bir şekilde, "Evet, gelecekte birine güvenmemem gerektiğini öğreneceğim," dedim.

"Andrea, lütfen."

"Hayır Stu, bunu duymak istemiyorum. Şu anda tek yapmak istediğim mobilyalarımın kurtarabildiğim kurtarmak, kuzenimin iyi olduğundan emin olmak ve sonra da yatmak. Seninle konuşmak istemiyorum. Konuşmaktan bıktım."

Kollarını kavuşturup tamamen hareketsiz durarak beni taklit etti. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"O zaman önünüzde uzun bir gece olacak."

Yanından geçip mutfığa girdim, kırık bardak ve tabakları toplayıp siyah çöp kutusuna koyarken onu tamamen görmezden geldim. Sıcak parmaklar benimkileri sardı. Stu, "Bırak yardım edeyim," diye ısrar etti.

Çantayı elinden aldım ve arkamı döndüm. Ben temizlikle meşgul olurken o uzun ve yorgun bir iç çekti. Oturma odasında bir hareket duydum ve yardımını istemediğimi söylememe rağmen temizlik yaptığını anladım. *Tabii ki dinlemedi.* Mutfığı eski haline getirdiğimde oturma odası neredeyse yeni gibi olmuştu. Yine de onunla yüzleşemedim. Onun yerine yatak odama gittim ve kapıyı kilitledim. Birkaç dakika sonra nazikçe kapı çalındı.

"Andrea, beni içeri al."

"Git başımdan."

"Lütfen, yapma... bunu yapma."

"Bunu ben yapmadım. Sen yaptın."

"Başka seçeneğim yoktu." Sesi cızırtılıydı ve kendime rağmen kalbim çarpıyordu. O da acı çekiyordu ama acımama izin veremezdim. Ailesi artık güvendeydi. O bir yalancıydı. Beni nasıl kandırdığını hatırlamam gerekiyordu.

"Git başımdan dedim," sonunda başardım, tek istediğim yıkılmak olsa da sesimi sabit tutmaya çalışıyordum. Ona çok değer veriyordum ve şimdi her şey mahvolmuştu. Gerçekten üzgün olsa bile ona bir daha asla güvenemeyecektim. Ailesini seviyordu ve bunu bir an bile ona karşı kullanmadım. Ama gerçek şu ki, onun için onlar her zaman önce gelirdi.

Başından beri Stu'nun geçmişini ona karşı kullanmamaya çalışmışım ama artık bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Ya tanıdığı başka bir suçlu ortaya çıkıp Raymond gibi ona da şantaj yaparsa? Alfie ve benden önce ailesini korurdu ve bu da onu hayatımda tutamayacağım anlamına geliyordu. Ailemi riske atamazdım. Sahip olduğum tek şey üç kişiydi: Alfie, annem ve babam. Eskiden dört kişiydim ama birini kaybettim ve bir başkasını kaybetmenin acısına dayanamayacağımı biliyordum. Son seferinde neredeyse hayatta kalamıyordum. Bazı günler hâlâ pamuk ipliğine bağlıydım.

Azim ve koli bandıyla tutunmaya çalışıyorum.

Artık bu şekilde yaşamayı reddediyordum. En azından ilerleyebileceğimi öğrenmeliydim. Sadece Stu'yla değil.

Stu, "Andrea, yüzünü görmeme izin ver," diye fısıldadı ama onu duymazdan geldim. Sesi teslim olmamı istiyordu ve güçlü olmak zorundaydım.

Yatağa sürünerek girdiğimde onun kayarak yere oturduğunu duydum. Bütün gece orada kalabilirdi; yine de kapımı açmıyordum.

Yirmi Dört

Stu'nun uzun süre hareket ettiğini duymadım ve sessizce döktüğüm bir sürü gözyaşından sonra uykuya daldım. Uyandığımda alarmım çalmıştı ve ne yazık ki işe gitmek için kalkmam gerekiyordu. Kalbim hâlâ çok kırık ve odamdan çıkmakta zorlandım.

Stu'nun hâlâ dışarıda olmamasını umuyordum.

Yavaşça kapımın kilidini açtım ve içeri girdim. Koridor boştu. Ön kapıya bakarken kaşlarımı çattım, çünkü kilit artık kırık değildi. Kapıya doğru birkaç adım daha atınca tamir edildiğini gördüm ve Stu'nun yapmış olması gerektiğini anladım. Yine kalbimde bir sızı hissettim ama bunu görmezden gelmeye çalıştım.

Alfie'nin odasına gittim, başımı içeri uzatmadan önce kapıyı çaldım. Onu uyurken bulmayı bekliyordum ama ayaktaydı, önünde siyahlar, sarılar ve turunculardan oluşan yeni bir tuval vardı ve üzerinde çalışmaya başlamıştı. Ona yaklaşıp elimi omzuna koydum ama dokunuşumdan ürküp kaçtı.

"Yapma. Lütfen," diye fısıldadı bana dönüp bakmadan. "Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Onu zorlamadım. Bunun yerine başımı salladım ve duş almaya gittim. Spreyin altına girene kadar ağlamama izin vermedim. İçimde daha fazla gözyaşı kalmayacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. *Onu acı içinde görmekten nefret ediyordum.*

İşe giderken içimdeki çalkantının dışa vurumu olarak yüzüğümü evirip çevirdim. Neyse ki erkenciydim ve öğrencilerimden hiçbiri henüz gelmemişti. Stu'nun bugün gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Bir yanım onu görmek istemiyordu ama diğer yanım da işinden vazgeçmesini istemiyordu.

Eğitim. Onu her gün görmeyi kaldırabileceğimden emin değildim ama üniversitede geçiş yapabileceği pek çok başka yetişkin sınıfı vardı.

Bana yalan söylemiş olması onu hâlâ nemsemediğim anlamına gelmiyordu. Duygularını öylece kapatabilecek türden bir insan değildim. Onun niversiteye gitmesini, potansiyelini gerçekleştirmesini istiyordum. Bir diploma almasını ve hayatını değiştirmesini istiyordum, cezasını çektikten sonra suça geri dönen eski bir mahkm istatistiği olmasını değil.

Onun Christminster'ını bulmasını istedim.

Bu düşünce ayıltıcıydı. Yalan söylediği için ondan nefret etmeme rağmen mutluluğu bulmasını nasıl isteyebilirdim?

Sınıfa ilk gelen Kian oldu. Pek de hissetmediğim bir gülümseme takındım ve ona günaydın dedim. Ardından Mary ve Susan geldi ve çok geçmeden biri hariç tüm öğrencilerim oradaydı. Stu'nun sırası zil almadan sadece bir dakika öncesine kadar boş kaldı. Kapı açıldı ve içeri girdi, omuzları gerginlikle rlmştı ve saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Ona ve gözleri gözlerime geldi; çok yakışıklı, çok altın sarısı.

. . . Çok zgnm.

Artık buradaydı ve kendimi elikleştirmem gerektiğini biliyordum, özellikle de bakışlarında kalbimin teslim olmak istediği binlerce özür olduğuunu düşünürsek. Kendime Alfie'nin dün gece ve bu sabah nasıl olduğuunu hatırlattım. Aylarca olmasa bile haftalarca böyle olacağını biliyordum. Zihninin derinliklerine çekilmişti ve onu tekrar yola getirmek çok zor olacaktı.

Bir duyuru yapmak için boğazımı temizledim. "Bu sabah *Jude*'un film uyarlamasını izleyeceğiz."

"Sayı!" Susan yumruğuunu havaya kaldırdı. "Film günlerini seviyorum."

"Siyah beyaz değil, değil mi Bayan Anderson?" diye sordu küçük öğrencilerimden biri olan Jake. "Siyah beyaz filmlerden nefret ederim."

"yle başlıyor ama sonra renkleniyor, *Oz Büyücüsü* gibi bir şey," diye cevap verdim, konuşurken Stu'nun beni izlediğinin farkındaydım. "Doksanlı yıllardan kalma ve başrolünde Kate Winslet, Sue rolünde."

"Onu sev," dedi Mary.

"*Oz Büyücüsü'nden* nefret ederdim," diye yakındı

Jake. "Kate Winslet kim?" Larry sordu.

"Aman Tanrım, Kate Winslet'in kim olduğunu bilmediğine inanamıyorum." Susan Larry'ye bn bn baktı.

"Bu kadar yeter," dedim sertçe. Onlar taşkınlık yapmadan ayağımı yere vurmak zorundaydım. "İzlerken not almanızı ve kitap ile film arasında gördüğünüz farklılıkları not etmenizi istiyorum," diye devam ettim. "Sonra yarın kitapların filme çekilip çekilmemesi konusunda bir tartışma yapacağız. İzlemeyi bitirdiğinizde lehte ya da aleyhte olduğunuza karar vereceksiniz ve biz de sizi iki gruba ayıracağız."

"Tartışmalardan nefret ediyorum," dedi Larry.

"Oh, onları seviyorum," dedi Susan. "Her zaman ben kazanıyorum."

"Bir tartışmayı kazanmakla odadaki herkesten daha yüksek sesle konuşmak arasında fark vardır," diye alay etti Mary ve Susan dilini çıkardı.

Filmi hazırlamakla meşguldüm ve sonra oynat tuşuna basmadan önce ışıkları söndürmeye gittim. Stu'nun karanlık odada beni izlemesi fikrine dayanamayarak, sınıf dikkatini ekrana verirken kapının yanında durmaya gittim. Herkesin sakinleştiğini ve hikâyeye daldığını görünce sessizce kapıdan çıkıp tuvalete gittim.

Aslında gitmeme gerek yoktu. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı ve personel tuvaleti o anda benim sığınağımdı. Ellerime su sırattım ve

serinlemek için bileklerimi sıktım, sonra aynadaki yansıma uzun uzun baktım.

Yorgun görünüyordum ve gözlerim saatlerce ağlamaktan şişmişti. Neden üzgün olduğumu düşünmek bile yeniden sulanmalarına neden oluyordu.

Burnumu çektim ve kapının açıldığını duyduğumda tuvaletlerden birinden mendil almaya gittim. İş arkadaşlarımdan biri tarafından ağlarken yakalanmak istemediğim için ıslaklığı hızlıca sildim. Her kimse bir kabine girip kendini kapatmasını bekledim ama herhangi bir kilit sesi duymadım. Bir saniye sonra sıcak bir el omzuma geldi ve kim olduğunu anlamak için bakmama gerek kalmadı.

"Burada olamazsın," dedim, hâlâ ona bakmadan.

"Dük tabloyu bu sabah alıcısına satıyor. Para öğle kadar Alfie'nin hesabına aktarılacak," dedi ve ben sulu bir kahkaha attım. Bir an için iş dışında bir şey konuşmak için geldiğini düşündüm. Benim için üzülmesini istiyordum. Yalanlarının bizi nasıl mahvettiğine.

Ama belki de hiç öyle hissetmiyordu.

"O para beni ilgilendirmez. Alfie'nin. Onu kazanan o."

Stu kaşlarını çatı. "Sen de bunu hak ettin. Ve buna hepimizden daha çok ihtiyacın var." "Sınıfına dön. Film izliyor olman gerekiyordu."

"Sonra izlerim."

"Stu, seni itaatsiz davranışlarından dolayı rapor etmeden önce personel tuvaletinden çık." Daha dik durdum, kabinden çıktım ve onun yatıştırıcı dokunuşundan uzaklaştım.

Bakışları daraldı. "Bunu daha ne kadar sürdüreceksin?"

"Öğretmenin olmanın dışında seninle başka bir şey yapmak istemediğimi kabul edene kadar."

Hafifçe yüzünü buruşturduğunda, sözlerimin onu etkilediğini anladım. Boğazım titredi ama belli etmedim. *Göstermezdim.*

"Bu bir yalan," dedi Stu, bana doğru ilerlerken sesi alçaktı. Ben lavaboya doğru geri çekildim ama o vücutlarımız neredeyse birbirine değene kadar ilerlemeye devam etti. Stu yavaşça kollarımı tuttu ve açtı. "Beni itmeye çalışmayı bırak. İşe yaramayacak," diye fısıldadı, sesi yumuşaktı.

Çenemi sertleştirdim. "Çek ellerini üzerimden."

"Asla." Her iki elimi de avucunun içine aldı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Onun şefkatli bakışlarına karşı koyamayacak kadar kendimi kaptırmıştım. Stu eğildi, göğsü göğsüme değdi ve kokusu beni ele geçirdi. Bu kokuyu sevmeye başlamıştım. *Aşk.*

Onunla ilgili her şeyi sevmeye başlamıştım ama bir anda hepsi değişti.

"Bunu son kez söylüyorum. Sınıfına dön Stu."

"Bunu son kez söylemiyorum Andrea, aslında sen beni affedene kadar söylemeye devam edeceğim. Özür dilerim. Hayatım boyunca hiç bu kadar üzgün olmamıştım."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu ve bana daha önce yalan söylemiş olmasına rağmen, şu anda doğruyu söylediğini biliyordum.

"Seni affediyorum," dedim sessizce.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz vücudu sarktı ve dudaklarını benimkilere doğru yaklaştırdı.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı ama ben geri çekildim ve ondan uzaklaştım, parmaklarım onunkilerden kaydı ve dudakları havadan başka bir şeyle buluşmadı. Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Andrea?"

"Seni affediyorum Stu, ama bu ilişkimizin devam edebileceği anlamına gelmiyor. En başta işlerin bu noktaya gelmesine izin vermekle hata ettim."

"Ama aşkım, sana ihtiyacım var-"

Daha fazla konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım, çünkü konuşursa gücümün kırılma tehlikesi vardı.

"Sana değer veriyorum, her zaman da vereceğim ve umarım eğitimine devam edersin çünkü gerçekten mezun olmanı ve niversiteye gitmeni istiyorum. Ama artık birlikte olamayız. zgnm."

Stu'nun yüz hatları sertleşti. "Neden?"

"nk sana gvenemem."

fkesi elle tutulur gibiydi. enesinin gerilmesinden bunu anlayabiliyordum. "Tanrı aşkına, bana güvenebilirsin Andrea. Başka seçeneğim olmadığını biliyorsun. Benim yerimde olsaydın sen de aynı şeyi yapardın."

"Biliyorum."

fkesi hüsrana dönüştü. "O zaman neden hâlâ bunu bana karşı kullanıyorsun?"

"Bunu sana karşı kullanmıyorum. Bunu sevdiğim insanları korumak için yapıyorum. Eminim Alfie'nin babası gibi daha pek çok adam tanıyorsundur Stu. Ya onlardan biri Raymond'un yaptığı gibi sana şantaj yapmaya karar verirse? Bu riski göze alamam."

"şimdi mantıklı konuşmuyorsun bile. Kimse bana şantaj yapmayacak. Bu iş benim son işimdi. Dürüst olacağım."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, pekala yapabilirim. Bir daha asla yasaları iğnemeyeceğim; size söz veriyorum."

Dudağım titredi. Yzleşmekten nefret ederdim ama güçlü kalmalıydım. Derin bir nefes alarak tekrar konuştum. "Bana şunu söyleyin ve dürüstçe cevap verin. Eğer biri

Hapishaneden ya da gönderilmeden önce tanıdığınız biri gelip, emirlerini yerine getirmezsensiz ailenize zarar vereceklerini söylese ne yapardınız?"

Stu dişlerini sıkarak elini saçlarında gezdirdi. "Bu hiç adil değil, Andrea."

"Soruya cevap ver," diye fısıldadım.

Vücudu sarktı ve gözlerini yere dikti. "Ne yapmam yapardım." "Aynen öyle."

Ve işte oldu. *Ne yapmam gerekiyorsa yapardım*. Stu parmaklıklar ardında sadece iki yıl geçirmiş olabilir ama hapishane hücresi inzivaya çekildiği bir yerden çok daha fazlasını sunuyordu. Orası hayatta kalması gereken bir yerdi ve Tanrı'ya şükür hayatta kaldı. Ama bu onun ve benim için asla iyiye işaret olamazdı. *Ben* onun ailesi değildim. Ve bu her ne kadar acıyan kalbime acı verse de, artık en iyisinin bu olduğunu biliyordum. Alfie'nin bana ihtiyacı vardı, bu yüzden güçlü olacaktım. Stu'nun ilgisini, dikkatini ve odaklanmasını kaybetmenin yasını tutacaktım. Ama hayatta kalamazdık. Her zaman o korkunun gölgesinde yaşamaya dayanamazdım.

Yanından geçip çıktım, sınıfa dönerken midem bulanıyordu. Herkes filme dalmıştı. Kollarımı kavuşturdum ve kapının yanında durup Sue ve Jude'u izledim.

Sue çok nazikti. Kalbi kırılacaktı.

Ama Jude kötü adam değildi ve onun kalbi de aynı şekilde kırılacaktı.

Sanki içimden geçenleri istercesine kapı açıldı ve Stu içeri girdi. Sıkı sıkı yutkundum ve masasına dönmesini izledim. Birkaç dakika boyunca hiç kıpırdamadan oturdu, duruşu kaskatı kesilmişti. Kıpırdandığında çantasından bir kalem ve bir parça kâğıt çıkardı. Üzerine eğildi ve bir şeyler karalamaya başladı. İş bittiğinde kâğıdı katladı ve cebine soktu.

Ne yazmıştı?

Neredeyse iki saat sonra film bitti ve sınıf öğle yemeği için dağıldı. Stu'ya bakacak halim yoktu, bu yüzden masamın arkasındaki dosya dolabında bazı klasörleri karıştırmakla meşguldüm. Oda sessizliğe bürünene kadar arkamı dönmedim. Stu'nun beklemeye karar vermemiş olmasını umuyordum.

Döndüm.

Oda boştu.

Masama baktığımda dizüstü bilgisayarımın tuşlarının üzerinde küçük bir kâğıt parçası buldum. Daha okumadan ondan geldiğini anlamıştım. Kâğıdı elime alıp dikkatlice açarken elim titriyordu. Sadece bir cümle içeriyordu. Kelimeler yanlış yazılmıştı ama bu soruyu anlamamı engellemedi.

Artık benim de ailem olup olmadığınızı hiç düşündünüz mü?

Yirmi Beş

Stu'nun sorusunu tekrar tekrar düşünürken sandviçim yenmeden kaldı, iştahım kaçtı. Duygularıma anlam veremiyordum, ona tapıyor muydum yoksa beni eskisinden daha da hissettirdiği için ondan nefret mi ediyordum karar veremiyordum.

Öğle yemeğinden sonra not hakkında onunla yüzleşmeyi planlamıştım ama gelmedi. Hatta haftanın geri kalanı boyunca derslere girmedim. Hayatımdan çıkarmaya karar verdiğim birini ne kadar özleyebileceğimi fark etmemiştim. Her sabah onun boş masasına bakıyordum.

Birkaç gün sonra onu özlemem öfkeye dönüştü. Çünkü diğer her şey bir yana, devamsızlık yapmaması gerekiyordu. Derslere girmemesine mi yoksa Alfie'yi ve beni kandırmasına mı daha çok üzüldüğümü bilemiyordum.

Her gün kuzenimle konuşmaya çalışıyordum ama bu bir duvarla konuşmaya çalışmak gibiydi. Ondan alabildiğim tek şey bir ya da iki kelimelik cevaplardı. Cumartesi günü Jamie'yi aradım ve buraya gelmesini istedim. Ona tüm hikayeyi anlatmadım, sadece Alfie'nin benimle konuşmadığını ve kuzenime ulaşmaya çalışması için ona ihtiyacım olduğunu söyledim.

"Huysuz küçük piç nerede?" Jamie daireye girerken sordu. Kolunun altında bir yığın kitap vardı, hepsi de kahverengi bir iple birbirine bağlanmıştı.

"Odasında. Bütün hafta neredeyse hiç dışarı çıkmadı."

"Nedenini söylemek ister misiniz?"

Tedirginlikle kolumu kaşıdım. "Babası hapisten yeni çıktı. O ve nedenini söyleyemem ama bu benim hatam. Şimdi Alfie'nin

kendini tamamen kapattı."

Jamie kitapları kolunun altında daha yukarı kaldırdı. Başka soru sormadı. "Tamam. Ne yapabileceğime bakacağım."

Koridorda ilerlerken Alfie'nin kapısının önünde durdu ve içeri girip kapıyı arkasından kapatmadan önce kapıyı iki kez çaldı. Boğuk sesler duydum ve en azından Alfie'nin ona da sessizlik muamelesi yapmadığı için rahatladım. Telefonum mutfak tezgahının üzerinde bıraktığım yerden çaldığında içimi çektim. Aceleyle içeri girdiğimde ekranda babamın adını gördüm.

"Baba, selam, ?"

"Merhaba Andrea, ben gayet iyiyim. Ya sen?"

Soruya dürüstçe cevap verip vermeyeceğime karar vermek için bir o yana bir bu yana gidip geldim. "İtiraf edeyim, daha iyiydim. Alfie ve ben biraz zor bir dönemden geçiyoruz."

Kaşlarını çatışını görmek yerine duydum. "Umarım çok ciddi bir şey değildir?" "Şey, Raymond'un hapisten çıktığını biliyor muydun?"

Babam keskin bir nefes aldı. "Ben yapmadım." Aynı soruyu anneme sorduğunu duyduğumda bir duraksama oldu. O da bilmiyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Daireye geldi ve Alfie o zamandan beri odasından neredeyse hiç çıkmadı. Sanki on yıl önceki haline geri dönmüş gibi. Jamie şu anda onunla birlikte, umarım ona ulaşabilir."

"Peki, gelmemi ister misiniz? Jamie yardım edemezse, belki ben ."

"Emin değilim. Önce Jamie'nin ne yapacağını göreceğiz. Her neyse, neden aradın?"

"Doğru, evet," dedi babam. "Stu ile her şeyin yolunda olup olmadığını sormak istiyorum. Dün gece özel ders için uğraması gerekiyordu ama gelmedi. Telefonunu da birkaç kez aradım ama cevap alamadım."

Sıkıca yutkundum. "Aslında o da bütün hafta derse gelmedi." "Oh, belki de biraz keyifsizdir?"

"Evet, belki."

"Eğer bir şey duyarsan bana haber ver. Haftalık küçük toplantılarımızdan keyif alıyorum."

"Olur, baba. Yarın seni arayıp Alfie'nin durumu hakkında bilgi veririm."

"Çok iyi. Yakında konuşuruz."

Telefonu kapattığım anda volta atmaya başladım. Stu sadece dersime gelmemekle kalmıyor, babamı da görmeye gitmiyordu. Eğitiminden tamamen vazgeçmesi fikri beni rahatsız ediyordu. Soygun planını öğrendikten sonra gelmeye devam etmiş ve bana bunun orada olmaktan keyif aldığı için olduğunu, öğrenmek istediğini söylemişti. Öğrenmeyi bu kadar çok istiyorsa, sırf artık birlikte değiliz diye vazgeçmemeliydi. Okuluna devam edecekse başka bir sınıfa geçmesini bile sağlayabilirdim.

Bu düşünceyle kararlılığım şekillendi. Onunla bu konuda yüzleşmeden öylece çekip gitmesine izin vermeyecektim. Bu, o ve benden daha önemliydi, daha büyüktü. En azından aklım ve kalbim bana bunu söylüyordu. Bir kez olsun birlikte çalışıyorlardı.

Ayakkabılarımı giydim, montumu aldım ve arabama atladım. Evine yaklaştıkça sinirlerim daha da geriliyor ve bunun kötü bir fikir olup olmadığını düşünmeye başlıyordum. Onun sokağına döndüğümde köşede takılan birkaç genç fark ettim. Stu'nun evi sokağın ortasıdaydı.

ve ön kapı açık gibi görünüyordu. Trevor ve Reya iki şezlonga oturmuş sohbet ediyor ve hava güzel olduğu için güneşin tadını çıkarıyor gibiydiler.

Stu'nun arabası ön tarafa park edilmişti ve kaputun açılmış olduğunu gördüm. Park etmek için acele etmedim, Trevor ve Reya bir yandan beni izliyorlardı.

Dışarı çıkıp onlara doğru yöneldiğimde Trevor ellerini ağzında kenetledi ve "Oi, oi, nasıl gidiyor, Hocam?" diye seslendi.

Stu'nun arabasının altından bir ses geldi ve birkaç küfür mırıldandığını duydum.

"Merhaba. Kardeşin buralarda mı?" Trevor sırıttı. "?"

Reya onu yanından dirsekledi. "Hangisi olduğunu biliyorsun. Götlük yapma." Gözleri bana geldi ve arabaya doğru başını salladı. Artık bedensiz küfürlerin nereden geldiğini biliyordum.

"Stu. Öğretmenin burada ve çok iyi görünüyor. O çirkin kıcını oradan çıkarmak istersin," dedi Trevor.

Stu'nun arabanın altından çıkışını izledim, beyaz tişörtü motor yağıyla lekelenmişti. Eski bir bezle alnını silerken elinde bir İngiliz anahtarı tutuyordu. Dikkati bana yönelmeden önce Trevor'a mutsuz bir bakış fırlattı ve bana çok nötr bir çene ucu verdi.

"Senin için ne yapabilirim, Andrea?"

Kollarımın uçlarıyla oynadım ve kendime rağmen onun vücuduna bakmaktan kendimi . Onu bir haftadır görmemiştim ve şimdi onu görünce göğsümde kelebekler uçuşmaya başladı.

"Bütün hafta sınıfta yoktun," dedim, sonunda sesimi bulmuştum. "Okuldan kaçıyorsun, ha, kardeşim?" Trevor dudak büktü. "Senden daha iyisini beklerdim."

"Kapa çeneni, Trev."

Trevor'ın yaramaz gözleri bana kaydı. "Onu nasıl cezalandıracaksın, Andie? Benim fikrimi sorarsan, bence ona eski moda bir şaplak atmalısın."

"Tamam, bu kadar. İçeri giriyoruz," dedi Reya, Trevor'ı kolundan tutup evin içine sürüklerken bana özür dileyen bir bakış attı. "Onun için üzgünüm. Bazen ne zaman susması gerektiğini bilmiyor."

Onlar gittikten sonra Stu'yla aramıza bir sessizlik çöktü. Başımı kaldırıp baktığımda, ellerindeki yağı silmek için bez kullanırken beni incelediğini gördüm.

"Arabana ne oldu?"

"Düzeltilemeyecek bir şey değil," diye cevap verdi, duruşu sertti. Hoş karşılanmamıştım. Bu çok açıktı. "Burada ne işin var Andrea?"

"Sana söyledim. Neden derse gelmediğini öğrenmeye geldim. Babam aradı ve derse gelmediğini söyledi."

"Geri dönmeyeceğim," diye basitçe cevap verdi ve yüz ifadem sertleşti. "Yani öylece pes mi edeceksin?"

"Hayır, öyle böyle değil. Çalışmanın ve öğrenmenin bana göre olmadığını fark ettim." Bana dikkatle baktı. "Ben başka şeyler için daha uygunum."

"Özür dilerim ama ben saçmalık diyorum," diye ağzımdan kaçırdım, öfkemi tutamıyordum. Stu alçak sesle ıslık çaldı. "Sert sözler, Bayan Anderson."

"Evet, kızgın olduğum için küfrediyorum. Bu kadar potansiyelin varken kendinden vazgeçiyorsun. Sen sınıfımdaki en parlak öğrencisin."

"Bu yüzden mi herkesin otuz saniyede okuduğu bir kitabın bir sayfasını bitirmek benim on dakikamı alıyor?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Size daha kaç kere söylemem gerekiyor? Ortalama bir insanın algıladığından çok daha fazla zeka türü vardır. Bazı insanlar zekidir çünkü çok çalışırlar. Bazı insanlar bunun doğal zeka olduğunu düşünüyor." I

Toyota'sını işaret etti. "Sen arabayı tamir edebilirsin. Ben kitap okuyabilirim. Sen karmaşık matematik denklemlerini çözebilirsin, ben ise Pers Savaşları üzerine on sayfalık bir makale yazabilirim. Hepimizin güçlü yönleri var."

Yüzü artık rahatsız olduğunu gösteriyordu ve tutkum söndü. Sesimi yumuşattım. "Bak, buraya seni geri dönmeye zorlamak için gelmedim. Eğer gerçekten okulda olmak istemiyorsan, o zaman orada olma. Ama bana yalan söyleme ve bunun senin için olmadığını söyleme, çünkü seni babamla ilk tanıştırdığımda ne kadar heyecanlı görüldüğünü hatırlıyorum. Önemli bir şey bulmuş gibi görünüyordun. Hayatını değiştirecek bir şey."

Stu'nun bakışları benimkilere dikildi. "Evet, işler değişir."

Yere baktım. "Eğer sen . . . benim etrafımda olmak seni çok rahatsız ediyorsa, o zaman seni bir farklılık sınıfına kaydettirebilirim. Sadece lütfen bırakma. Aramızda olanlar yüzünden vazgeçersen kendimi asla affetmem."

Konuşurken sesi yumuşaktı. "Andrea, ben sadece sana ulaşmak için kaydoldum. Hayatımın hayalinden vazgeçecek değilim ya. Bana bak, akademisyen olmak için yaratılmamışım."

"Ne olmak istiyorsan olabilirsin," diye fısıldadım.

Stu boynunu ovuşturdu. "Belki de hiçbir şey olmak istemiyorumdur."

Sesinin tonuna, kendinden nefret edişine dayanamadım. Öne doğru bir adım atarak koluna dokundum ve gözlerinin içine baktım. "Böyle konuşma."

Bakışları karardı, yutkunurken boğazı düğümlendi. Dikkati ağzıma yöneldiğinde elimi bıraktım ve geriye doğru bir adım attım. "Özür dilerim. Gelmemeliydim."

Arabama dönmek için döndüm ama Stu'nun sesi beni durdurdu. "Lanet olsun, Andrea. Bekle."

Onunla tekrar yüzleştim, yüzünde çeşitli düşünceler titreşirken ifadesi parçalanmıştı. İki eliyle ensesini kavradı ve derin bir nefes verdi. Beklenti içinde konuşmasını bekledim.

"geri döneceğimi söyleseydim?" diye sordu sonunda.

"Stu, bu harika olur. Doğru kararı veriyorsun." "Dur bakalım. Bazı şartlarım var."

Başımı salladım. "Tamam."

"Bana birkaç hafta önce önerdiğiniz ekstra özel ders seanslarını vermenizi istiyorum. Eğer bunu başaracaksam, zayıf yönlerimin üzerine gitmeliyim."

Birden hevesim kaçtı. Bu bana biraz fazla hile gibi geldi, benimle yalnız zaman geçirmenin bir yolu. İfadem şüpheli bir hal aldı. "Sana ders vereceğim ama komiklik yok."

Tek bir kara kaş havaya kalktı. "Komik bir iş mi?"

Nefesimi tuttum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Seninle geçmeyeceğim, Andrea." Durakladı, yüzü ciddileşmişti. "Yine mi?" diye değıştirdim.

"Tamam, peki, başka bir şey var mı?"

Stu bana ciddi bir bakış fırlattı. "Daha önce olan her şeyi unutmalısın."

Burnumu kırıştırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Temiz bir sayfa açmak istiyorum. Sınıfa geri döneceğim. Her gün çalışacağım ve başarılı olmak için elimden geleni yapacağım ama aramızda geçen her şeyi unutman gerekiyor. İlk kez tanışıyor muyuz gibi davran."

"Stu, öylece unutamam-"

"Evet, yapabilirsin. Bana o üzgün kahverengi gözlerle bakıp sürekli ne kadar boktan biri olduğumu hatırlatmana izin veremem. Bu yüzden derse gelmeye devam edemedim. Bana öyle bakmaya devam edersen konsantre olamam. Ya temiz bir sayfa ya da hiçbir şey."

Verdiği ultimatoma kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Doğrusu, bu fikir beni hem rahatlatmış hem de acı verdi. Onun yanında olmak acı verse de, onu her gün görmemeyi özlediğimi itiraf etmeliydim. Birlikte geçirdiğimiz zaman sadece cinsel değil, duygusal bir dostluktu. Birlikte gülmüş, şakalaşmış, birbirimizin arkadaşlığından keyif almış ve evet, arada kesinlikle akıllara durgunluk veren bir seks de yapmıştık. Mark'tan beri ilk gerçek ilişkimdi ve ona bittiğini söylemiş olmama rağmen, küçük bir parçam onu geri almam için daha fazla mücadele etmediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Belki de sadece eğitiminden vazgeçtiği için kızgın değildim. Belki *de bizden* vazgeçtiği için kızgındım.

İkisi bu kadar iç içe miydi?

Bakışlarımı onunkilere diktim ve sonunda cevap verdim: "Tamam, temiz bir sayfa. Unutabileceğimden emin değilim ama söz veriyorum bu konuyu açmayacağım. Bana kalırsa sen sadece bir öğrencisin ve ben de sadece senin öğretmenimim."

Elimi sıkması için ona uzattım. Stü elimi tutmakta tereddüt etmedi, sıcak parmakları benimkilere değdi ve tenimi karıncalandırdı. Tek bir dokunuşuyla bana bu kadar çok şey hissettirebiliyorken, temiz bir sayfa açmamız mümkün müydü? Denemeye ve öğrenmeye hazırdım. *Onun için.*

Bana gülümsedi. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Anderson." "Sizinle tanışmak da bir zevk, Bay Cross."

Gülümsemesine karşılık verdim ve elimi çektiğimde motor yağından simsiyah olmuştu.

Birkaç gün sonra Lee'nin restoranının önünde durduğumda biraz temkinliydim. Stu derse dönmüştü ama bu akşam ilk özel dersimizdi ve ne bekleyeceğimden emin değildim. Normalde dersten sonra onu geri gönderirdim, ama Lee için bazı vardiyalarda çalışıyordu, bu yüzden onun yerine burada buluşmayı ayarladık.

İçeri girdiğimde çok kalabalık değildi, sadece birkaç masa müşterilerle doluydu. Stu restoranın en arka tarafındaki bir masada oturuyordu, önünde açık bir dizüstü bilgisayar ve solunda bir yığın kâğıt vardı. Saatlerdir çalışıyormuş gibi görünüyordu, saçları elini çok fazla gezdirmiş gibi her yöne doğru dikilmişti.

İşine o kadar dalmıştı ki beni hemen fark etmedi. Omzunun üzerinden baktığımda ekranda rakamlarla dolu hesap tabloları gördüm.

"Merhaba," dedim ve başını kaldırıp baktı.

"Andrea, hey, gel . Sana bir şey getireyim mi? Belki bir içki?" "Eğer varsa biraz nane çayı harika olur," dedim.

Tanrım, çok güzeldi. Üzerinde restoranın adı yazan bir tişört ve koyu mavi bir kot pantolon giymişti. Sıradan ama çok seksiydi. Denemesine bile gerek yoktu.

Eğer onun etrafında olacaksam böyle şeyler düşünmeyi gerçekten bırakmalıydım. *Temiz bir sayfa*. Benim için bir koltuk çekti, sonra Lee'nin kasadan para saydığı tezgâha doğru yürüdü. Ben de ders için gerekli kitapları çantamdan çıkarmakla meşguldüm. Birkaç dakika sonra çayım ve kendisi için bir birayla döndü.

"Andie," dedi Lee, "Az önce taze Guinness ekmeği yaptım. Fransız soğan çorbamla denemek ister misin? Yemin ederim şimdiye kadarki en iyi şey."

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Ben zaten yemek yedim." Bu bir yalandı ama burada bir şey yemek istemiyordum. Yersem kendimi çok fazla randevudaymışım gibi hissedecektim.

"Emin misin?"

Stu, "Biraz al," diye ısrar etti. "Sen yiyene kadar peşini bırakmayacak. Söz konusu yemek olduğunda ısrarcı bir büyükanne gibidir."

Dudağımı çiğnedim ve Lee'ye baktım. "Dürüst olmak gerekirse, iyiyim." Lee omuz silkti. "Bu senin kaybın."

"Bir onluk on beş dakika içinde döneceğini söylüyor. Sana söylüyorum, kimse buraya gelip bir şeyler yemeden çıkamaz," dedi Stu, dizüstü bilgisayarını kapatarak.

"Bu OKB gibi bir şey mi?"

"Hayır. Dediğim gibi, içten içe yetmiş üç yaşında bir büyükanne. Bugün çörek yapmadığı için şanslısın, yoksa şu anda boğazından aşağı bir tane kürekle atıyor olurdu."

Güldüm. "Bu oldukça sevimli. Kusura bakma ama kardeşin birine zorla unlu mamul yedirmektense yumruk yumruğa kavga etmeye daha meyilli görünüyor."

Stu masanın üzerine koyduğum kitaplara baktı, kaşları kuşkuyla çatıldı. "Umarım bunlar benim için değildir."

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın?"

"*Açlık Oyunları* mı? O kitapların genç kızlar için olması gerekmiyor mu?"

Başımı salladım. "Şart değil. Onları sizin için seçtim çünkü başlamak için mükemmel bir yer olduklarını düşünüyorum. Hikâyenin birçok katmanı olmasına rağmen yazarın çok basit, sade bir yazım tarzı var. Dostoyevski okuyarak başlayamayız."

Stu, "Biraz daha erkeksi bir şey seçebilirdin," diye homurdandı.

"Ölümüne dövüşmek zorunda kalan gençlerle ilgili bir reality şovdan daha erkeksi ne olabilir?"

Stu'nun bakışı kuşkuluydu. "Konu bu mu yani? Ben bunların parıltılı vampirlerle ilgili olduğunu sanıyordum."

"O *Alacakaranlık*, şapşal. Ama istersen seninle birlikte bunları okumaktan mutluluk duyarım."

"Hayır, ölümüne dövüşmek benim için sorun değil."

Başımı salladım ve ilk kitabı masanın üzerinden ona doğru iterken gülümsedim. Yaklaşık on sayfayı bitirmiştik ki Stu okuduğu kitaptan başını kaldırdı.

"Şuna bakar mısın? Sanırım bana bir onluk borcun var," dedi memnuniyetle.

Kitaptan gözümü ayırdığımda Lee'nin önümüze peynir, kurutulmuş et ve krakerlerden oluşan bir seçki koyduğunu gördüm. Stu ona misafirperverlikte aşırıya kaçıyormuş gibi bir ifade takındı.

"Vay canına, bu harika görünüyor," dedim. "Ama dürüst olmak gerekirse, bunu zorunda değildin." "Sadece ye," diye ısrar etti Lee. "Pastırmalı gorgonzolayı dene."

Bununla birlikte o gitti ve ben tüm yiyeceklere baktım, midem sessizce gurulduyordu.

Açlıktan ölüyordum ama neyse ki Stu duymamıştı. Bir kraker alıp üzerine biraz et ve peynir koyduktan sonra bir ısırık aldım. Çok lezzetliydi, özellikle *de* henüz akşam yemeği yemediğim için.

"İyi mi?" Stu bakışlarını ağızıma sabitleyerek sordu.

Bir ısırık daha aldıktan sonra başımı salladım. "*Çok* iyi."

"Seni bu kadar kolay bırakmayacağını söylemiştim."

"Seni dinlemeliydim. Bundan sonra bu dersleri üniversitede yapmamız gerekecek, yoksa işimiz bittiğinde iki taş daha ağır olacağım."

Stu'nun dudaklarının bir kenarı sırtarak kıvrılırken bakışları kalçalarımaya kaydı. "Bunda yanlış bir şey yok."

Onun dikkati beni rahatsız edici bir şekilde kaydırdı. Ellerimi bir peçeteyle sildim ve dikkatimi tekrar kitaba verdim. "Pekâlâ, işimize dönsek iyi olur."

Stu itiraz etmedi ve sonraki kırk beş dakika boyunca küçük bir orduyu doyuracak kadar peynir yedim ve ilk iki bölümü bitirdik. Gitme vaktim geldiğinde Stu eşyalarımı toplamama yardım etti, Lee ise yemeğin geri kalanını paketledi ve eve götürmem için ısrar etti.

İki hafta benzer bir şekilde geçti. Sabahları işe gidiyor, birkaç günde bir Stu'ya ders veriyor ve Alfie'yle aramı düzeltmek için elimden geleni yapıyordum. Jamie'nin ona ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama her ne söylediyse işe yarıyor gibiydi çünkü kuzenim yavaş yavaş bana karşı yumuşamaya başlamıştı.

Stu ile yaptığım beşinci özel ders seansından sonra bir akşam eve geldiğimde her şey değişti. İçeri girdiğimde daire sessizdi ve yerde birkaç mektup vardı. Alfie bütün gün odasından çıkmamış olmalıydı çünkü genellikle onları alır ve benim için girişteki masanın üzerine koyardı. Mutfığa gittim ve mektupları tezgâhın üzerine bıraktım.

Ayakkabılarımı çıkarıp bir tabureye oturdum ve mektupları, banka hesap özetini, elektrik faturasını, dişçi randevusu hatırlatıcısını yırtıp açarken pek dikkat etmedim. Sonuncusunu elime aldığımda dikkat etmeye başladım. Kredi şirketinden geliyordu, kahverengi deri ceketli iri yarı adamı içime Tanrı korkusu salması için gönderen şirketten. Mektup her zamankinden daha resmi görünüyordu ve yırtıp açtığımda nedenini anladım.

Tüm borçlarım ödenmişti.

Her biri.

Son. Penny.

Yirmi Altı

"Alfie! Hemen buraya gel," dedim yatak odasının kapısına yüksek sesle vurarak. Elimdeki mektubu sıkıca kavradım.

Kapı yavaşça açıldı ve kuzenim kafasını dışarı uzattı. "Seni bu kadar heyecanlandıran ne?" diye sordu, sanki onu yeni uyandırmışım gibi gözlerini kısarak bana baktı.

Mektubu ona doğru ittim ve bir açıklama bekledim. Mektubu açtı ve içindekilere göz attıktan sonra şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. "Kredileriniz ödendi."

"Aynen öyle."

"Neden bu kadar kızgın görünüyorsun? Şu anda çatıda jig yapıyor olman gerekirdi."

"Alfie, sana babanın o tablo için gönderdiği paranın bir kuruşunu bile istemediğimi söylemişim. Bunu benim için ödemeye hakkın yoktu."

"Tamam, iyi ki yapmamışım o zaman." Ona bakakaldım. "Ne?"

"Ben ödemedim, Andie. Babamın parayı getirdiğinin farkında bile değildim. Bir süredir banka hesabımı kontrol etmemiştim."

"O zaman nasıl ...?"

Alfie gözlerini devirdi. "Belli değil mi?" "Stu mu? Sence bunu Stu mu yaptı?"

"Şey, kesinlikle babam değildi. Ve sanırım ikimiz de Stu'yu peri kanatları ve tütü içinde hayal etmek beni eğlendirse de, onun senin vaftiz annen olmadığını biliyorum."

"Kesinlikle ödemediniz mi?"

Alfie başını salladı. "Hayır."

Nefes verdim ve gerçekler kafama dank ederken bir elimi gezdirdim. "Lanet olsun." "Ne yapacaksın?"

"Açıkçası bunu kabul edemem. Bunu nasıl ödediğini bile bilmiyorum. Birinin başkasının borcunu ödemesine izin verecek değıller ya."

"Geçmişine bakılırsa eminim kendi yöntemleri vardır."

Düşüncelerim çılgına dönmüş bir halde volta atmaya başladım. "Parayı geri almasını sağlamak zorundayım. Bunu yapamaz."

Alfie geldi ve elini omzuma koydu. Bir haftadan uzun bir süredir bana ilk kez dokunuyordu. "Belki de buna ihtiyacı vardı. Belki de bu onun özür dileme yoluydu."

"Zaten sayısız kez özür diledi."

"Bazen eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. "değıştirmişsin."

Alfie'nin ifadesi ciddileşti. "Düşünmek için zamanım oldu. Yaptığı şey için Stu'yu artık suçlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse onu hiç suçladığımdan emin değılim. Benim acımasız, açgözlü bir sosyopatın oğlu olarak doğmam onun suçu değıl. O sadece şans eseri bu işe bulaştı. Aslında, yaptıklarını çok asilce buluyorum. Bizi kandırmış olabilir ama yaptığı şeyin özünde ailesine duyduğu sevgi vardı."

"Biliyorum ama . . . Alfie, bunu hala kabullenemiyorum. Bu çok fazla."

Kuzenim omzumu sıvazladı. "Geri alması için onu ikna etmeye çalışırken iyi şanslar. Onu senin kadar iyi tanımıyorum ama bana sorarsan Stu Cross en az onlar kadar inatçıdır."

Sorun da bu değıl miydi zaten? Alfie odasına döndü, ben de biraz şarap bulmaya gittim.

Ertesi sabah Stu sınıfa geldiğinde kenara çekip yüzleşmek için sabırsızlanıyordum. Ne yazık ki, o ana kadar fırsatım olmadı.

Öğle yemeği vakti, zil çaldığında cesaretimin azaldığını fark ettim. Açılış konuşmasına karar veremiyor, parayı geri almasını kusursuz bir argüman bulamıyordum. Beni yanlış anlamayın, borçsuz olma fikri inanılmaz derecede özgürleştiriciydi ama aynı zamanda kendimi kapana kısılmış hissediyordum. Stu kredilerimi ödeyerek beni ona borçlandırmıştı ve ben ne duygusal olarak geri ödeyebilecek durumdaydım ne de para biriminden anlıyordum.

Kendime geldiğimde sınıf çoktan boşalmıştı. Sıramdan kalkarak el çantamı aldım ve Stu'yu aramaya koyuldum. Onu bulmak çok zor olmadı. Kantinde Kian ve Susan'la birlikte oturmuş öğle yemeği yiyorlardı. Onunla göz göze gelene kadar girişte bekledim, sonra yanıma gelmesini işaret ettim. Ayağa kalktığını görünce döndüm ve doğruca üniversiteden çıkıp arabama doğru yürüdüm.

Sürücü koltuğuna kayarak onun da bana katılmasını bekledim, gerginliğim artıyordu. Stu kapıyı açtı ve bir dakika sonra içeri girdi.

"Sorun nedir?"

Titrek bir el ile mektubu kucağına bıraktım. Okurken kara kaşları konsantrasyonla çatıldı. Bana dönmeden önce anlama anının doğduğunu gördüm. Derin bir nefes verdi, bakışları yumuşadı.

"Ben ödedim."

Kollarımı kavuşturdum. "Evet, biliyorum."

Yüz ifadesi gerginleşti. "Kızgın mısın?"

Bunun üzerine çok tutkulu bir el hareketi yaptım. "Elbette kızgıyım. Bu özel bir meseleydi. Benim için binlerce sterlinlik borcu öylece ödeyemezsin Stu. Biz birlikte değiliz."

Çenesi sertleşti. "Bunu hatırlatmana gerek yok, aşkım."

Öfkeli bir şekilde havayı üfledim. "Bunu nasıl başardınız? Elbette önce benden bir tür izin almaları gerekirdi."

"Kendilerine borçlu olan insanları tehdit etmek için etraflarına ağır toplar gönderen etik olmayan kredi şirketlerine borçlu olmanın iyi tarafı da bu. Para yasal olduğu sürece onlara kimin ödeme yaptığını pek umursamıyorlar."

Gözlerimi ona diktim. "Ama neden?"

Stu'nun bakışları alevlendi, yüz ifadesi gerginleşti ve, "Bunun cevabını duymak istediğinden emin değilim, Andrea," dedi.

Tam bir gariplik çökmüştü ve ne diyeceğimi bilemiyordum. Stu koltuğuna geri dönerken ben pencereden dışarı baktım. O konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Bak, bana ders vererek ve beni babanla tanıştıtararak hayatımı değiştirmeme yardım ediyorsun. Bunu iyiliğinin karşılığı olarak görmeye ne dersin?"

"50,000 pound, Stu. Bu bir iyilikten daha fazlası."

Elini yüzünde gezdirdi ve biraz yorgun göründüğünü fark ettim, sanki çok iyi uyumuyormuş gibiydi. "Bu işi üç yıl önce yapmış olsaydım, şu anda burada bile olmazdım. Muhtemelen Alfie'nin babasının yaptığının aynısını yapıyor, Seyşeller'e gidip paranın tadını çıkarıyor olurdum. Her sabah kalkıp okula gidiyor olmazdım ve sırf bu kurstan mezun olup üç ya da dört yıl daha okuyabilmek için her gece ders çalışarak taşaklarımı parçalıyor olmazdım. Ama ben üç yıl önceki adam değilim. Çok büyüdüm ve artık zamanı geldi. Hayatımın geri kalanını bir tehlikeli işten diğerine geçerek, sürekli hapse girmekten kaçınmaya çalışarak geçirmek istemiyorum. Farklı bir şey istiyorum ve hepsi senin sayende. O yüzden parayı al, Andrea. Bunu hak ediyorsun."

Söylediği şey göğsümün sıkışmasına neden oldu. Birdenbire krediyle ilgili tüm kızgın duygularımı unuttum çünkü onunla ne kadar gurur duyduğumu, eğitime devam etmesinin beni ne kadar mutlu ettiğini zar zor gizleyebildim. Bu onun

istedim. Eğer tahminim doğruysa, hala başka bir

Banka hesabında 150.000 sterlin vardı. şu anda dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi ama o buradaydı ve derse giriyordu.

Uzandım ve elini elime aldım. "Ben Seninle gurur duyuyorum" diye fısıldadım.

İçindeki hava bir anda boşaldı; belli ki bunu söylememi beklemiyordu. Yüz ifadesi beni öpeceğini düşündürdü ama öpmedi. Bunun yerine saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve "Tuhaf gelebilir ama ben de kendimle gurur duyuyorum" dedi.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. " olmalısın. İhtimallere meydan okuyorsun Stuart Cross."

Sesi derinleşti, gözleri dudaklarımda gezindi. "Doğru öğretmen hakkında ne derler bilirsin..."

Bu sırada kolejin içinden öğle yemeğinin bittiğini gösteren zil çaldı. "Kahretsin," diye nefes aldım. "Geç kaldık." Tekrar Stu'ya baktım ve son bir kez elini sıktım. "Haydi, içeri girsek iyi olacak."

Koridorda arkamdan sınıfa doğru yürürken nefesi kulağıma değdi ve fısıldadı: "Para hakkında konuşmamız bitti mi?"

olmadan titredim. "Hiç de bile." Sırıtarak yanımdan geçti. "İşimiz bitti."

"Değiliz," diye fısıldadım. Kendinden emin ifadesi seksiydi ve Aynı zamanda sinir bozucu. Cevap vermedi, sadece döndü ve sınıfa girip her zamanki yerine oturdu.

Öğleden sonraki derse konsantre olmakta zorlandım çünkü bir şeyler farklıydı. Aramızdaki dinamikte bir şeyler değişmişti ve tüm vücudum garip bir şekilde gergindi. Bir sürpriz için heyecanlandığınız ama ne zaman gerçekleşeceğini bilmediğiniz zamanlardaki gibi.

Sıraların arasında bir aşığı bir yukarı yürüyor, sınıfa yeni bir ödevi nasıl tamamlayacaklarını anlatıyordum. Kalemimi elimde tutuyordum ve Stu'nun yanından geçerken düşürdüm. Almak için eğildiğimde bunu çok fazla düşünmedim. Ancak arkamı döndüğümde kışırma baktığını anladım. Ayrıca göz kapaklarını indirmiş, ağzını baştan çıkarıcı bir sırıtışa dönüştürmüştü.

Lanet olsun.

Ders sonrası için planlanmış bir özel ders seansımız vardı ve bana bakışlarından iptal etmek için bir bahane bulmayı düşündüm. Bana öyle bakmayı *gerçekten* bırakması gerekiyordu, çünkü içimde kelebekler uçuşmasına rağmen duygularım hâlâ çok karışık.

Bir yandan, hayattan ne istediğini nihayet bilen farklı bir Stu ile uğraşıyormuşum gibi hissettim. Artık kendini öğrenme şansından mahrum etmiyordu. Aslında, bunu kucaklıyordu. Ama öte yandan, aynı geçmişe ve geçmişe sahip aynı kişiydi. Onunla birlikte olmaya güvenemeyeceğime karar olsam da, özellikle de Alfie'yi düşünmem gerekirken, umutsuzca güvenmek istiyordum. O notta söylediklerine, beni ailesinin bir parçası olarak gördüğüne inanmak istiyordum. *Beni savunacağına.*

Ders bittiğinde kendimi meşgul ettim, öğrenciler dışarı çıkarken Mary ile bir süre sohbet ettim. Stu masasında oturmaya devam etti, önünde bir kitap açılmıştı. *Açlık Oyunları*'nı okuduğunu fark ettiğimde göğsümde bir sıcaklık hissettim. Stu gibi iri yarı, sert, kaslı bir adamın orada oturup YA distopyası okumasında çok sevimli bir şey vardı, ayrıca kendini tamamen hikâyeye kaptırmış görünüyordu. Eskiden kitap okumaktan bahsettiğimde bile sinirlenen bir adamı okuyucuya dönüştürmüş olmam bile başlı başına bir ödül.

Mary'ye veda ettim ve masama doğru yürüdüm. Bir kalem ve biraz kâğıt alıp Stu'nun yanına oturdum. Bir sandalyeyi sürükleyip ona bakacak şekilde yerleştirdiğim sırada başını kaldırıp bana baktı. Yüz ifadesine baktığımda biraz üzgün görüldüğünü fark ettim.

"Sen iyi misin?" Onu incelemek için başımı eğerek sordum.

Hoşnutsuz bir nefes aldı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Evet, neden olmayayım ki?"

"Sadece biraz üzgün görünüyorsun." "Ben iyiyim," diye homurdandı.

Onunla kitap arasında bir bakış attım, sonra sayfayı tararken kitabı kendime doğru çektim. Anlayışım ortaya çıktı. "Az önce yanmış ekmekle ilgili kısmı okudun."

"Evet, yani?" Stu kitabı benden çekip aldı ve masanın kendi tarafına döndü.

"Bundan dolayı üzgün olmanız sorun değil."

Gözlerini devirirken ağzı sertleşti. "Defol git."

"Aman Tanrım, çok üzgünsün. Merak etme Stu. Ben kitaplar için her zaman ağlarım. Bu normal." Kocaman gülümsedim. Onu rahatsız eden bir konu bulmak çok ender rastlanan bir şeydi.

"Andrea, ağlamıyorum."

"Evet ama sen de ağlamıyorsun."

"Çift negatiflerden nefret ediyorum," diye homurdandı ve ben de hafifçe güldüm.

"Teselli olacaksa, o bölümü okuduğumda ben de ağladım. Aslında, hüngür hüngür ağladığımdan oldukça eminim."

Yüz ifadesi . "Senin o yumuşak kalbin yüzünden."

"Konu hikâyeler olduğunda hepimizin kalbi yumuşar. Hadi ama, az önce ağlamamış olsanız bile, *Jude*'u okurken en az bir kez ağlamış olmalısınız. Bu en çirkin ağlama kitabıdır."

Stu kaşlarını kaldırdı. "Çirkin ağlama mı?"

"Bilirsiniz, yüzünüz kıpkırmızı ve lekeli olduğunda, burnunuz aktığında ve çok ağladığınız için kelimenin tam anlamıyla berbat bir halde olduğunuzda."

Stu başını salladı ama şimdi neredeyse gülümsüyordu. "Hiç böyle ağlamamıştım."

"Yalancı."

Neredeyse gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Madem bu konudan bahsediyoruz, sanırım sınıftaki herkese bunu okutmak gibi bir sadistliğin olabilir."

"Ah, demek ağladın," dedim ona takılarak.

Şakacı bir şekilde kaşlarını çatı. "Bana ders veriyor olman gerekmiyor mu? Çünkü daha çok takip ediliyormuşum gibi hissediyorum."

Dilimi tıkırdattım. "Hâlâ sorudan kaçıyorsun. Merak etme. Sorun değil, ne kadar yumuşak başlı olduğunu kimseye söylemem."

Derin bir iç çekti ve bir yanım onu etkilemeyi başardığım için sevindi. "Sana söylemiştim. Lee çoğunu okumama yardım etti, böylece ağlamak istesem bile kardeşimin önünde ağlamayacaktım."

"Dürüst olun, ikiniz de ağladınız," diye devam ettim, hâlâ onu kışkırtıyordum. "Şimdi görebiliyorum. Cross kardeşler kalp ağrısı boyunca birbirlerine sarıldılar."

Stu güldü ve ben de kendimi onun gülümsediğinde gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığına hayranlıkla bakarken buldum. "Evet, aynen öyle. Kucaklaştık ve sonrasında kendimizi teselli etmek için pijamalarımızla dondurma yedik. Mutlu musun?"

"Sen de kanepeye uzanıp piliç filmleri mi izledin?"

Başını salladı, yanağımı kısaca okşarken daha yakına eğildi. Bana dokunduğu yerde tenim karıncalandı. Sesi alçaldı, boğuklaştı. "Evet Andrea, bir piliç filmi izledik."

"Hangisi?"

Stu cevap vermek için ağzını açtı ve bir başlık bulmak için gerçekten derinlere inmesi gerektiğini söyleyebilirim. "Bridget Jones."

"Bridget Jones'u seviyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı, başparmağı yanağımı okşarken ağzından "Seni seviyorum" cümlesi döküldü.

Zaman durdu. Ağzım bir solukta açık kaldı ve kalbim göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi hissetti. Gerçekten onu doğru mu duymuştum?

"Ne?" O kadar sessiz fısıldadım ki duyduğuna şaşırdım.

Başparmağı yanağımdan çeneme doğru kaydı ve çenemi yukarı kaldırarak ona bakmamı sağladı. O anda ela gözlerinde parıldayan altın rengi beneklerin içinde boğulmak istedim. "Beni duyduğunu biliyorum Andrea" derken sesi neredeyse benimki kadar kısıktı.

Dokunuşundan uzaklaştım, masadan öyle bir kalktım ki sandalyem gürültüyle yere düştü. Yanaklarım kızardı ve artık ona bakamıyordum. Kendimi suyun altında yüzüyormuş gibi hissediyordum. Nazik bir şakalaşmadan nasıl bu hale gelmiştik?

Oradan çıkmak zorundaydım çünkü gerçekten nefes alamıyordum. Beni sevemezdi. Güvenli değildi. O sadece ... yapamazdı.

"Ben, şey, bir şeyim olduğunu hatırladım. Gitmem gerekiyor," diye ağzımdan kaçırdım. "Bir şey mi?" Stu kaşlarını çattı, bana bir an bile inanmadı.

Eşyalarımı aceleyle toplarken, "Evet, doğru, bir şey," diye cevap verdim.

"Andrea," diye seslendi Stu arkamdan, ben cehennemden çıkmış yarasa gibi dönüp sınıftan kaçarken.

Yirmi Yedi

Arabama ulaştığımda hiperventilasyon geçiriyordum. Neden bunu söylemek zorundaydı ki? Neden?

Çok güzel vakit geçiriyorduk. Daha önce olan her şeyi unutmaya karar verdiğimizden bahsetmiyorum bile. Ben sadece onun ğretmeni olacaktım, o da benim öğrencim olacaktı. Kendimizi kandırıyor muyduk?

Bu evet demek, Andie.

Neredeyse arabama atlayacaktım, çoktan kaygı ve korku içinde yüzüğümü evirip başlamıştım. Midem allak bullak olmuştu ve ne hissettiğime bir anlam veremiyordum. zgn müydüm? Mutlu muydum? Beni sevmemesi gerekiyordu. Bu planın bir parçası değildi. Daha önce sevilmiştim ve onu kaybetmiştim. Tüm bunları tekrar yaşama fikri bile belli belirsiz midemi bulandırıyor.

Bir anda yüzüğümü neden hâlâ taktığımı anladım. Bu sadece duygusallık değildi.

Acıyı hatırlatan bir şeydi.

Kaybettiğim her şeyin değişmez bir sembolü. Belki de bilinaltımda, acıyı hafızamın n saflarında tutarsam bir olmasına izin vermeyeceğimi düşündüm. Kendimi korumak içindi, sade ve basit.

Yine de . Bir adam beni seviyordu ve . . .

Ve . . .

Ben de onu sevdim.

Bu farkındalık beni eski tip defibrilatrlerden birinin göğsüme şok vermesi gibi çarptı. Kalbim gerçekten . Duygusal acının

Fizikselleşmek için mi? Tek bildiğim daha önce hiç böyle hissetmediğimdi. Yeni, garip ve korkutucuydu.

Üniversitenin kapısı açıldı ve Stu dışarı çıktı, sanki beni arıyormuş gibi sağa sola bakıyordu. Onu gördüğüm an, sınıftan kaçtığım kadar hızlı bir şekilde otoparktan çıktım. Daireme ulaştığımda kapıyı çarparak kapattım ve tüm kilitleri açtım. Stu'nun beni buraya kadar takip ettiği düşüncesiyle kalbim küt küt atıyordu.

Alfie yere oturmuş, bacaklarını kavuşturmuş, küçük bir Buda gibi çayını yudumluyordu. Ne kadar sinirli olduğumu görünce endişeyle kaşlarını çatı.

"Andie, ne oldu?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Koridorda ilerleyerek kendimi yatak odama kapattım. Telefonum çantamda titriyordu ama kim olduğunu anlamak için kontrol etmeme gerek yoktu. Görmezden geldim ve yatağıma uzanıp yüzümü yastıklara gömerek anksiyete krizini atlarmaya çalıştım. Geçmişte bir ya da iki kez yaşamıştım, çoğunlukla Mark'ın ölümünden sonraki aylarda ve aniden onsuz bir hayatın gerçekliğiyle yüzleştiğimde. O benim en iyi arkadaşımdı ve nasıl edebileceğimi bilmiyordum. *Ama devam . Ve başka bir adama aşık olmuştum.*

Kapım nazikçe çalındığında ne kadar zaman bilmiyordum. Alfie'ydi.

"Andie, hiçbir şey olmadığına emin misin? Beni endişelendiriyorsun." "Her şey yolunda, ama sanırım bir kapıyorum. Ben sadece bir süre yatakta kalacağım."

"Oh," diye cevap verdi, sesinde belirsizlik vardı. Devam etmeden önce bir duraksama oldu. "Jamie'yi ziyarete gidiyorum. Go turnuvasına ev sahipliği yapıyor.

Ona yarın dükkânda hazırlıklara yardım edeceğimi söyledim. Senin için bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verdim sessizce.

"Tamam, biraz dinlen," dedi Alfie ve sonra onun daireden çıktığını duydum.

Bir süre sonra ön kapı çalındı. Kimse hemen cevap vermeyince Stu'nun şöyle seslendiğini duydum: "Andrea, beni içeri al. Sadece konuşmak istiyorum."

Gitmesini isterken nabzım hızla atıyordu. Korkunç davrandığımı biliyordum ama henüz onunla yüzleşecek kadar sakinleşmemiştim. Düşüncelerimi formüle etmek ve ne söyleyeceğime karar vermek için bir geceye ihtiyacım vardı.

"Andrea! Lütfen." Büyük bir patlama sesi duydum ve ardından komşularımdan birinin gürültüden şikayet ettiğini duydum. Sanki bir tartışmaya girmişler gibiydi ve inledim. Olaylar daha fazla büyümeden oraya gitmem gerekiyordu. Yataktan kalkarak aceleyle koridora indim ve kapıyı açtım. Stu diğer dairelerden birinde yaşayan bir adamla karşılaştı, elleri yumruk olmuş ve omuzları gerilmiş bir halde ona kendi işine bakmasını söyledi.

Kolundan tuttum ve başka bir şey söyleyemeden onu içeri çektim. Kapıyı kapatırken vücudu benimkinin içine düştü, eli dengemizi sağlamak için belime gitti. Üstüm biraz yukarı kaydı ve elini çıplak tenimde nefesim kesildi. Stu garip bir homurtu çıkardı ve elini çekti ama bu biraz çaba gerektirmiş gibiydi.

"Özür dilerim."

"Hayır, sorun değil. Özür dilemesi gereken kişi benim. Seni orada bırakıp kaçtığıma inanamıyorum. Yaptığım gerçekten korkunç bir şeydi ama sadece panikledim."

Stu yüzünü buruşturdu ve beni bir şekilde rahatlatmak istercesine elini uzattı. Donakaldım ve elini geri çekerek ovuşturdu. "Ben bunu

Seni korkutmak. Bunu söylemek istememiştim. Ağzımdan ."

Başımı salladım ve nasıl cevap vereceğimi bilemeden ona baktım.

Stu başını salladı ve gözlerini bana dikti. "Hayır, ağzımdan kaçtı demek doğru olmaz. Patladı, çünkü Andrea, uzun zamandır senin için böyle hissediyorum. Seni her gördüğümde bunu söylemek istiyorum ama dilimi ısırmak zorunda kalıyorum. Sonunda sana nasıl hissettiğimi söylemem çok doğaldı."

kaçırıp yere odaklandım. "Temiz bir açma konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Daha önce olan her şeyi unutmak istediğini sanıyordum."

"Yaptım ama sana karşı hissettiklerimi unutamıyorum." "Stu, lütfen-"

"Hayır Andrea, dinlemen gerek. Seni seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum, nezaketini, açık kalbini, güzelliğini. Ama bak, ben aptal değilim. Henüz aynı şekilde hissetmediğini biliyorum. Yaptığım şeyden sonra nasıl hissedebilirsin ki? Ama buna değdiğimi görmeni sağlayacağım. *Biz* buna değeriz, aşkım. Bir gün bana bakacaksın ve işte aşık olabileceğim bir adam diye düşüneceksin."

Öne doğru bir adım attı ve yüzümü ellerinin arasına aldı, ardından dudaklarıma hafif, zar zor bir öpücük kondurduktan sonra "Bekle ve gör" diye fısıldadı.

Arkasını dönüp gitti ve ben de tüm vücudum karıncalanarak koridorunda durdum. *Bekleyip görmeme gerek yoktu.* Onun hiçbir şeyi değiştirmesine ihtiyacım yoktu.

Çünkü artık onu seviyordum.

Gerçekler yüzüme bir balyoz gibi çarptı. Onu zaten seviyordum.

Ertesi sabah mutfağa girdiğimde ayağım yerdeki bir şeye takıldı. Orta boy tekerlekli bir bavulun ne işi vardı?

Orada mı? Yeniydi, hala etiketi ve her şeyi üzerindeydi. Alfie pencerenin yanında oturmuş, bir kâğıda bir şeyler çiziyordu.

"Bavul ne için?" diye sorarken çaydanlığı koymaya gittim.

Kuzenim başını kaldırıp cevap verdi: "Jamie ve ben birkaç ay içinde gemi seyahatine çıkacağız. Sokağın aşağısındaki bavul dükkanında indirim olduğunu gördüm, ben de ne olacak ki dedim."

Arkamı döndüm. "Dur bakalım. Tekrar söyle."

Alfie soldan sağa baktı, yanıtı bir soru gibiydi. "Bavul mu aldım?"

"Hayır, o değil. Diğer kısmı."

"Oh, birlikte tatile çıkmaktan mı bahsediyorsun? Evet, eğlenceli olur." "Ama sen seyahat etmiyorsun. Daha önce İngiltere'den hiç ayrılmadın ve uçmaktan nefret ederim."

"Korkularıyla yüzleşmeye karar verdim. Jamie yıllardır beni şu Ege gemi seyahatlerinden birine katılmaya ikna etmeye çalışıyor. Ben de artık elimi taşın altına koymanın zamanı geldi diye düşündüm."

Gülümsememi engellemeye çalıştım. "Bir Ege gezisi mi dediniz? Kulağa çok romantik geliyor."

Alfie kızardı ve o anki duygularıyla bile onun için heyecanlandığımı hissettim. Sonunda gerçekleşiyordu. Kuzenimin en yakın arkadaşına olan aşkını itiraf edeceğine dair yıllardır beslediğim umut gerçekleşiyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece çizmeye devam etti.

Çay hazırlamaya devam ederken, "Ee, ne zaman gidiyorsun?" diye sordum.

İçini çekti. "Birkaç ay daha olmaz. Hâlâ yapılacak bir sürü planlama var."

"Bir gemi seyahati için mi? Neden her şeyi bir seyahat acentesinin halletmesine izin vermiyorsunuz?"

"Seyahat acentesi kullanmıyoruz. Seyahatimizi ihtiyaçlarımıza özel olarak cevap verecek şekilde tasarlıyoruz."

"Kulağa hoş geliyor."

"Uh huh. Bugün turnuvaya geliyor musun?" Alfie çok bariz bir konu değişikliği yaparak sordu.

Omuz silktim. "Bilemiyorum. Bu tür şeyler saatlerce sürüyor ve cumartesi günümü geçirmek için çok daha heyecan verici yollar bulabilirim."

"Ödülün ne olduğunu duyunca bunu söylemeyeceksin." "Neymiş o?"

"Özel olarak el yapımı bir Go tahtası var, ama aynı zamanda imzalı kitaplardan oluşan bir koleksiyon da var, bunlardan biri de *Jude the Obscure*'un ilk baskı kopyası."

Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin? Bu bin sterlinden fazla eder."

"Ve tüm zamanların en sevdiğin kitabı, bu yüzden seni yarışmaya katılman için kaydettirdim." Alfie sırıttı.

". "

"Kesinlikle yaptım. Ayrıca, son zamanlarda tek yaptığın üzölmek ve çalışmak. Evden uzak bir güne ihtiyacın var."

Omuz silktim, çünkü bir bakıma haklıydı. Üzölüyordum. Ve dışarıya nadiren çıkan Alfie gibi bir adam evden çıkmanız gerektiğini söylediğinde, dinlemeniz gerektiğini bilirsiniz. Sorun neydi? Hâlâ Stu'nun dünkü açıklamasının etkisindeydim ve bu durumla nasıl başa çıkacağıma karar vermeye çalışıyordum.

"Kazanma şansım olmadığının farkındasınız değil mi? Bu tür yarışmalarda yarışan insanların yarısı *A Beautiful Mind*'in kendi versiyonlarında da rol almış olabilir."

"Asla bilemezsin," dedi Alfie. "Şans bugün senden yana olabilir. Ve bu kitabı hak eden biri varsa o da sensin."

İşte böyle bir saat sonra Alfie ile birlikte *Novel Ideas*'a doğru yürüyordum. Dükkânın içinde, turnuva masalarını yerleştirmek için birkaç raf taşınmıştı. Jamie son dakika ayarlamalarıyla ilgilenirken içerisi yarışmacılar ve seyircilerle doluydu.

Alfie, Jamie'ye yardım etmek için yanıma gelmeden önce omzumu sıvazlayarak, "Bacağını kır," dedi. Ben de gidip oturdum ve herkesin kendi arasında hararetli bir şekilde sohbet etmesini izledim. Bu tür etkinlikler çok azdı, bu yüzden oyunun meraklıları için bu gerçekten özel bir durumdu. Havadaki beklenti duygusu aslında kendi sorunlarımı aklımdan çıkarmama yardımcı oldu. Ta ki kapı açılana ve tüm bu sorunların kaynağı içeri girene kadar.

Jamie Stu'yu görür görmez ona el salladı. Onu davet etmesi mantıklıydı. Stu'nun Go için doğal bir parıltısı vardı. Ayrıca Jamie aramızda neler geçtiğini bilmiyordu, tabii Alfie ona anlatmaya karar vermediyse. O ikisinin kapalı kapılar ardında ne tür şeyler konuştuğunu asla tam olarak bilemezdim.

Stu ayağa kalktı ve Jamie ile sohbet etti. Hatta onun Alfie ile geçici bir konuşma başlattığını bile gördüm ve kuzenim beklediğim gibi onu görmezden gelmiyordu. Aslında son derece kibar ve sosyal davranıyordu. Bu çok garipti. Bir kez olsun ikimiz arasında sosyal açıdan beceriksiz olan bendim, dükkanın köşesinde saklanıyor ve gizlice sevdiğim adamın beni fark etmemesini umuyordum.

Stu dikkatimi çektiğini hissetmiş gibi döndü ve bakışları üzerime dikildi. Yutkundum ve başımı salladım. Bunu yanıma gelmesi için bir davet olarak algılamış gibiydi ve bir süre sonra benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Sanırım yarışmak için buradasınız," dedim ellerimi kucağında kavuşturarak. Ona dokunmak için garip bir dürtü duyuyordum, sanki derimin altında gıdıklanma hissi vardı. Nedense dokunmamak doğal gelmiyordu. Avuç içlerim harcanmamış dokunma enerjisiyle adeta köpürüyordu.

Stu elini saçlarında gezdirdi ve ben onun bugün ne kadar seksi görüldüğüne takılmamaya çalıştım. Tanrım, kimi kandırıyordum? O her zaman seksi görünürdü. "Evet, Jamie kolumu büktü. Ya sen?"

"Alfie. Yine de en azından senin kazanma şansın var."

Stu'nun dikkati gözlerimden dudaklarıma ve tekrar yukarıya doğru kayarken yüz ifadesi ısındı. "Seni çalarken hiç görmedim, o yüzden bilemem."

"Oh, göreceksin. İlk turda eleneceğim." Onun yanında geçirdiğim süre uzadıkça boğazım kurumaya başladı. Ne yapacaktım ki? Bir köpek yavrusunu reddediyormuşum gibi hissediyordum, özellikle de bana hak etmediğim bir istek ve şefkatle bakarken.

Yol açabileceği ıstırabı bilmeme rağmen yeniden sevebilir miydim? Tüm kalbimle sevdiğim bir adamı kaybetmenin katıksız acısını hissettikten sonra, kendimi tekrar o duruma sokmak aptalca geliyordu. Yine savunmasız olacaktım, her gün onu her an elimden alabilecek olasılıklarla dolu bir mayın tarlası olacaktı.

Ama zaten hayat da böyle değil miydi? Herhangi birimiz zamanımızın her an kısalabileceğini görebilirdik. Ve kalbimin derinliklerinde Stu'yla asla birlikte olamama, ona nasıl hissettiğimi asla söyleyememe fikri de bir o kadar korkutucuydu.

Birbirimize baktık, bir an kilitlendik. Tenim çok sıcak, giysilerim çok dar geldi ve birden kucağına tırmanmak, onu sarmak istedim.

Kollarımı ona doladım ve ikimizin de nefesi kesilene kadar onu öptüm. Dürtü yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Stu'nun ifadesi kızarmıştı.

"Andrea . . ."

"Pekâlâ millet, birkaç şey söylemek istiyorum," dedi Jamie'nin sesi, elinde mikrofonla odanın başında dururken. Dikkatim dağıldığı için rahatlamıştım. "Öncelikle bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bu etkinlik aylar süren bir planlamanın sonucu ve sizin de katılmanızdan onur duyuyorum."

Jamie konuşurken bile Stu beni incelemeye devam ediyordu. huzursuz bacak sendromu vakası. Ben de kıpırdanmadan duramıyordum. Stu bir Elini dizime koydu, fısıldamak için eğildiğinde sesi kısıldı, "Gergin misin?"

"Evet," diye cevap verdim ama maç için gergin değildim. Gergindim çünkü onsuz olamayacağımı biliyordum. Ve ona nasıl hissettiğimi söylemem gerektiğini biliyordum. Onu sevmediğimi düşünmesi vücudumdaki her organın ağrmasına neden oluyordu. Adam inanılmazdı. Sadık, düşünceli, zeki ve son derece güzeldi ve hayatında kaç kişinin ona onu sevdiğini söylediğini merak ediyordum. Ailesinin onu sevdiğini bildiğinden hiç şüphem yoktu, çünkü onlar inanılmazdı. Ama bunu ona söyleyen başka biri var mıydı? O kişi ben olmak istedim.

"İyi olacaksın. Bu sadece biraz eğlence, değil mi?"

Başımı salladım ve başparmağı kalçalarımın arasında karıncalanmalar yaratarak ileri geri hareket ettiğinde keskin bir nefes aldım. Fiziksel olarak birlikte olduğumuzdan beri sanki sonsuza kadar birlikte olmuşuz gibi geliyordu ve şimdi hormonlar ve ihtiyaçlarla dolu fokurdayan bir torbaydım.

"Evet," diye idare ettim, "sadece biraz eğlence."

"Ev işlerini hallettiğimize göre artık hepiniz yerlerinize geçebilirsiniz." Jamie sözlerini bitirdi ama ben tek bir kelime bile duymamıştım.

Stu.

Ayağa kalktım ve anında onun dokunuşunun yasını tuttum. Stu da benimle birlikte ayağa kalktı, saçlarımı omuzlarımdan üzerinden alırken bakışları benimkilere dikildi, sonra eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Bu, dün bana verdiği öpücük gibi bir öpücük değildi. Hayır, bu sefer çok daha fazla baskı vardı. Tuhaf bir şaşkınlık sesi çıkardım ve o da sırtarak tekrar ayağa kalktı. Bluzumun eteğini parmakladı, gözleri V şeklindeki yakadaydı. "Bu güzel bir üst. İyi şanslar," dedi ve yanımdan geçerek yerine oturdu.

Nefes al, Andie, nefes al.

Sonunda sakinleşmeyi başardığımda, ilk rakibimin karşısına oturdum, sarı gömlekle kıvrırcık saçlı bir kadın. Şansıma, oyundan hemen elenmedim. Hatta öğle yemeğine kadar dayanabildim. Jamie bir sandalyenin üzerinde durmuş, skorları beyaz tahtaya yazıyordu. Stu'nun neredeyse lider olduğunu görünce şaşırmadım. Önünde sadece iki oyuncu daha vardı. Sırada kiminle oynayacağımı kontrol ettiğimde kalbim duracak gibi oldu.

Stu bana arkamdan yaklaşarak, "Görünüşe göre birbirimizle karşı karşıya geliyoruz," dedi. Bana dokunmamasına rağmen sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Evet, öyle görünüyor," diye nefes aldım. Kesinlikle kaybedecektim. "Yemeğe geliyor musun?" diye sordu umutla.

Herkes bir şeyler atıştırmak için yandaki kafeye çekilmişti. Jamie, kitapçıda yemek servisi olmadığı için orada yemek yiyebilmemiz için işletmeciyi bir anlaşma yapmıştı. Alfie'nin favorisiydi, bütün yakışıklı İsveçlilerin çalıştığı yerd. Varlıklarını *rahatlatıcı* bulduğunu iddia ettiği kişiler. Acaba düzenli olarak kafein alırken uzun boylu, yakışıklı, sarışın erkeklere bakmaktan mı hoşlanıyordu?

"Evet, geliyorum," dedim ve Stu'nun yüz ifadesi kızardı. Geldiğimiz nokta bu muydu? Birbirimize o kadar açtık ki en belirsiz imalar bile bizi tahrik ediyordu. Bana bakışlarından kesinlikle tahrik olduğumu hissediyordum. Daha fazla dayanamayarak döndüm ve dışarı çıktım.

Jamie ve Alfie'ye önce bir sandviç ve bir fincan kahve alıp pencerenin yanındaki masaya oturdum. Bir dakika sonra yanımdaki sandalye hareket etti ve Stu oturdu. Daha bir şey söylememiş olmasına rağmen yüzüm kızarmaya başlamıştı.

"Andie, iyi misin?" Alfie sordu. "Biraz kızarmış görünüyorsun. Bir şeye yakalanmadığına emin misin? Dün akşam kendini iyi hissetmiyordun."

"Ben iyiyim. Sadece burası sıcak."

Stu'nun eli omzuma geldi, bakışları endişeliydi. "Biraz buzlu su ister misin?"

Dudağımı ısırdım. "Evet, tabii."

O masadan kalkar kalkmaz hem kuzenim hem de Jamie ilgiyle bana baktılar. Onlara kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Hoş bir adam," dedi Jamie dikkatle.

Alay ettim. "Daha önce hiç kimsenin Stu Cross'u 'hoş bir adam' olarak tanımladığını sanmıyorum."

"Öyle olmalılar çünkü o öyle. Ve açıkça sana aşık."

Stu'nun servis tezgâhının yanında durduğu yere baktım ve onun duyamayacağından emin oldum. "Kapa çeneni."

"Sadece söylüyorum. Bu oldukça açık."

"Onu affetmelisin," dedi Alfie. "O senin kendini inandırdığın gibi kötü biri değil."

"gerekiyorsa onu çoktan affettim. Artık arkadaşız." Bu kez alay etme sırası Alfie'deydi. "Oh, diğerini çek."

Onunla gerçekten tartışamazdım çünkü haklıydı. Stu ile sadece arkadaş olabileceğimizi düşünüyorsam kendimi kandırıyordum. Sınıfıma adım attığı ilk andan beri beni etkilemişti. Masaya geri döndüğünü görünce hemen konuyu değiştirdim.

"Alfie bana ikinizin Ege'de bir gemi seyahatine söyledi. Fantezi."

İkisi bakiştılar ve yanılmıyorsam Jamie bunu yeni öğrenmiş gibi görünüyordu. Belki de sadece hayal görüyordum. Sonunda cevap verdi: "Evet, doğru. Küçük şemsiyelerle gösterişli kokteyller içeceğiz ve bulabildiğimiz tüm emeklilerle arkadaş olurken Akdeniz güneşinin tadını çıkaracağız. Çok iyi vakit geçireceğiz."

Yanımdaki koltuğuna yeni oturmuş olan Stu pek ikna olmuş görünmüyordu. Yine de yorum yapmadı ve ben de su için ona sessizce teşekkür ettim.

"Alfie'yi yurtdışına gitmeye ikna edebilen tek kişi olduğun için seni alkışlıyorum."

"Bir şeyi kafama koyduğumda kararlı olduğumu biliyorsun." Jamie sırtarak Alfie'ye gizemli bir bakış daha attı. Cidden, bu ikisinin arasında neler oluyordu? Nedense içimde bilmek istemediğim bir his vardı.

Kitapçıya döndüğümde, bunun o an olduğunu biliyordum. Stu'ya karşı kaybedecek ve turnuvadan atılacaktım. Onun karşısındaki yerime oturdum ve ellerimi birbirine kenetledim. Ödül paketi dükkânın diğer ucundaki rafta duruyordu ve ben de ona bakıyordum. Elveda *Jude the Obscure*'un ilk baskısı, imzalı kopyası. Sen başından beri anlık, yüce, idealist bir hayaldin.

Stu nereye baktığımı fark etmiş olmalı ki, "İstersen oyunu Kazanmak umurumda değil."

Başımı salladım. "Hayır, bunu yapma. Eğer kaybedersem, bunun olması gerekiyor. Hile yapmak istemiyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Tamam o zaman."

Jamie işlemlerin başlamasını istedi ve oyun başladı. Bir ara Stu ayaklarını benimkilere doladı, dizleri kalçalarımı kavradı. Beklediğim kadar kötü gitmiyordum. Aslında onu yeniyordum ve bana karşı hiç de yumuşak davranmadığını söyleyebilirdim. Gerçekten de öndeydim.

Bacakları benimkilerin etrafında kilitlendiğinde karnım titredi, odadaki başka kimse göremese de pozisyon samimiydi. "Bunu dikkatimi dağıtmaya çalışmak için yapıyorsan, işe yaramayacak," dedim, tahtayı düşünürken dudağımı ısırdım.

Stu'nun bakışları harekete odaklandı. "Şimdi neden senin dikkatini dağıtmak isteyeyim ki? Zaten oyunu atmayı teklif ettim."

Ona utangaç bir bakış attım ve bir çakıl taşı aldım. Ben siyahtım, Stu ise beyaz. Stu beni incelerken başını eğdi. "Çok güzelsin."

İltifat karşısında pembeleştiğime emindim ve baş döndürücü bakışlarından kaçınmaya çalıştım. "Ne?" diye devam ettiğinde gülümsediğini anlayabiliyordum. Yanıt yok."

Nefesimi içime çektim. "Teşekkür ederim."

Dizlerini içeri iterek kalçalarımı daha sıkı tuttu. "Böylesi daha iyi." "Maça odaklanman gerekmiyor mu?" Öfkelendim, çünkü onun beni ediyordu. Bir Go'nun ortasında seks yapmak istedim. Turnuva. Tuhaf.

"Belki de bu yüzden odaklanamıyorum. Çok güzelsin."

Gözlerimi devirdim ama her saniye daha da kızardığımı hissediyordum. Stu masanın üzerinden daha yakına eğildi. "Ve böyle kızardığında çok seksi oluyorsun," diye devam etti. "Seni ısrasım geliyor."

"Kapa çeneni."

"Ama seni ısırمامdan hoşlanıyorsun."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Bu ne burada ne de orada." "Beni ısırmandan ben de hoşlanıyorum."

"Stu," diye fısıldadım, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındım.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Ne dedin? Bir gün aşkım, seni tekrar öpmeme izin vereceksin. Her yerini."

"Aman Tanrım," dedim gergin bir kahkaha atarak. "Durman gerek."

Dirseklerini masaya dayarken bakışları şefkatliydi. "Elimde değil. Seni seviyorum."

Nefesim kesildi. Beynim allak bullak oldu ve söyleyecek tek bir şey bile bulamadım. Üstelik kalbim de çarpmaya başlamıştı. Stu sonunda başından beri istediğim gibi oyuna odaklandı. Benimle flört etmeye, beni sevdiğini söylemeye devam ederse, oturduğum yerde bir çileğe dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Bir gün aşkım, seni tekrar öpmeme izin vereceksin. Her yerde.

Beni seviyordu. Beni gerçekten seviyordu ve rahatsızlığıma ve utancıma rağmen, Stu Cross beni sevdiği için dünyanın en şanslı kadınlarından biri olduğumu şüphesiz biliyordum.

Söylemeye gerek yok, tüm bu konuşma beni oyundan düşürdü, çünkü sonraki yirmi dakika boyunca kolayca üstünlüğü ele geçirdi ve ben kaybettim. Turnuva dışı kaldım. Çünkü o bana yakinken doğru düşünemiyor gibiydim.

Kalan yarışmacıları izlemek için gidip Alfie'nin yanına oturdum. Stu yarışmada kaldıkça heyecanım artıyordu, ta ki sonunda sadece Game of Thrones tişörtü giyen kıvıll saçlı bir adam ve o kalana kadar.

Stu'nun varlığı çoğu kişinin kafasını karıştırmış gibiydi, çünkü daha önce hiçbirinin ona benzeyen bir Go oyuncusu gördüğünü sanmıyorum. Uzun boylu, esmer ve göz kamaştırıcı, dalgalı kahverengi saçlı, zahmetsizce kaslı ve dünyanın dört bir yanındaki kadınları iç çektirecek kadar baştan çıkarıcı bir gülümseme.

Finali izlerken yüreğim geldi. Stu hesaba katılması gereken bir güçtü, sadece bir süredir oynuyor olmasına rağmen doğuştan yetenekliydi.

"O inanılmaz," dedi Alfie. "Daha önce hiç böyle şey görmemiştim."

"Biliyorum," diye nefes aldım. Stu inanılmazdı. Ve ben ona o kadar aşıktım ki bu beni korkutuyordu. Rakibi bir süreliğine öne geçti ama kısa süre sonra Stu tekrar üstünlüğü ele geçirdi ve sonunda oyunu kazandı. Jamie onu kazanan ilan ettiğinde gereğinden yüksek sesle tezahürat yaptım ve o da memnun bir şekilde bana sırtıttı. Kendisine ödülü takdim edildi ve ardından hem yarışmacılar hem de seyirciler onu tebrik etmek için toplandı.

"Yarışmayı kazandığın için gidip sevgiline kocaman bir öpücük vermeyecek misin?" Jamie nazlı nazlı sordu, ben de ona bir bakış attım. Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece dostça bir öneri."

"Evet, ben hiçbir zaman herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunan biri olmadım," diye cevap verdim.

"Böyle görünen bir adamla, tüm kadınlar PDA'ları sever. Diğer kadınlardan uzak durmak için başka bir sebep olmasa bile." Kendi şakasıyla oldukça eğlenerek kıkırdadı.

Ona başımı salladım ve Stu'ya yaklaştım. Beni görür görmez yüz ifadesi ısındı. Utangaç bir "Tebrikler" mırıldandım ve beni sıkıca kucakladığında nefesim kesildi. "Kutlamama yardım etmek ister misin?" diye sorarken dudakları kulağıma değdi.

Soru cinsel imalar taşıyordu ve karnıma bir arzu dalgası yayıldı. Biraz geri çekildim, ona bakamıyordum.

cevap verdi,

"Ben, um, ah ..."

Stu usulca kıkırdadı ve sonra dudaklarımın kenarını öptü. Yanağımı mı hedeflemişti de ıskalamıştı, yoksa kasıtlı mıydı, anlayamadım.

"Ben gidip bir şişe şarap açacağım," diye duyurdu Jamie, herkes evine gittiğinde. Hâlâ ortalıkta dolaşan birkaç kişi vardı sadece.

"İyi fikir," dedim, biraz alkole ihtiyacım vardı. Şimdi.

Bir saat sonra kendimi Stu, Jamie, Alfie ve neredeyse finale kalan diğer üç oyuncuyla birlikte bir masanın etrafında otururken buldum. Bir ara Jamie dükkânın üstündeki dairesine çıkıp birkaç şişe daha şarap aldı. Çakırkeyiftim, yüzüm kızarmıştı ve genel olarak sohbetin ve arkadaşılığın tadını çıkarıyordum. Bunun alkolden mi yoksa Stu'nun bana dokunmak için sürekli yeni, ince yollar bulmasından mı kaynaklandığını bilemiyordum.

Kolu benimkine dayanmıştı, teni sıcacıktı. Bir dakikalığına gözlerimi kapattım, onun verdiği hissin tadını çıkarıyordum.

"Yorgun musun?" diye sordu kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle. Gerçi hiçbiri dinlemiyordu. Hepsi çok sarhoştı ve gürültülü sohbetlerine dalmışlardı.

"Birazcık."

"Seni eve bırakmamı ister misin?" Nefesi kulağıma çarptı ve titredim. Stu hayal kırıklığına çok benzeyen bir ses çıkardı. Ona baktığımda gözleri adeta parlıyordu.

"Evet."

Sözcük ağzımdan çıkar çıkmaz yerimden kalkmama yardım etti ve diğerlerine iyi geceler diledik. Jamie'nin bilmiş gülümsemesinin belli belirsiz farkındaydım.

Stu kolunu benimkinden geçirip beni dışarı çıkarırken.

"Bekle, eşyalarımı unuttum..." Stu ceketimin ve çantamın asılı olduğu diğer kolunu kaldırdığında dükkâna geri dönmek için çabaladım.

"Ah, her şeyi düşünüyorsun," dedim yüzümde kocaman aptal bir sırıtışla. Yüzündeki sevgi dolu ifade midemin bulanmasına neden oldu.

"Öyle mi?"

"Mm-hmm." Ona baktım. "Sen bizim yarımız kadar bile sarhoş değilsin, değil mi?"

Stu başını salladı. "Şarap içmeyi pek sevmem."

"Hayır, hatırlıyorum. Sen daha çok bira ve viski seven bir adamsın."

Sessizce kıkırdadı ve alnımı okşadı. "Bu doğru. İyi hafıza."

"Seninle ilgili şeyleri hep hatırlıyorum," diye mırıldandım, tam o kolunu indirip belime dolamadan önce, ben de ona sarıldım. Vücudunun sıcaklığı lezzetliydi, özellikle de dışarısı karanlık ve hava soğuk olduğu için. Daireme vardığımızda neredeyse üzgündüm çünkü beni bıraktı ve çantamdan anahtarlarımı çıkardı.

"Teşekkürler, bu gece harika vakit geçirdim," dedim ve onları kilide sokup kapıyı iterek açtım. Döndüm ve kapı aralığında durup ona baktım. "Yarışmaya karar verdiğim için memnunum. Eğlenceliydi."

"Evet, ben de. Kendine biçtiğinden çok daha iyi bir oyuncuydun."

Omuz silktim. "Senin kadar iyi değil, seni büyük kazanan." Yüzümü buruşturdum ve elimi yüzüme vurdum. "Aman Tanrım, gerçekten sarhoş oldum. Yatağa gitmeliyim."

Stu'nun bakışları ateşliydi ve bir an için beni öpeceğini sandım ama uzaklaşmadan önce sadece elini kolumda gezdirdi. "Biraz uyu, hayatım. Pazartesi günü sınıfta görüşürüz."

Sıkıca yutkundum. "Evet, pazartesi görüşürüz."

Bir saniye sonra gitmişti ve ben de mutfğa gidip çantamı tezgâhın üzerine bıraktım ve bir bardak su aldım. Bir tabureye oturdum ve asık suratla odaya baktım, ne kadar çakırkeyif olsam da ona gerçek hislerimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadığım için hayal kırıklığına uğramıştım. Telefonum bir mesajla çaldı ve muhtemelen Alfie'nin eve sağ salim vardığımdan emin olmak için kontrol ettiğini biliyordum. Çantamı kucağıma çektim, telefonumu ararken elim yabancı bir şeye değdi. Daha yakından incelediğimde bunun bir kitap olduğunu fark ettim, ama sıradan bir kitap değildi.

Ne oluyor be?

Jude the Obscure'un ilk baskı nüshasını çektim ve içimde bir duygu kabardı. Stu. Ben bakmıyorken oraya koymuş olmalıydı. Başlık sayfasında Thomas Hardy'nin imzasını bulmak için açtığımda gözlerim sulanmaya başladı. Parmaklarım yazının üzerinde saygıyla gezindi. Bunu yaparken kucağıma başka bir şey düştü. Aslında iki şey: bir not ve beyaz altın bir zincir. Okumak için notu açtım.

Andrea,

*Tüm hikayeler üzücü bitmez. Bize bir şans verin. Bekliyor
olacağım. Stu.*

Not: Eğer yüzüğü çıkarmaya karar verirsiniz, bu onu güvende tutacaktır.

Narin mücevher parçasını elime aldığımda gözlerimdeki yaşlar dolu dolu oldu. Tepedeki abajurun ışığı altında parlıyordu. Çok güzeldi. Dikkatim yüzüğüme yöneldiğinde nabzım hızlandı. Fazla düşünmeden parmağımdan kaydırdım ve zincire taktım. Sonra boynuma taktım ve bir şekilde doğru olduğunu hissettim. Hâlâ benimleydi, çünkü Mark da her zaman benimle . Ama artık onun varlığının bir engel olmasına ihtiyacım yoktu. İhtiyacım yoktu.

Kalbimi korumak için buna ihtiyacım vardı, çünkü kalbime sevmesi için başka bir ruh verilmişti. Güvende *olmak* için.

Mark'ın yüzüğü yeni bir yuva bulmuştu ve içimi minnettarlık doldurdu çünkü Stu'nun nazik jesti, hediyesi bana ilerleme cesareti vermişti.

Hayatım bitmemişti.

Belki de daha yeni başlamıştı.

Tabureden inerken tereddüt etmedim, anahtarlarımı aldım ve kapıya yöneldim. Stu'nun arabası hâlâ Jamie'nin dükkânının önünde duruyordu, yani çok uzağa gitmiş olamazdı. Dışarı çıkıp sokağa koştum, onu ararken kalbim küt küt atıyordu. Neredeyse üç ev aşağı inmiştim ki durdum.

Daireme geri dönüp dönmemeyi tartışıyormuş gibi kaldırımın kenarında durdu.

Sonra yukarı baktı.

Gözleri üzerimde gezindi ama zinciri taktığımı görmesi uzun sürmedi. Yüz ifadesi bir anda belirsizlikten neşeye ve ateşli bir sahiplenmeye dönüştü. Gülümsemeye başlamıştı ki aniden üzerine atıldım, kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doladım. Yüzünü kavrayıp ağzını kendime çektiğimde ellerim titredi ve onu içimdeki her şeyle öptüm.

Öpüşürken inledi, dillerimiz çarpışırken beni sıkıca tuttu. "Seni seviyorum" diye fısıldayacak kadar uzun süre ayrıldım.

Sonra ağzım yine onun üzerindeydi, öpüyor, ısıyor, ısıırıyordu. Stu nefesini tutmaya çalışırken zevk ve hayal kırıklığı dolu alçak bir ses çıkardı. "Bekle, Andrea. Az önce ne dedin sen?"

"Seni sevdiğimi söyledim. Sen beni sevdiğin sürece ben de seni sevdim. Belki daha fazla."

Bunun üzerine bir eliyle çenemi kavradı ve ağzımı sıcak, yakıcı bir öpücükle kendine doğru çekti. "Tekrar söyle," diye hırladı.

"Seni
seviyorum."

"Tekrar."

"Seni seviyorum."

Elleri arkamı kavradı, yüz ifadesi seksi bir vaatle doluydu. "Ben de seni seviyorum Andrea. Hem de çok."

Ondan sonra her şey hızlandı. Ne olduğunu anlamadan beni daireme, yatak odama götürdü ve tüm kıyafetlerimi çıkardı. Yüzü bacaklarımla arasındaydı. Boşaldığımda yatağın üzerinde doğruldum ve nefes nefese kaldım. Stüvücuduma tırmandı. O da çıplaktı ama bu hale nasıl geldiğini bir türlü hatırlayamıyordum. Gerçi boynunda ve omuzlarında benim yapmış olmam gereken çizikler ve ısırık izleri vardı.

Bunun için şarabı bile suçlayamazdım, çünkü duygularımın gücü tüm sarhoşluğu alıp götürmüş, geriye taş gibi bir ayıklıktan başka bir şey bırakmamıştı.

İçime doğru itti ve omzunu tekrar ısırmadan önce haykırdım. Stü'da vahşi tarafımı ortaya çıkaran bir şeyler vardı. Hareket etmeye başladığında inledim, ne kadar yüksek sesle konuştuğuma engel olamıyordum. Duygular ve çılgınca fısıldaşmalardan başka bir şey yapmıyorduk.

"Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

"Beni bir daha asla terk etme."

"Bırakmayacağım."

"Söz ver bana."

"Söz veriyorum."

"Kitabı seviyorum."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Stu geri çekilirken boynumu kavradı ve sonra içime derinlemesine girdi. Beni zevkin baş döndürücü doruklarına çıkarırken gözlerim kapandı, vücudumu hafif bir ter tabakası kapladı. İkimiz de birbirimize o kadar açtık ki korunmayı unutmuştuk. İkimiz de aynı anda farkına varmış gibiydik ama ben sadece yanağını okşadım ve ona durmamasını söyledim. Ona güveniyordum. Tamamen. Zımmen. Her şeye rağmen.

O notta yazdıkları doğrudu. Artık ben onun ailesiydim, o da benim. Bunu iliklerime kadar hissettim. Aşkımız, birbirimizi korumak için dünyanın öbür ucuna bile gidebileceğimiz anlamına geliyordu. Her birimizin listesi bir kişi artmıştı.

Ve bazen en küçük sayı dünyanın en büyüğü olabilir.

Yirmi Sekiz

Mektup bütün gün cebimi yakıp durmuştu. Ders biter bitmez Stu'nun oturduğu yere doğru yürüdüm ve mektubu masasının üzerine bıraktım. Mektuptan bana ve sonra tekrar mektuba bakarken nabzım hızlandı.

"Bu ne aşkım?"

Zaten biliyordum. Tepkisi için gergindim. Mutlu olmasını ve önündeki görevden korkmamasını istiyordum.

Stu ve ben neredeyse üç aydır görüşüyorduk. Tabii ki gizlice. Teknik olarak öğrencilerimden biriyle romantik bir ilişki yürütmenin etik olmadığını biliyordum ama ikimiz de yetişkindik. Benim işime ve Stu'nun derslerine engel olmadığı sürece yanlış bir şey görmüyordum.

Ayrıca, kursun bitmesine sadece bir ay kalmıştı. sonra artık benim öğrencim olmayacaktı. Onu her gün görmeyi özleyecektim. Birkaç hafta önce üniversite derslerinde ona yardım etmeye başlamıştım.

Başvuru. King's Üniversitesi'nde Matematik lisans programına başvurdu. Babam o bölümde çalıştığı için Stu'nun kabul edildiğini daha dün bana bildirdi. Stu üniversiteye başvurmuştu, bu da kabul mektubunun buraya gönderildiği anlamına geliyordu. Ve bu yüzden elimdeydi.

Kabul edilmesi sınıfımdaki son notlarına bağlıydı ama sınavlarında başarılı olacağından emindim. Disleksisine rağmen okuma ve yazması hızla geliyordu. Gerçekten çabalıyordu ve bu beni onun bunu gerçekten istediğine inandırdı.

"Üniversite başvurunla ilgili bir mektup. Aç bakalım," diye cevap verdim, heyecanımı zar zor gizleyebiliyordum.

Stu sırtarak başını salladı, mektubu yırtıp açarken yüzünde sıcak bir ifade vardı. Belli ki benim hevesim onu eğlendirmişti. Bazı günler onun diploma için çalışmasının benim için onun için olduğundan daha fazla şey ifade edip etmediğini merak ediyordum. Kişisel ilişkimiz bir yana, bir öğretmen olarak öğrencilerimden birinin başarılı olduğunu görmekten daha ödüllendirici bir şey olamazdı.

Mektubu açtı ve içindekileri gözden geçirdi. Yüz ifadesinin değiştiğini, kaşlarının hayal kırıklığı gibi görünen bir ifadeyle birbirine yaklaştığını görünce kaşlarımı çattım.

Ne oluyor be?

Stu mektubu bir kenara kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sanırım bu dünyanın sonu değil," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Bana ciddi bir bakış fırlattı. "Ben giremedim. Belki gelecek yıl tekrar deneyebilirim."

Kafam tamamen karışmıştı, mektuba uzandım ama ben mektubu alamadan o mektubu elimden aldı. Ona baktım. Yüzü kocaman bir sırıtışa dönüştü ve işte o zaman oyuna getirildiğimi anladım.

"Seni piç!"

Ayağa kalktı ve beni kucakladı. "Meraklı olduğun için hak ettin. Sana içeri girip girmediğimi babana sorma demiştim ama kendini tutamadın."

Yüzümü göğsüne bastırdım. "Özür dilerim. Ama beklemeye dayanamadım."

Kıkırdadı ve bana bakmak için geri çekilmeden önce saçlarımı sevgiyle okşadı. "Biliyorum ve bu çok sevimli."

"Stu."

"Evet, Andrea?"

"Üniversiteye gidiyorsun."

"Biliyorum, aşkım."

Sırıttım. "Ve sen bunun *Good Will Hunting* olmadığını söylemiştin." Şimdi gözlerini devirdi ama hâlâ gülümsüyordu.

"Defol git."

Güldüm ve eşyalarımı almak için geri çekildim. Sonra elimi onun elinin içine soktum ve onu sınıftan dışarı sürükledim. "Kardeşlerinin hepsi muhtemelen restoranda olacak, değil mi?"

"Muhtemelen."

"O zaman gidip onlara iyi haberi verelim."

"Andrea, onlar senin kadar heyecanlanmayacaklar. Onlar-"

Döndüm ve bir parmağımı dudaklarına götürdüm. "Bir gün için bu kadar kendini küçümseme yeter. Lee'ye gidiyoruz."

Yani belli ki gizli bir amacım vardı. Stu'nun kursa kabul edildiğini öğrenir öğrenmez Lee'yi aradım ve kutlamak için bir son dakika partisi hazırladık. Herkes ona sürpriz yapmak için restoranda bekliyordu ve benim de heyecandan başım dönüyordu.

Lee'nin evine vardığımızda Stu arabasından indi ve kapımı açmak için yanıma geldi. Elini tuttum ve birlikte içeri girdik. Kapıdan içeri adımımızı atar atmaz herkes tezahürat yapıyor ve "Tebrikler" diye bağırıyordu. Stu başını iki yana sallayıp bana bakarken yüzümde güller açıyordu.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce "Tamamen abartılı," diye mırıldandı. "Ama teşekkür ederim."

"Bir değil. Hepimiz seninle gurur duyuyoruz."

Annem ve babam da dâhil olmak üzere tüm ailemiz buradaydı. Babam ve Stu son birkaç aydır oldukça yakın bir dostluk geliştirmişlerdi ve şaşırtıcı bir şekilde hem hem de ebeveynlerim üzerinde ay hakkında benim yeni

ilişki. Öğrenci-öğretmen olayından hiç bahsetmediler ve ben de bunun muhtemelen yeniden aşkı bulduğum için rahatlamış olmalarından kaynaklandığını düşündüm.

Lee geldi ve Stu'yu erkekçe kucakladı. "Tebrikler, kardeşim. İçinde olduğunu biliyordum."

Stu biraz mahcup bir ifadeyle, "Teşekkürler," dedi. Bütün bu şatafata ve törene alışık değildi.

"Geliyor," diye bağırdı Trevor, Stu ve Lee'nin üzerine atlayıp grupça kucaklaşmadan önce. En küçük kardeşleri Liam'ın kenarda durduğunu ve Trevor'ın maskaralıkları karşısında başını salladığını gördüm. Trevor ona bir bakış fırlattı. "Gel buraya Liam, seni tekme tokat sürüklemekten önce. İçimizden biri üniversite diploması alıyor ve sanırım hepimiz adına konuşsam kimse Stu'nun olmasını beklemiyordu. Bu çok önemli bir olay."

"Hey," diye azarladı Lee. "Bu kadar yeter, Trev."

"Ne? Ben sadece hepimizin düşündüğü şeyi söylüyorum."

"değil," dedi Stu, kardeşlerinden uzaklaşıp bir kolunu omuzlarıma atarken bir elini saçlarında gezdirerek. "Eğer Andrea olmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Bu çok romantik," dedi Trevor, Liam'ı şiddetle dürterek. "Çok romantik değil mi? Sanırım gözlerim yaşardı."

Liam kafasının arkasına hafifçe vurdu. "Ucube gibi davranmayı bırak."

"Ne? Şu anda kendimi çok kötü hissediyorum. Ben bir robot değilim. Duygularımı siz duygusuz fareler gibi içimde tutamam."

Lee dönüp Stu'nun elini tutmadan önce, "Dene bakalım," dedi. "Hepimiz gurur duyuyoruz."

"Ben de katılabilir miyim?" diye sordu babam annemle yaklaşırken.

Annem ve babamla birkaç dakika sohbet ettikten sonra Alfie ve Jamie geldi. İkisi son birkaç aydır daha da yakınlaşmış, Alfie'nin yatak odasında saatlerce kilitli kalmışlardı. Sevişiyorlar mıydı yoksa gizlice dünyayı nasıl ele geçireceklerini mi planlıyorlardı anlayamıyordum. Cidden, bu ikisiyle asla bilemezsiniz. Hala gemi seyahatine çıkmamışlardı, çünkü Alfie bunu sürekli erteliyordu. Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak etmeye başlamıştım.

Parti ilerledi ve biz de eğlendik. Lee harika yemekler yaptı ve herkes iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde Stu beni kenara çekti ve arabasına götürdü.

"Nereye gidiyoruz?" Merakla sordum.

"Sana göstermek için bir süre bekleyecektim, ama bilmiyorum, bu geceyle ilgili doğru hissettiren bir şey var."

Söylediği şey beni heyecanlandırdı ama bunu çok fazla belli etmemeye çalıştım. "Tamam."

Yaklaşık yirmi dakika sonra şehrin çok dışında olmayan sakin bir yerleşim sokağına park etti. Stu motoru durdurdu ve bir dakika boyunca sessiz kaldı.

"Şu anda herhangi bir karar vermek zorunda değilsiniz. Sadece seçeneğin orada olduğunu bilmeni istiyorum." Sesi gergin geliyordu, ki bu hiç de karakterine uygun değildi.

"Stu, bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Sokağın karşısındaki güzel görünümlü bir apartmanı işaret etmeden önce derin bir nefes aldı. "Orayı görüyor musun?"

"Uh huh."

"En üst kattaki dairelerden biri için peşinat ödedim. Gelecek ay taşınıyorum."

Şimdi gülümsememi gizleyemeyerek ona döndüm. "Bu harika bir haber." Evde zorlandığını biliyordum, özellikle de bu kadar çok insan varken.

tek bir çatı altında. "Artık sonunda kendi alanınız olacak."

Kirli sakalını kaşıdı ve sonra ağzından kaçırdı: "Benim yanıma taşınmanı istiyorum."

Ona bakakaldım. "Ne?"

"Hemen olması gerekmiyor. Aramızdaki her şeyin hâlâ çok yeni olduğunu biliyorum. Ama bunu bir düşün, tamam mı?"

Tekrar binaya baktım. Şu anda yaşadığım yerden çok daha güzeldi ve mahalle de çok daha iyiydi. Sonunda, "Alfie'yi bırakıp bırakamayacağımdan emin değilim" diye fısıldadım.

"Luv, Alfie aileden biri, yani isterse bizimle yaşayabilir. Etrafımda aile olmasına alışkınım, o yüzden büyütülecek bir şey değil. Üç yatak odası var."

"Ah," diye nefes aldım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Alfie'yi düşünmesi çok düşünceli ve hoş bir davranıştı.

Stu parmaklarını benimkilerin arasından geçirmeden önce bir an sessizlik oldu. Diğer elinde yeni bir anahtar seti olduğunu fark ettim. "İçeri gel ve etrafa bir göz at. Belki karar vermene yardımcı olur."

Beni dışarı çıkarmasına izin verdim ve birkaç dakika sonra binanın en üst katındaki asansörden indik. Bir tarafında kapılar, diğer tarafında ise dar bir pencere bulunan uzun bir koridor vardı.

Stu anahtarını kapılardan birine soktu ve kapıyı iterek açtığında geniş, açık planlı bir mutfak ve oturma alanı ortaya çıktı. Henüz mobilya yoktu ama duvarlar yeni boyanmış görünüyordu ve ahşap zeminler hoşuma gitmişti. Stu beni daha da içeri çekti ve tüm odaları gezdirerek bana büyük bir tur attırdı. Alfie'nin ve benim dairemden çok daha büyüktü ve Stu'nun şu anda ailesinin evinde oturduğu tek yatak odasından da kesinlikle çok daha büyüktü.

Gelip kollarını arkamdan doladığında pencereden dışarı bakıyordum. Sıcaklığı beni rahatlatı ve arkama yaslandım.

Kucaklamasının her zaman getirdiği rahatlığın tadını ıkartıyordum. Başımın üstünü öptü.

"Dediğim gibi, hemen bir karar vermek zorunda değilsin. Sadece eğer kabul etmek istersen teklifin orada olduğunu bilmeni istiyorum."

Derin bir nefes verdim ve kollarında iki büküm oldum. Stu bana baktı, beklenti içinde ve yakışıklı görünüyordu ve bir şekilde kararım netleşmişti. Ne istediğimi biliyordum. Bir nefesle diğerı arasında ağızını kendime doğru çektim ve onu içimdeki her şeyle öptüm. Stu öpücüğe otomatik olarak karşılık verdi, kolları etrafımda sıkılaştı, beni kendine çekti, dili baştan çıkarıcı bir dansla benimkinin üzerinde kaymaya başladı. Bir solukta ayrıldım ve "Bunu yapacağım. Senin yanına taşınacağım."

"Benimle dalga geçme Andrea," diye fısıldadı, göz kapaklarını indirmiş, bakışları benimkileri arıyordu.

"Seninle taşak gemiyorum Stu. Senin yanına taşınmak istiyorum. Her sabah seninle uyanmak ve her gece senin kollarında uyumak istiyorum. Hayat, kalbimde doğru hissettiğim şeyi yapmamak için çok kısa."

"Tanrım, seni seviyorum," diye inledi, dudaklarını şiddetle dudaklarıma bastırırken sesi boğuk çıkıyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdim ve bir süre birbirimizin içinde kaybolduk. Yaklaşık yarım saat sonra yerde soyunmuş bir halde nefes almaya çalışıyorduk.

Stu arsız bir sırıtışla, "En azından burası artık vaftiz edildi," dedi.

Gülümsedim ve ona dirsek attım. "Evet, en azından bu var. Şimdi tek yapmam gereken Alfie'yi yanımıza taşınmaya ikna etmek."

Stu kıkırdadı. "ocuk oyuncağı."

Kollarını bana doladı, ben de göğsüne yaslandım ve yakında evimiz olacak yere baktım. Boynumda asılı duran elmas yüzüğü parmakladım. Artık kaybettiklerimin bir sembolü değildi. Şimdi hâlâ devam etmekte olduğum bir yolculuğun bir parçasını temsil ediyordu. Bir değil, iki kez aşık olduğum için şanslıydım.

Ve hayatın bana sunacağı her şeye hazırdım.

Yirmi Dokuz

Üç ay sonra.

Stu

"Dürüst ol. Nasıl görünüyorum?"

Ben yatak odamdan çıktığımda Lee kanepede oturmuş pastırmalı sandviçini bitiriyordu. Çiğnemenin ortasında durdu, bana yukarıdan aşağıya baktı, sırtıttı ve sonra yutkundu.

O cevap vermeden önce Trevor araya girdi. "Çok seksi görünüyorsun, kardeşim. Gerçekten seksi bir canavar. Rawr."

"Siktir git," dedim kaşlarımı çatarak ve dikkatimi Lee'ye vererek. Trev'in aksine, bana doğru bir cevap vereceğine güvenebileceğimi biliyordum. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Ne fark eder ki? Herkes aynı kıyafeti giymeyecek mi?"

"*Harry Potter*'da da böyle şeyler giymiyorlar mıydı?" Liam araya girdi. Omuz silktim. "Biliyorsam ne olayım. Elbise gibi hissettiriyor."

"Bunlara *mezuniyet cübbesi* deniyor," dedi Trev, takmayı reddettiğim aptal şapkayı çıkarırken sahte bir kibirli sesle. "Ve bunu da giymen gerekiyor. Bu gelenekseldir."

"Hayır. Olmaz. Çizgiyi elbisede çekiyorum."

Trev iç çekti. "Tekrar söylüyorum, bu bir elbise değil. Ve bunu giymeye alışmalısın, çünkü kırk yaşına geldiğinde bir doktora sahibi olmanı bekliyorum. Herkese kardeşimin doktor olduğunu söyleyerek övünmek istiyorum."

Lee, "Bir tıp doktoru olmadığı sürece sayılmaz," dedi.

Trev'in telefonu çaldı ve konuşmamızı böldü. Ekranı baktı, cevap vermeden önce ağzında küçük, gizemli bir gülümseme vardı, "Hey ReyRey, nasıl gidiyor?"

Bilmeliydim. Trevor'ın kız arkadaşı olmayan özel en iyi arkadaşı onu böyle gülümsetebilen tek kişiydi. En karanlık sırrınızı bilen ve sizi çıplak gören ve internette arama geçmişinizi keşfeden kedi gibi... Hepsi tek bir kendini beğenmiş sikiş ifadesinde toplanmıştı.

"Bayılıyorsun." Bir duraklama. "Şikayet etmeyi bırak, ikimiz de sevdiğini biliyoruz." Bir kıkırdama. "Peki, tamam." Sessizlik. "Evet, mezuniyet töreni saat ikide. Sonra hep birlikte yemeğe çıkacağız. Sen de geliyor musun?" Bir duraklama daha. "Tamam, harika. Görüşürüz o zaman. Öpücükler!"

Trev telefonunu cebine geri koyarken Liam yüzünü buruşturdu. "Smooches? Kimsin sen, Paris Hilton mu?"

"Ben kendime özgü bir istisnayım," diye karşılık verdi Trev. "Kıskançlık yapma."

Liam ona parmağını gösterdi.

"O kızı oyalamaktan ne zaman vazgeçeceksin?" Kaşlarını çatarak sordum.

"Evet," diye ekledi Lee, "çünkü bu kanka hikâyesiyle hiçbirimizi kandıramazsın. Seni onun göğüslerine bakarken gördüm. Bir erkek göğüslere öyle bakıp *'işte arkadaş olmak istediğim kız'* diye düşünmez."

"Oh, hepiniz defolup gidebilirsiniz, sizi koca alaycı göt torbaları," diye yanıtladı Trev kibirli bir şekilde. "Özel dostluğumuzu kimseye açıklamak zorunda değilim." Bir duraksama oldu ve sonra gözlerinde bir parıltı belirdi. "Ama bilmen gerekiyorsa, ben de memelere baktığımda tam olarak böyle düşünüyorum. Kokuşmuş bir penis hırsızı yerine harika göğüslere sahip biriyle arkadaş olmayı tercih ederim."

"Penis kesici mi?" Lee kıkırdadı. "Şimdi hepsini duydum."

"Bu bir kelime," diye etti Trev. "Bütün havalı çocuklar bunu kullanıyor."

Onları tartışmalarıyla baş başa bıraktım ve odama geri döndüm. Kahretsin, gergindim. Bugün kolej, yetişkin eğitimi sınıflarından birkaçı için küçük bir mezuniyet töreni düzenliyordu. Sahneye çıkıp bir sertifika almam ve havalı bir adamın elini sıkmam gerekecekti. Bir yıldan daha kısa bir süre önce bir hapisane hücrelerinde oturduğumu, sadece hayatta kalmaya çalıştığımı ve her seferinde bir günü atlatmaya çalıştığımı düşünmek gerçeküstü hissettirdi. Kendim için suçtan başka bir gelecek göremiyordum. Sonra Andrea ile tanıştım ve her şey değişti. Bir şeyler istememi sağladı. Daha iyi bir insan olmak, gerçek bir şeyler başarmak istememi sağladı. Şimdi onsuz bir dünya hayal edemiyorum. *Nasıl bu kadar şanslı olabildim?*

"Harekete geçmeye hazır mısınız?" Lee oturma odasından seslendi. "Gitmemiz gerek."

"Evet, geliyorum."

Son bir nefes aldım ve dışarı çıktım. Andrea çoktan üniversiteye gitmiş, mekanın hazırlanmasına yardım ediyordu. Tören başlamadan önce onunla bir dakika yalnız kalmayı umuyordum. O benim yumuşak karnımdı ve bugün onun bana verdiği sakinliğe çok ihtiyacım vardı. Tek gereken bir dokunuş, şefkatli bir bakıştı.

Oraya vardığımızda Lee ve diğerleri oturacak yer bulmaya giderken ben de Andrea'yı aramaya başladım. Yolda bir grup sınıf arkadaşım ile karşılaştım ve evet, Lee'nin dediği gibi, hepsi benimle aynı cübbeleri giyiyordu. En azından bu işte birlikteydik.

"Kim olduğuna bakar mısınız?" dedi Mary. "Yaşlı huysuz çekmececinin ta kendisi. Tırnak batmasını aldırma'yı tercih ediyormuş gibi."

"Ah, güzel görüntü," diye yakındı Susan.

"Ne? Burada olduğum için çok mutluyum," dedim sırtarak. "Bir dangalak gibi giyinmeyi ve herkesin en yakın ve en sevdiklerinin önünde kendimi göstermeyi seviyorum."

"Mesele giyinip kuşanmak değil," diye araya girdi Kian. "Bu başarımızı kutlamakla ilgili ve ben kendi adıma hepimizle gurur duyuyorum. Hay sikeyim! Sınavlarımızı geçtik ve diplomalarımızı alıyoruz, bu tuhaf elbiseleri giymek zorunda kalsak bile. Saçmalık!"

Yüksek sesle kıkırdadım ve saçlarını karıştırdım. Ne diyebilirdim ki? Kadınıma aşık olsa bile çocuğun iyimserliğini seviyordum. Zararsız olduğunu biliyordum. "Sürükleniyormuş gibi hisseden tek kişi olmadığımı sevindim."

Ellerini uzattı. "Hey, oyunun adı bu."

Hepsine daha sonra görüşeceğimizi söyledim ve koridorda ilerlemeye devam ettim. Andrea elinde pano, bir listeyi gözden geçirirken organizasyon modundaydı. Tanrım, onu sevdim. Denemeden bile güzeldi. Saçları uzun dalgalar halinde sırtından aşağı sarkıyordu ve yumruğumun etrafına dolayarak boynunu yana doğru çekip tadına bakmayı hayal ettim. Bir çeşit lacivert şal elbise giymişti ve belindeki küçük kravat onu kurtarmak için beni kaşındırıyordu. Bu şey çok fazla baştan çıkarıcıydı. Listesine o kadar dalmıştı ki arkasından geldiğimi fark etmedi. Kollarımı ortasına doladığımda küçük bir nefes verdi, bir nefes aldı ve sonra içime gömüldü.

"Hey," diye mırıldandım ve kulağının hemen altına bir öpücük kondurdum. "Muhteşem görünüyorsun."

"Hey, sen," dedi ve kollarımın arasında dönerek bana baktı. "Vay canına, çok güzel görünüyorsun-"

"Saçma mı?" Ben söyledim.

Başını salladı ve biraz kızardı. "Hayır, garip bir şekilde seksi." Ellerini ipeksi kumaşta gezdirmek için durakladı, dudağını ısırды ve "Bu kiralık mı?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Vay be. Bu gece evde bunu giyip başka bir şey giymemeni hayal ettim."

Sırıttım ve kulak memesini ağzıma almak için eğildim. "Kirli. Hoşuma gitti."

Kıkırdadı, sonra elim karnında gezindiğinde iç geçirdi. Şipşak bir seksin lojistiğini ciddi ciddi düşünüyordum ama sonra etrafta çok fazla insan olduğunu kendime hatırlattım. Halka açık yerlerde seks yapmaktan ne kadar hoşlansam da, şimdi zamanı değildi.

İsteksiz bir iç çekişle onu bıraktım ve "Alfie bugün geliyor mu?" diye sordum.

Elini alına vurdu. "Doğru ya, sana söylemeyi unuttum. O ve Jamie *sonunda* gemi seyahatine çıktılar. Bu sabah erkenden uçuş için ayrıldılar."

"Son birkaç aydır planladıkları gemi seyahati mi? Açıkçası bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünmüştüm."

Başını salladı. "Ben de öyle. Sanırım Alfie'nin uçuş korkusu onu etkilediği için erteleyip durdular. Kısa bir süre önce sağ salım indiklerine dair bir mesaj gönderdi, yani belli ki uçuşa dayanacak kadar atlatmış. En azından su korkusu da yok. Eğer olsaydı 2020 yılına kadar bu korkusunu yenmesini beklerdik."

"Gittiklerine sevindim. İkisi de bir molayı hak ediyor."

Gelip yeni dairede yaşamasını teklif etmemize rağmen Alfie hayır diyerek ikimizi de şaşırtmıştı. Bir kez olsun tek başına yaşamayı, tamamen bağımsız olmayı denemek istediğini söylemişti. Dürüst olmak gerekirse, Andrea'nın ayrılık konusunda Alfie'den daha stresli olduğunu düşündüm. Andrea

Yine de onu seviyordum ve endişesini anlıyordum çünkü tam olarak nasıl hissettiğini biliyordum. Ailenizi şiddetle korumanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Telsizden işlemlerin beş dakika içinde başlayacağı anonsu yapılmadan önce karşılıklı anlayış dolu bir bakış paylaştık. Onu öptüm ve sonra ikimiz de etkinlik salonuna doğru yol aldık.

Tören başladığında sahneden ikinci sırada Kian'ın yanındaki yerimi aldım. Adımı söylediklerinde ayağa kalktım ve sertifikamı almaya gittim. Tabii ki sahneye adımımı atar atmaz kardeşlerim büyük bir şarkı söyleyip dans ederek sanki Arsenal Premier Lig'i kazanmış gibi benim için tezahürat yapmak zorunda kaldılar.

"Yürü Stu!" Liam bağırdı.

"Çalış bakalım, seni seksi canavar." Bu Trevor'dı. Elbette . Seyircilerin yarısı gülmeye başladı. Lee gürültülü bir ıslık çaldı ve ben de yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Bir avuç kaçık ama onları dünyaya değişmezdim. Dışarı baktığımda yanlarında oturan Sophie ve Karla'yı gördüm, ikisi de dehşet içinde başlarını sallıyorlardı.

Diplomamı aldım, üniversitenin dekanıyla el sıkıştım, sonra sahnenin diğer tarafına geçtim. Dışarı baktığımda Andrea'nın henüz çağrılmamış diğer öğrencilerin yanında durduğunu gördüm. Bana baktığında, yüzünü ilk gördüğüm anı hatırladım. Şaşkına dönmüştüm. Yüzünde şok ifadesi vardı ama sanki benim gibi bir aptalı her gün görüyormuş gibi beni sıcak bir sınıfına kabul etmişti. Tanrım, beni şaşırtmıştı. Tatlı, güçlü, tutkulu, gerçek. Bunlar onun hakkında düşündüğüm ilk dört şeydi. Herhangi bir erkeğin onun derslerine nasıl konsantre olduğu beni aşıyordu. Ve benimle konuşurken, nezaket ve cesaretle, daha önce Andrea Anderson gibi biriyle hiç tanışmadığımı fark ettim. İnanılmaz biriydi. Şimdi, muhteşem kahverengi gözleri yukarı kaydı ve beni bakarken yakaladı. Sırıttım ve elimdeki kâğıt parçasını havaya kaldırdım. O da bana gülümseyerek karşılık verdi.

Seni seviyorum, diye mırıldandım. Bunu onsuz yapamazdım, hiçbirimiz yapamazdık. Tanıdığım en özverili ve harika kadındı. Onun için her şeyi yapardım ve hayatımın geri kalanını onun için doğru olanı yaparak geçirirdim çünkü o beni kurtarmıştı.

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyordu ve uzaktan bile benimle gurur duyduğunu anlayabiliyordum. Böyle bir bakışa maruz kaldığım için kendimi dünyanın en şanslı piçi gibi hissediyordum.

Bizi ayıran boşluğa baktı, yüz ifadesi sert ve şefkat doluydu, "*Ben de seni seviyorum*" diye karşılık verdi.

Ve bunun için şükürler olsun.

Sonsöz

Boston, Massachusetts (Ege değil)

Harry Shields gece vardiyasına saat gibi düzenli bir şekilde geldi. Her zamanki gibi iş arkadaşı Jerry ile selamlaştı ve vardiya değişimini tamamladılar. Harry müzedeki turuna başladığında her yer sessizdi. Her zaman sessizdi. Bu kadar çok muhteşem sanat eserinin varlığı sessizliğe saygı duyulmasını gerektiriyordu. Güneş doğana ve yeni gözlerin bakma zamanı gelene kadar, sanki uykudaymış gibi duvarlarda asılı duruyorlardı.

Harry sıradan bir güvenlik görevlisi olabilirdi ama kendini bir sanatsever olarak görmeyi de seviyordu. En sevdiği tablolardan birinin, Amerikalı ressam John Singer Sargent'ın Venedik'te suyun üzerinden geçen bir köprü tasvirinin sergilendiği Mavi Oda'dan geçti. Harry her zaman bu İtalyan şehrini ziyaret etmek istemişti ve birkaç yıl içinde ailesini hayatının seyahatine çıkaracak kadar para biriktirmeyi umuyordu.

"Bir gün Venezia, bir gün seni gerçekten göreceğim," diye mırıldandı kimseye belli etmeden. Kendi kendine konuşma eğilimi vardı. Bazen tablolarla, hatta sanatçıların kendileriyle bile konuşurdu ama sorulduğunda bunu asla itiraf etmezdi.

Nasıl gidiyor, Raphael? Görüşmeyeli uzun zaman oldu.

Son beş yıldır gece vardiyasında tek başına çalışması, bazı tuhafliklar geliştirmesine neden olmuştu. Evet, Isabella Stewart Gardner Müzesi'nde sıradan bir geceydi.

Ta ki Hollanda odasına yaklaşırken garip bir tırmalama sesi duyana kadar. Çabucak el fenerini çıkardı. Gürültünün kaynağını bulmak için etrafı aydınlattı ama ortalık yine sessizleşmişti.

İçeri bir hayvanın girip girmediğini merak etti, vahşi bir kedi ya da tilki olabilirdi, odayı kısa bir süre inceledi ama her şey yolunda görünüyordu. Sadece çerçeveler içinde bir sürü resim vardı. El fenerini kapattı, sonra kıpırdamadan durdu. Bütün çerçevelerde resim olmamalıydı. *Galile Denizi'ndeki Fırtına*'nın meşhur çerçevesi, 1990 yılının Mart ayındaki o sadık gecede diğer bazı değerli eşyalarla birlikte çalındığından beri, yirmi beş yılı aşkın bir süredir boş duruyordu. El fenerini tekrar yaktı.

Çerçeve artık boş değildi.

Harry, küçükken annesinin kulağını çekeceği bir dizi küfür savurdu ve telsizini çıkardı. İş arkadaşı Mick şu anda avlu ve bahçelerde devriye geziyordu.

"Ne oldu Shields?" diye cevap verdi, sesi sıkılmış gibiydi.

"Hollanda odasındayım ve sanırım gelip görmeniz gereken bir şey var."

Bu sırada, kiraladıkları Ford Fusion ile otoyolda ilerleyen iki yakın arkadaş, iyi bir iş çıkarmış olmanın sevincini yaşıyordu.

"Bunu inanamıyorum," dedi Alfie, önündeki yola odaklanırken kendisi de gülümseyen Jamie'ye bakıp genişçe sırıtarak.

"Hey, bütün bunların beyni sensin. Ben sadece bunu yapman için seni biraz zorlayan kişiyim."

Alfie biraz da kendini küçümseyerek, "Sanki aylarca plan yapmamışım gibi," dedi.

"Alçakgönüllülüğü bırak. Sen bir dahisin ve ben de bu yolculuğa eşlik ettiğim için çok mutluyum."

"Sen sadece yolculuk için değilsin. Eğer sen olmasaydın, bunu yapacak cesareti asla bulamazdım. Sanırım gerçekten kaçıyor olabilirim

Cesaretin şu anda çok önemli, çünkü ben de çok fazla cesarete sahip olduğumdan emin değilim."

Jamie uzandı ve kısa bir süre için onun elini sıktı. "Saçmalama. Sen her zaman cesurdun. Sadece bunu ortaya çıkaracak doğru kişiye ihtiyacın vardı. İşte ben burada devreye giriyorum, çılgın, risk alan bir silahşör olarak. Ayrıca, iyi bir maceraya asla karşı koyamayacağımı biliyorsun."

"Ben her zaman senin çılgınlığına hayran olmuşumdur."

Bir gülümsemeyi paylaştılar ve sonra sessizlik çöktü, kilometrelerce yol yanlarından geçip gitti.

Alfie kaşlarını çattı, az önce yaptıkları şeyin gerçekliği bir anda kafasına dank etti. "Aman Tanrım, Jamie. Az önce yirmi beş yıl önce çalınan bir tabloyu iade etmek için bir müzeye girdik. Resmi olarak iade etmiş olsaydık, geri getirdiğimiz için milyonlarca sterlin ödül alabileceğimiz bir tablo. Bence ikimiz de deliyiz."

Jamie başını yana eğdi. "Elbette, ama elimizde olmasını nasıl açıklayacağız? Neredeyse dört yüz yıllık bir Rembrandt'la ortaya çıkıp onlara bir sanat hırsızı tarafından bir kopyasını yapmak üzere grevlendirildiğinizde aslında iki tane yaptığınızı söyleyemeyiz. Hırsız size orijinaliyle baş başa bir an vermeyi kabul ettiğinde, onu ikinci kopyayla değiştirdiniz ve gerçek tabloyu döşeme tahtalarınızın altına sakladınız."

Alfie, "Böyle söyleyince haklısın sanırım," diye izin verdi.

"Tabii ki haklıyım. Ben her zaman haklıyım. FBI da işin içinde olmalı. Bu sanat hırsızının tam olarak kim olduğunu ve tablonun bunca yıldır kimde olduğunu bilmek isteyeceklerdir. Ve çok sevgili kuzenin şu anda söz konusu sanat hırsızına çok aşık olduğu için, elin kolun bağlı."

"Andie beni öldürecek," dedi Alfie endişeyle.

"Belki ilk başta, ama doğru şeyi yapmak, tarihin bir parçasını gerçek sahibine iade etmek için aldığınız riski anladığında, eminim ki sizi kandırmanızı affedecek bir kalp bulacaktır. Ayrıca, tablonun kurtarıldığı haberlerde yer alsa bile, Renfield denen karakterin herhangi bir rücu hakkı olmayacak ve hem Andrea'nın hem de Stuart'ın sahte isimler ve kılıklar kullandığını kendiniz söylediniz. Onların gerçek kimliklerini bile bilmiyor."

Alfie başını salladı, kendine güveni artmıştı. "Haklısın. Geçen gün annemle konuştum. Bu konuda pek mutlu değildi ama ona sahte mallarımın satışının bunca yıldır keyfini sürdüğü yaşam tarzını nasıl sağladığını hatırlattım. Bana borçluydu. Babamı, hapse girmeden önce İsviçre'deki banka hesaplarında sakladığı parayı polise ihbar etmekle tehdit etmesi için onu suçluluk duygusuyla kandırmayı başardım. O hesaplarda tablonun satışından kazandığından çok daha fazlası var, bu yüzden mesafesini koruyacağını biliyorum."

Jamie onun kalçasına bir şaplak attı ve yüksek sesle güldü. "Mükemmel! İtiraf etmeliyim ki bizimle gurur duyuyorum. Bu gece gelecek yıllar boyunca tarih kitaplarına geçecek bir şey yaptık. Sonsuza dek ünlü tabloyu geri getiren İyi Samiriyelilerin kim olduğunu merak edecekler ve biz de onun biz olduğumuzu bileceğiz. Belki bir gün yaşlanıp saçlarım ağardığında oturup torunlarıma dünyadaki en iyi arkadaşımınla birlikte nasıl imkansız bir maceraya atıldığımızı anlatırım."

Alfie ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Torunlar mı?"

"Şaşırmış gibi bakma. Elbette torun sahibi olmayı planlıyorum."

"Evet, ama nasıl-"

"Sen ve ben evlat edindiğimizde ve çocuğumuz büyüdüğünde, eminim onlar da üremek isteyeceklerdir."

Alfie'nin ağız şok içinde açık kaldı, yanakları kıpkırmızı kesildi. "Sen. . ve ben ... evlat edinmek mi?"

Jamie dehşete düşmüş gibi bir ifade takındı. "Sakın bana çocuklardan nefret eden o korkunç insanlardan biri olduğunu söyleme. Çünkü eğer öyleysen, sana aşık olma meselesini yeniden düşünmem gerekebilir."

Alfie artık kelimeleri zar zor oluşturabiliyordu. Arkadaşına baktı, kalbi göğsünde çılginca çarpıyordu. Elbette Jamie'yi yıllardır gizliden gizliye seviyordu ama dostluklarını kaybetme korkusuyla bunu ona söylemekten hep çekinmişti. Ama duygularının karşılık bulacağını bir an bile düşünmemişti.

Jamie onunla yol arasında bir ileri bir geri baktı. "Peki, bir şeyler söyle. Bir beyefendiyi ortada bırakma."

Alfie'nin yüzü ayak parmaklarına kadar kızardı. "Ben de seni seviyorum," dedi güçlükle duyulabilen bir mırıltıyla.

Jamie sıırttı, onun utancının farkındaydı. "Yüksek sesle konuş, sevgilim. Az önce söylediğin tek kelimeyi bile duymadım."

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Alfie. "Seni seviyorum, tamam mı? Seni sonsuza dek sevdim."

Çok memnun olan Jamie arabayı yolun kenarına çekti. Karşıdan gelen trafikten güvenli bir şekilde uzaklaşır uzaklaşmaz Alfie'yi yüzünden yakaladı ve onu tam dudaklarından sertçe öptü. Alfie'nin nefesi kesildi ve sanki hayatı boyunca bunu beklemiş gibi öpücüğün içine gömüldü.

Tablo iade edilmişti. Doğru olanı yapmıştı.

Ve şimdi kiralık bir Ford'un önünde hayatının aşkını öpüyordu.

BITTİ.

Kalp Hırsızı'nda Trevor ve Reya'yı beğendiyseniz, 14 Ekim'de tüm L.H Cosway bülteni abonelerine ücretsiz olarak gönderilecek olan kısa öyküleri *Bir Destansı Gece* ilginizi çekebilir. Kaçırmadığınızdan emin olmak için, haber bültenini almak için [BURADAN](#) kaydolabilirsiniz.

Destansı Bir Gece

Trevor Cross son üç yılın büyük bir bölümünde benim en iyi arkadaşım olmuştu. Aynı zamanda tanıdığım en benzersiz ve öngörülemeyen kişiydi. Onunla birlikte olmak çoğu zaman bir mayın tarlasının etrafından dolaşmaya çalışmak gibi geliyordu ama yine de onu dünyaya değişmezdim. Bağımlılık yapıcı, yıkıcı, sinir bozucu ve büyüleyiciydi. Asla sınırlandırılmayacak kadar enerji doluydu. Arkadaşlığımız, her şeyi değiştiren vahşi ve destansı bir geceye kadar istikrarlı bir şekilde ilerliyordu. Beni tedbiri elden bırakmaya, şafak sökene kadar dışarıda kalmaya ve yeni deneyimleri kucaklamaya ikna etti. O gecenin nasıl biteceğini ve ilişkimizi sonsuza dek nasıl değiştireceğini hiç tahmin etmemiştim.

Bu hikâye, Trevor ve Reya'nın 2017'de yayınlanacak olan Hearts serisinin 6^{inci} ve son bölümü olan *Hearts on Air* kitabının ön bölümüdür.

****14 Ekim'den sonra kaydolan herkes hikayeyi ayrı bir e-posta ile alacaktır.****

***Kalp Hırsızı'nı* okuduğunuz için teşekkür ederiz. Lütfen bağımsız bir yazarı desteklemeyi ve yorum bırakmayı düşünün <3**

Yazar Hakkında

L.H. Cosway Dublin, İrlanda'da yaşıyor. Yazmak için ilhamını müzikten alıyor. Hayatta en sevdiği şeyler arasında hikâye yazmak, vintage kıyafetler, karanlık kabare müziği, yemek, müzikal komedi ve tabii ki kitaplar yer alıyor. Kusurlu insanların en ilginç tür olduğunu düşünüyor. En iyi hikâyeleri onlar anlatır.

L.H. Cosway'i çevrimiçi bulun!

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Instagram](#)

[Pinterest](#)

[Web Sitesi](#)

[Bülten](#)

L.H. Cosway'in KALPLER Serisi

Six of Hearts (1. Kitap) için Övgüler

"Bu kitap çok seksiydi. Çok ateşliydi! Cosway cinsel gerilimi öyle bir yazıyor ki sayfalardan adeta cızırıyor." - A. Meredith Walters, New York Times & USA Today Çok Satan Yazarı.

"Kalplerin Altısı, elektrikli ve her şeyi tüketen atmosferiyle sizi içine çekecek bir kitap." - Lucia, Okumak Benim Nefesimdir.

"Bu sayfalarda o kadar çok "baygınlık" var ki, romantizm okurları bu kitabı ellerinden bırakmak istemeyecekler." - Katie, Kitaplar Hakkında Gevezelik.

Ateşten Kalpler (2. Kitap) için Övgüler

"Bu hikâye çok yoğun ve alev alev yanıyor. İçimde bir duygu cehennemi yarattı." - Patrycja, Smokin' Hot Book Blog.

"Sanırım bu benim bugüne kadarki en sevdiğim LH Cosway romanı. Kesinlikle muhteşem."
- Angela, Fiction Vixen.

"Tamam, biz sadece aşık olduk. Tam ve mutlak güzel kitap aşkı. Bir kitabın bitmesini istemediğiniz aşk türünü bilirsiniz. Sona erdirmeye çalışırsınız; dünyanın duraklamasını istersiniz. okuyorsunuz ve hikâyenin devam etmesini istiyorsunuz çünkü onu bırakmaya hazır değilsiniz." - Jenny & Gitte, Totally Booked.

Kalplerin Kralı (3. Kitap) için Övgüler

"Bağımlılık yapıcı. Tüketen. Zekice. Yürek parçalayıcı. Muhteşem--Kalplerin Kralı 2015'in en sevdiğim kitaplarından biri!" - Samantha Young, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal
çoksatın yazarı

Yazar.

"Mükemmel bir kitap arıyordum ve bir şekilde epik bir kitaba rastladım." - Natasha bir kitap bağımlısı.

"5+++++++ Nefes kesici yıldızlar! Olağanüstü. İnanılmaz. Destansı. Son derece romantik ve dokunaklı. Kitap aşkı vardır ve bu durumda KİTAP AŞKI vardır." - Jenny & Gitte, Totally Booked.

Mavi Kalpler için Övgüler (Kitap #4)

"İlgi çekici karakterlerinden, bizi baştan sona sürükleyen yetkin düzyazısına kadar elimden bırakamadığım bir kitap." - Natasha bir kitap bağımlısı.

"Bir oturuşta yuttum. Seksi, esprili ve taze. Aşkları olması gerektiği gibi değildi, aşkları asla yürümemeliydi, ancak Lee ve Karla kalplerinde çok derin ve güçlü bir şekilde yanan şeyi inkar edemezler. Güvenle

TRSoR tavsiyesi ve favorisi!" - The Rock Stars of Romance.

"VAY CANINA!!! Şu anda kelime bulmak çok zor, AŞK kelimesinin bile bu romana ne kadar bayıldığımı anlatmaya yeteceğini sanmıyorum. Karla duygularımı kelepçeledi ve Lee kalp." - Dee, Wrapped Up In Reading

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

